

Giới thiệu Hoàng Hậu Lắm Chiêu

Truyện Hoàng Hậu Lắm Chiêu của tác giả Shelly kể về cuộc xuyên không đầy kịch tính của một nữ 17 tuổi xuyên không từ thời hiện đại đến đây, mà đây là đâu???

Tính cách ham vui, lại thất thường như thế. Xuyên không? Chuyện nhỏ. Trở thành hoàng hậu mới là chuyện lớn. Hu hu, không những thế lại rơi vào tay một tên hoàng đế siêu biến thái.

Thiên a, con phải làm sao? Thế nhưng nhất định không được khuất phục. Muốn xử lí một tên mặt dày là phải mặt dày hơn hẳn. Cơ mà có thể phản công không?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Nắng, nắng, đã nắng lại còn nóng a. Lão thiên gia kia, ông rớt cuộc là rảnh rồi nên bày trò như thế này hả? Ta ư oái cảm thán. Đứng chờ xe buýt trong cái thời tiết này, đúng là giết người mà. Ta muốn ăn kem. Bước vào cửa hàng, ta mua một cây kem vani và bắt đầu xử lí. Kem a, ta yêu người. Đột nhiên, trước mặt ta xuất hiện một cái lỗ đen kì dị. Quái lạ, có mây đen mọc dưới đất sao? Ta tò mò đi tới, đưa tay chạm vào. Nha, có khi nào bị giật không nhỉ? Nhưng mà....ta.... bị hút vào rồi....

.....Một chiếc là vàng bay qua, tiễn đưa một số phận.....

Tỉnh lại, ta thấy ta đang nằm trên một chiếc giường lớn. Xung quanh trang hoàng khá đẹp nhưng mang phong cách cổ xưa. Rèm giường bằng lụa, đẹp nha. Nhìn quanh, ta cố nhớ lại mọi chuyện vừa diễn ra. Đầu óc quay cuồng.

Cái cảnh tượng này.....

Chẳng lẽ đang quay phim sao?

A ha, chắc thấy ta đẹp quá nên lôi về làm diễn viên đây mà. Ta quả là siêu sao mà.

Cạch...

Cửa mở ra. Một cô bé chừng 15, 16 tuổi đẩy cửa bước vào. Cô bé đó mặc bộ đồ nha hoàn thời xưa, tóc búi hai bên, ở phía sau tóc thả xõa.

- Tiểu thư, người tỉnh rồi – Mừng rỡ ỉng~

- Khoan, cho ta gặp đạo diễn – Ta ra hiệu ngừng nói, mặt nghiêm túc.

Cô bé ngơ ngác nhìn ta..

- Ý tiểu thư.. đạo diễn là sao?

Không có đạo diễn? Thế là thế nào?

- Vậy đây là đâu? – Ta nheo mắt hỏi lại – Và em là ai?

- Tiểu thư, người làm sao vậy? – Cô bé kia lo lắng hỏi- Người không nhớ gì sao? Em là Tiểu Hương, nha hoàn của người mà...

What? Gì cơ? Nha hoàn? Ở cái thế kỉ 21 này lấy đâu ra nha hoàn vậy trời? Nha hoàn... đồ đặc cổ.....

Ừng... Lẽ nào đây là xuyên không trong truyền thuyết sao? Oh no no, ta còn bao nhiêu việc chưa làm. Bao nhiêu kem chưa ăn. Bao nhiêu nữ nam chưa ngắm. Không được. Ta còn phải cống hiến hết mình cho sự nghiệp xây dựng đất nước nữa. Không thể xuyên không lãng xẹt thế được. Hu hu, thế kỉ 21 mà thiếu ta thì sẽ như thế nào đây? Nhớ như Trái đất thế kỉ 21 bị zombie hay người ngoài hành tinh đánh chiếm mà không có ta chỉ huy thì làm sao? Làm sao bây giờ? Mẹ ơi, con muốn về....

- Này, xin lỗi, thực ra ta bị mất trí nhớ, em có thể nói cho ta biết ta là ai và mọi chuyện trước đây không? - Ta gãi đầu, bịa ra 1 lí do củ chuối nhất.

- Tiểu thư, người thực sự mất trí nhớ?

- Ủa. – Ta lúng túng. Mất mặt quá. Lại đi nói dối con nhà người ta thế này. Mẹ ta mà biết sẽ đánh nát mông ta mất thôi. Nha, ta là một đứa con gái

ngoan ngoan mà.

Tiểu Hương đột ngột lao vào người ta, gào khóc:

- Oaoaoaoaoaoa... Nhị tiểu thư và tam tiểu thư thật ác độc quá, hại tiểu thư ra như vậy...oaoaoaoaoa...

Nhị tiểu thư? Tam tiểu thư? Ai vậy trời? = =

- Ngoan nào, ngoan nào. Nói ta nghe. Có chuyện gì thế?

Ta võ đầu Tiểu Hương dô đành như đồ con nít. Aizz... dù sao cũng phải biết rõ mọi chuyện đã...

Như lời kể, ta mang danh Vũ Mạn Diệp Diệp, là đại tiểu thư của tể tướng Ngọc Quốc. Thân thể từ nhỏ yếu ớt nên thường bị 2 muội muội là Vân Vân và Hoa My bắt nạt. Con bà nó chứ, dám bắt nạt tí ti mình thế đấy. Hai con muội muội đáng chết. Băm nó đi, chém nó đi. À, lão Thiên còn thương ta, cho ta 1 tiểu đệ là Vũ Mạn Nam yêu chiều ta hết mực, thường bảo vệ ta khỏi 2 con quỷ cái đó. Một hai ngày trước, ta bị Vân Vân đẩy xuống hồ nước, tỉnh lại mất trí nhớ.

Nghe xong, thật đáng phần uất nha. Diệp Diệp à, sao cô có thể chịu ủy khuất như thế chứ? Haizz, cô có đi đâu cứ đi đi, ta khi đã mượn xác cô rồi thì nhất định sống tốt a... 1p mặc niệm...

.

.

.

.

Hết 1p...

- Tiểu Hương, đưa ta gương.

- Dạ

Tiểu Hương mang đến 1 chiếc gương đồng. Nhìn vào gương, ta thực sự... sock suýt chết. Trong gương hiện lên 1 mỹ nhân với khuôn mặt nhỏ nhắn. Đôi mắt to, lông mi dài cong vút. Chẳng lẽ thời này đã có lông mi giả sao? O O ..... Cánh mũi nhỏ cùng đôi môi... đẹp không tả nổi. Tuy có chút xanh xao mỏng manh nhưng lại khiến người ta không tự chủ muốn đem vào lòng mà bảo vệ.

Tỉnh thần lại, ta đứng dậy bước ra khỏi giường. Choáng. Ta ngã khuynh xuống. Tiểu Hương vội chạy lại.

- Tiểu thư, người còn yếu.

- Tiểu Hương...

- Dạ?

- Ta muốn ra ngoài.

- Nhưng tiểu thư, người cần dưỡng sức.

- Ta.....

Một nam nhân đẩy cửa bước vào, vẻ mặt vui mừng ôm chầm lấy ta.

- Tỉ tỉ, người tỉnh rồi.

Gọi ta là tỉ tỉ, vậy đây là Vũ Mạn Nam sao?

- Lần này 2 muội ấy thật quá đáng.

Ta nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt. Mĩ nam nha. Hắc hắc, tiểu đệ này mà giả nữ chỉ đẹp hơn chứ không có kém. Mái tóc dài dùng trâm ngọc búi gọn. Ánh mắt sâu thẳm hút hồn người. Và nhất là..... khuôn mặt baby chết người =]]

- Ta sẽ không bị bắt nạt nữa đâu – Ta cười cười, bình thần trả lời.

.....

Một tuần trôi qua, ta dần thích nghi với cuộc sống ở đây. Thân thể này cũng được ta bồi bổ nên cơ thể đã khá hơn rồi. Ngày ngày, Mạn Nam đến nói

chuyện với ta làm ta cũng dần bớt ý nghĩ muốn trở về. Chợt nhận ra cổ đại là một thị trường rộng mở đầy rẫy trai đẹp.

Một buổi sáng, khi mặt trời lên cao chói vót, ta vươn mình tỉnh dậy.

Bước xuống giường, ta túm gọn tóc và làm vệ sinh cá nhân. Tiểu Hương bước vào phòng giúp ta chải tóc và chuẩn bị trang phục.

- Tiểu thư, tóc người thật đẹp nha

Ta cười. Thân xác này đúng là có mái tóc đẹp thật. Dài thật dài mà rất mượt. đen óng. Sau khi chải tóc xong, Tiểu Hương búi phần nhỏ tóc lên, dùng trâm hoa cài lên, phần còn lại xoắn xuống. Mái tóc chéo để lộ khuôn mặt xinh xắn. Ta khoác lên người cái áo mỏng rồi đưa ra vường. Mùi hương mẫu đơn hòa cùng mùi cỏ dại sáng sớm thật dễ chịu. Ta đưa ta vuốt ve 1 bông mẫu đơn. ...

- Tí tí, sáng sớm lại gặp tí ở đây. Thật trùng hợp.

Một giọng nói chanh chua vang lên. ...

Ta quay lại. Trước mặt ta, 2 nữ nhân 1 tóc dài 1 tóc ngắn đang đứng chống nạnh, nở nụ cười khinh khinh. Xem nào, mặt mũi cũng xinh mà sao đánh đá thế nhỉ?

- Ô, ra là 2 muội à? Chào buổi sáng

Ta lên tiếng chào hỏi. Vân Vân bước đến, giả bộ tử tế.

- Tí tí, dạo này tí có vẻ khỏe mạnh nhỉ?

- Tí có cần chúng muội đến thăm tí mỗi ngày không?

Ta cố nén lại cái cảm giác da gà gai ốc nổi lên hàng loạt. Ngụy quân tử. Ta cười đáp lại.

- Đầu dám phiền tới 2 muội. 2 người cứ cố chăm sóc bản thân mình cho tốt rồi hãy đến thăm ta sau nha

- Hừ, muội nghĩ tí mới là người cần chăm sóc đấy – Vân Vân nói rồi đi đến giật tóc ta – Tóc tí đẹp quá, dưỡng thế nào vậy?

Đau. Con bà nó, tưởng ta là Điệp Điệp trước kia sao? Nhảm to. Ta thuận tay tát Vân Vân 1 cái. Ắng xuống, ta ôm cái má bị tát đỏ lừ, mắt tròn lên như không tin những gì vừa diễn ra. ...

- Con Tiện tí, mày dám tát tao!!!!!!

- Tiện tí? Xung hô với đại tí của người như thế, thật không phải phép nha – Ta lạnh giọng, đưa cái quạt trên tay cụp vào, khẽ nâng mặt Vân Vân lên. ...

Chát.....

Chát.....

Chát.....

Chát.....

.....

Vân Vân bị tát tới tỗi tằm mặt mũi.

- Thật đau tay a~. Nhưng xác xược thế, ta nghĩ cần phải dạy dỗ. – Ta nhếch môi cười.

Hoa My đứng bên cạnh, mặt tái mét nhưng vẫn cố cứng giọng:

- Ta sẽ mách phụ thân tí bắt nạt chúng ta.

- Mách à? Muội thân yêu, muội cứ mách đi. Xem xem tội đã thương ta mười mấy năm qua tội nào lớn hơn.

Uy hiếp ta? Chưa có cửa.

Vân Vân cố gượng dậy

- Người không phải Điệp Điệp. Người là ai?

- Ta chính là Điệp Điệp. Chỉ là ta đã khác trước kia thôi. Nên nhớ kĩ, từ nay, bất kì ai, đụng đến ta, ta sẽ không – để- yên.

Ta cười híp mắt. Nhưng ai cũng biết dưới bộ mặt đó là thập phần uy hiếp cùng rắn đe.

Nói xong, ta cùng Tiểu Hương quay người bước đi. Hoa viên này, mới sớm đã bị 2 con quỷ cái kia làm bẩn rồi.

Chap 2

Thật chán a~. Ngày nào cũng như ngày nào. Ta sắp không chịu nổi rồi. Trời ơi, mạng của ta, TV của ta, điện thoại của ta,..... Đến thời cổ đại này, ta như bị cầm cung. Ta chống cầm, thờ dài. À, hay là.. dụ dỗ Vũ Mạn Nam? Ta cười gian, mặt đảm bảo giống hồ li ngàn năm.

Một chút sau, Vũ Mạn Nam đẩy cửa bước vào.

- Tì Tì, ta mang cho ti cái này nè

Vũ Mạn Nam tươi cười, hoàn toàn không biết mình sắp bị kéo vào một âm mưu lừa đảo =]. Cậu nhóc chìa ra một miếng ngọc bội màu lam trong suốt. Nhìn qua cũng biết chắc đồ quý.

- Đẹp quá, cảm ơn đệ nha

- Không có gì. Tì thích không?

- Ta rất thích. Nhưng mà..... Tiểu Nam.....

- Sao thế?

- Ta muốn ra ngoài chơi – Ta chung ra bộ mặt cún con, dễ thương vô đối.

- Không được đâu, ti là đại tiểu thư, sao ra ngoài được.

- Đi mà, cho ta đi đi. Nhất định không xảy ra chuyện gì đâu. Nha~~~~~

- Uhm.... – Khó xử ỉng~

- Nha~~

- Aizz... Tì có thể đi, nhưng phải cẩn thận, không được gây chuyện.

- Thật hả? cảm ơn đệ nha – Ta nhảy cẫng lên ôm lấy Mạn Nam

- Được rồi, giờ thì bỏ ta ra được chưa? – Mạn Nam đỏ mặt

Ách, nam nhân cổ đại thật ngây thơ nha, mới ôm có chút xiu thôi mà....

(Ngây thơ? Để xem ck tương lai của ti thế nào!)

Cuối cùng cũng được ra ngoài. Ta kéo Tiểu Hương đi hết gian hàng này đến gian hàng khác. Nga, xem ra chợ cổ đại cũng k khác chợ hiện đại là mấy. Mấy bà bán cá réo gọi nhau í ới. Các chủ hàng buôn thì mời khách dẻo miệng phải gọi là. Cả chợ

rực rỡ không khí nhộn nhịp ồn ào.

- Tiểu Hương, lại chỗ kia đi

Ta quay lại cười, túm tay Tiểu Hương kéo đi.

Oạch.... ta đụng trúng 1 người và ngã xuống. Đau a~. Tiểu Hương vội chạy lại đỡ ta dậy

- Tiểu Thư, người không sao chứ?

- Nha, tên nào bắt lịc sự đi mà không nhìn vậy hả? – Ta bực tức quát.

- Là cô đi đứng không cẩn thận còn nói ai.

Một giọng nam bực bội vang lên. Ta nhìn. Mái tóc vàng óng, đôi mắt hổ phách sáng tinh anh. Sống mũi cao thẳng. Đôi môi mỏng quyến rũ. Hàng lông mày khê nhú lại cũng rất nam tính (ti biến thái ____). Qủa là.... một vẻ đẹp vô cùng yêu nghiệt. Tên này mà ở hiện đại chắc được săn đón dữ lắm. A, nhưng giờ không phải lúc ngắm zai.

- Anh không có mắt à? Đi đụng trúng người khác còn không xin lỗi nữa. Có biết lịch sự là gì không hả?

Ta bực xúc tuôn 1 tràng

- Tiểu thư, người là tiểu thư đài các nha – Tiểu Hương khẽ nhắc

- Con mắt nào của cô nương nhìn ra ta không có mắt vậy ? – Tên nam nhân trước mặt nhú mày.

Ách, bật lại được sao?

- Công tử, người..... học..... có chuyện gì vậy?

Một tên có vẻ là người của tên kia chạy lại thở không ra hơi hỏi.

Ày, thôi rồi, ta không muốn bị cầm cung nữa đâu, không gây chuyện nữa.... Ta xua tay:

- Không có gì đâu. Thôi, ta có việc đi trước đây.

Nói rồi ta kéo tay Tiểu Hương đi. Nhưng đáng tiếc đi bị 1 bàn tay của ai đó kéo lại:

- Cô nương, lúc này cô muốn ta xin lỗi cô mà

- Không cần nữa. Nữ nhân không cầu nệ tiểu tiết – Ta cười khan. Thiếu gia à, cho tôi đi đi. Tôi hứa sẽ không gây chuyện với ngài nữa đâu. Thực sự tôi hối hận lắm rồi. Làm ơn đi mà....

- Sao lại không cần được chứ. Vậy thì có lỗi lắm – Hắn bóp cảm ra vẻ suy nghĩ rồi lời tuốt ta vào quán ăn ven đường.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Trên bàn ăn bày đầy đủ các loại đồ ăn nhưng.... ta thật không tiêu hóa nổi khi có người nhìn chăm chăm như vậy và nhất là đó lại là một nữ nam.

Bạn thân yêu, đừng trách ta quá nhát gan, là tại đây là nữ nam thôi.

Bạn thân yêu, bạn tưởng tượng ra bạn như một con gà bị vỗ béo rồi bị trai đẹp đem ra soi để chọn như chọn hai miếng lòng lợn thì bạn có thoải mái nổi không cơ chứ?

Ta khóc không ra nước mắt. Má ơi, có khi nào con cũng trở thành con gà tội nghiệp kia không vậy?

Aizz... Cơ mà trước mặt ta đang tồn tại một nữ nam nha. Giống như từ trên trời rơi xuống một cốc kem vậy. Không ăn, thực phỉ a. Vì vậy, nữ nam này không đem ra tận dụng thì thật lãng phí tài nguyên thiên nhiên quá đi,

Ta cười thầm, đặt đũa xuống và....

- Công tử tên gì thế? – Ta nở nụ cười đảm bảo sát trai.

Đúng như dự đoán, hắn đơ ra 5 giây.

- À, ta tên Âu Dương Thần

- Ô, vậy tại sao cứ nhìn ta ăn mãi vậy? Công tử đói sao?

- Không, là..... ta đang nghĩ xem cô làm sao trả tiền hết chỗ đồ ăn đó.

- Ách, không phải là công tử trả tiền sao? – Ta tròn mắt... Tên mặc dịch này, ta nghĩ là hắn trả nên lơ... ăn “hoi” nhiều rồi. Giờ lại bảo ta trả, đùa ta sao?

- Ta lấy đâu ra nhiều tiền thế chứ? – Hắn nhún vai, ra chiều lảng tránh. Cái bản mặt ung dung đó khiến ta chỉ muốn rút dép ra mà đập cho kì vụn mới thôi – Và... mặt cô nương còn dính cơm kia. – Hắn nín cười chỉ chỉ.

Dính cơm? Ta đưa tay lên miệng... Đúng là... Ặc, không có.

Ta liếc mắt qua cái tên đang nhìn cười đến mức gần như sắp nội thương. Mụ nội nhà hắn, dám trêu đùa ta. Nói cho người biết, người tưởng bốn tiểu thư ta dễ chọc hả?

Hắn cố nhin, nói:

- Cô nương ăn xong rồi sao? Vậy tiền cơm. ...

- Ấy da, công tử à, một là anh trả tiền, không thì đừng trách ta. Hai là. ... Vẫn là anh trả.

- Cô định làm gì? – Hắn cười cười nhìn ta, vẻ mặt khó hiểu.

Ta nhếch môi cười, bắt đầu diễn thôi. ... Aizz nha, đừng trách ta, tuyệt đối đừng trách ta, là tại hắn.

Ta gục mặt vào lòng bàn tay, bù lu khóc.

- Hức, tại sao lại bỏ rơi ta? Ta có gì thua kém nữ nhân đó? – Ta nỉ non như thiếu phụ bị chồng ruồng bỏ - Là chàng, là chàng phụ tình ta đi theo ả đó hay là tại ta không xứng với chàng?... Hức... Tại sao? Ta đối xử tốt với chàng như thế.... Trao cả thân này cho chàng, nào có toan tính gì.... Hức.... có sao chàng nữ lòng làm thế?

Ta ngẩng mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp đầm nước mắt.

Hắn hóa đá. Hoàn toàn hóa đá. Ấy, ta đã nói là đừng trách ta rồi mà. Điệp Điệp à, ta chỉ không muốn thành phá gia chi tử thôi. ...

Xung quanh bắt đầu rộ lên những lời bàn tán. ...

- Cô nương kia xinh đẹp quá.

- Ủ, người tốt vốn chịu khổ mà.

- Ôi, tội nghiệp quá.

- Tên kia liệu còn có lương tâm không vậy?

- Đúng vậy, thật ngu ngốc mà.

- Cô nương về bên ta, ta nhất định không để cô chịu ủy khuất.

- Nhìn mặt tên kia kia. Thật không đáng tin mà.

- ....

.....

Khuôn mặt trong lòng bàn tay khẽ cười nhưng bên ngoài vẫn vờ khóc lóc.

Tiểu Hương bên cạnh ta cũng hoảng cả lên.

* Trong lòng Điệp Điệp*

Oahaha. Máy người thấy chưa? Hollywood mà không mời ta về diễn là một tổn thất lớn.

....

Được một lúc, ta đứng bật lên, mắt nhòa lệ:

- Thôi được rồi, ta biết là ta không xứng với chàng. ... Mong chàng và người hạnh phúc. ....

Nói xong, ta vụt chạy đi, bỏ theo ngàn vạn tiếng xì xào sau lưng.

Tiểu Hương cũng chạy theo:

- Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?

Chạy được một lúc, đến chỗ vắng người, ta quay lại, nhe răng cười, giơ tay chữ V

- Ta không sao cả, về phủ thôi.

.....

Về phần ai đó sau khi hóa đá vì màn kịch của nàng thì dần bình tĩnh. Âu Dương Thần nói với người bên cạnh:

- Kha Dương, điều tra về nữ nhân đó cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hoàng cung Ngọc Quốc.....

Trên ghế ngự, một thân long bào ngồi vắt chéo chân. Âu Dương Thần tay chống cằm nhìn đồng tấu chường trước mặt. Chán nản, hắn nhớ tới cảnh đùng độ sáng sớm với nữ nhân đó. Đôi mắt to ngịch ngợm. Khi nàng ăn nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc trộm hắn,,. Khuôn mặt gian tà dễ thương khi trêu đùa hắn...

(Tgiả: Ca ca biến thái, biến thái quá ==’)

- Quả là một nữ nhân thú vị

Hắn bật cười.

.....

Cửa ngự thư phòng bật mở, một thái giám bước vào.

- Bẩm hoàng thượng.

- Có chuyện gì? – Thu lại nụ cười, Âu Dương Thần hỏi. Nếu để đám thái giám bắt gặp mình trong thư phòng cười cười một mình như thằng dở hơi thì thật mất mặt

- Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu cho truyền người đến Ngọc Long Cung.

- Ta biết rồi

Âu Dương Thần nhún mày. Có chuyện gì mà cả Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu cùng cho truyền vậy?

.....

Ngọc Long Cung...

- Hoàng thượng, ta nghĩ con nên lập Hậu.

Một thân ánh áo choàng tím chừng 40 tuổi lên tiếng. Đôi mắt sắc xảo cùng khuôn mặt trang điểm nhẹ. Ở người đó toát lên một khí chất vô cùng trang nhã.

- Thái Hậu, thần nhi còn nhỏ – Âu Dương Thần trả lời

- Người cũng đã 20, lập Hậu giúp người củng cố thế lực trong triều đình. Hơn nữa, cũng đến lúc người cho ta có cháu bông bế đi. – Một giọng nói trầm ổn vang lên nhưng không giấu nổi sự thúc giục

- Hoàng Thái Hậu a, thần nhi nghĩ nếu người muốn có cháu thì còn có các phi tử hậu cung mà.

Hoàng Thái Hậu không hài lòng, quay qua Thái Hậu, giả vờ khóc lóc.

- Ta chỉ muốn có một cháu đầu ngoan hiền thôi mà. Tại sao không được chứ?

Thái Hậu cũng hùa theo.

- Đúng vậy. thân già rồi rồi mong chờ một chút cũng không như ý nguyện. Uống công quá. ...

Âu Dương Thần cứng miệng. ... Hai người này, ngoài mặt thì ra vẻ uy nghiêm mà sao ...

- Thôi được rồi, về việc này thần nhi sẽ suy nghĩ.

Hắn nhắm hờ mắt thờ dài, lấp liếm cho qua chuyện. Vừa mở mắt ra, hắn bắt gặp hai ánh mắt sáng rực như muốn kẻ dao vào cổ hắn. Cẩn thận án mạng..... Hắn toát mồ hôi:

- Hai người nhất định có cháu mà.

Vừa nghe xong câu đó, Hoàng Thái Hậu cùng Thái Hậu cười cười.

- Hoàng Thái Hậu, người muốn hoàng cung trang hoàng thế nào? – Thái Hậu khúc khích.

- Nha, còn phải chuẩn bị cho hôn lễ nữa

- Thần thiếp nghĩ còn phải chuẩn bị quần áo mới cho hài tử nữa.

.....

Hoàng Thái Hậu cùng Thái Hậu rôm rả bàn tán, hoàn toàn bỏ rơi đương kim hoàng thượng đang bó gối tự kỉ ở góc phòng. . .

(Tgĩa : [vỗ vai] ta thông cảm cho huynh, ca ca...)

....

Lê lết cái thân tàn tạ về Đông cung, Âu Dương Thần ngồi phịch xuống ghế. Không phải là hắn không muốn lập Hậu mà là do chưa tìm được người thích hợp. Như nhớ ra điều gì, hắn lên tiếng:

- Kha Dương, chuyện điều tra như thế nào rồi?

Trước mặt Âu Dương Thần, một thân hắc y tựa cửa sổ. Kha Dương là huynh đệ lâu năm với Âu Dương Thần. Nếu nói là người thân cận của hắn cũng không sai. Ngực ngoắc mái tóc nâu ngắn cụt lùn rối như tổ quạ, Kha Dương liếc hắn một cái rồi nhếch mép:

- Không phải người hứng thú với nữ nhân đó rồi chứ?

- Có thể chứ.

Kha Dương cười gian.

- Ta còn tưởng người. ....

- Bỏ đi, nữ nhân đó là ai? – Âu Dương Thần xua tay che đi bộ mặt đã bắt đầu đỏ. Hắn chính là ngăn Kha Dương không nói hắn có vấn đề với cái máu ba trăm đó. Lần nào bị Hoàng Thái Hậu với Thái Hậu ép hôn là y như rằng tên đó lại lấy cái lí do đó ra khích bác hắn.

- Vũ Mạn Điệp Điệp – đại tiểu thư của tể tướng Vũ Mạn Giang. Từ nhỏ yếu ớt bệnh tật. một tháng trước bị hãm hại. Tỉnh lại thì như trở thành một người hoàn toàn khác. Được xưng tụng là Vũ Đại Mĩ Nhân của Ngọc Quốc.

- Vũ Mạn Điệp Điệp – Âu Sương Thần im lặng một lát rồi nở nụ cười khó hiểu.

...

Và thế là Điệp ti nhà ta bị lôi kéo vào một âm mưu vô cùng đen tối của ca ca hoàng đế biến thái. Mọi chuyện bắt đầu vui rồi. ...

Trở lại với đương sự của chúng ta, sau một ngày quây phá tung bùng trên phố thì giờ này... Khi mặt trời lên cao quá ngọn đa, nàng vẫn còn yên giấc trên giường bắt bướm hái hoa với mĩ nam trong mộng. ...

Rầm. ...

...Cánh cửa oai hùng mở bật ra trước sức đẩy của Tiểu Hương, kèm theo đó. ...

- Tiểu thư, dậy mau !!!!!!!!!!!!!

Tiểu Hương khò sò cố gắng kéo cái chăn ra khỏi người ta. Cái quái gì chứ? Bỏn tiểu thư còn muốn ngủ.

- Ừ....um. .... ta chưa dậy đâu. ...

- Người dậy đi mà tiểu thư, có việc gấp lắm.

- .....

.... Im lặng. ....

Gấp cái nổi gì chứ? Không liên quan. Xùy xùy.

Tiểu Hương chống nạnh bắt lực nhìn người trên giường vẫn thân nhiên say giấc nồng. ...

- Tiểu thư à, thiếu gia nói là nếu mà tiểu thư chơi về một đến nổi ngủ đến giờ này thì lần sau sẽ không cho tiểu thư ra ngoài nữa đâu đó.

Hả? Gì cơ? Không được ra ngoài nữa á? Bỏ nào nhanh chóng về ra một viên cảnh đen tối. ....

- Ta dậy rồi.

Ngay lập tức, ta bật dậy, phóng ra khỏi giường với tốc độ tên lửa. Sau đó, Tiểu Hương vội vội vàng vàng chuẩn bị quần áo, đầu tóc rồi lôi ta đến đại sảnh.

Ở ngay giữa đại sảnh, có hai nam nhân ngồi nói chuyện. Một người mặc long bào từ tốn uống trà, cả người toát lên một khí chất vô cùng oai nghiêm. Mái tóc vàng óng khê bay. Thịnh thoảng lại nở một nụ cười lạnh lẽo. Cách nói chuyện ngạo mạn, tự tin. Ngồi đối diện, một người đàn ông trung niên có khuôn mặt nghiêm nghị góc cạnh, lạnh lùng vô cảm.

Ta bước đến cửa đại sảnh, không chú ý đến đám người xung quanh, tiến đến chỗ người đàn ông đó chấp tay hành lễ.

- Điện nhi khấu kiến phụ thân. Chả hay có chuyện gì mà người gọi Điện nhi đến gấp như vậy?

- Có chỉ ban hôn của con và đương kim hoàng thượng.

Nói rồi, Vũ Mạn Giang đưa tay sang người đối diện.

Ta đưa mắt nhìn sang. ... Mái tóc đó, đôi mắt đó, cả cái khuôn mặt chết bầm đó... O, nhưng mà Phụ thân vừa nói. .... chẳng lẽ đây là..... Mặt ta tối sầm lại

khi nghe 4 chữ chết tiệt : đương kim hoàng thượng. ...

Âu Dương Thần ngồi thanh thoi, khoe miệng khê nhếch tạo thành nụ cười bốn cọt. ...

.... Tức....

.... Tức....

.... Tức....

.... Cười cái con khỉ. Tên cầu hoàng đế kia, ngươi tưởng bốn tiểu thư dễ khuất phục ngươi vậy hả? Đi đâm đầu vào đậu hũ mà chết đi. Nói cho ngươi biết, cô nãi nãi ta là người của thế kỉ 21 siêu đẳng. Hiểu chưa? Hả? Hả?

- Phụ thân. ... Có thể..... Từ hôn được không?

- À.... Chuyện này thì..... – Vũ Mạn Giang bối rối. Một thoáng khó xử hiện lên nét mặt. Nếu như từ hôn, nhất định là đắc tội với hoàng thất. Mà đắc tội thì... Quả thực khó sống. Hơn thế nữa, đương kim hoàng thượng là người anh minh thần vũ, siêu phàm xuất chúng. Cả Ngọc Quốc này ai cũng mong được làm phi tần, dù chỉ là nhỏ nhoi của người. Nữ nhi của hần thật tốt số. Ấy vậy mà muốn từ hôn. Hần tự hỏi đầu nữ nhi của hần rốt cuộc chứa thứ gì....

- Tể tướng, có thể để ta nói chuyện với hoàng hậu tương lai của ta một chút không? – Âu Dương Thần cố ý nhấn mạnh từ ” hoàng hậu tương lai”, khoe mắt khê lóe lên một tia nhìn nguy hiểm.

- Vâng, vậy vì thần xin phép cáo lui.

Nói xong, Vũ Mạn Giang đứng dậy khoanh tay hành lễ rồi lui ra khỏi đại sảnh.

.....

Trong đại sảnh bỗng chốc chỉ còn lại ta với hần. Hần ngồi chống cằm nhìn ta, nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, nhìn đến khi bắt gặp cái trừng mắt của ta mới thôi. Cuối cùng, hần thờ dãi chán nản, kết luận một câu:

- Ngực nàng... Quá nhỏ!

Cái quái gì cơ? Ngực... ngực nhỏ? Chẳng lẽ hoàng đế thời nào cũng biến thái vậy sao? Ôi... Bảo sao thời phong kiến sụp đổ. Aiz... Tên nhóc này, hần mà ở thời hiện đại thì... Ta không rút dép đập hần ta không phải là người, thế đấy.

(Tgĩa: [giữ chặt Điện Điện] Điện tử, bình tĩnh, bớt nóng/ Điện Điện: Buông ta ra, đưa ta cái gì sắc sắc nhọn nhọn, ta phải đâm chết tên biến thái này....)

Cố nín ham muốn giết người vào lòng, ta lên tiếng:

- Thì sao? Đâu liên quan đến ngươi chứ!
- Sao lại không liên quan? Nàng là hoàng hậu tương lai của ta cơ mà.
- Bỏn tiểu thư từ hôn !!!!!!!!!!! – Ta đập bàn hét.
- Không được.
- Tại sao?
- Vì nàng phải bán thân trừ nợ. Bữa ăn hôm qua, là nàng trốn. Hay là. .... Nàng muốn ta nói với phụ thân nàng là hôm qua đại tiểu thư Tể Tướng Phủ ra ngoài trêu ghẹo nam nhân. Nàng biết đấy, thân là đại tiểu thư cành vàng lá ngọc mà lại. .... Chắc, tin này mà đồn ra ngoài thì. ....- Hấn nhưn mày, cố ý bỏ lửng câu nói.

Âu Dương Thần khẽ vén lọn tóc xòa xuống tai ta. Ngón tay thon dài lướt qua mái tóc, vén gọn lên sau tai. Hấn ghé sát, thì thầm. ....

- Thì uy danh Tể Tướng Phủ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Nói xong, hấn ngồi thẳng dậy, nở nụ cười đắc thắng.

Uy hiếp. ....

Đây chính là uy hiếp.

Một sự uy hiếp trắng trợn.

Ta giương mắt nhìn hấn, tức nghẹn không nói lên lời. Tên đó. .... Quá mưu mô. .... quá nham hiểm. .... Hoàng đế cổ đại. .... quả là một loài động vật nguy hiểm.

Và thế là trận đầu ra quân, Âu Dương ca ca đã chiến thắng vô cùng oanh liệt.

Và Diệp ti nhà ta đã chính thức rơi vào hang sói. Ta cầu nguyện cho ti.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Phía Tây Tể Tướng Phủ. ....

Trong một căn phòng nào đó, Vân Vân và Hoa My ngồi quanh một cái bàn gỗ tròn. Nói về phi vụ ngày hôm ấy, sau khi bị tát áy mà, về cơ bản là Vân Vân đã có phần kiêng dè vị đại tỷ của mình mấy phần nhưng về chi tiết, cực chi tiết là trong lòng vẫn hoài nghi về thái độ và hành động của Diệp Diệp hôm ấy.

- Ta không tin đó là Diệp Diệp, cô ta không dám làm thế với ta. Không bao giờ. Con tiện nhân đó, dám giả danh chen chân và Tể Tướng Phủ này, ta sẽ không để nó sống yên ổn. – Vân Vân mặt tối sầm nói.

- Nhưng đó là Diệp Diệp mà. Sau khi hôn mê, con ả đó đâu có ra khỏi phòng đâu.

Vân Vân nghiêng răng, cắn hận:

- Ta nhất định làm rõ vụ này. Nhất định. ....

.....

Ta uể oải nhìn Tiểu Hương đang khoa tay múa chân trước mặt. Đến bây giờ, ta phải công nhận rằng nếu nha đầu này mà ở thế kỉ 21 thì chắc chắn sẽ trở thành một bà đồng siêu cấp lừng lẫy. Nhìn xem, nhìn xem, cái điệu nhảy múa kết hợp động tác tay đó thật giống mấy bà thầy bói đang lên đồng. Quả là trời sinh nhiều người có tố chất. ....

- Tiểu thư sắp thành hoàng hậu rồi, người phải thay đổi đi. Người không thể cứ ham vui như vậy. Trời ơi, đến cả thù hằn người còn không biết, làm sao đây ? Người nhìn cái khăn tay người thuê đi. Đây là con chó hay con mèo vậy? Đường thù lung tung, chỉ thì sắp bùng hết cả rồi. Chắc chắn là chưa thất nút mà. Ông trời ơi, trả tiểu thư hiền thực trước kia về với con. Bla. .... Bla. .... bla. ....

Tiểu Hương ôm đầu gào thét. Tay nắm chặt cái khăn ta vừa mất cả một tuần mới khâu xong.

Ta lén ngáp một cái, mắt liếc ra khỏi đình viện đang ngồi. Ngôi đình viện này được xây trong hoa viên, xung quanh được bao bọc bởi hoa và cây cối. Khung cảnh tuyệt đẹp vô cùng (Điệp Điệp : Nếu như không có con muỗi bên cạnh). Ta phóng ánh mắt đến chỗ khóm hoa tử đinh lăng. Dưới ánh nắng, đóa hoa rực lên như được rắc lân tinh trong đêm tối. Tâm hồn tha thần phiêu du cùng con chuồn chuồn ớt đang đậu trên cành râm bụt gần đó.

Xùy, cái thêu thùa gì gì đó, nhờ vào hồng phúc của mấy cây kim mà tay ta đã thành cái tổ ong cả rồi, bốn tiểu thư không rảnh ngồi bắt ong bỏ vào nữa đâu. Và đó là con thỏ chứ == Tại nó dài thế kia người không nhìn thấy sao? Làm gì có con mèo với chó nào đẹp thế chứ?

- Tỉ tỉ, chào tỉ.

Ta ngẩng đầu lên nhìn. Tiểu Hương cũng quay lại, luống cuống hành lễ. Ồ, bà đồng đã xuống đài. ...

- Nô tì khấu kiến Nhị Tiểu thư, Tam tiểu thư.

Ta nhú mày nhẹ. Lại đến đây làm gì nữa? Muốn gây chuyện nữa sao? Hai người các người không nhanh biến đi là ta cho ăn dế đầy. ...

- Chào hai muội.

- Chuyện hôm trước, cho muội xin lỗi. Là thân muội muội phải lễ phép mới phải. Tỉ có thể bỏ qua không? Tỉ tỉ, bọn muội có chuyện muốn nói với tỉ một chút. Có được không?

- Đúng vậy, chuyện liên quan đến tỉ nha.

- Được thôi, hai muội ngồi đi. – Ta cũng đang rảnh rồi, xem các người giờ trò gì nữa.

- Tỉ còn nhớ chuyện một tháng trước, trước khi mà tỉ hôn mê, có đi ra ngoài với bọn muội không? Điệp tỉ có nhớ hôm đó tỉ nói gì không? – Vân Vân hỏi. Thực chất ngày hôm đó, Điệp Điệp chỉ im lặng đi theo ả mà không nói gì. ả là đang muốn thăm dò.

Ta cười thầm. Muốn lấy thông tin sao? Tốt, thông minh hơn rồi đấy. Xem ra ta đánh giá hai người quá thấp thì phải. Đừng có trách ta, là do mặt các người nhìn ngu quá đấy chứ. Ầy nhưng dù sao cũng không thể bằng ta được. Tu thêm chừng ngàn vạn năm nữa may ra. Hô hô. ....

- Xin lỗi, ta bị mất trí nhớ, không thể nhớ hôm đó ta nói gì.

- Vậy làm sao tỷ nhớ trước kia bị bọn muội ngược đãi? Tỉ tỉ à, không được nói dối đâu nhé! – Vân Vân cười, đôi mắt lộ rõ sự tra hỏi.

Ngược ngược cái con khi. Ta đây để cho mấy người thích làm gì thì làm sao?

- Muội muội, có một số việc, kể cả mất trí nhớ vẫn không thể quên, Nó như một vết thương hằn vào tiềm thức, in sâu vào trong não bộ như một con bọ nằm ẩn trong khúc gỗ vậy. Và chuyện hai muội hại ta đến hôn mê, ta vẫn nhớ rõ. Thêm nữa, ta không muốn nhắc lại chuyện này đâu.- Ta chậm rãi nói, không quên bồi thêm một câu cảnh cáo.

Sắc mặt Vân Vân tái mét. Rõ ràng, cô ta sợ rồi.

- Ta thấy sắc mặt muội không được tốt. Muội nên về nghỉ đi nha. Tiểu Hương, tiễn khách. – Ta chán ghét lên tiếng.

Khi Vân Vân cùng Hoa My đi rồi, ta thần người suy nghĩ. Ngày đó, khi ta bị hút vào cái lỗ đen kì quái đó, là xuyên không cả thân xác đến đây. Vậy mà lại là nhập hồn. Thế thì thân xác ở thế giới kia của ta đang ở đâu? Trùng hợp hơn, trừ ngoại hình và thân phận thì tên và tuổi của Điệp Điệp này lại vô cơ giống với thân xác ở thế kỉ 21. Sự việc càng lúc càng rối. ....

Đột nhiên, một bàn tay xuất hiện trước mặt ta, khua khua.

- Đây, Điệp tỉ.

Ta như bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ và ngược lên. Trước mặt ta, một khuôn mặt vô cùng Souta với nụ cười tươi rói.

(Souta là cách gọi chỉ những cậu bé có khuôn mặt baby, nét đẹp thuần khiết và ngây thơ.)

- Tỉ nghĩ gì thế? – Vũ Mạn Nam ngồi đối diện ta.

Tiểu đệ, không cần mang khuôn mặt đó ra dụ dỗ ta đâu. Ta thực sự... không phải tỉ tỉ của nhóc nha. ....

- Không có gì – Ta cười.

- Haizz, từ ngày tỉ được ban hôn rồi, đương kim hoàng thượng cứ ở riết luôn Tể Tướng Phủ, ta chẳng được nói chuyện với tỉ tí nào. – Vũ Mạn Nam than thở rồi làm bộ mặt cún con.

À, lại nói đến tên hoàng đế chết dẫm đó. Sau khi ép hôn ta còn lấy cái lí do đáng nguyên rửa đó ra uy hiếp ta. Sau đó còn hạ lệnh ở lại phủ tể tướng đến ngày cử hành hôn lễ, hôm nào cũng bám lấy ta, phiền muốn chết. Hoàng đế cổ đại, rảnh rồi thế sao? Xí, rảnh rồi thì đi chăm chút cho dân cho nước đi.

- Vậy giờ ta với đệ ra ngoài chơi nha.

- Ừm cũng được. – Vũ Mạn Nam ngẫm nghĩ rồi gật đầu cái rụp.

- Oh yeah, đi thôi. – Ta đứng dậy chạy trước. Vũ Mạn Nam lắc nhẹ đầu cười rồi theo sau.

Bỗng... ta trượt phải vũng nước trên sân và theo đà ngã ra phía sau. Vũng nước chết bằm, dăm giăng bầy ta. Nhắm tịt mắt, ta chuẩn bị cho cái cảm giác..... (Haizz... Đau lắm...)

Ó,... nhưng sao mặt đất lại vừa ẩm vừa êm lại thoảng mùi thơm thế này? Ôi, đất mẹ, chẳng lẽ mẹ mới xịt nước hoa sao? Khẽ mở mắt ra và ngay lập tức.... đập thẳng vào mắt là khuôn mặt đập như tạc tượng ngập nổi lo lắng. Hoá ra, khi đại tỉ nhà ta đang chuẩn bị màn tiếp đất bằng móng thì “bế” Souta nhà mình lao vội ra đỡ. Và giờ thì hiện ra một cảnh tượng vô cùng hoa lệ: Điệp ti nằm gọn trong lòng Nam ca.....

- Hai người là đang làm gì? – Một giọng nói âm lãnh vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trở trâu. Quả thật trở trâu thay, Âu Dương Thần vốn định đến thăm, tiện thể trâu chọc nàng một chút thì bắt gặp một cảnh tượng vô cùng hay ho.... Hắc .... Hắc....

Ta đẩy nhẹ Vũ Mạn Nam ra, chỉnh lại quần áo, bình thần trả lời:

- Chẳng làm gì cả.

- Ô, không làm gì sao? Hoàng hậu tương lai của Ngọc Quốc lại đi diễn trò thân mật với em trai. Hời phép tắc, đạo lí ở đâu? – Hắc cổ kìm lửa giận, giọng chua như giấm.

- Xâm ngôn, tí ti thân thiết với em trai có gì là sai trái? Là không hợp phép tắc, đạo lí?

Hắc cứng họng, đưa ánh mắt nhìn ta. Ta có nhìn nhầm không? Tại sao trong đáy mắt hắc lại có sự giận dữ thể kia? Xùy, người phải giận là ta mới đúng.

- Tiểu Nam, đi thôi – Ta kéo tay Vũ Mạn Nam vẫn im lặng nãy giờ.

.....

Sau một hồi rong chơi, ta và Vũ Mạn Nam ra bờ sông Lãng buồn chuyện. Mặt sông phẳng lặng. Ông mặt trời toé toét cười, chiếu xuống vô vàn ánh nắng làm mặt sông lấp lánh ánh mặt trời. Bên bờ, hàng liễu rủ xuống mặt hồ. Gió khẽ thổi qua, mang mùi hương hoa cỏ phảng phất trong không gian.

Ta và Vũ Mạn Nam ngồi bên cạnh một cây liễu cực lớn. Chém gió tán phét một hồi....

- Tí ti, hậu cung là nơi đấu đá, tranh quyền đoạt vị, tí sẽ không sao chứ? – Mạn Nam cắn chặt môi.

Ta phì cười. Tên nhóc này, là đang lo lắng cho ta sao? Dễ thương chết đi được....

- Đừng có lo. Điệp Điệp này là ai chứ? Ta sẽ không sao đâu.

Aizz... Đúng là với Điệp Điệp trước kia thì đáng lo thật nhưng ta đây là Điệp Điệp khác. Xùy, đừng có nhầm Điệp Điệp yếu đuối đó với đại tỉ đây chứ.

- Nhưng..... – Mạn Nam ngập ngừng.

- Trật tự, ta đã nói không sao là sẽ không sao. Đệ lo cái quái gì chứ? – Ta trừng mắt – A, hay ta hát cho đệ nghe nha.

Hớ hớ, ta từng là giọng ca oanh vàng của quốc gia, một con chim non chưa trưởng thành của đất nước đấy. Hát đương nhiên phải hay rất rất hay rồi. Ôi, nhắc lại là thấy xấu hổ.

(Tgĩa : Xùy, chim chưa trưởng thành thì tự hào cái nổi gì chứ?)

- Hát? – Mạn Nam kinh ngạc chớp mắt. Tí tí của hấn sao lại đột nhiên bạo dạn vậy? Đúng là tí hát rất hay nhưng trước đây tí rụt rè lắm mà? Một thoáng ngạc nhiên trôi qua, Vũ Mạn Nam ngậy ngốc gật đầu.

- La la la la la la

Ta là một tiểu điệp xinh đẹp

Ta là một tiểu điệp đáng yêu

Thông minh, yêu kiều, hiền thực

Trên đời này chỉ có mình ta

Tiểu điệp, tiểu điệp, tiểu điệp

Tiểu điệp mạnh mẽ nhất

Tiểu điệp, tiểu điệp, tiểu điệp

Tiểu điệp tuyệt vời nhất

....

Vũ Mạn Nam khoe miệng giật giật. Tại sao giọng hát tuyệt vời lại kết hợp với một bài hát kì quái như thế? Tí tí à, tiểu điệp đó là tí sao? Bài hát đó có thật à? Tác giả là ai thế? Khâm phục quá. Hóa ra trên cái Ngọc Quốc này còn tồn tại một vĩ nhân tư tưởng lớn mạnh vậy. Đến bài hát còn có thể ẩn dụ. Bái phục.

.....

Sau một khoảng lặng kéo dài.....

- Đây, ta hát xong rồi. Hay không? – Ta cười tí mắt hời.

- Hay.... Hay lắm.....

- Hê hê, ta hát mà lại !

- ....

- .....

- Tí sẽ trở thành chú tiểu điệp mạnh mẽ đó sao? – Vũ Mạn Nam im lặng một lúc rồi chợt lên tiếng.

- Không.

- Há?

- Bởi vì ta sẽ trở thành bướm chúa, con bướm xinh đẹp và mạnh mẽ nhất.

- Ủ, ta sẽ ủng hộ tí.

Luôn luôn.....

Mãi mãi.....

.....

Một tuần trôi qua....

Ngọc Quốc rộn ràng bởi hôn lễ của hoàng đế. Tin tức về ngày đăng quang của tiểu thư Tể Tướng Phủ truyền đi nhanh chóng..... Đến cả mấy bà bán rau ngoài chợ cũng biết. Ai ai cũng cho rằng tiểu thư Tể Tướng Phủ đường duyên số thật là tốt đẹp. Trong khoảng thời gian đó, cả kinh thành nổi lên một cơn sóng vô cùng kinh khủng. Nam nhân từng say đắm vì sắc đẹp của thiên kim tiểu thư Tể Tướng Phủ thì ôm ngàn vạn nỗi đau mà oán trách tại sao số trời bất công thế. Đội fan nữ của Âu Dương Thần thì lập hẳn một đại hội cuồng loạn Hoàng Đế. Một đám nữ nhân ghen ghét có, ngưỡng mộ có. Nhưng phần lớn là tiếc nuối vì đương kim hoàng thượng lập Hậu. Thậm chí, có người còn có ý định chạy đến Tể Tướng Phủ yêu cầu Tể Tướng nhận mình làm con gái..... Aizz... Hồng nhan họa thủy.

Kinh thành Ngọc Quốc dạo gần đây luôn xảy ra những cuộc hội thoại đại loại thế này.....

- Nghe nói tiểu thư Tề Tướng Phủ đẹp lắm
- Đương nhiên là vậy rồi, nếu không sao có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng được.
- Cũng không ngờ được vị hoàng đế ương ngạnh đó chịu lập Hậu nhi?
- Chắc hẳn là cô tiểu thư kia đài các lắm
- Đúng vậy, đúng vậy.
- .....

.....

Trong lúc đó, cô tiểu thư đài các nào đấy đang chồm chần ngủ chầy cả dài trong phòng. Đến khi xuyên không rồi mà vẫn không thể bỏ được cái tật ngủ muộn dậy muộn. Thử hỏi có ai đang đêm mà hết nằm hát lại đến múa quay cuồng trong đình viện không? Vâng, cô ấy thật đài các.....

- Tiểu thư, dậy đi.

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng khác. Mở đầu một ngày ở Tề Tướng Phủ luôn là một tràng gào thét xen lẫn ai oán của Tiểu Hương. Ngay lúc này đây, Tiểu Hương khổ sở cố kéo cái chăn, khua xoong, nồi niêu, vãn vãn và mây mây những thứ có thể đánh thức Điệp tiểu thư nhà mình. Ấy thế nhưng những công sức nỗ lực cố gắng của Tiểu Hương đều một đi không trở lại. Điệp tiểu thư vẫn ôm chăn ngủ ngon lành. Tiểu Hương thở dài ngao ngán. ....

- Gián..... Trời ơi có gián..... Ôi, nó bò trên người tiểu thư kia..... – Tiểu Hương bỗng hét lên.
- Hà? Cái gì? Gián đâu? – Ta bật dậy, ngó xung quanh.
- Không có ạ..... Nhưng tiểu thư phải đi chuẩn bị thôi, người sắp lên xe hoa rồi. – Tiểu Hương bình thần nói, bình thần gấp chăn, bình thần nhắc nhở.

Nhưng vị tiểu thư nào đấy lại không biết trời cao đất dày.....

- Xùy, đến ngày mai cơ mà. Người lo cái gì. – Ta phẩy tay.
- Tiểu thư ơi, hôn lễ là ngày hôm nay ạ. – Tiểu Hương thể thọt thông báo.

..... Rầm.....

OH MY GOD !!!!!!!!!!!!!!! Cái gì thế này?

Ta đơ người, trí óc quay vòng 180 độ.... Sau khi gào thét (trong tưởng tượng), tự trách, vất kiệt trí nhớ,..... Ta khẽ thốt ra một câu:

- Chết tiệt, nhầm ngày rồi.....

.....

Hai tiếng quay cuồng trong đồng trang sức, quần áo và phấn son, ta đã lột xác thành một con dờ hoi. Nhìn đi, mới thì đồ chót, nhìn có khác gì ma nữ không chứ? Còn nữa, khuôn mặt ta đâu tẻ đến nỗi phải đập cả tấn phấn lên mặt như vậy? Mấy người không biết phiên sao? Cái đồng quần áo này phải 5 cái là ít. Chẳng lẽ cô nhân đều thừa com như vậy sao? Ta hậm hực trằm cái mũi lỏ loét diêm dúa lên đầu.

- Tại sao ta lại phải đội cái nôi com này lên đầu chứ?
- Tiểu thư của tôi ơi, đây là mũ hi, là mũ hi đấy.

- .....

(Tgĩa: Chặc, thật đáng thương cho một kẻ mù văn hóa!)

Lại thêm một tiếng nữa nổi gót ông thần thời gian mà đi. Ta thăm nguyên rủa. Cái tên Âu Dương Thần gì gì đó. Người dám để bốn tiểu thư phải chờ đợi người với nguyên cái nôi, nhâm, cái mũ hi nặng gần chục kg này lên đầu hả? Ta đâm chết người, đá chết người. Người thử xuất hiện xem, ta đây sẽ chém người thành từng mảnh rồi vứt cho lợn ăn. Abcxyz*&\$S#@%@#%\$&(*.....

Tùng... Cắc... Cheng cheng... Tò te

Một dàn âm thanh chất chứa từ ngoài vọng vào. Hờ hờ, ta chém người, cuối cùng cũng đến rồi hả? Tiếng thái giám eo éo vang lên :

- Tân lang đến. !!!

— . . . . .

- Này, ánh mắt đấy là sao hả? Ta đang hỏi mà.

- Lấy thân trừ nợ. – Hấn bình thân buông một câu.

- ....

- Này, nàng giữ chân ra làm gì vậy?

- .....

- Sao lại lấy chân quấn quanh người? Nàng lạnh à?

- .....

- Phía đó là cửa ra. Nàng đi ra đó làm gì?

- Tên cầu hoàng đế nhà ngươì. Ta đương nhiên là muốn chạy chứ còn gì? Não ngươì bị úng nước à? Hối, hối, hối chết ngươì đi. – Ta quay lại hét rồi cố chạy thật nhanh.

.....Rầm.....

Cái chân vì quá dài nên làm ta giẫm phải và..... Ngã.

..... Âu Dương Thần trở mắt nhìn một lúc rồi ôm bụng cười. Cười sảng sặc. Cười điên đảo.

- Bé sâu nhỏ của ta, nàng không chạy được đâu.

Nói rồi, hấn cầm góc chăn, giật mạnh một cái khiến ta “bay” về vị trí ban đầu. Và cái vị trí ban đầu chết tiệt đó, chính là trên giường.

Âu Dương Thần cười gian tà, leo lên giường.

- Nào, giờ nàng thích tự nguyện hay ta giúp đây?

Ta túm chặt chân, kéo lên quá ngực, giơ tay ra trước .

- Ngươi. Tránh xa ta ra. – Ánh mắt trừng lớn ing~.

- Nàng nghĩ có ai có vàng trước mặt mà không lấy không?

- .....

Xí, thế cũng hỏi. Đương nhiên là không rồi.

Aaaaaaaaaa.... Cơ mà nó liên quan gì đến việc này chứ?

(Âu Dương Thần : [liếc mắt khinh bỉ] Nữ nhân ngốc nghếch)

Cứ thế, trên cái giường tân hôn, hấn tiến một bước, ta lùi một bước. Đến mép giường, ta không chú ý lùi thêm một chút nữa. Hụt..... Mắt thẳng băng, ta ngã ra sau. Âu Dương Thần vội chồm người đến kéo tay ta lại. Ta mất đà ngã thẳng vào lòng hấn.....

Một mùi hương bạc hà dễ chịu xộc thẳng vào mũi.

.....Thịch..... Thịch.....

Ta đỏ bừng mặt, hoàn toàn đơ người.

Một lúc lâu sau, Âu Dương Thần buông ta ra, đưa tay xoa cằm, ánh mắt như nghĩ ngợi mông lung.....

-.....

- Ta quả thực..... ừm..... – Hấn nhìn ta, nheo mắt – Ta có cảm giác .... Nàng chưa phát triển đúng không?

- .....

- Này, mặt nàng khó coi quá. Sao đen thui vậy? Nàng ốm à? – Hấn tiến gần.

- Im. Ngươi – đi – chết – đi.

Ta giật dữ hét lên, một cước đạp bay hấn xuống giường.

Đêm tân hôn ồn ào cứ thế trôi qua.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

..... Sáng hôm sau. ....

Một con chim nhỏ bay qua Tây Ngọc Cung. Chú chim đậu trên cành cây nhỏ, nhẹ nhàng ca hát. Giọng ca véo con hòa vào ánh nắng sớm lung linh. Ông mặt trời bức bội ném xuống trần gian một vài tia nắng. ....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa. .... – Một tiếng thét long trời lở đất phát ra.

Chú chim nhỏ sững sờ. ....rụng hết lông và ngã tại chỗ. 10000 của 100000 năm về sau, chú chim được chuẩn đoán chết do thùng mạng nhĩ. Vô cùng chia buồn cùng gia khuyến nhà chim. ....

Còn về thời điểm đó, trong cái phòng nào đó ở Tây Ngọc Cung. ....

- Tên biến thái nhà nguoi. Cút !!!!!!! – Ta hét ầm lên.

Chuyện gì cũng phải có nguyên nhân. Và cái tiếng hét kinh động trời đất này cũng phải có lí do riêng của nó. Câu chuyện nó là như này. Đêm qua, sau một hồi lăn lộn đánh đấm trong phòng (Dĩ nhiên là không có H hay ném đồ gì đâu nhé.), cả ta và hấn đều mệt mỏi và ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh lại, ta thấy ngay cái bản mặt yêu nghiệt của hấn đập vào mắt. Mái tóc vàng bù xù. Đôi mắt nhắm nghiền hiền hòa. Tay hấn vắt qua eo ta ngủ ngon lành. Nhưng tất cả những cái đó không đáng nói. Ta đây là nữ nhân hiện đại, không cầu nệ tiểu tiết hay so đo làm gì. Cái điều đáng để tâm nhất là : HẤN MẶC ÁO NGỦ !!!! Cái áo ngủ màu trắng biểu tượng cái tư tưởng thuần khiết của hấn trẻ sâu xuống, lộ ra hoàn toàn khuôn ngực rắn chắc, xương quai xanh lộ hấn ra, phá hủy tất cả cái gọi là hình tượng thuần khiết của bộ đồ. Trời ơi là trời , máu mũi của ta, tâm hồn trong trắng của ta. Không chịu được, hấn là đại biến thái mà. ....

- Có chuyện gì thế?

Âu Dương Thần chống tay ngồi dậy, lấy tay vò vò mái đầu rối bù, ngái ngủ hỏi một câu. Cái áo ngủ được thể ẩn hiện khoe ra xương quai xanh khiêu gợi. Ôi, tâm hồn của ta. .... Hồi xong, hấn che miệng ngáp dài một cái.

- Nguoi. .... sao lại trèo lên giường ta hả?

Ta chỉ vào mặt hấn, giọng run run. Không thể. May mà ta không háo sắc, không thì đã ăn tươi nuốt sống hấn rồi. Mặc dù hấn không phải là nữ nhân nhưng mà. .... mấy người nhìn đi. Như thế thì còn dễ bị ăn hơn nữ nhân đấy chứ !!!

(Âu Dương Thần: Không sao, không sao. Dù nàng có háo sắc hay không, chỉ cần nàng muốn, ta đều lột hết đồ nằm lên giường cho nàng ngắm hết)

- À, tại đêm qua trời lạnh. – Hấn vò đầu, đáp một câu tình bơ giống như kiểu :” Tối nay ăn thịt bò.” vậy.

- Lạnh? Lạnh thì nguoi chui lên giường sao? Nguoi đã làm gì chưa hả? Nam nữ thụ thụ bất thân đấy nhé ! – Ta kéo chăn lên cao, nhìn hấn cảnh giác.

- Làm gì? Với bộ ngực đó sao? – Hấn nhếch môi cười nham hiểm – Hay nàng muốn ta làm gì?

- ....

- Đừng có chui vào chăn nữa. – Âu Dương Thần liếc mắt qua – Và giờ thì xuống giường đi nào. Còn phải đi thỉnh an Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu nữa.

Âu Dương Thần bước xuống giường. Đột nhiên, hấn quay lại nhìn ta cười gian:

- Nàng muốn nhìn ta thay đồ?

Con xấu hổ trôi qua. Ta khoanh tay trước ngực, cười cười.

- Tốt, thay đi.

- ....

- Có cần ta phác thảo lại mấy bức rồi đem phân tán khắp nơi trên Ngọc Quốc không? Xem nào, chân dài, mặt đẹp... – Ta cười đều – Ôi bé chết ấy nhi.

- .....

- Người muốn nhìn ta thay đồ?

- Thay đi

- Dám tặc biến thái. – Ta tròn mắt.

- Nàng cũng thế thôi. Hay chúng ta cùng thay đồ nhi? – Hắn xoa cái cằm nhẵn nhụi cười. Bàn mặt yêu nghiệt rõ ràng là đặt nhảm chỗ rồi mà.

Sao tự nhiên tình huống lại giống mấy thằng cha lưu manh chuyên đi bắt nạt con gái nhà lành thế nhi? Tội lỗi.... Hoàng đế Ngọc Quốc biến thân thành lưu manh.... Nhưng mà dù sao thì....

- Cút !!!

Ta đá bay hắn ngoài phòng bên. Đóng chặt cửa, nhìn trước ngó sau, chắc chắn hắn không nhìn trộm được mới yên tâm thay quần áo.

..... Một lúc của một lúc sau đó.....

Ta bước ra khỏi phòng, ra ngoài thì thấy Âu Dương Thần đang gật gù trên ghế. Thân mặc long bào nhưng vẫn ẩn hiện đôi chân dài. Cơ thể.... ừm... không tệ. Cái đầu vàng vàng ngúc nga ngúc ngắc trông đến ngộ. Sông mũi vừa thon vừa dài. A~..... Đẹp chết đi được.....

Trong lúc ta đang ngơ ngẩn thì Âu Dương Thần ngáp một cái rồi hỏi.

- Nàng xong rồi à?

- Ừa.

Âu Dương Thần liếc nhìn nàng. Bỗng nhiên.... Tĩnh ngữ hắn. Hắn nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt. Mái tóc cặp gọn gàng sau gáy lộ ra cái cổ trắng ngần. Vài sợi tóc mai vương trên khuôn mặt thanh thoát. Nàng chớp mắt nhìn hắn. Đôi mắt đen lấp lánh làm tim hắn đập lệch nhịp. Cả khuôn mặt trang điểm nhẹ vẫn tôn nét. Bộ lam y chiết sát vòng eo thon gọn khiến hắn chỉ hận không thể ôm vào lòng mà yêu chiều, sủng ái.

Hắn vội quay mặt đi. Ôi, Điệp Điệp à, nàng muốn bức chết hắn sao? Cứ như thế này hắn sẽ không kim lòng được mà đem nàng ăn sạch sẽ mất. Đêm qua.... hắn đã phải rất dằn lòng rồi. Sao đến sáng sớm nàng lại còn muốn khiêu khích hắn nữa?

- Đây, sao thế?

Ta ngu ngơ hỏi. Tự nhiên nhìn ta chằm chằm rồi quay phắt đi là như thế nào? Kể cả ta có xấu quá thì ít nhất cũng phải biết khen một câu lấy lệ chứ. Nam nhân cổ đại chẳng lẽ không biết lịch sự là gì sao? Nhưng mà.... chẳng lẽ ta xấu đến mức độ đó sao?

- ..... - Tên hoàng đế nào đó đang lấy lại bình tĩnh.

- Đây.

- ..... – Vẫn đang lấy lại bình tĩnh.

- Đây, điếc à?

- Không. Đi thôi.

Âu Dương Thần bình thần quay người kéo ta đi.

Ở này, cái này thế kỉ 21 gọi là đánh trống lảng đấy. ==

.....

..... Ngọc Long Cung .....

Hoàng Thái Hậu ngồi trên một chiếc ghế lớn bọc nhung, thân mặc một bộ đồ màu tía. Mái tóc hoa tiêu dùng trăm vạn gọn. Đôi mắt hiền từ, khuôn mặt hiền từ. Cừu chỉ hiền từ. Giọng nói hiền từ. Câu nói hiền từ. Duy chỉ có ác ý là ác ôn.

- Đêm qua 2 đứa vui vẻ chứ? – Hoàng Thái Hậu tí mắt cười. Hôm qua, bà đã nghe được mật báo rằng Tây Ngọc Cung tối qua và sáng nay thật nhộn nhịp. Tuổi trẻ thật cuồng nhiệt....

Ta toát mồ hôi. Hoàng Thái Hậu à, vui vẻ là theo nghĩa nào thế? Con thật sự không hiểu ý người mà.

- Dạ, vui lắm. Chỉ có điều nàng ấy nhiệt tình quá.

Âu Dương Thần lễ phép lãnh đạm trả lời.

Vui, vui cái con khi. Ta đây nhiệt tình với người lúc nào chứ? Đừng có nói mấy câu khiến người khác hiểu nhầm thế. Ta khẽ đá đá chân hấn dưới gầm bàn.

- Tiểu Điệp, đừng đá ta thế. Nếu nàng xấu hổ ta sẽ không nói nữa. – Âu Dương Thần quay sang nói. Trọng lượng đủ ” nhỏ ” để cả Thái Hậu và Hoàng Thái Hậu nghe thấy.

Ta đỏ bừng mặt. Xấu hổ quá. Mặt mặt quá >

Quả nhiên, hấn vừa dứt câu thì cả Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu đều quay qua nhìn ta một cái – cái nhìn đầy ẩn ý >

- Hai đứa không cần quá sức đâu. Mặc dù ta muốn có cháu bé nhưng không cần vội vàng thế. Sẽ có hại cho sức khỏe nha.

Ta khóc không ra nước mắt. Thái Hậu à, con còn xử nữ mà, người đừng nói thế chứ. Đến hôn còn chưa hôn thì làm sao có cháu cho người được. Trời ơi, đây chỉ là vấn an sáng thôi mà.

- Con. .... không phải như hai người nghĩ đâu – Ta phản kháng yếu ớt. Huhu, tâm hồn trong trắng của ta.

- Thật là, cái con bé này. Không cần xấu hổ, đều là người nhà với nhau cả. Con xem, mới đêm đầu mà tiếng đã không tốt rồi. Âu Dương Thần, con xem phải bồi bổ cho con bé nhiều nhiều vào. Sức khỏe không tốt thì con cái sinh ra cũng không tốt đâu.

Hoàng Thái Hậu không hổ danh là gừng càng già càng cay. Người ơi, sức sát thương trong câu nói của người cao quá.

- Dạ vâng, Thần nhi sẽ để ý.

Âu Dương Thần vừa nói vừa kéo ta lại gần hấn. Ta bực mình nhéo cho hấn một cái, dĩ nhiên ngoài mặt vẫn ra vẻ một bé cừu non ngoan ngoãn. Hấn hơi nhăn mặt, giữ tay ta lại, ném cho ta một cái nhìn có ý nghĩa đại loại là : ” Nàng ngoan một chút đi, không tí về nàng biết tay ta. ”

” Xì, người làm được cái gì chứ? Tay người ta biết lâu rồi ” Ta cũng trừng mắt lại.

Hấn nhếch môi cười đều, mắt liếc qua bộ phận dưới cổ ta, nụ cười càng đậm.

Ta vội thu tay lại, ngồi ngoan ngoãn như một con mèo. Nguy hiểm, nguy hiểm quá. Huhu, ông trời a, ta đã đắc tội gì với ông chứ? Ta không phục, không phục. Ta khóc thầm, đầu óc nhảy đi thăm 18 đời tổ tiên nhà hấn. Tại sao một tên biến thái như vậy lại có thể trị vì được cái Ngọc Quốc này chứ? Ta không cam. .... Huhu. ....

Âu Dương Thần hài lòng nhìn ta.

Xì, chẳng lẽ bắt nạt người khác người vui thế sao? Ta móc mắt người, đừng có nhìn ta. Dĩ nhiên, đó chỉ là suy nghĩ.

Hoàng Thái Hậu cùng Thái Hậu nhìn thấy cuộc đấu mắt đó thì cùng nhìn nhau cười ẩn ý.

Và đây là suy nghĩ của họ:

Hoàng Thái Hậu : ” Gia đình bọn nhỏ thật tốt. Trước mặt chúng ta còn có thể liếc mắt đưa tình được. Quả là sức sống của tình yêu tuổi trẻ thật mãnh liệt. ”

Thái Hậu : ” Tiên Hoàng, ông xem, con trai ông thật có tài. Kiếm được cho thần thiếp một đứa con dâu vừa ngoan ngoãn, xinh xắn lại biết nghe lời thế. Âu Dương Hoàng tộc chúng ta thật có phúc !!!!! ”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Sau cuộc diện kiến đậm đà cảnh xuân ban sáng, Âu Dương Thần phải lên triều. Aizz, đôi lúc thấy hoàng đế có khác gì cái kho cập nhật tin tức đâu. Nhưng cái quan trọng là cái điều hành đất nước như thế nào mới là quan trọng. Nghĩ xem, địch mà đến sát nút trong khi vua vẫn còn ngồi ung dung uống rượu thịt chó thì có khác gì dâng nước cho giặc đâu chứ? Khổ một nỗi.... cái vị vua nào đó đang chống cằm lâm nghĩ....

- Hay hôm nay ta không thiết triều nữa nhé.
- Lí do? – Ta hỏi lại.
- Ở cung ôm nàng ngủ. – Có một tên hoàng đế nào đó mặt dày đối đáp.

- Hôm qua ôm chưa đã?

- Ừm, ôm nàng rất ấm, rất mềm, rất muốn ôm nữa.

- ..... – Chết tiệt, ta đây là cái gối ôm nhà ngươi à? Cái gì mà rất ấm, rất mềm chứ? Muốn thì đi kiếm gà mà ôm.

- .... – Hắn nhìn ta bằng ánh mắt mong chờ. Như kiểu giống như khát khao mong ngóng một cục vàng từ trên trời rơi xuống vậy. Ày, được rồi. Hắn là hoàng đế, không thể so sánh kiểu đó.

Ta im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng vuốt tóc hắn. Mà chính xác là phải nhô người lên mới có thể vuốt được. Xí, cao thế để làm gì chứ? Nó là việc sĩ nhục gián tiếp đối với người có chiều cao khiêm tốn đây, ngươi có hiểu không hả? Và việc sĩ nhục người khác là không tốt chút nào. Ngươi có thích bị sĩ nhục không chứ?

Thôi được rồi, lan man quá rồi. Trở lại vấn đề chính. Ta xoa đầu hắn, cười dịu dàng, nói :

- Ngươi mà không lên chiều nhanh. ... Là ta giết ngươi đấy.

Và thế là hắn cam chịu, lặng lẽ chấm nước mắt nhè nhàng ở lại. Đi một bước lùi một bước. = = Thế này mà là đi à? Dậm chân tại chỗ thì đúng hơn đây. Cuối cùng, hắn bị ta đá ra khỏi phòng, làm lùi lên triều. Xí, tên hoàng đế vô trách nhiệm.

Đẹp được con muỗi bên cạnh rồi, ta ngồi phá giấy. Và cái công cuộc phá giấy vĩ đại đó, dĩ nhiên là lấy giấy ra vẽ hươu vẽ vượn. Vẽ là một nghệ thuật và kẻ phá giấy là một nghệ nhân chân chính. Cực kì chân chính. Chấm chấm vẽ về một hồi, ta miễn nguyện nhìn tác phẩm của mình. Hờ hờ, quá đẹp. Ta quệt trán, thầm biểu dương bức tranh đáng để lưu danh sử sách của mình. Sáu đó, hơn ha hơn hờ khoe với Tiểu Hương đáng đứng bên cạnh.

- Tiểu Hương, ta vẽ con mèo đẹp không? Nhìn dễ thương nhò.

- .... – Khóe miệng Tiểu Hương giật giật. Một lúc im lặng, cô bé lên tiếng – Tiểu. .... nhảm. ... hoàng hậu, mực người pha rất đều.

- Tranh đẹp đúng không? – Đôi mắt long lanh chờ đợi.

- Người chọn giấy cũng rất tốt, mực thấm đều, rất mịn mực.

..... Cốc cốc.....

Tiếng gõ cửa vang lên. ....

- Hoàng hậu, Trần ma ma diện kiến. – Tiếng thái giám vọng vào.

- Cho vào đi. – Ta trả lời. Trong lòng tiếc nuối vì chưa được nghe nhận xét của Tiểu Hương.

Khác với ta, Tiểu Hương vội vàng cảm xúc tranh con mèo của ta gấp vào rồi nhanh chóng nhét vào túi. ” Tiểu thư à, em chỉ muốn giữ thẻ diện cho người thôi.”

Nhìn thấy hành động đó, ta thầm khinh bỉ. Tiểu Hương à, ngươi có biết là ngươi rất chậm chạp vụng về không hả? Mép giấy lộ hẳn ra ngoài kia. Xùy, xấu cũng phải nói chứ. Cơ mà xấu thật à? Thực ra nó cũng khá là đẹp đấy chứ. Xùy, không sao, chẳng qua là bút lông khó vẽ quá đấy chứ. Là không quen, không quen thôi >

- Thần là Trần ma ma. Từ nay, thần sẽ phục vụ hoàng hậu. Có gì không phải phép, xin hoàng hậu thứ lỗi.

- Thần là Kiên Lưu, phụ mệnh hoàng thượng bảo vệ người.

Cả hai người, một nam nhân tóc đen tuyền mặc võ phục và một nữ nhân tầm 40 tuổi quỳ phục xuống đất. Giọng nói đầy cung kính.

- Ai nha, đứng lên đi. Các ngươi quỳ thế ta tổn thọ mất. Lần sau gặp ta không cần hành lễ đâu. – Ta vội đỡ họ dậy. Thật là, toàn người lớn tuổi. Ngại quá.

- Chúng thần không dám.

- Giờ hai người là dưới quyền ta, các ngươi muốn chống lệnh?

Trần ma ma và Kiên Lưu khó xử nhìn nhau. ....

- Đề ta phải đợi?

- Đa tạ hoàng hậu.

Nói xong, họ đứng lên. Ủầy, vậy ra đây là ma ma tổng quản và sát thủ trong truyền thuyết sao? Mở rộng tầm mắt rồi.

Ngồi trò chuyện một lúc, ta biết được Trần ma ma vốn là đại tổng quản của hậu cung, đã làm việc trong cung được hơn 20 năm rồi, cũng đã được chứng kiến biết bao thay đổi của Ngọc Quốc. Âu Dương Gia là hoàng tộc tốt, đã gần mười đời trị vì đất nước, gây dựng, gìn giữ Ngọc Quốc như ngày hôm nay. Còn Kiên Lưu vốn là một đứa trẻ bị bỏ rơi, được Thái Hậu đưa về chăm sóc, nuôi dưỡng. Tuy đi theo con đường là một sát thủ nhưng hắn vẫn một lòng trung thành với Hoàng tộc. Hắn nói nếu một ngày Âu Dương tộc có suy vong thì chính tay hắn sẽ kết liễu kẻ gây ra thảm cảnh đó. Nhân cũng phải nói, Kiên Lưu là một sát thủ thuộc hoàng cực phẩm trong giới giang hồ. Ngoài Kha Dương thì hắn chỉ đứng sau hai người nữa. Siêu quá, khâm phục quá !!!

- Ha ha, hoàng hậu đừng đề cao thần quá. Hoàng thượng còn siêu đẳng hơn nhiều.

- Hắn?

- Vâng. Người được mệnh danh là một trong Tam đại Cực Vĩ của giới võ lâm đấy. – Như nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của ta, Kiên Dương nói tiếp. – Tam đại Cực Vĩ có ba người được coi như ba người đứng đầu võ lâm. Ngoài Hoàng thượng ra thì còn Lãnh Hàn Băng – giáo chủ Tà Băng giáo và nữ vương Nữ Nhi Quốc – Triều Đan. Trong võ lâm, nhắc đến Tam đại Cực Vĩ là nhắc đến những huyền thoại.

- Triều Đan? Nữ nhân cũng có thể cường đại vậy sao? – Ta ngưỡng mộ. Đại thần, chắc cô ấy yêu kiều lắm.

- Vâng, nghe nói đã có biết bao nam nhân nguyện chết để làm thảm trải đường cho cô ấy. Tuy là thân nữ nhi nhưng uy phong hơn người, gây dựng Nữ Nhi Quốc thành một đế quốc thành một đế quốc hùng mạnh. – Trần ma ma vừa nói vừa rót trà cho ta.

Đại thần, đại thần, em ngưỡng mộ ti. Trong đầu ta nhanh chóng hiện lên một vị thần nữ vô cùng xinh đẹp. Mái tóc xõa dài, đôi mắt sắc xảo, thân hình nóng bỏng. A~, chắc chắn uy phong còn hơn cả Boa Hancock ấy chứ. Đại thần quay lại, cười một nụ cười tỏa nắng. Đẹp chết đi. Thế mới nói, ngắm mỹ nam mỹ nữ trong thiên hạ là một niềm hạnh phúc vô bờ bến. Đã thế, vị mỹ nữ đó lại còn cường đại như thế. Cực phẩm. ....

- Thừa hoàng hậu, Mai Phi xin yết kiến ạ. – Tiếng tên thái giám nào đó lại chen vào ngắt ngang câu chuyện. Bực mình. >

- Được rồi, cho vào đi.

Thái giám đẩy cửa, một nữ nhân bước vào. Theo sau cô ta là hai cung nữ khúm núm theo sau. Mai Phi mặc bộ hồng y, mắt phượng mày ngài. Đôi môi cong lên thành nụ cười ngạo mạn. Mái tóc đen dài cài trâm vàng. Tay cô ta cầm một cây quạt. Đuôi mắt dài, tai đeo bông tai lông vũ. Nhìn qua thì chắc chắn là biểu trưng cho một vị tiểu thư đông đánh sớm đã quen với cuộc sống nhung lụa. Bộ y phục bố sát lộ ra những đường cong đáng ghen tị.

”Bộ ngực đó được đấy chứ. Mềm phải biết.” Trong lòng ta thầm cười gian.

- Thần thiếp khấu kiến hoàng hậu. – Cô ta nhìn thẳng vào ta mà không cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

- Vô lễ, gặp Hoàng hậu mà không cúi đầu. – Trần ma ma quát lớn. Ánh mắt nghiêm nghị cau lại.

Trần ma ma, bà tuyệt vời quá! Ta giương đôi mắt long lanh to tròn đầy cảm phục.

- Trần ma ma, ta nghĩ bà cũng không cao hơn ta đâu. Cái này gọi là gì? Vô lễ? – Mai Phi cười, khóe mắt lóe tia xảo trá. Giọng nói không có một phần tôn trọng.

Hai cung nữ đi sau cô ta che miệng cười khúc khích. Tiếng cười tuy nhỏ nhưng cũng đủ để lọt vào tai ta.

À, ra là vậy. Hóa ra cuộc chiến hậu cung đã bắt đầu rồi sao? Ha ha, nhưng mấy người coi thường ta quá đấy. Nghĩ ta là ai chứ? Dám đụng đến người của ta ngay trước mặt ta sao? Khá khen. Gan to quá.

- Mai Phi nương nương. ... – Kiên Lưu đánh giọng.

- Ta là bù nhìn sao? – Ta vất chéo chân, chậm rãi uống trà. – Mai Phi nhỉ? Là ta phải chào người trước mới phải. – Ta nhướn miệng cười dịu dàng.

Nhìn thấy nụ cười đó, Mai Phi như bị điện giật.

” Cô ta bị điên sao? Ta đang quấy rối trước mặt cô ta. Vậy mà con cười được. Chẳng lẽ hoàng thượng thành hôn với một ngốc nữ. Nhưng nhìn mặt cô ta có vẻ gì là thiếu năng đầu nhỉ?” – Trong đầu Mai Phi hiện lên dòng suy nghĩ.

- Lại đây nào, ta chào ngươi. – Ta vẫy tay, khuôn mặt rung động lòng người.- Đưa tay đây nào.

- Hoàng hậu.....

- Tay ngươi đẹp quá. Làm ta thật ghen tị nha, – Ta đến bên, nâng tay cô ta lên vuốt nhẹ.

Sau đó..... dội cả bình trà nóng vào tay cô ta. Nước trà nóng bỏng không khác gì nước sôi làm tay ả đỏ lên. Nhanh chóng, Mai Phi hét lên rồi giật tay lại, lùi về đằng sau. Hai cung nữ kia vội vàng đỡ lấy cô ta. Kèm theo đó là những lời hỏi han rối loạn.

- A..... a..... Tay ta..... Con tì nữ kia..... Tại sao? Sao mày dám làm thế? – Mai Phi hét um lên như con thú bị xổng chuồng.

Kiên Lư rút kiếm kề sát cổ ả, ánh mắt lạnh lùng...

- Dù cô có là phi tần được sủng ái nhất hậu cung đi chăng nữa thì ta vẫn có thể giết cô đấy. Dù gì thì tội danh nhục mạ hoàng hậu- bậc mẫu nghi của đất nước cũng đủ để tru di cử tộc cô rồi. Cần thận cái miệng đi.

Mai Phi run rẩy ngồi bệt dưới đất, thảm hại không chịu nổi. A nha, nếu có người ở đây sẽ cho là ta đang bắt nạt cô ta mất. Ta bình thân ngồi xuống ghế.

- Mà cô là ai vậy? Nãy giờ quên không hỏi.

Trần ma ma lên lau mồ hôi. Hoàng hậu à, người đùa vui thật đấy. Hóa ra nãy giờ người không biết cô ta là ai ư? = _ =

Mai Phi mặt đen hơn đất nòi. Cô ta là ai? Cư dĩ nãy giờ là chuyện gì đang diễn ra vậy? Cái mớ hỗn độn gì đây?

Kiên Lư đàn mặt, nói không nên lời.

..... Không khí đông đặc trong 3 giây.....

Ta ngơ ngác nhìn quanh, chỉ có Tiểu Hương là vẫn còn bình thường. Rốt cuộc là có chuyện gì thế?

Mãi một lúc lâu sau, ta mới biết được Mai Phi là Mai Nguyệt Dung, nữ nhi của Ngự Sử Quan- chức vị cao gần như với Tể Tướng. Dung nhan xinh đẹp, là phi tần được sủng ái nhất hậu cung. Tính cách từ nhỏ ngạo mạn đanh đá. Từ khi nhập cung và được trọng sủng lại càng kiêu căng phách lối hơn. Dĩ nhiên, 2 câu cuối là do Trần ma ma nói thầm với ta. >

Ta ngồi ghế uống trà, thỉnh thoảng lại gật gù gù gù nghe.

Mai Phi vẫn đứng yên. Hơ, cô ta không mời chân sao? Mà sao sắc mặt lại tệ thế nhỉ? Kiên Lư đã chém giết gì cô ta đâu. Không lẽ là hạ độc thủ? Oa, đúng là sát thủ có khác. Oa oa oa..... Ánh mắt ngưỡng mộ phóng đến Kiên Lư vèo vèo.

Kiên Lư rung mình khi thấy ánh mắt ta, lấp bắp...

- Hoàng... Hoàng hậu... người...

- Lại đây.

Kiên Lư bước đến, cúi xuống. Ta nói nhỏ vào tai hắn:

- Ngươi hạ Mai Phi độc gì vậy? Chỉ ta đi.

- Thần... có hạ độc gì đâu. – Hắn ngơ ngác.

Hơ, vậy cô ta có vấn đề gì sao? Kì lạ quá đi mất. Không lẽ cô ta cuồng ngược sao?

- Sao cô còn đứng đó? – Ta ngu ngơ hỏi.

Sắc mặt Mai Phi càng đen hơn.....

- Khụ... Hoàng hậu, theo quy định thì chỉ khi hoàng hậu cho phép thì phi tần, cung nữ, thái giám, binh lính,..... mới được phép lui ra ngoài. – Trần ma ma ho khan một cái rồi tốt bụng nhắc nhở.

Phụt..... Sao rắc rối thế? Mấy người muốn đi đâu là quyền của mấy người chứ. A, xem ra ta lại hiện đại hóa rồi. Cơ mà cổ đại rắc rối thật ấy chứ.

..... Cạch.....

Âu Dương Thần mở cửa bước vào. Không, chính xác là lao vào.

- Chúng Thần khấu kiến Hoàng thượng. – Trần mama, Kiên Lưu và 2 cung nữ kia cùng lúc quỳ xuống.

Mai Phi thì ngay lập tức quay ra ôm chặt hần, nũng nịu kèm theo cái biểu cảm dễ thương.

- Hoàng thượng, thần thiếp nhớ người lắm.

- À ừ, bình thân đi. Dung... Mai Nguyệt Dung? Sao nàng lại ở đây?

”Mai Nguyệt Dung? Hoàng thượng chưa bao giờ gọi ta như thế. Người thường gọi ta là Dung nhi cơ mà.”

- Thần thiếp..... Huhu..... Hoàng hậu khi dễ thiếp. Người phải làm chủ cho thiếp. – Mai Phi khóc lóc. Bỗng chốc khuôn mặt đã nhòe nhoẹt nước.

Xí, từ trước đến nay ta ghét nhất là nữ nhân dễ khóc. Xùy. Khóc thì làm được gì chứ? Mà ta làm gì người? Vớ vẩn nào. Ta chỉ đổ có một chút nước vào tay người thôi mà. >

Âu Dương Thần khẽ gạt Mai Nguyệt Dung ra, tránh cho nước mắt nước mũi của ả dây vào áo hần. Hần tự hỏi: sao đột nhiên lại thế nhỉ? Nếu là trước kia, khi Dung Dung khóc, hần sẽ ôm cô ta vào lòng rồi yêu chiều. Thế nhưng bây giờ, hần lại không muốn dây dưa với mấy thứ đó của Mai Nguyệt Dung. Hần chỉ là không thích nàng nhìn thấy cảnh này. Ngồi thiết triều mà nhớ nàng đến phát điên, chỉ mong cho thời gian trôi nhanh một chút. Chỉ là mong muốn ôm nàng vào lòng. Chỉ là mong muốn chiếm hữu nàng nhiều một chút. Thật kì lạ. Phải chăng chính trái tim hần đã yêu nàng rồi?

Hần đi đến bên nàng trong khi nàng vẫn đang chú tâm vào cốc trà. Bỗng nhiên, hần thấy cốc trà đó thật chướng mắt. Trà ngon vậy sao? Đã thế sau vụ này, hần cho hủy hết.

- Điệp nhi, trà đáng chú ý hơn ta sao? – Hần giằng cốc trà ra khỏi tay ta.

- Âu- Dương- Thần. – Ta thờ hất ra. Hần là đang làm cái quái gì vậy? Cưng nhiên đi cướp cốc trà của ta là sao? Muốn uống thì cứ nói. Ta sẽ bảo Tiểu Hương pha cho người cốc khác. Xí, chẳng lẽ hoàng đế đều keo kiệt như vậy sao? Có cốc trà cũng tiếc. Xùy, đồ nam nhân nhỏ mọn.

Mai Phi mắt lóe sáng như vớ được vàng, Trần ma ma và Kiên Lưu mặt xám ngoét. Tất cả đều chung một suy nghĩ: ”Trời ạ, đây là lần đầu tiên có người dám gọi cả họ tên hoàng đế ra như thế. Chắc chắn là bị chém rồi.”

- Nữ vương có gì sai bảo? – Âu Dương Thần đặt cái cốc ra cái bàn khác cách xa rất xa cái bàn đó, xun xoe xí xồn nói.

Đau tim tập 2.....

Cả phòng trừ hai nhân vật chính ra thì tất cả những người còn thờ đều lần lượt ra ngất xỉu....

Trần ma ma: ”Ồi, tim tôi, máu tôi. Hoàng đế anh minh thần vũ, kiêu ngạo vô song... giờ còn đâu?” (Đã lược bỏ những thành ngữ cũng nghĩa.)

Mai Nguyệt Dung: ”Huhu, hoàng thượng, người bất công, bất công quá. Cho dù da cô ta có trắng hơn thần thiếp, lông mi cô ta có cong hơn thần thiếp, mắt cô ta to hơn thần thiếp, địa vị cô ta cao hơn thần thiếp,..... nhưng người cũng đâu cần phân biệt đối xử thế chứ?” (Đã lược bỏ những từ so sánh hơn.)

Kiên Lưu: ”.....” (Đơn giản đã hóa đá từ lâu rồi.)

Ta không chú ý lắm đến thái độ kì quái của hần hôm nay.

- Trà ta cốc trà. Nhanh.

- Không.

- Hừ, không thèm nữa.

Ta khoanh tay trước ngực, hất mặt quay đi. Đồ ki bo. Bà đây không thèm nữa. Giữ lấy mà uống đi. Uống chết người đi. >

- Hôn ta một cái rồi ta trả. – Hần cười gian tà rồi chu cái mỏ lên.

- Hứa nhé. – Ày, đừng lên án ta vì cốc trà mà bán đi nộ hôn đầu đời. Vì đơn giản đã mất nộ hôn đầu từ lâu rồi = =. Dĩ nhiên là không phải với cái tên chết bầm này. Với cả là tại trà quá ngon đấy chứ. Chẳng phải các cụ đã nói cái gì đấy mà ”chìm chết vì mồi” sao? Đấy, thế mới nói, cái chân lí bất di bất dịch này đã được công nhận từ lâu rất lâu rồi.

- Được.

Ta nhếch môi cười, rút cái khăn tay trong túi ra, khéo léo chấm lên môi hần. Ha ha, đây gọi là hiệu ứng kĩ thuật. Ta phục ta quá đi mất.

- Xong rồi nhá. – Ta nói, nhét vội cái khăn vào túi. Nha, cái này phải làm thật nhanh, không sẽ lộ mất.

Hắn mở mắt, quay mặt đi chỗ khác. Với cốc trà cho ta, mắt vẫn không nhìn ta, khuôn mặt thoảng ửng đỏ. Ta miễn cưỡng ôm cốc trà vào lòng. Và có một điều ta không biết chính là đôi mắt ngập tràn hạnh phúc và sung sướng của hắn. ==

” A~, nàng hôn ta rồi. Hôn rồi. Có cảm giác kì kì một chút nhưng không sao. Môi nàng ấy thật thơm. Tiếc quá, biết vậy giữ lại đôi môi ấy thêm một chút nữa...”

Và thế là hoàng đế anh minh gì gì đó đã chìm vào thế giới màu hồng thành công. Đáng thương, đáng thương a ~.....

..... Ở một góc nào đó, Mai Nguyệt Dung nắm chặt tay, đôi mắt tóe lửa nhìn về phía ta, miệng lẩm bầm.....

- Ta thế..... con tì nữ đó.... Sẽ chết dưới tay ta. Bằng cách thê- thâm- nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mai Phi đi rồi, một lúc sau, Âu Dương Thần cũng bị Kha Dương kéo đi. Ồ, ra là trốn việc. Là trốn việc đấy! Hoàng đế là như thế này sao? -_-” Trần ma ma và Kiên Lưu vẫn ở trong phòng ta. Họ không nói gì, chỉ đứng yên đó. Thật là... có chút phiền phức...

- Trần ma ma, bà dẫn Tiểu Hương đi làm quen với hoàng cung đi.

- Hoàng hậu, nhưng...

- Không sao, không sao, bây giờ ta cũng đâu cần phục vụ. Với cả cũng có Kiên Lưu rồi mà. – Ta xua tay.

- Vậy thần xin cáo lui. – Trần ma ma cúi người. Sau đó, bà quay sang Tiểu Hương. – Đi thôi.

Tiểu Hương nghe Trần ma ma gọi thì vội cúi người chào ta rồi lon ton chạy theo Trần ma ma.

Còn lại ta với Kiên Lưu trong phòng. Nào, giờ xem đuổi anh ta đi đâu và bằng cách nào đây? Ta trầm suy nghĩ trong lòng. Ta đứng bật dậy, đi ra khỏi phòng. Kiên Lưu vội chạy theo.

- Hoàng hậu, người đi đâu?

- Ngắm cảnh hoàng cung.

Đến một cái chỗ nào đấy, ta quay lại hét to:

- A, thích khách kia!!!

Đúng như dự đoán, Kiên Lưu quay đầu lại. Nhân cơ hội đó, ta nấp ngay vào cái ngách gần đó. Khi Kiên Lưu ngoảnh lại thì đã không thấy ta nữa. Hắn gào gọi ta, đôi lông mày nhíu lại. Cái ngách này khá là nhỏ nhưng có còn hơn không. Ta nép sát vào vách tường, thở nhẹ. Kiên Lưu tìm quanh quất một hồi rồi đi vào cái ngách nơi ta đang nấp. Chết tiệt. Ta chửi tục một tiếng rồi ngồi sụp xuống sau cái thùng cạnh đó. Xui xẻo làm sao, đó lại là cái thùng đựng rác. >

Bước tha thẩn một lúc, ta đến một nơi. Ta ngừng đầu lên trên cánh cửa màu đỏ bằng gỗ đã cũ. Khởi Thiên Trai? Đây là chỗ nào vậy? Đẩy cánh cửa trước mặt, ta bước vào. Phía bên trong là một hồ nước rất rộng. Mặt hồ phẳng lặng như một mặt gương lớn. Xung quanh hồ là cỏ cây hoa lá. Ngay giữa hồ là một đình viển nhỏ xây kiểu mái đình và có một cây cầu dẫn ra. Bên cạnh hồ có một cây cổ thụ rất lớn. Đến bên cái cây, ta mân mê cái gốc cây rồi tự trầm trồ. Nào là ” Thân cây thật lớn quá!” rồi còn ” Sần sùi a, không mịn tí nào hết.” Cuối cùng, ta ra một quyết định quan trọng: trèo lên cây xem trên đó có chim chóc hay tổ ong gì gì đó không và..... tiện thể ngủ một giấc. Chắc ở đây không ai làm phiền đâu nhì.

Nghĩ là làm, ta bậm môi trèo lên. Ha ha, nói gì thì nói chứ trèo cây thì thánh trèo còn phải gọi ta bằng cụ (chém gió!) . Cái này cũng phải nhắc đến tuổi thơ huy hoàng ngày ấy. Hồi bé, mấy thím hàng xóm thường gọi ta bằng cái tên khá là dễ thương là con quý nhỏ. Ấy, đúng là lúc đầu có hoang tưởng rằng nó dễ thương thật nhưng về sau khi đã hiểu ý nghĩa của cái tên đó thì... Nói ra không biết nên tự hào hay xấu hổ, ta từng nghịch ngợm còn hơn cả bọn con trai. Nghịch đất, đánh lộn, vân vân và mây mây và dĩ nhiên là trù vạ lột truồng tám sông thì trò gì cũng đã trải qua. Sau đó, trong một lần trèo cây tuột tay ngã xuống đất gây một cái răng cửa và khuyến mãi thêm một cái tay bị bó bột thì ta bị cấm không được nghịch ngợm nữa. Haiz... thật huy hoàng.....

Và đây, trong lúc hồi tưởng về cái quá khứ vinh quang của một mầm non của đảng thì ta đã leo lên được gần nửa cây. Bám vào một cành có vẻ chắc chắn, ta đu người lên.

- Ai? – Một giọng nam vang lên. Sắc lạnh. Và kèm theo đó là một mũi kiếm chìa về phía ta.

Ta giật mình, mắt thẳng băng và rơi tự do. Hu hu, ta mới đặt chân lên thôi mà, đâu cần phải chào đón nồng nhiệt thế chứ! Thiên a, chẳng lẽ ngài nhẩn tâm giẫm nát một bông hoa chưa nở của tổ quốc thế này ư? Từ độ cao này rơi xuống không gãy xương thì cũng nát thịt. Hu hu, ta không muốn chết.

Tùm!!

May thay, may thay, thật là may thay, ta lại rơi xuống hồ. Tốt, may là không sứt mẻ tí nào. Phù! Phù! Trời còn thương ta a.

Lóp ngóp bơi lên, bò được lên bờ, ta chống tay thở dốc. Mệt chết đi được. Ta đã nói ta ghét bơi mà. Ngay lúc đó, trước mắt ta hiện lên một thân bạch y. Ta định ngẩng mặt lên chửi cho hấn một trận thì giọng nói hấn vang lên:

- Ngu ngốc. – Bình thân, lạnh lùng.

Ha... Ha... Ha... Ngu ngu cái con khi khô nhà người ý. Cả nhà người ngu. Làm ta ngã còn không xin lỗi được một câu. Ta vừa ngước mắt lên thì đơ người. .... Hoàn toàn đơ người. ...

Đôi mắt hồ phách giống Âu Dương Thần nhưng sắc lạnh lẽo không chút cảm xúc. Khuôn mặt đẹp không khuyết điểm. Mái tóc vàng óng ngắn ngủn như thế nhưng gọn hơn. Đôi môi gọi cảm quyến rũ. Dáng người cao. Cả người toát lên một khí chất âm lạnh khiến người đối diện không rét mà run.

Điều đặc biệt hơn, khuôn mặt ấy lại giống người đó thế? Giống đến từng nét. Cả sự lạnh lùng đó nữa. Trừ mái tóc vàng và màu mắt hồ phách thì... thật giống. Như thế là bản sao của người đó vậy? Ta nhìn đến ngơ ngẩn. Đầu óc không suy nghĩ được gì. Trống rỗng.

Cái tên đứng trước mắt hình như khó chịu vì bị nhìn chăm chú như vậy. Hấn khề nhử mày. Và không để ta nhìn thêm một giây phút nào nữa, hấn quay người dùng khinh công phóng vút đi.

Sau đó, ta cũng không nhớ mình đã về cung thế nào hay Kiên Lư có tìm được ta hay không. Suốt cả buổi hôm đó, ta như người mất hồn với những suy nghĩ rối loạn trong đầu.

.....

Ở bên kia đường, có một cô gái tóc ngắn màu đen tuyền và một anh chàng với chiếc áo sơ mi trắng và quần bò dài. Cô gái mặc chiếc váy xanh có hoa văn trắng tao nhã, khuôn mặt thanh tú xinh xắn. Chàng trai có đôi mắt cả phê động lòng người, vẻ đẹp hoàn hảo không tí vết. Hai con người xuất sắc, tinh anh nhưng cả hai đều quá cao ngạo. Không ai chịu nhường ai thì tất cả chỉ mang đến tổn thương mà thôi.

Ngày đó, cô là hoa khôi của trường. Xinh đẹp, thông minh. Anh được mệnh danh là hoàng tử, người đã đồn ngả trái tim biết bao cô gái, là người tôn thờ chủ nghĩa hoàn hảo. Lạnh lùng, xuất sắc. Anh và cô gặp nhau, yêu nhau bằng những rung động đầu đời. Tươi mới và ngộ nghĩnh như một bông hoa còn chớm nở. Nhưng rồi. .... Tuổi trẻ mà, nóng vội và bông bột. Thấy anh đi bên cạnh người con gái khác, cô ghen tức, cô không tin tưởng anh mặc cho anh giải thích hết lời.

- Chúng ta chia tay đi. Và cả cái này nữa, vứt đi. – Cô giục phát chiếc giày chuyền có chiếc nhẫn anh đã trao cho cô, ném đi. Chiếc vòng theo tay cô mà bay ra đường, rơi trên mặt đường xi măng khô cứng. Nó sáng lên dưới ánh nắng mặt trời. Một thứ ánh sáng chói mắt.

- Em thực sự muốn bỏ nó? – Anh mím chặt môi, thốt ra từng tiếng. Anh cúi đầu xuống, mái tóc đen ngắn xoa xuống che hết mắt anh khiến cô không thể nhìn thấy thứ cảm xúc anh đang giấu đi.

- Đúng, vứt nó đi. Em không cần nữa. – Cô không nhìn anh, giận dữ lên tiếng. Thực ra, trong thâm tâm cô, chỉ cần anh xin lỗi một tiếng, cô sẽ bỏ qua hết cho anh. Nhưng cô đã làm. Một con người có lòng tự tôn cao ngất như anh, hạ mình giải thích cho cô đã là quá tốt rồi.

- Ừ.

Anh “ừ” một tiếng rồi lặng lẽ đi ra đường. Cô nhìn theo bóng anh, đôi mắt ánh lên sự khó hiểu. Anh cúi người xuống, đưa tay nhặt lấy chiếc nhẫn kia lên. Đúng lúc đó, một chiếc xe tải với vận tốc lớn như một tử thần điên cuồng lao đến cướp anh đi. Cô chỉ kịp hét lên một tiếng. Chỉ một tiếng hét, chỉ một tiếng hét của cô thôi, trong phút chốc, tầm mắt cô đã không còn có anh. Cô sững sờ rồi vội chạy đến. Cô nâng anh lên bằng đôi tay mình. Nhanh chóng, đôi tay cô nhuộm đầy máu. Máu chảy ra không kịp lại được. Nó làm ướt hết cả cái áo trắng của anh. Anh mỉm cười nhìn cô. Ánh mắt anh vẫn luôn lấp lánh và ấm áp như vậy mỗi lần anh nhìn cô.

- Hết giận rồi à?

Cô gạt mạnh đầu, nước mắt nhoe cả hai mắt.

- Khóc cái gì chứ, anh có sao đâu. – Anh đưa tay lên vuốt má cô. Nhưng hình như việc đó quá sức với anh, chỉ ít là vào lúc này.

- Xin lỗi. ... và... Anh yêu em. – Môi anh mấp máy.

Xung quanh, người càng lúc càng đông, tiếng ồn ào mỗi lúc một lớn nhưng trong trí óc cô lúc này chỉ có duy nhất câu nói của anh. Rồi anh đi, rồi xa cô mãi mãi...

.....

Ta vùng dậy, mồ hôi ướt đầm trán. Ta thở hồng hộc. Giác mơ đó... Sao lại trở về rồi? Đã lâu lắm, sao giờ lại xuất hiện? Chắc là.... do người con trai đó....

Đúng, cô gái trong giấc mơ đó, chính là ta. Có phải, nếu như ngày đó ta không ghen tuông mù quáng, nếu như ta không ném chiếc vòng đó đi, nếu như ta bình tĩnh nghe anh giải thích thì có phải... những con ác mộng này sẽ không diễn ra?

.....

Hôm sau, vẫn an Hoàng Thái Hậu cùng Thái Hậu xong, ta kiểm soát chạy ngay đến Khôi Thiên Trai. Ta muốn xác minh, người con trai ấy có phải người đó không? Có phải người đó vẫn còn sống?

Đến nơi, ta không thấy ai cả. Gió vẫn thổi, mọi thứ vẫn yên tĩnh. Đường như mọi thứ xô bồ nhộn nhịp ngoài kia đều cách biệt với thế giới trong này.

Ta ngồi lặng im bên hồ, lòng bất giác lại nhớ đến chuyện cũ. Ngày đó, người đã từng ôm ta và nói sẽ mãi ở bên ta. Ngày đó, người đã từng trao ta chiếc nhẫn ấy, nói rằng đó sẽ là chứng chỉ cho tình cảm của hai người. Ngày đó, người nhìn ta mỉm cười dịu dàng. Nhưng mãi mãi... Giờ chỉ còn là ngày đó...

- Nơi đây không phải chỗ của cô. – Một giọng nam vang lên.

Ta ngẩng đầu lên nhìn. Vẫn là ánh mắt lạnh lùng lãnh khốc, vẫn là giọng nói vô cảm, chán ghét. Không, chắc chắn không phải. Người đó sẽ không bao giờ lạnh nhạt với ta như thế. Ta tự cười gượng. Ha ha, lại hoang tưởng rồi.

- Chàng là ai?

- Không liên quan đến cô. – Ng

ười con trai đó ngồi xuống, giữ khoảng cách với ta.

- Vậy....

- Cô là ai?

- Vũ Mạn Diệp Diệp.

- Ồ.... Vậy sao?- Người con trai sững người một chút rồi bình thản nói. – Nào, nhìn xem, ta có đẹp không? – Hắn quay sang, nhếch môi một cái rồi hỏi. Ta không biết, trong đôi mắt sắc lạnh kia, một tia toan tính vừa lóe lên, mở màn cho một sự việc chấn động Hoàng cung.

- Đẹp... đẹp lắm.- Ta ngây ngốc trả lời. Màng khuôn mặt của người đó, không đẹp mới là lạ.

- Vậy... nàng thích không? – Người con trai đó đột ngột thay đổi cách xưng hô, ghé sát mặt ta mà nói.

- Th...thích...- Máu nóng bắt đầu dồn hết lên mặt, trái tim trong lồng ngực đập thành thích như muốn nổ tung.

- Ủ...- Chàng nhếch môi cười nhẹ, kéo ta lại và... hôn.

Đôi môi ấm áp sát vào môi ta, quần lý, mãnh liệt, tê dại tựa như dòng điện chạy xuyên suốt cơ thể. Chàng hôn ta.... Thật sâu.... Ta hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn ấy. Muốn dứt ra mà không thể. Môi chàng giống như một loại thuốc gây nghiện. Điên cuồng mà mê mẩn. Rõ ràng làm cho người ta biết nó giống như một loại thuốc độc mà không thể chống lại cảm tính, tự nguyện làm mồi cho loại độc được ấy.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ta ngồi trong phòng, tay mân mê môi mình như con tự kỉ. A.... a.... Rõ ràng là đã tự nhủ không phải người ấy rồi mà. Ta lấy tay tự gõ vào đầu mình. Cái đầu ngu ngốc này. Tại sao? Tại sao chứ? Con tim này rỉ máu một lần chưa đủ hay sao?

Những thực sự là... Không kìm nén nổi. Mỗi lần ở bên người con trai đó là trái tim lại tưởng chừng như sắp bay vụt ra khỏi vị trí cố định rồi lon ton chạy đi mất. Mà cuối cùng là con người sống thế quái nào được khi mà không có trái tim chứ? – _

Diệp Diệp ơi là Diệp Diệp, mày đường đường là một con người tự tôn cáo ngất trời, sao giờ lại thê thảm thế này chứ? Mà cái nguyên nhân lại là một thằng con trai.

Ta vò đầu bứt tóc, đau khổ tự kiểm điểm.

.....

Mấy hôm sau đó tại Ngọc Long Cung.....

Hoàng Thái Hậu cùng Thái Hậu đưa ánh mắt hài lòng nhìn ta và Âu Dương Thần yêu đương mặn nồng. Đây thì dịu dàng này. Đây thì nũng nịu này. Đây thì đỏ mặt này. Và còn vô số những này thì sến sẩm khác. Và dĩ nhiên, đó chỉ là một vở kịch được dựng lên nhằm che giấu người già. Nhưng vấn đề là cái người nào đó lại khá là nghiêm túc và hứng thú với cái vở kịch này thì phải. --

- Hoàng hậu, hoàng hậu, hoàng hậu.....

- Dạ, này giờ hoàng thượng đã gọi thần thiếp cả chục lần rồi đấy ạ. - Ta cố nén ý nghĩ muốn hành thích tên hoàng thượng nào đó vào lòng, trả lời thật nhỏ nhẹ và dịu dàng.

Cố nén. Cố nén. Giết hoàng đế thì nhân dân cực khổ. Vì bách tính. Phải kìm nén.

- Lấy cho ta cái bánh đó. - Âu Dương Thần hất cằm về phía đĩa bánh chỉ cách hần có một chút xíu. Chú ý, là một chút ít đấy nhé.

- ..... - Ta ngoan ngoãn đưa bánh cho hần. Xí, nếu không có người lớn ở đây thì nguoi chết lâu rồi.

- Ngoan. - Hần cười tươi rói như bông hoa hướng dương giữa hè, đưa tay xoa đầu ta.

Đúng đấy, bạn không nghe nhầm đâu. Chính là hoa hướng dương giữa trưa hè ấy. Đôi mắt híp lại thành một đường chỉ. Đôi môi yêu nghiệt cong lên tạo thành nụ cười tỏa nắng. Chẳng lẽ bất nạt người khác thú vị như vậy?

Mãi về sau sau nữa, ta đem thắc mắc đó đi hỏi hần và nhận được câu trả lời: "Bất nạt người khác không thú vị nhưng nàng thì khác. Đặc quyền nhé. Được ta bất nạt là một niềm hạnh phúc đấy."

Nhưng đó là câu chuyện của rất rất lâu sau. Hiện giờ, nhìn cái bản mặt "hành người khác là một niềm vui tao nhã" của hần là ta muốn nguyên rủa cả chín đời tổ tông nhà hần. Tên cầu hoàng đế, hôm nay ta quyết ra tay trượng nghĩa, trừ hại cho dân. Nhất định phải chém. Nhất định phải giết. Không thể để một mầm mống tai họa như hần sống được.

À, cơ mà hình như trước mặt ta là mami bà nội của hần thì phải. Âu Dương Tộc, hãy tha thứ cho đứa con dâu bất hiếu này.....

- Thôi nào Hoàng thượng, con không thấy Hoàng hậu xấu hổ rồi sao? Xem kia, mặt con bé đỏ hết lên rồi. Thái Hậu nói rồi che miệng cười. Người hoàn toàn không biết con dâu người đang vì cô kìm nén cảm xúc nên mới thế.- Nào, vào cần đề chính thôi. Sắp tới Ngọc Quốc sẽ tổ chức lễ hội mùa thu. Nhân dịp này ra mắt tân hoàng hậu. Vậy nên con chuẩn bị kĩ càng nhé.- Thái Hậu nhìn về phía ta, mỉm cười dịu dàng.

Ta lúng túng. Lễ hội mùa thu là cái gì thế? Ta có biết gì đâu. Lại còn cái gì mà ra mắt nữa. Chẳng lẽ Ngọc Quốc tính mở triển lãm sao?

- Lễ hội mùa thu... Là cái gì ạ?

- Hả? Con không biết? - Hoàng Thái Hậu tròn mắt, suýt nữa phun hết trà ra ngoài.

- A ha ha.... - Âu Dương Thần cười khan, khẽ nhéo ta một cái.

Ta nhăn mặt, khó hiểu nhìn hần. Cái quái gì? Tên Âu Dương nhà nguoi muốn dê ta thì cũng không cần mạnh tay thế chứ! Đau chết ta a!

- Mới thành hôn nên chắc tâm trạng nàng ấy còn hơi loạn nên mới nhất thời quên như thế!.... - Âu Dương Thần vội nói. Hần chính là quên mất nàng bị mất trí nhớ. Những chuyện thế này làm sao nhớ nổi.

- À, vậy sao? Hoàng thượng, con cũng thật là, dù bận việc triều chính cũng phải chăm sóc cho Hoàng hậu chứ. Như thế thật không tốt chút nào nha.- Hoàng Thái Hậu nói, ánh mắt thông cảm nhưng có ý nghĩa sâu xa: "Diệp Nhi, con cố gắng lên nha, vì hài tử của ta sau này nữa đó." Hoàng Thái Hậu à, người hãy nói là con hiểu sai ý của người đi.

- Lễ hội mùa thu là lễ hội truyền thống lớn nhất trong năm của Ngọc Quốc. Nó là lễ hội cảm tạ nữ thần Diệp Lan- người đã phù hộ cho Ngọc quốc từ ngày lập quốc đến nay. Bên cạnh đó, nhân dân sẽ cầu mong cho vụ mùa năm sau được bội thu, làm ăn phát đạt. Nói một cách ngắn gọn là như vậy.- Thái Hậu cười nói. - Hoàng hậu, con mới nhập cung những vì là con gái của Vũ Mạn Tề tướng, là tiểu thư cao quý của Tề Tướng Phủ nên chắc những cách ứng xử con đã biết trước, không cần lo đâu ha. Còn những phép tắc, lễ nghĩa Hoàng Thất phải học thôi nhỉ? .... Bla.... Bla.... Bla....

Thật xin lỗi, ta chỉ nghe được đến đó, còn tất cả những thứ khác đều bị bỏ ra khỏi tầm bắt sóng của đôi tai rồi.

Thật xin lỗi, ta không hiểu ý câu nói đó lắm

Thật xin lỗi, ta không phải tiểu thư lá ngọc cành vàng của Tề Tướng Phủ danh giá gì đó. Chỉ là đột nhiên xuyên không rồi nhập xác rồi cái gì gì đó nữa thôi mà.

Thật xin lỗi, ta là kẻ mạo danh.

Thật xin lỗi, ta đây không biết cách cư xử thực nữ hay cái gì đó nữ công gia chánh hay cái gì đó đại loại thế đâu!!!!!!

.....

Ta thật sự chỉ muốn đập đầu vào tường mà chết luôn đi. Ta không muốn thành thực nữ! Ta không muốn làm đài các tiểu thư! Ta càng không muốn trở thành tần Hoàng Hậu rồi bị biến thành con khỉ trong vườn bách thú để mọi người chiêm ngưỡng. Aaaaaaaaaaaaaaaaaa..... Ta không muốn!!!!

Con đường trở về Tây Ngọc Cung bỗng trở nên cách xa vời vợi. Ông mặt trời vẫn đeo kính râm mà tỏa ánh nắng chói chang gay gắt như thế. Ta mặt mày ủ dột, đen tối âm u.

- Nàng không sao chứ?

- Không sao.- Ta ngẩng mặt lên, tặng cho hắn một cái nhếch môi. Không sao cái con cá khô. Tại vì thành thân với người mới thế đấy. Huru. Huru ngay cho ta.

- Nàng, ... đừng cười kì dị như vậy. Đáng sợ quá.- Hắn run rẩy nói.- Nếu nàng không biết, có thể hỏi Trần ma ma mà.

Trần ma ma? Trần ma ma nào?

.... Bóng đèn điện sáng. ....

Ô hô, sao ta có thể quên mất nhỉ? Trần ma ma, bà là cứu tinh đời ta, bà là ánh sáng trong cõi lòng u tối của ta. Ôi, hóa ra ta yêu bà thế.

Và thế là tâm hồn đen tối, ... nhảm, thế giới tăm tối của ta đã tươi sáng trở lại. Ta lại yêu đời như xưa. Ta không biết, Âu Dương Thần bên cạnh ta đang nở một nụ cười- bí ẩn và khó hiểu.

.....

Tể Tướng Phủ. ....

Giữa hoa viên to lớn với những bông hoa mẫu đơn rung rinh trong nắng, dưới tán cây cổ thụ cao lớn, Vũ Mạn Nam ngồi trầm lặng thối sáo. Tiếng sáo u buồn như chứa đựng một tâm hồn trống rỗng, hoàn toàn trống rỗng. Da diết, ai oán. Từng âm thanh len lỏi qua hàng cây, qua kẽ lá rồi vút tan vào khoảng không. Đôi mắt đen nhắm hờ, ngón tay ngọc ngà nâng chiếc sáo trúc.

- Thiếu gia! – Tiếng nói của một nha hoàn vang lên cắt đứt âm thanh ấy.

- Sao thế?- Vũ Mạn Nam ngừng thổi, ngược đầu lên hỏi. Vãn hiền lành, dịu dàng, vẫn là cậu như mọi khi.

- Lão gia bảo cậu chuẩn bị. Lễ hội mùa thu năm nay, cậu sẽ vào cung với lão gia.- Tiểu nha hoàn rụt rè nói.

- Ừ, ta biết rồi. – Vũ Mạn Nam đưa đôi mắt lơ đãng đi chỗ khác rồi cho nha hoàn kia lui ra.

Còn một mình trong hoa viên rộng lớn, trống vắng đi nụ cười của ai kia, cậu thờ dài. Hoàng cung? Đó là một từ ngữ không mấy xa lạ với cậu. Nó là một nơi bao bọc bởi sự phồn hoa và giàu có. Thế nhưng, giấu mình trong đó là sự nguy hiểm không ai biết, cũng chẳng ai hay. Lòng người khó đoán. Vì tiền tài, địa vị, quyền lực, người ta sẵn sàng hãm hại cả người thân của mình- những người máu mủ ruột già.

Vũ Mạn Nam nhìn ra xa. Cậu đang nhìn cái gì? Vô định. Có lẽ là thế. Cậu chìm vào những suy nghĩ của riêng cậu.

”Tỷ à, ở nơi tanh bẩn đó tỷ thế nào? Tỷ ổn chứ? Con người tỷ đơn giản lắm, liệu có phải chịu ủy khuất không? Hậu cung của hoàng đế hàng ngàn mỹ nữ, tỷ có bị chèn ép không? Tỷ là một bông hoa sen cao quý, làm sao có thể bị vấy bẩn bởi những thứ đó được. Ta vẫn ổn. Ta nghĩ là vậy. Tỷ thấy đó, không có tỷ, ta vẫn sống tốt. Chỉ là... có hơi trống vắng một chút. Chỉ là... Có hơi hụt hẫng một chút. Nhưng không sao đâu, nó sẽ qua nhanh thôi. Tỷ biết không? Tỷ đơn giản lắm, tỷ thánh thiện và mong manh lắm. Trước đây, ta là người bảo vệ tỷ khỏi xã hội nhơ bẩn đó. Giờ này, nơi Hoàng cung đó, ai sẽ là người bao bọc tỷ đây?”

Vũ Mạn Nam chợt bật cười. Đúng vậy, cậu chỉ là một thiếu gia nhỏ bé, lấy đâu tư cách bảo vệ nàng? Yêu đơn phương suốt bảy năm, chôn giấu tình cảm này suốt bảy năm, chỉ biết lặng thầm bảo vệ, che chở, yêu thương nàng. Ha ha, chỉ là tình cảm từ một phía, cậu có hy vọng gì đâu.

Giá như..... nàng không phải đại tỷ của cậu.

Giá như.... Nàng không cùng chung dòng máu với cậu.

Giá như.....

Buồn cười thật. Giá như.... Thì sẽ mãi mãi chỉ là giá như mà thôi. Đời người vốn cay đắng thế đấy. Đôi lúc cậu lại tự hỏi tại sao ông trời lại run rủi cho cậu yêu nàng thế.

Chẳng lẽ..... vẫn là cái gọi là duyên phận đó sao?

.....

Tám năm trước.....

Vũ Mạn Nam mới có tám tuổi đã nổi danh là một tiểu chính thái đáng yêu của kinh thành Ngọc Quốc. Thế nhưng, năm ấy, người mẹ mà cậu tôn sùng và thương yêu lại rời bỏ cậu mà đi đến một thế giới khác. Từ một thiếu gia với một gia đình hạnh phúc, nay thì mẹ mất, cha đi theo người tình mới, cậu suy sụp, cậu không tin tưởng vào bất cứ điều gì nữa. Cậu lạnh lùng, ít nói hơn.

- Nay bé, ta mất mẹ, đệ cũng mất mẹ. Chúng ta cùng hoàn cảnh mà. Từ nay, đệ ta làm tỷ của đệ nha. Ta sẽ bên cạnh đệ, bảo vệ đệ.

Vũ Mạn Nam nhìn cô bé xinh xắn

trước mặt. Sao cũng được. Cậu không quan tâm nữa. Có hay không cũng thế thôi. Nghĩ thế, cậu gật nhẹ đầu. Khi đó, ấn tượng duy nhất của cậu chỉ là một nụ cười ấm áp giữa trời đông lạnh.

Nhưng rồi, thời gian trôi đi, vị trí lại thay đổi. Cậu lại trở thành người bảo vệ cô bé đó. Rồi... tình cảm trong cậu nảy nở lúc nào không hay.

.....

Vũ Mạn Nam nâng cây sáo lên. Đã không thể tiếp tục, vậy để khúc sáo này tiễn biệt thứ tình cảm không đáng có này đi. Trong ánh chiều muộn, khúc sáo ấy vang lên. Tạm biệt một mối tình đơn phương. Mà không, phải là vĩnh biệt chứ nhỉ?

.....

Ta không hiểu nổi, tại sao trở thành tiểu thư lại khó như thế?

Ta không hiểu nổi, tại sao những quy định Hoàng thất lại dờ dơi thế?

Ta không hiểu nổi!!!!!!!!!!!!!!

Sau khi bày tỏ ý kiến với Trần ma ma, ta bị kéo vào cuộc huấn luyện vô cùng kham khổ. Nào là cách đi đứng, nói năng, cư xử, ăn uống..... Trời ơi, tại sao ta lại phải học mấy thứ vô bổ này? Điệp Điệp, cô bắt ta xuyên vào thân xác của cô thì phải cho ta trí nhớ về mấy thứ này chứ!

Gánh nặng tâm lý nặng nề, ta (lại) mò đến Khôi Thiên Trai. Đến nơi, quả nhiên thấy người con trai ấy đang nằm đó. Chàng ngủ. Ta rón rén lại gần, nhẹ nhàng không gây một tiếng động sợ chàng thức giấc. Đôi mắt nhắm nghiền hiền lành. Ánh hoàng hôn phủ lên người chàng như thể một lớp ánh sáng bao bọc thân thể ấy. Cô đơn? Tại sao khi nhìn chàng lại có cảm giác chàng cô đơn đến vậy? Như thể giữa một không gian rộng lớn, chỉ có một mình chàng sống, một mình chàng. Chàng vui, chàng buồn cũng chả ai hay.

- Nàng đến lúc nào vậy? – Chàng vẫn nhắm mắt, hỏi.

- Mới thôi. Chàng tên gì thế? – Ta luôn muốn hỏi chàng câu hỏi đó. Chàng như một sinh vật bí ẩn khiến ta không tìm được mà muốn tìm hiểu. Nhưng càng tìm hiểu lại càng mù mịt. Con người chàng như một màn đêm đen dày đặc.

Chàng mở mắt, ngồi dậy, đưa một ngón tay lên môi mình, nháy mắt:

- Rồi nàng sẽ biết. Sớm thôi.

- Sớm là bao giờ?

- Lễ hội mùa thu. Có lẽ vậy.

- Ừm

Sau đó, ngồi thuyền xuôi một hồi, vì trời đã sẩm tối nên ta phải về cung. Nuối tiếc nói lời tạm biệt, ta quay người bước đi. Nhìn theo bóng ta khuất dần, người con trai đó cười lạnh một tiếng.

- Bị kịch Hoàng cung. Bắt đầu.

.....

Tại Mai cung.....

Trong một căn phòng, bóng tối dần bao trùm mọi vật, để tất cả chìm vào sự tối đen của nó. Trong bóng tối đó, Mai Phi cầm cây bút lông, vắt chân, nở một nụ cười nguy hiểm. Sự im lặng như thể nuốt chửng mọi thứ. Bên ngoài cửa sổ, tiếng lá lạo xào xạc với tiếng gió tạo nên một không gian quỷ dị.

- Nhục Bảo, đi nào, đến giờ rồi.

Mai Phi đứng dậy, khoác áo, lên tiếng gọi nha hoàn đứng sau mình. Cánh cửa phòng mở ra rồi đóng lại. Gió theo cửa sổ thổi vào. Giấy tờ trên bàn bay tứ tung. Từng tờ giấy rơi xuống sàn đất lạnh. Trên đó, có duy nhất một tờ giấy có chữ. Nét mực vẫn còn mới, đen thẫm, in hằn trên trắng giấy trắng một từ duy nhất: "Chết."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Ngọc Quốc được trang hoàng bởi ngàn vạn chiếc đèn lồng, tỏa sáng rực rỡ lung linh trong trời đêm. Nơi nơi rộn rã tiếng nói cười. Trong các đường phố ở kinh thành, mùi thức ăn tỏa ra ngào ngạt với tiếng ồn ã của thần dân Ngọc Quốc. Ai ai cũng mong ngóng lễ hội này. Bầu trời sao lung linh với mặt trăng to tròn như cái bánh đa nướng đang gồng mình tỏa sáng. Như thể muốn thể hiện hết sức mình trong đêm này.

Cùng dưới bầu trời có mặt trăng bánh đa đó, Hoàng cung cũng huyền ảo không kém. Một bữa tiệc cung đình cùng đồ ăn, những con người quyền thế đi đi lại lại.

Trong khi đó, ta đang khó chịu, vô cùng khó chịu. Nghĩ xem, mặc một bộ đồ ôm sát như này thì ăn uống kiểu quái gì chứ? Mặc dù thực sự thì nó rất đẹp đấy. Vải lụa màu xanh dương như bầu trời mùa thu trong một ngày không nắng, cắt may kiểu cách, chiết eo, đai lưng trắng nhưng mà thật sự thì đâu cần thất chặt thế này chứ? Vừa bức bí, vừa khó chịu. Chẳng lẽ Hoàng tộc vì tiếc chút thức ăn mà hành hạ thân xác mấy nữ nhân liễu yếu đào tơ như thế này ư? Ta không phục. Ta không phục a!!! >

- Tỷ tỷ, lâu không gặp, tỷ khỏe chứ?

Lúc ta đang thâm oán hận bộ đồ cổ đại thì một giọng nói vang lên. Ta quay phắt lại nhìn thì thấy Vũ Mạn Nam đang nhìn ta mỉm cười dịu dàng.

- A, tiểu Nam!! Ta nhớ đệ lắm ý!! – Ta mừng rỡ nhảy lên ôm chầm lấy. Nhìn xem, khuôn mặt baby này, nhớ quá đi mất. Cái má trắng mịn như thể sắp bung ra sữa vậy. A, tiểu Nam của ta, sao đệ có thể để thương thế này chứ?

Mạn Nam sưng lại mấy giây rồi cũng ôm đáp trả. Cái ôm ấm áp mà rần rói nhưng xa lạ. Ta có cảm giác như cậu nhóc đó đã trưởng thành lên vậy.

- Ê ê, hai người đang làm cái trò gì vậy? Buông ra mau.

Âu Dương Thần không biết từ đâu chạy đến tách bọn ta ra, khuôn mặt thì đen sì như sắp nổi sấm. Mỗi người trong một ngày có 15 phút điên. Không lẽ cái phút điên của hắn lại bùng nổ vào lúc này sao? Ta khó chịu nhìn hắn. Xí, tên hoàng đế khó ưa.

- Ngươi làm cái khi gì thế? – Ta hỏi

- Ngăn ngừa vượt tường.

Ta kìm chế, trong lòng thầm gào thét: "Vượt vượt cái con cóc khô nhà ngươi ý. Đây là đệ đệ ruột của ta đấy. Là đệ đệ ruột ngươi có hiểu không hả? Không lẽ lẽ nào ngươi bị úng nước rồi?"

- Vượt tường? Xin hỏi đây là hiền đệ của ta thì ta vượt kiểu quái gì hả? Ta cố nhịn để không hét vào mặt hắn.

- Không nói nhiều. Ta là vua, ta có quyền.- Hắn bá đạo nói.

Hừ, ta đây cũng là hoàng hậu, ngươi nói cái gì chứ? Ta phồng mồm, giậm chân tức giận. Tên đáng chết nhà hắn. Làm vua thì sao chứ? Làm vua thì hay lắm sao? Ta khinh bỉ. >

- Thôi, tỷ là Hoàng hậu mà, tỷ cứ đi đi.- Vũ Mạn Nam thấy thế liền cười mỉm, đưa tay xoa đầu ta.

Ê này, ta là đại tỷ của nhóc đấy, xoa đầu thế này không phải là..... - _"

- Bỏ cái tay đó xuống. Vô phép tắc. Bây giờ dù gì thì nàng cũng là bậc mẫu nghi của Ngọc Quốc, không còn là đại tiểu thư Tể Tướng Phủ nữa đâu. Cần thận cách xưng hô.

Âu Dương Thần nhanh chóng túm lấy bàn tay đang đặt trên đầu ta, kiêu ngạo, lạnh lùng nói. Từng câu từng chữ nhả ra đều chắc chắn, uy nghiêm, hoàn toàn không giống Âu Dương Thần thường ngày. Vừa dứt câu nói, hắn thả tay Mạn Nam ra, nắm lấy tay ta kéo đi.

Ta ngơ ngếch đi theo hắn, mặt ngoảnh lại phía sau nhìn Mạn Nam đang đứng sững người, mặt cúi xuống đất, âm trầm không nói gì. Đi được một đoạn, ta hất tay hắn ra.

- Người làm thế là có ý gì chứ? Tỷ lệ thân thiết thì có gì là bất thường chứ? Người đâu cần quá đáng thế?

Hắn nhìn nàng đang vùng vằng giận dữ, trong lòng đang muốn kêu trời oán đất tại sao hắn lại có một vị Hoàng hậu sáng nắng chiều mưa thế này? Hắn là nam nhân, dĩ nhiên hiểu tâm lý nam nhân hơn nàng. Hơn nữa, nhìn ánh mắt tên đó nhìn nàng, chắc chỉ có đầu đá như nàng mới không nhận ra. Đột nhiên, hắn chỉ muốn túm nàng lại mà nói hắn yêu nàng. Ấy, thế nhưng với cô nương đầu làm bằng chất rắn thế này chắc phải mưa dầm thấm lâu mới được. Hắn tự hỏi tại sao có ngày hắn lại phải khổ sở vì một nữ nhân thế này. Ấy thế còn là can tâm tình nguyện. Chuyện này mà đồn ra ngoài thì chắc tên hoàng đế như hắn mất mặt với tổ tiên quá.

- Thôi nào, đừng dỗi nữa, lát ta dạy nàng chế loại độc mới.

Hắn ôm nàng, cười nói dỗ dành. Cái này là mấy hôm trước, hắn bỗng phát hiện ra nàng rất rất có hứng thú với mấy thứ độc dược. Và thế là từ đó, hắn cứ lấy mấy loại độc dược ra dụ dỗ nàng. Cái bất thường là cô nàng tiểu miêu này lần nào cũng thường xuyên sục bầy. A nha, sau này phải dạy dỗ lại nàng thôi, không bị người khác bầy đi mất thì hắn biết làm sao?

- Thật nha!! – Nghe đến độc, mắt ta nhanh như cắt biến thành hai ông mặt trời sáng chói. Nga, nga, độc của ta~~~~ Thật tiếc một điều là ở thời cổ đại này không thể chế tạo bom nguyên tử.....

- Ủ, thật. – Hắn bật cười.

- Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng, hoàng hậu.

Trước mặt ta, Mai Phi đang quỳ gối. Ngày hôm nay, cô ta quả thực rất đẹp. Mái tóc đen tuyền thả xòa. Khuôn mặt đã đẹp giờ được điểm thêm một ít đá ngay dưới mắt, gần đuôi lông mày lên đôi mắt phượng. Đôi môi đỏ hồng. Cô ta mặc bộ hồng y được cắt kiểu cách, khéo léo lộ ra thân hình cân đối. Chẹp, với bộ đồ này, chắc cô ta tốn không ít tiền đây.....

Mà khoan, hình như cô ta..... vừa mới khấu kiến cả ta thì phải? Không lẽ cô mới uống nhầm thuốc?

(Âu Dương Thần: Nàng có thể chậm tiêu hơn không? - ____-’)

- Nguyệt Dung, miễn lễ. – Âu Dương Thần phát tay.

- Đa tạ Hoàng thượng.- Cô ta đứng dậy.

Sau đó, Mai Nguyệt Dung tươi cười nhìn ta còn đang hoang mang.

- Hoàng hậu nương nương, chuyện hôm trước, là Mai Phi vô phép, mong Hoàng hậu đại từ đại bi mà bỏ qua cho thần thiếp.

- À... ờ..... – Đúng là hôm nay cô ta uống nhầm thuốc rồi. - _- Nhưng mà thôi, người ta đã nói vậy mà còn tính toán so đo thì không phải hẹp hòi quá sao? Bỏ qua đi. Ta đây là vô cùng rộng lượng nha.

Âu Dương Thần khó hiểu nhìn ta và Mai Phi. Một lúc sau, không kìm được lòng, bèn lên tiếng hỏi:

- Chuyện hôm trước là chuyện gì thế?

Âu Dương Thần, người là Hoàng đế một nước mà, có cần hóng hớt thế không chứ?

- Thần đệ tham kiến Hoàng thượng. – Một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng.

Ta quay lại thì bắt gặp ngay người con trai đó với bộ y phục của một quý tộc. đang cúi người. Mái tóc vàng rủ xuống che đi khuôn mặt tuấn tú.

- Bình thân đi vương gia. À, Đẹp nhỉ, đây là Âu Dương Phong, đệ đệ của ta, vương gia của Ngọc Quốc. Vương gia rất giỏi, nhiều lần chinh chiến sa trường và mang về nhiều chiến thắng huy hoàng cho đất nước. Vương gia, đây là Hoàng hậu, chắc đệ mới gặp nhỉ? – Âu Dương Thần không ngớt lời khen ngợi.

- Hoàng huynh quá khen rồi, thần đệ đâu dám. Tham kiến Hoàng tẩu. – Âu Dương Phong khẽ cười nhưng nụ cười vẫn lạnh lùng băng giá.

Ta hóa đá, hoàn toàn bất ngờ với cái sự thật trước mắt. Chàng....lại là em chồng của ta? Chàng.... lại là vương gia Ngọc Quốc? Chàng... lại có thân thế oai hùng thế?

Thấy ta im lặng, Âu Dương Thần khẽ huých ta một cái. Ta như bừng tỉnh khỏi giấc mộng mị ngàn năm.

- À..... ờ... Chào... vương gia...- Ta khó khăn lắm mới khiến cho từ ngữ đó phát ra.

Âu Dương Phong cúi người cười mỉm rồi đi lướt qua chúng ta. Trừ ta ra, không ai nghe thấy câu nói tựa như gió thoảng người con trai đó để lại.

- Ta đã nói nàng sẽ sớm biết ta là ai mà.

.....

Lễ hội mùa thu bắt đầu. Các nghi thức lần lượt được tiến hành. Khi mọi nghi thức truyền thống hoàn thành, mọi người bắt đầu ăn uống. Trong tiếng nhạc và những điệu múa của những phi tử và cung nữ hậu cung. Lên rồi lại xuống, những bàn tay nhỏ nhắn, uyển chuyển lay động cùng tiếng nhạc.

Mai Phi bất chợt đến bên cạnh ta, đưa ta ly rượu và nói rằng ta nên mời rượu Hoàng Thái Hậu. Ta thấy kì lạ, nếu muốn lấy lòng Hoàng Thái Hậu, không phải chính cô ta mới nên đưa rượu sao? Nhưng nhìn khuôn mặt chân thành của Mai Nguyệt Dung, ta lại không nỡ nghi ngờ lòng tốt của cô ta. Ta không biết, chính trong giây phút mềm lòng đó đã kéo theo biết bao nhiêu là rắc rối sau này.

Ta cầm ly rượu đến bên Hoàng Thái Hậu, cung kính dâng ly rượu lên.

Hoàng Thái Hậu đỡ lấy, tươi cười khen:

- Hoàng hậu thật biết phép. Đã kính rượu ta rồi đấy.

Sau đó, bà nâng rượu lên, uống cạn. Đột nhiên, Hoàng Thái Hậu kêu lên một tiếng, buông rơi ly rượu trong tay, ngã xuống. Mọi người nhón nháo, chạy lại.

- Người đâu? Mau gọi Thái y!!! – Âu Dương Thần đỡ Hoàng Thái Hậu lên, hét lớn.

Trong cuộc hỗn loạn, ta thấy ánh mắt kì lạ của Thái Hậu, nụ cười nửa miệng của Mai Phi và sự hoảng hốt của Âu Dương Thần.

Ta đứng lặng người, đầu óc rối bời, không suy nghĩ được một chút gì...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

..... Ngọc Long Cung.....

Trong một căn phòng rộng lớn, Hoàng Thái Hậu nằm trên chiếc giường lớn, đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Khuôn mặt hiền lành ẩn hiện những nếp nhăn. Trước trán bà còn lòa xòa vài sợi tóc bạc trắng.

Xung quanh, ta, Âu Dương Thần, Mai Nguyệt Dung và một số các bộ lão đứng nhìn vị Thái Y già đang bắt mạch cho Hoàng Thái Hậu. Trên mặt mỗi người có những nét biểu cảm riêng nhưng hầu hết trong đáy mắt họ là sự thờ ơ chán chường. Họ không hề quan tâm đến Hoàng Thái Hậu sống hay chết. Điều họ cần quan tâm chỉ là có lấy được lòng Hoàng thượng hay không thôi. Vị Thái Y nọ chợt nhíu đôi lông mày hoa tiêu sâu róm của mình lại.

- Thảm Thái Y, sao rồi? – Âu Dương Thần lo lắng hỏi.

Thảm Thái Y thờ dài, nhìn hẩn. Trong số các quan quyền ở đây, chỉ có ông mới dám nhìn thẳng vào mặt thánh thượng. Đơn giản, ông là một vị quan già thanh liêm chính trực, là người thân cận cũng như người Hoàng Thái Hậu coi như bằng hữu. Bên cạnh đó, ông cũng chính là người gắn bó với Âu Dương Thần từ khi hẩn còn nhỏ xíu. Chính vì vậy, hơn ai hết, ông hiểu hẩn yêu quý và tôn sùng Hoàng Thái Hậu đến nhường nào.

Thảm Thái Y đứng dậy, ông ghé sát tai Âu Dương Thần chuyện gì đó rồi đi ra ngoài. Âu Dương Thần lưỡng lự nhìn ông rồi cùng ông đi ra ngoài.

Ta đứng nhìn Hoàng Thái Hậu mà lòng như lửa đốt. Hoàng Thái Hậu sẽ không sao chứ? Tuy ta mới vào cung chưa được lâu nhưng đã sớm coi Hoàng Thái Hậu như bà mình. Hoàng Thái Hậu là người luôn bên cạnh ta, giúp ta quen với cuộc sống Hoàng cung. Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thái Hậu, người sẽ không sao chứ?

Một lúc sau, Âu Dương Thần bước vào phòng, khuôn mặt xám xịt không chút biểu cảm. Mau nói đi, Hoàng Thái Hậu sẽ không sao đúng không?

- Ai là người đã dâng rượu cho Hoàng Thái Hậu? – Hẩn lên tiếng. Băng giá vô cảm.

Sao lại hỏi như vậy? Không lẽ trong rượu có độc? Nếu như những suy đoán đó là đúng thì không lẽ... Ta liếc một cái về phía Mai Nguyệt Dung. Ừm, chắc không phải. Nếu như vậy thì sao cô ta có thể mạnh động như thế? Không phải nếu ta nói ra hết thì cô ta sẽ là đi đời sao? Ta tự cười mình rồi lắc nhẹ đầu.

- Trong li rượu đó có độc. Ta hỏi, là ai? – Âu Dương Thần lặp lại câu hỏi. Giọng nói uy quyền âm lãnh. Dường như hẩn hết chịu nổi rồi.

Có độc?

Thật là có độc sao?

Ha ha, hóa ra ta đoán đúng sao?

Ha, vậy có gọi là ám sát gián tiếp không nhỉ?

Haha, buồn quá đi mất. -_-

- Là ta – Ta chậm rãi lên tiếng.

- Điệp nhi... nàng...- Âu Dương Thần như bất ngờ.

- Vậy Hoàng hậu là người hạ độc Hoàng Thái Hậu sao?- Một vị đại thần nào đó lên tiếng.

Câu nói đó như một tảng đá lớn ném xuống mặt hồ phẳng lặng. Ngay lập tức, câu nói vừa phát ra lôi kéo được ngàn vạn sự ủng hộ. Trong phòng, tiếng xì xầm bàn tán. Hầu hết đều nói ta muốn tạo phản.

- Im hết đi. – Âu Dương Thần hét lên một tiếng khiến tiếng xì xầm lắng xuống.- Không phải nàng áy làm. Nếu Hoàng hậu làm thì nàng ấy còn đứng đây cho mấy người kết tội sao?

Âu Dương Thần nói, ánh mắt kiên định như thể hấn chắc chắn về điều đó vậy? Hừm... hấn tin ta đến vậy sao? Biết đâu chính ta làm điều đó thì sao? Ta khó hiểu nhìn hấn, trong lòng không khỏi lóe lên một chút vui vẻ hạnh phúc.

Không khí xung quanh đông đặc, im phăng phắc không một tiếng động. Mấy vị đại quan trong phòng đến thờ cũng không dám thở mạnh.

- Biết đâu Hoàng hậu đã có toan tính, mọi chuyện đã được sắp xếp trước rồi thì sao? – Một giọng nói khàn đục vang lên. Một lão già có khuôn mặt mà ta nhìn đã đoán ngay là chẳng có gì hay ho cả lên tiếng kết tội ta.

- Người đừng tự suy bụng ta bụng người thế. Người có bằng chứng gì không?- Âu Dương Thần chán ghét nói. Rõ ràng hấn cũng không có cảm tình gì với tên này.

- Không phải chính Hoàng hậu cũng đã nhận chính nàng là người dâng rượu cho Hoàng Thái Hậu sao? Như thế hấn là mọi chuyện đã rõ ràng rồi còn gì phải bàn nữa?- Lão ta cười đều.- Thưa Hoàng thượng, nếu người nghĩ điều đó chưa đủ để kết tội Hoàng hậu thì sao người không hỏi trực tiếp Hoàng hậu ấy. Hay chính người cũng không muốn Hoàng hậu bị xử tru di. Coi trọng nữ nhân hơn Hoàng Thái Hậu thì cũng không hay đâu ạ.

Lão ta liếc ta, ánh mắt ngập tràn sự khinh thường. Ta khó chịu. Lão nghĩ lão là ai chứ? Từ bé đến giờ, Điệp Điệp ta dạy chưa bao giờ để ai chèn ép mình quá đáng. Chèn ép hoặc bị chèn ép. Ta đây dĩ nhiên chọn chèn ép.

Hoàng cung sao? Mấy người nghĩ phim cổ trang ta xem để làm cảnh à? Phim cổ trang sinh ra để làm gì? Đơn giản, không phải là để bồi dưỡng trí óc khi xuyên không sao?

- Xin lỗi, nếu người có chắc chắn là ta làm hay tận mắt chứng kiến ta bỏ độc vào ly rượu đó thì hãy phát ngôn. Biết đâu đấy chính người là người đã mưu sát Hoàng Thái Hậu thì sao?- Ta cười mỉm, đưa ánh mắt khinh thường trả lại lão ta.

Lão già đó nghe ta nói thế thì giận tím mặt nhưng không phản bác được một từ nào. Nhìn mặt lão ta cũng biết lão muốn lôi ta ra mà đâm, mà chém, mà phanh thây ta ra làm đất. Thế những, lão lại không thể làm gì. Đáng thương, đáng thương nha. Cơ mà đáng thương thì đáng thương, ta cũng không thể đáng mình cho lão giết được, phải không nào?

Âu Dương Thần nhìn ta, ánh mắt ánh lên sự hài lòng và nét cười nơi đáy mắt.

Ở một góc tối trong căn phòng, sau cái rèm cửa bằng lụa đang rủ xuống, nụ cười nguy hiểm nhẹ treo trên môi ai đó. Hòa với bóng tối, nụ cười đó quý đi đến đáng sợ.

- A.... Xem ra.... Chưa đủ rồi....

.....

Trong một căn phòng tại Mai cung, ánh sáng leo lét của ngọn nến nhỏ lúc cao lúc thấp. Ngoài cửa sổ đóng chặt, tiếng gió lùa vào động lá khô nghe xò xạc. Mai Nguyệt Dung ngồi trên chiếc bàn tròn, bên cạnh là cốc trà nóng bốc hơi nghi ngút. Khuôn mặt xinh đẹp nghiêng chặt rằng, ánh mắt lóe lên sự tức giận tột độ.

“Ta không tin, con tiện tì đó, lại được Hoàng thượng sủng ái đến vậy. Tại sao Người lại tin nó đến thế? Rõ ràng chính nó dâng trà cho Hoàng Thái Hậu, tại sao Người lại một mực bảo vệ nó? Ta không can tâm. Người phải là của ta. Hoàng thượng, không ai có được người cả. Chỉ mình ta.... Chỉ mình ta mà thôi.... Con ả đó, sẽ không chen chân được trong ái hậu cung này đâu. Và... ngôi vị Hoàng hậu... sẽ là của ta... Ha ha...”

Ý nghĩ điên dại quay cuồng trong đầu Mai Phi. Cô ta uất hận. Một con người kiêu ngạo mà phải lép vế một người, cô ta không chấp nhận sự thật đó. Độc ác, mưu mô, xảo quyệt. Tất cả những thứ đó bao trùm lên hậu cung.

” Hoàng thượng, nếu Người không phải của ta thì ta sẽ không để ai có được Người cả.”

Trong những suy nghĩ đó nhẩn chìm Mai Nguyệt Dung xuống, cô ta bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Mai Phi nương nương, nô tì có việc muốn nói.

- Vào đi. – Mai Phi lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói.

Được sự cho phép của chủ tử, Nhượng Bảo đẩy cửa bước vào. Cô ta ghé tai Mai Phi nói cái gì đó rồi rụt rè lùi lại, đưa ánh mắt chờ đợi nhìn chủ tử của mình. Mai Nguyệt Dung nghe xong thì đảo đảo tròn mắt. Một lúc lâu sau, cô ta cất tiếng:

- Đi thôi, người ta gọi thì không thể không đến.

Nói rồi, cô ta cười nhẹ một cái.

.....

Chiếc xe ngựa đỗ xích lại trước cửa Thanh Vân Lâu. Đúng nơi đây là kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành. Sự xa hoa hào nhoáng mà chỉ có những tay ăn chơi khét tiếng mới có thể đặt chân đến. Trước cửa sáng loáng những đèn lồng đỏ, những kỹ nữ xinh đẹp đứng ở cửa ra sức mời chào. Thanh Vân Lâu chia làm ba khu: Hạ, Trung, Thượng. Nghe tên đã có thể đoán ra đẳng cấp của từng khu.

Mai Nguyệt Dung bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn tầng cao nhất của Thanh Vân Lâu. Sau đó, cô ta chậm rãi bước đến cửa, thò ơ nhìn mấy tên lính canh. Nhượng Bảo chạy đến, nói với tên mục tử bà vừa mới đi ra.

- Mai Phi nương nương đến.

- A, ra là Mai Phi nương nương, thất lễ rồi. Chủ tử đang chờ người ở trên lầu. Người đâu, đưa Mai Phi lên.- Nghe đến danh Mai Nguyệt Dung, bà ta liền gọi ngay tên hầu bàn ở gần đó đến, ra lệnh.

- Vô lễ, không phải như thế là coi thường nương nương sao? Chính bà phải. ...

- Bỏ đi, Nhượng Bảo. Nhanh nào, ta đang rất tò mò muốn biết hần ta gọi ta đến là có việc gì đây.

Nhượng Bảo nghe Mai Phi nói vậy thì cúi đầu, đi theo cô ta dưới sự dẫn dắt của tên hầu bàn lên lầu.

Phía sau, mục tử bà chép miệng:

- Tưởng cô ta hay lắm sao? Vị thế không bằng một góc của chủ tử.

.....

Trên tầng cao nhất của Thanh Vân Lâu, một nam nhân anh tuấn tiêu sái, ánh mắt lạnh lùng ngồi bình thần uống trà. Đối diện với anh ta là Mai Phi:

- Câu chuyện mưu sát Hoàng Thái Hậu, là người làm đúng không? – Không vòng vo nhiều, khi tên bồi bàn kia vừa lui ra, nam nhân đó đã nhìn thẳng Mai Phi mà nói luôn.

Mai Phi như không tin vào tai mình. Cô ta ngẩng phắt mặt lên, đôi môi run rẩy. Sao hần ta lại biết được việc đó? Không lẽ hần nhìn thấy ả bỏ độc vào sao? Vô lý, ả đã giấu kín lắm mà.

- Người đừng nói lung tung, sao ta phải làm việc đó chứ? Không phải quá lộ liễu sao? Và Hoàng hậu mới là người dâng rượu mà, người không hiểu rõ tình hình rồi. Sao có thể là ta được chứ? Ha ha, người thật biết đùa. – Mai Nguyệt Dung cười, cô tỏ vẻ bình thản

- Không phải thì thôi, sao người phải giải thích nhiều thế chứ?- Nam nhân đó nhếch môi cười.

- Ta.... – Mặt Mai Phi tối lại...

- Đùa thôi, ta biết chắc chắn người làm. Nếu cần, ta có bằng chứng. Người biết khả năng của ta chứ? Nhưng.... Nếu người không muốn bại lộ.... thì hãy theo ta... Chúng ta cùng hợp tác. Thế nào? Ta biết người muốn gì. Đừng hiểu nhầm, ta chỉ muốn giúp người thôi. – Giọng nói đều đều vang lên.

- Người chắc chắn sẽ không có ý gì khác chứ?

- Dĩ nhiên rồi. – Hần cười.

- Được. Vậy ta giúp người. Và giờ, xin cáo lui.

Kết thúc câu nói, Mai Phi đứng dậy, đi ra khỏi căn phòng. Trong căn phòng rộng lớn, nam nhân đó nhàn nhã đưa chén trà lên miệng nhấp một ngụm. Hần cười mà như không.

- Người có người người muốn, ta có ngai vàng. Ha ha ha....

Một trăng cười vang lên xuyên vào đêm tối...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: chương 13

Một tuần nơi Hoàng cung trôi qua trong bình lặng. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường như không có gì có thể bình thường hơn. Sáng sáng, mặt trời vẫn cứ mọc, đến giờ thì khuất dần phía sau chân trời. Bình lặng đến đáng sợ như thể che giấu đi sự nguy hiểm nào đó. Ha, sẽ có người nói ta kì lạ. Thế nhưng, giác quan thứ sáu của ta rất ít khi sai. Tự hào mà nói, những bài kiểm tra trắc nghiệm thời đi học của ta đều qua được là do cái giác quan này đây, hớ hớ... Khụ, lại lạc đề rồi.

Mấy ngày hôm nay, ta không gặp người con trai đó nữa. À, hay nói đúng hơn phải là Thân Vương Âu Dương Phong chứ nhỉ. Nghĩ đến đó, ta lại không tự chủ được mà tự tặng cho mình một nụ cười khinh bỉ. Thấy chưa, cuối cùng thì cũng có tốt đẹp gì đâu. A, nhưng thỉnh thoảng lại bất giác nhớ đến người đó. Nhớ đến nao lòng, nhớ đến thắt cả ruột. Cứ như thể mình sẽ không tự chủ được mà chạy đến bên người đó vậy. A, không thể được. Ta lắc mạnh đầu, bắt buộc mình phải bỏ đi cái ý nghĩ kì quái đó.

Cũng sau cái vụ hạ độc ấy, ta ở Ngọc Long Cung nhiều hơn là ở Tây Ngọc Cung. Nói thế nào nhỉ, chuyện này một phần cũng là do lỗi của ta. Nếu như, li rượu đó không được dâng lên thì có khi mọi chuyện sẽ tốt hơn chăng?

Hoàng Thái Hậu vẫn chưa tỉnh. Ngày nào bà cũng chỉ nhắm mắt nằm trên giường như thế. Cứ như thể bà chỉ đang ngủ một giấc dài thật dài vậy. Khuôn mặt Hoàng Thái Hậu vẫn hồng hào, ánh nét hiền hậu. Kì lạ, đây là cái loại độc kì quái gì vậy?

.....

Ta từ ngoài cửa bước vào thì thấy trong phòng Hoàng Thái Hậu nằm lấp thoảng có bóng người. Ta nghiêng người hỏi Trần mama:

- Ai đang ở trong đó vậy?

- Thưa Hoàng hậu, là Hoàng thượng ạ. – Trần mama đang đứng ở ngoài cửa nhẹ nhàng trả lời.

Ta gật đầu một cái rồi đi vào trong. Bên cạnh chiếc giường lớn, Âu Dương Thần đang gục xuống bên giường. Mái tóc vàng óng rủ xuống đôi mắt hồ phách hiền hòa khi ngủ. Hàng mi dài nhưng thoảng nét sắc xảo, đôi lúc lại rung nhẹ. Đôi lông mày thỉnh thoảng nhăn lại. Ta lại gần, trong lòng có chút xót xa.

Dạo này khu vực biên giới giáp với Phiên Quốc bỗng nhiên xuất hiện dịch hạch. Người chết như ngã rạ. Ngoài đường đâu đâu cũng thấy xác người, tiếng khóc ai oán vang lên không dứt. Thêm đó, bọn phản loạn lại hoành hành khiến cho người làm hoàng đế như hấn bận tới mất tới mũi. Xem đi, giờ đến ngủ mất mấy cũng như quả dưa chuột muối thế kia. Làm vua có gì hay chứ? Ngoài việc lương tháng cao cao một tẹo, nhà cửa chu cấp có cao cấp một tẹo, nhưng bù vào đó là nguy cơ bại sản cao chót vót, lại thêm một đồng việc dôn vào đầu. Vui cái nổi gì chứ?

- Nàng nhìn đủ chưa? – Một giọng nói bõn cọt vang lên. Khuyến mại thêm đó là một nụ cười yêu nghiệt của cái tên nào đó.

Xi, xem ra lúc này tiếc thương nhắm người rồi. Nhìn xem, hấn còn có thể đùa giỡn thế thì chắc chắn hấn vẫn còn khỏe. Lo cái gì? Hứ, thừa hơi.

- Ai thêm nhìn người. Vớ vẩn.

- Cục cưng, đối lòng là không tốt. – Hấn đưa bộ mặt yêu nghiệt kia ghé sát mặt ta, cười cười, cố ý trưng ra bộ mặt ngây thơ hết sức có thể.

Âu Dương Thần thực ra rất mệt, rất rất mệt. Nạn dịch hạch thì đã được xử lí, duy chỉ có bọn phản loạn là khó trị. Những ngày gần đây, hấn vô cùng đau đầu. Bận bịu một thời gian, thỉnh thoảng mới có thời gian đến thăm Hoàng Thái Hậu được. Hôm nay hình như thế nào mà gục ngay bên giường, thật là mất mặt. Thế nhưng, điều bất ngờ là khi mở mắt ra hấn lại thấy ngay khuôn mặt xinh đẹp của ai đó. Điều không tưởng hơn là phía sâu trong đôi mắt đen láy kia là một cổ xót xa không nói thành lời.

Bất giác, niềm hạnh phúc tràn đầy trong thâm tâm. Nha, nàng là đang lo lắng cho hấn sao? Không lẽ... nàng cũng động lòng rồi? Hấn không kim lòng được mà hoang tưởng một chút.

Thế mà, con tiểu miêu kia lại chối bay chối biến như thế. A nha, chắc nàng đang xấu hổ đây. Đáng yêu quá đi. Vâng, và thế là Âu Dương Thần anh mình thần vũ nhà mình đã hoàn thành nhiệm vụ bay lên chín tầng mây. Ày, dự là còn để lại tác dụng phụ...

Với cái vẻ đẹp hại nước hại dân kề ngay sát mũi mình, tai ta nhanh chóng phản chủ mà đỏ rực lên. A, đừng có nhìn ta kiểu đó. Chỉ là... Xi, mấy người thử rơi vào hoàn cảnh này xem, không đỏ mặt thì vô cảm hết à?

Đôi mắt hồ phách sâu hút dần vào mắt ta, như thể chuẩn bị hút hết hồn người đối diện. Sống mũi thẳng, làn da không tì vết, đôi môi quyến rũ, mái tóc vàng nửa ẩn nửa hiện khuôn mặt anh tuấn đậm chất soái ca. Tên này... Là yêu quái phương nào đây?

- A nha, giật đến sát đít rồi mà phu thê các ngươi còn ở đây mà chàng chàng thiếp thiếp, ta thật khâm phục nha.

Một thân hắc ý ngồi vắt vẻo trên cửa sổ mà nói vòng vào. Nụ cười đều đều treo trên khuôn mặt y. Mái tóc vẫn bù xù giống như cái ổ quạ, ánh mắt lơ đãng nhưng nguy hiểm. Kha Dương nhìn ta và Âu Dương Thần, lên tiếng châm chọc.

Âu Dương Thần ho khan một tiếng rồi đứng thẳng dậy. Nha, nếu không nhìn kĩ thì sẽ không thấy trên khuôn mặt đẹp trai kia xuất hiện hai vết hồng hồng khả nghi.

- Ngươi không gõ cửa trước khi vào được à? Có chuyện gì? Mau nói nhanh đi.

- Gõ cửa mới vào thì sao bắt được cảnh nóng vừa rồi? – Kha Dương không nhân nhượng mà trêu chọc, cười ngoác miệng đến tận mang tai. – À, vấn đề chính. Bọn phản tặc định chiếm thành phía Tây ài.

- Có điều quân chưa? – Âu Dương Thần nhú mày.

- Tạm thời quân đội đã giữ thành. Chưa điều quân cứu trợ, phải có lệnh của ngươi.

Âu Dương Thần im lặng một chút rồi quay sang ta, kéo ta lại, cúi xuống. Hắn hôn nhẹ lên má ta rồi cười bảo:

- Đợi ta một chút, xử lí xong chuyện này sẽ chơi với nàng tiếp.

Dứt câu, hắn quay người ngoắc ngoắc Kha Dương đang đứng bủi môi rồi đi ra khỏi phòng. Lúc đó, ta mới hoàn hồn. A... Mối hận mềm mềm lướt qua má ta như một con chuồn chuồn vụt qua mặt nước. Không sao, không sao, chỉ là thịt chạm thịt thôi mà...

Ngồi bần thần một lúc, mặt trời cũng dần khuất sau đỉnh núi, màn đêm dần buông xuống che kín Hoàng cung. Ta ngồi bên giường Hoàng Thái Hậu, chẳng biết làm gì ngoài việc chả làm gì - - Cổ đại thực chán a. Cuối cùng, vì rảnh rồi sinh nông nổi, ta lấy giấy ra vẽ Hoàng Thái Hậu đang nằm trên giường. Ừm, khả năng phác họa của ta... không thể nói là tệ. Lâu không dùng đến, hi vọng ta không bị lụi nghệ.

Đột nhiên, một tiếng vút xé gió xẹt qua tai. Ta định hồn lại thì thấy một mũi tên mũi đồng cắm trên nền đất. Theo phản xạ, ta quay phắt lại thì thấy một đôi mắt sắc lẹm trên mái nhà qua khung cửa sổ. Thấy mũi tên trượt đích, hắc y đó nhìn một chút rồi phóng đi.

Một phút không định hình được, cuối cùng ta vớ lấy mũi tên trên đất, chạy ra khỏi cửa theo hướng hắc y đó vừa đi. Kì lạ một điều, hắc y đó như thể có ý để lộ ra bóng hình ẩn hiện trên mái nhà. Một ý nghĩ kì lạ lóe lên trong đầu. Chuyện này... có chút kì lạ. Thế nhưng, sự tò mò đã lấn áp lí trí, ta vẫn chạy như bay theo sát tên hắc y kia. Ta không hề biết, khi bóng ta vừa khuất sau cánh cửa Tây Ngọc Cung, phía sau cửa phòng Hoàng Thái Hậu đang nằm, một bóng đen xuất hiện với nụ cười kì dị.

- Bắt đầu thôi.

.....

Ta chạy mãi, chạy miết. Đến một khu đất trống trong Hoàng cung, bóng hắc y đó biến mất không một chút dấu vết, như thể hắn chưa từng xuất hiện vậy. Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời chỉ có ánh trăng le lói soi rọi, trong lòng không khỏi tò mò. Nắm chặt mũi tên trong tay. Tên hắc y kia, là đang định ám sát ai? Ta? Hay Hoàng Thái Hậu? Hay chỉ là một chiêu trò nào đấy? Ta không phải là một con người ngu ngốc, đương nhiên hiểu, cuộc chiến Hoàng cung, giờ mới thực sự bắt đầu. Nhưng, ta vẫn không hiểu, trong cuộc chiến đó, ta là quân cờ nào?

.....

Sáng hôm sau, trong Tây Ngọc Cung, ta vờn vai thức dậy. Xoa xoa hai mắt còn đang ngái ngủ, ta uể oải bước xuống giường. Nha, tối qua ngồi, nghiền cứu cái mũi tên chết tiệt kia, đến tận nửa đêm mới ngủ được. Buồn ngủ quá đi mất. Ta ngáp dài một cái.

Ngoài sân, tiếng chim ríu rít kiếm mồi cùng tiếng một số cung nữ thái giám rì rầm gì đó.

- Thật kinh khủng, không ngờ Kiều Phi bị giết dã man vậy. – Tiếng một cung nữ vang lên, không giấu nổi sự sợ hãi.

- Đúng vậy nha. Nghe nói cô ấy bị đập đầu gãy đi rồi bị đâm đến mất máu mà chết. Ai mà dã man vậy nhỉ? – Một cung nữ khác tiếp lời.

- A nha nha, các ngươi không hiểu gì hết. Ở đó, nghe nói tên sát nhân còn để lại cái gì cơ. – Một thái giám xen vào.

- ....

Những lời nói chuyện vẫn cứ thế tiếp diễn. Thế nhưng, cái người hoảng hốt câu chuyện là ta đây lại hoàn toàn bị đần độn. Cái gì mà giết người? Cái gì mà Kiều Phi? Rồi còn cái gì mà.... Một hồi rối loạn trong đầu, cuối cùng “trăm nghe không bằng một thấy”, ta quyết định, Hậu cung thẳng tiến.

Tóc tai quần áo xong xuôi, ta ngay lập tức kéo Tiểu Hương đến Hậu cung. Hậu cung là một cung nằm phía Bắc Hoàng cung, một khu rộng lớn với các nữ tử là phi tần của Hoàng đế. Thực ra ngoài ta và Mai Phi có cung riêng thì tất cả cái phi tử đều ở đây. Giờ mới được tận mắt thấy cái gì gọi là Hậu

cung trong truyền thuyết. Cực phẩm nha.

Trong căn phòng của Kiều Phi, Âu Dương Thần, Mai Phi và một số các quan khác đều có mặt. Âu Dương Thần một thân long bào ngồi trên ghế, ánh mắt lãnh không, nghiêm nghị. Đứng bên cạnh hắn là Mai Phi, cô ta đang nói gì đó. Đáng ghét, sao tự nhiên ta ghét cảnh này thế nhỉ. A, không có gì, chắc tại ta ghét Mai Phi thôi, ha ha.

- Hoàng hậu nương nương đã có mặt rồi, xin hỏi tối qua nương nương ở đâu thế? – Vừa thấy ta bước vào, một lão quan hỏi luôn.

A, có chuyện gì thế? Không phải lại liên quan gì đến ta chứ? -_-

- Tối qua... Ta ở Ngọc Long Cung với Hoàng Thái Hậu.

- Vậy sao? Vậy chuyện một cung nữ có nói rằng nương nương ra ngoài một lúc rồi không thấy trở lại. Mà kì lạ thay, thời điểm đó lại trùng hợp với thời điểm Kiều Phi bị ám sát. Nương nương nói thế nào đây? – Một vị quan khác lên tiếng.

- Ngươi là đang nghi ngờ ta ám sát Kiều Phi? Buồn cười, đến mặt mũi cô ta ta còn chẳng biết, lí do gì để ta ám sát cô ta chứ? Huống chi trong thời gian đó đâu chỉ mình ta vắng mặt.

- Ha ha, Hoàng hậu à, chỉ một mình Hoàng hậu không có nhân chứng xác...

- Đủ rồi. Vẫn chỉ là suy đoán. Không có bằng chứng thì không được kết tội lung tung. Ta tin không phải Hoàng hậu làm. Giờ thì ai ở đâu về chỗ đấy đi. Ta mệt rồi.

Âu Dương Thần im lặng nãy giờ mới lên tiếng. Hắn day day huyết thái dương đang giật giật. Thực mệt mỏi. Hết phản loạn lại đến việc này. Muốn bức chết hắn đây. Đêm qua mới chợp mắt được một tẹo thì bị kéo đến Hậu cung. Mấy tên quan này lại còn gán ghép cái gì mà loại trừ bằng thời gian? Quái gì chứ? Cuối cùng vẫn là Hoàng hậu sao? Vớ vẩn Diệp nhi của hắn sao có thể làm nhưng chuyện như này?

Ta lặng im nhìn nam tử trước mặt. Một cảm giác ngọt ngào không kìm được mà trào lên tận cuống họng.

Hóa ra... cảm giác được người khác tin tưởng lại tuyệt vời đến vậy.

Hóa ra... cảm giác được che chở lại vui sướng đến vậy.

Hóa ra... ta lại đơn giản đến vậy.

Ta cười nhẹ, không để ý đến Mai Phi mà đến gần hắn, khẽ xoa đầu hắn mà bảo:

- Ta về phòng. Ngươi cũng nghỉ ngơi hợp lí, đừng quá sức.

Nói xong, ta quay lưng bước nhanh ra ngoài.

Âu Dương Thần sững sờ, hắn không tưởng tượng nổi nàng lại nói câu đó. Nàng quan tâm hắn? Lo cho hắn sao? Hắn bắt gặp... Cười.

.....

Ta vừa đi vừa nghĩ. Những chuyện gần đây trong Hoàng cung, chắc không phải chỉ trùng hợp. Chắc chắn có người đứng ra làm tất cả chuyện này. Mà điều kì lạ là, tại sao tất cả mọi việc lại đều là nhắm vào ta?

Đi được một lúc lâu, chân trước mặt ta là một cánh cửa son đỏ cũ kĩ. Ngẩng đầu lên, vẫn là những dòng chữ quen thuộc đó. A... “Khởi Thiên Trai”. Sao tự nhiên lại đến đây nhỉ? Lướt lư một hồi, ta mở cửa đi vào. Khởi Thiên Trai vẫn trầm lặng như vậy, vẫn mang cho người ta cảm giác bình yên như thế.

Chào đón ta vào là một cơn gió lướt qua mặt mang theo hơi nước mát lạnh. Ta thần người ngồi bên hồ. Những cơn ác mộng về mối tình xưa cũ không còn, nhưng thỉnh thoảng, trí óc vẫn không tự chủ được mà nhớ về “người đó”. Ai bảo ta vô tâm vô tính? Ai bảo ta vô tình vô ưu? Ta cũng là người, cũng là một người con gái có đủ những cảm xúc yêu thương.

Đột nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng che mắt ta lại. Ta bật cười thành tiếng, ở trong Khởi Thiên Trai này, không là chàng thì còn là ai chứ?

- Nàng cười gì chứ? Trật tự nào.

Ta cảm nhận được, chàng đang cười. Một nụ cười dịu dàng. Bỗng... trong không khí, một tiếng hát cất lên.

.... Hồi ức như một song cửa, mở ra rồi khó khép lại

Tiếng ai bước nhẹ trên lá khô, đom đóm phía trước vẽ nên bức bình phong hoa mỹ

Vì ai nhắc tay áo thơm, trao phong thư đỏ tình ý ngập tràn

Người nói rằng sẽ phiêu bạt, đến một nơi thật đẹp

Giọng hát ai khe khẽ, khe khẽ ngân

Nước mắt ai lẳng lặng rơi

Tuổi xuân này rồi sẽ qua đi

Họ kẻ vai nhau hứa cùng vượt qua sóng gió

Khi ấy mặt đất khô cằn, lá thu phong nhuộm hồng sắc thu.

Như giấc mộng xưa ấy, đời người như vở hài kịch liệu còn có ai lên khán đài để diễn

Hoàng hôn ánh nền khê lay, sắc đỏ bao trùm ai còn bàng hoàng

Hoa cười đắm lệ vui mừng trên hi đường lặng lẽ đặt qua một bên.

Hồi ức như đoạn phim câm phát lại từng mốc từng mốc thời gian

Người nói rằng sẽ phiêu bạt, đến một nơi thật đẹp

Giọng hát ai khe khẽ, khe khẽ ngân

Nước mắt ai lẳng lặng rơi

Nguyện hóa thành một đôi chim tung tăng

Bỏ lại sau lưng tiếng khóc than gào thét cũng chẳng đuổi kịp

Lại thêm một năm, giữa tháng bảy gió chiều lạnh, bóng tà dương chìm dần

Trong giấc mộng xưa ấy, tiếng mái chèo cô độc khua xa dần

Phiêu bạt tha hương, quên lãng...

Tiếng hát vừa dứt, bàn tay kia cũng vừa buông. Ta nhìn chàng chăm chú. Là chàng vừa hát sao? Hay quá... Giọng hát trầm ấm mà dịu nhẹ, như một thìa mật ong chảy vào tận tâm can.

Âu Dương Phong ngồi xuống, nhìn ta. Ánh mắt chàng xoáy thẳng vào tim ta mà hỏi:

- Thật sâu trong trái tim nàng, nàng có yêu ta không?

Đối diện với câu hỏi bất ngờ đó, ta chợt bối rối. Một lúc lâu sau, ta trả lời. Bình thản.

- Ta từng yêu một người con trai. Người đó đã từng một phút bùng bột nóng vội của ta mà hi sinh đi tính mạng. Cũng chính người đó, đã từng thề hứa sẽ bảo vệ và bên cạnh ta suốt đời suốt kiếp. Ta... chính ta là người đánh mất người đó. – Ta nhìn chàng, thấy trong đáy mắt người nam tử đối diện kia có một chút hỗn loạn. Thế nhưng, rất nhanh, nó đã biến mất, như vô hình. – Khi gặp chàng, ta đã lầm tưởng rằng người đó vẫn ở bên cạnh ta... Mãi mãi là như thế....

Nói xong, như không thể kìm được, một giọt nước trong suốt từ đôi mắt ta bỗng trào ra. A, là khóc sao?... Lâu lắm rồi... sao vẫn còn rung động vì câu chuyện đó. Âu Dương Phong im lặng một chút, rồi chàng đưa bàn tay kia lên má ta, quệt đi giọt nước mắt đó, nhẹ nhàng nói.

- Ta sẽ thay người đó... yêu thương nàng...

Phía sau chàng, mặt trời dần lặn xuống. Bỗng... muốn thời gian ngừng trôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tại nơi cao nhất của Thanh Vân Lâu, trong một căn phòng âm áp đầy mùi trà thơm, có một nam tử ngồi trầm lặng đọc sách. Bên cạnh là ly trà bốc hơi

nghi ngút. Bên ngoài cửa sổ, mưa rả rích rơi. Tâm tư nam tử kia hình như không mấy chú ý vào quyển sách đặt trên bàn.

Cửa sổ căn phòng mở ra, một cơn gió lạnh cùng một chút hơi nước ulla vào phòng. Nam tử kia vẫn không ngẩng đầu. Phía bên cửa sổ, một hắc ý len vào. Đến trước mặt nam tử kia, hắc ý đó quỳ phục xuống.

- Thừa Vương gia, mọi chuyện vẫn theo kế hoạch ạ.

- Ừm. Không có chuyện gì thì lui đi.

Đứng, nam tử kia chính là Vương gia của Ngọc Quốc – Âu Dương Phong. Khi hắc ý kia biến mất rồi, không khí trong phòng trầm lắng hẳn. Bàn tay Âu Dương Phong đặt lên trang sách cũ, trong đầu chợt hiện lên lời nói của người đó. Nàng nói hắc chỉ là một con người mang hình bóng của người nàng yêu. Không sai, hắc mãi mãi chỉ là một kẻ thay thế. Không hơn không kém vẫn mãi là thế. Tức giận cầm quyển sách ném ra xa, Âu Dương Phong gầm nhẹ.

- Chết tiệt.

Hắn không hiểu nổi chính mình nữa. Không phải nàng chỉ là một con cò trong cuộc chiến của hắn thôi sao? Bất quá sao lại vô thức mà bận tâm đến nàng thế? Tình yêu ư? Điên rồ. Từ lâu trong tâm tư hắn đâu còn thứ gọi là tình yêu nữa? Hắn không biết... giờ này, rốt cuộc cái gì đối với hắn mới chính là quan trọng. Kế hoạch này, có nên tiếp diễn?

Ngon nèn trên bàn vụt tắt, mang tất cả chìm vào bóng tối. U uất, tối tăm, không lối thoát.

.....

Ở Tây Ngọc Cung, ta ngáp dài một tiếng. Nằm trên giường ngẩng đầu nhìn trần nhà, ta chẳng biết nên làm gì nữa. Buồn ngủ mà không thể nào ngủ được, những suy nghĩ lại bắt đầu xoay vòng vòng trong đầu. Người con trai đó, lau nước mắt cho ta. Người con trai đó, nói sẽ bảo vệ ta. Người con trai đó...

Trong lòng ngập hình bóng người nọ, ngập cả nụ cười ôn nhu kia. A... Không kìm được lòng mát.

- Đây, cục cưng.

Một khuôn mặt tuấn mỹ đập vào mắt. Ta tròn mắt bật dậy. Cốp. Ta đập ngay trán vào mặt Âu Dương Thần. Hắn lùi lại, nhắm mắt, đưa tay xoa xoa cái mũi suýt thổ huyết vì cái cốp đầu.

- Điệp Nhi, nàng thật nguy hiểm a.

- Ta xin lỗi. Ai bảo ngươi đột nhiên gí sát vào mặt ta chứ? – Thấy hắn như thế, ta vội luống cuống bên cạnh. Cái tên rồi hơi. Ai đâu lại... Nhà ngươi có biết là như thế rất là dọa người không hả?

Nhìn ta đang lảng xảng bên cạnh, Âu Dương Thần nhìn một cái rồi thom nhẹ lên má ta. Sau đấy, hắn chống nạnh, cười cười, khuôn mặt vạn phần thỏa mãn.

- Bồi thường cái mũi của ta.

Ta giật lùi lại, đưa một tay lên áp má. Lưu... lưu manh. Hắn là cố ý mà. Nhìn ta đang trong tình trạng xấu hổ, hắn có vẻ rất thích thú, cười hai tiếng rồi cầm tay ta kéo ra phòng ngoài. Ta lúc đầu còn vùng vằng. Về sau thì bị cái mùi thức ăn ngào ngạt ở phòng ngoài hấp dẫn. Mùi thức ăn thơm lừng xông vào hai cánh mũi, quặn rũ đến chết người.

Ra đến nơi, ta thấy trên bàn đầy một bàn thức ăn đang tỏa hương hấp dẫn mê người. Thế nhưng... về hình thức thì thật không dám khen. Ta ngoái đầu lại thì thấy Âu Dương Thần đang hí hửng đứng sau, nét mặt mong chờ. Khụ... đừng nói là thức ăn này do hắn làm nhé. Ta im lặng một chút rồi chỉ vào một cái đĩa đen đen trước mặt. Từng mảng từng mảng khô khốc nhìn không ra hình.

- Đây là gì?

- À... – Hắn ngửa mặt gãi nhẹ má. “Trần ma ma gọi nó là gì nhỉ? Cá... cái gì mà cá?” – Là cá rán.

Khỏe mắt giật giật. Được rồi. Chắc là rán quá tay thôi. Không sao. Ta lại nhìn mấy thứ còn lại, biết ngay là nam nhân phía sau là lần đầu vào bếp. Nuốt khan nước bọt. Ăn vào liệu có chết không? Cổ đại không có thuốc chống tiêu chảy. Nhớ... Đi nhiều quá liệu có nghèo không? Bất hạnh thay, hành động kia lọt vào mắt người nọ lại là “Hoàng hậu đại nhân cảm động, nuốt nước bọt vì thèm”. Hầy... Nói chung tình cảnh khá là thảm.

Âu Dương Thần chính là đạo này rất bận, không có thời gian “mặn nồng” với nương tử nên vô cùng hối lỗi. Buổi đêm sau khi phê xong một chồng tấu chương cao như núi liền chạy đến trừ phòng réo gọi Trần ma ma dạy hắn nấu ăn. Mặc kệ Trần ma ma khuyên can thế nào, cái gì mà trượng phu tránh xa nơi bếp núc, rồi còn cái gì gi đấy đại loại thế, hắn cũng mặc kệ, nhất định xắn tay áo vào bếp. Sau một hồi vật lộn, may mắn gian trừ phòng không bị hắn đốt cháy, cuối cùng cũng làm được mấy món. Âu Dương Thần hớn hơ mang đồ ăn đến Tây Ngọc Cung, tâm trạng phi thường tốt đẹp.

Nhìn bóng Hoàng thượng ôm theo đồng đồ ăn đi ra dần, Trần ma ma bất lực nhìn đồng đồ ăn còn thừa. Mấy phút sau, bà quyết tâm làm việc thiện tích đức, đem toàn bộ đồ ăn thừa mang cho bọn chuột trong cung. Tương truyền một tuần sau, chuột trong Hoàng cung chết hết phân nửa. Không một ai biết nguyên nhân vì sao, chỉ có Trần ma ma ngơ ngơ. Thế nhưng, suy nghĩ một hồi, bà tặc lưỡi quyết định làm ngơ.

Trở lại thời điểm này, ta đang ngồi xuống ghế, tay cầm đôi đĩa. Dù sao cũng là người ta làm lần đầu, cũng lên động viên khích lệ tinh thần chứ. Ta đưa đĩa gấp một miếng cải xanh trên đĩa cho vào mồm, bởi vì cái này có vẻ không có gì đáng ngại nhất. Thế nhưng, mấy giây sau, ta lập tức hối hận vì suy nghĩ bông bột vừa rồi, nhanh chóng xuất hồn về thăm ông bà tổ tiên. Cải xào như quá, đã thế lại còn.. mặn... Chắc là cho muối quá tay rồi, lại có vị kì kì, có một chút bột...

- Thế nào, ngon không? – Âu Dương Thần nhìn ta, không kìm lòng mà hỏi.

- ... – Ta cố nuốt xuống, xanh mặt gật gật.

Mãi về sau sau nữa, khi ta hỏi lại phu quân yêu quý rằng năm ấy hẳn đã cho cái gì vào món cải kia, Thiên tử đại nhân mới cười tươi trả lời.

- À, chẳng qua là lỡ tay đổ lọ muối vào đó. Sau đấy thì cảm thấy hình như chưa có muối lại cho thêm, về sau mới biết cái cho thêm là đường. Lại cảm thấy cần phải sáng tạo thế là cho thêm một chút bột gì đó dưới gầm tủ vào.

Âu Dương Thần hồn nhiên trả lời mà không biết cái bột đó là bột giặt cao cấp của Hoàng cung.

Nhưng đó là bí mật của mấy năm sau. Bây giờ, Âu Dương Thần đang vô cùng sung sướng khi nhận được lời khen, chỉ thiếu nước lòi đuôi ra mà vậy.

- Vậy nàng ăn thêm đi.

Ta sặc. Ta thực sự chưa muốn tự sát. Thấy thế, Âu Dương Thần nhìn ta, ánh mắt ngấn nước. Ta lại sặc. Hẳn là học chiêu này ở đâu đây? Những thứ đáng học thì không học lại đi học mấy cái vớ vẩn này. Cờ mà... nhìn hẳn bây giờ giống tiểu hài tử chết đi được.

- Nàng nói dối. Khó ăn thì đừng ăn. Đau bụng đấy. – Hẳn đứng dậy, thu dọn đồng bát đĩa. Lọ ra kia là mấy ngón tay băng băng trắng. Một chút khó chịu xen lẫn ngọt ngào trào lên trong lòng. Hẳn là vì mấy cái này mà bị thương sao? Nhưng chung để ta nói gì, hẳn quay lại, cười cười. – Không thì nàng nấu đi. Ta rất muốn ăn đồ nàng nấu.

Lưu manh. Cực kì lưu manh. Cái này là khổ nhục kế. Chắc chắn.

- Haiz... Hay là tiểu thư Tế Tướng Phủ lại không biết nấu ăn? Thực làm cho hạ nhân chê cười a. – Âu Dương Thần giả bộ nuôi tiếc thờ dài.

- ....

- A nha thật đáng tiếc, một tiểu thư khuynh quốc khuynh thành mà lại không biết nấu ăn, thật đáng tiếc, đáng tiếc a. – Cảm thấy chưa đủ phản công khích, Âu Dương Thần bồi cho câu nữa.

- Ta nấu. – Ta đập bàn tuyên bố. Đường đường là nữ nhi mà bị đim như thế, không thể chịu đựng, nhất định phải đứng lên phản đối và chứng tỏ bản thân.

Bất quá, mấy khắc sau, trong trù phòng của Hoàng cung, một tiếng thét oán thán vang lên phá hủy đi sự tĩnh lặng của một góc Hoàng cung Ngọc Quốc.

- Chết tiệt, Âu Dương Thần, ta cũng không biết nấu.

Ta đứng bối rối trước nồi canh cứ trào ra ngoài mỗi khi lửa to. Làm sao đây? Làm sao đây a? Âu Dương Thần đứng tựa trên giá gỗ, an nhàn đọc sách cũng phải buông sách mà ra tay. Thế nhưng... Hai kẻ không biết nấu ăn thì làm được cái gì? Và khung cảnh diễn ra tiếp sau sẽ như thế này đây...

Ta và Âu Dương Thần ngồi cạnh lửa. Cứ khi nào lửa to là lại rút củi ra để lửa nhỏ đi. Cứ những hành động phía sau tiếp diễn. Một lúc sau, trông chừng như không chịu nổi cái kiểu nấu ăn này nữa thì ngoài sân chợt vang lên tiếng khóc rầm rức. Tiếng khóc như âm thanh huyền hoặc xuyên vào đêm tối. Ta rừng mình nhìn người bên cạnh... Bây giờ đang là gần nửa đêm. Không lẽ, cái thứ mà ai cũng bảo sẽ xuất hiện trong đêm ấy nó sẽ xuất hiện chứ? Ta sợ đến bần rùn chân tay, run lẩy bẩy nhìn Âu Dương Thần. Ta là nữ tử. Cmn, có nữ tử nào mà không sợ ma chứ? Âu Dương Thần dường như cũng phát hiện ra tiếng khóc kia, nhìn ra phía sân rồi không quên kéo ta ra sân cùng hẳn.

Trong bóng tối, ta nhận thấy một nữ nhân đang rũ rượi khóc lóc ở trong sân. Ta thở phào. Có bóng, không phải ma. Bình tâm lại rồi, ta lại gần cô ta, cúi xuống hỏi.

- Nay, sao cô lại khóc?

- Tiểu thư, Tiểu thư là ai? – Vì đang mặc y phục bình thường nên không ai nhận ra ta là Hoàng hậu, cũng không nhận ra Âu Dương Thần là thiên tử. Nữ nhân kia vẫn rầm rức khóc không ngừng.

- Ta... là một nữ tử bình thường trong cung thôi. Vì sao cô khóc?

- Tòì... – Lầm lét đưa mắt nhìn sang Âu Dương Thần. – Tòì không muốn nói chuyện này trước mặt nam nhân.

Ta nhìn Âu Dương Thần đang đứng đấy. Một lát sau, ta thở hắt ra, đưa ta vỗ vỗ vai hẳn ý bảo ta đi đây một chút. Âu Dương Thần gật gật đầu rồi quay lại trù phòng. Nữ nhân kia thấy Âu Dương Thần đi rồi thì kéo ta đi. Đi mãi, đến một chỗ khá xa trù phòng mới bắt đầu nói.

Phía trên nóc một ngôi nhà nào đấy gần đó, một hắc y nhân nhìn theo bóng ta đi. Trong đáy mắt là nụ cười tàn độc và sự hài lòng rồi phóng vút đi.

.....

Khoảng ba khắc sau, ta trở về trù phòng. Hầy, nữ nhân kia cũng thật khổ. Cô ta rời bỏ quê hương lên kinh thành mong muốn kiếm tiền gửi về cho gia đình thì bị một đám thổ phi trên đường cướp đi thân con gái nên thành ra sợ hãi đối với nam nhân. Hôm trước, mẹ cô ta mới mất. Cô ta muốn trở về nhà nhưng không được vì quy củ trong cung. Thương mẹ nhưng bất lực, cô ta liền khóc. Thấy cô ta đáng thương quá, ta liền viết cho cô ta một tờ giấy thông hành có ấn chỉ của Hoàng hậu để cô ta có thể về nhà. Thế mới mất nhiều thời gian thế.

Quay trở lại trù phòng, ta thấy một bát canh nóng ở trên bếp, Âu Dương Thần đang ngồi gần đó ngủ gật, mặt còn vương chút nhoe. Ta cười nhẹ. Tên này, hóa ra khi ngủ cũng thật đáng yêu. Ta cúi xuống, cầm lấy khăn tay lau lau vết

nhoe kia mà không để ý, trong hành động của mình có vạ phần ôn nhu.

.....

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua khe cửa trù phòng rọi lên hai thân ảnh đang tựa đầu nhau mà ngủ gật. Đang say giấc nồng, ta đột nhiên bị tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức. Vươn vai thức dậy thì chạm phải người bên cạnh. Ngái ngủ đưa mắt nhìn cái vật kì lạ bên cạnh, ta suýt nữa hét toáng lên. Âu Dương Thần bị ta cựa quậy phá bình giấc ngủ cũng phải ngáp ngáp dài mà tỉnh dậy.

- A, thật kinh khủng, Tuyết Phi lại bị giết. Thật là dã man. – Một cung nữ cảm thán.

Ta và Âu Dương Thần nhìn nhau, nhanh chóng tiêu hóa vắn đề.

Hậu cung... Lại có người bị giết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Trong căn phòng của Tuyết Phi tràn ngập mùi máu tanh. Giữa căn phòng, Tuyết Nga nằm trên vũng máu, trên cổ còn bị cắm một cái dao găm sắc nhọn. Từ động mạch cổ, máu vẫn rỉ ra dù máu đã đông được chút ít. Trên miệng vết đâm, một hai con ruồi bay bay rồi đậu trên đó, nhấm nháp vị máu người ngon lành. Quần áo trên người cô ta xộc xệch, trong tay còn nắm chặt thứ gì đó. Khi người khám nghiệm đến thì nói rằng trong đó là một bông mai giả được làm rất tinh xảo. Ngoài ra, một cái móng tay của cô ta đã bị bật ra làm bông mai trong tay nhoè nhoét máu.

Cái mùi tanh tươi của máu tươi cứ quanh quẩn trong không khí, len vào lỗ mũi tạo cảm giác rợn người. Đang nhìn chăm chăm vào cái xác đang trơ trọi giữa phòng, một bàn tay lớn chắn ngang mắt ta.

- Đừng nhìn.- Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp mà đầy uy quyền nhỏ nhẹ cất lên. Nói xong câu đó, Âu Dương Thần nhìn một lượt căn phòng. – Chuyện gì đã xảy ra?

- Thừa Hoàng thượng, Tuyết Phi đã bị giết. Khi cung nữ phát hiện ra là buổi sáng, cửa phòng bị khóa chặt. Khi cung nữ kia bước vào phòng muốn gọi Tuyết Phi dậy thì thấy cảnh tượng như thế, cửa sổ còn mở toang. Cô ta hoảng quá liền hét lên. – Hình bộ Thượng Thư Hoan Tế chậm rãi kể. – Như vậy, nhiều khả năng tên hung thủ gây án trong phòng rồi thoát ra bằng đường cửa sổ. Bông mai trong tay Tuyết Phi có thể là một manh mối nào đó.

Theo từng lời nói của Hoan Tế, Âu Dương Thần nhíu chặt mi. Là ai? Là ai đã gây ra những việc bạo loạn này ngay trong cung vua? Bông mai? Không lẽ là Mai Phi? Không phải. Cô ấy mặc dù có kiêu kì nhưng không thể gây ra những việc đó được. Vậy là ai chứ?

- Thời gian gây án là bao giờ?

- Khoảng ba canh giờ trước. Thần đã xem xét. Cỏ vè như hung thủ của hai vụ lần trước và lần này đều là một, cách thức gây án tuy khác nhau nhưng lần trước Kiều Phi cũng đã cố chỉ vào cây mai ở góc phòng. Bông mai... thừa Hoàng Thượng, vì thần mạo phạm... Có khi nào là Mai Phi? Chuyện các phi tần Hậu cung tranh chấp giết chóc lẫn nhau trước nay không phải là chưa bao giờ có.

- ... – Âu Dương Thần im lặng. Mi tâm vẫn nhíu chặt lại.

- Vì thần đã hỏi cung Mai Phi về thời gian Kiều Phi và Tuyết Phi bị giết mà chưa có sự cho phép của Hoàng Thượng, mong Hoàng thượng thứ lỗi. – Hoan Tế cúi đầu, giọng nói già nua có hơi khàn nhưng đầy sự đanh thép.

Âu Dương Thần nghe thế định mở miệng ra nói gì đó thì ngoài cửa, một viện quan đi vào. Nhìn bộ đồ ông ta đang mặc thì có thể đoán ông ta là người của Hình bộ. Ông ta cúi đầu hành lễ với Âu Dương Thần rồi nói.

- Thừa Thượng Thư đại nhân, thời gian Kiều Phi và Tuyết Phi bị giết, Mai Phi nương nương đều có chứng cứ ngoại phạm. Đêm qua khi Tuyết Phi bị giết

thì Mai Phi nương đang vẽ tranh trong phòng và nói chuyện với mấy phi tần khác. Thần đã kiểm chứng và đúng như vậy ạ.

Hoan Tể không nói gì. Một lúc sau, ông lên tiếng.

- Thưa Hoàng Thượng, nếu Mai Phi không phải là hung thủ thì... có khả năng là... Hoàng hậu nương nương ạ.

- Xâm ngôn. Hình bộ Thượng Thư, cẩn thận cái miệng của ông đấy.

Âu Dương Thần tức giận đập mạnh xuống bàn. Nói Diệp Diệp là hung thủ? Nói cái gì? Hà có gì cứ phải là nàng? Không lẽ cả Hình bộ Thượng Thư cũng bị mua chuộc? Một đám vô dụng. Đến một vụ án như vậy cũng không tìm ra hung thủ. Đồ lỗi này lỗi nọ.

- Hoàng Thượng bớt giận. Tại vì... chúng thần tìm được vật này trong hiện trường vụ án của Tuyết Phi ạ...

Vừa nói, Hoan Tể vừa dâng lên một hạt nhỏ xíu, tròn tròn như hạt ngọc. Nhìn thấy thứ đồ đó, Âu Dương Thần biến sắc. Đây là Vô Nhi ngọc, chỉ được tặng cho các phi tần được sủng ái trong hậu cung. Tính đến nay, trong hậu cung, ngoài Mai Phi và Hoàng Hậu ra thì không một ai có được nó cả.

- Không thể. Nhỡ như có người lấy cắp ngọc thì sao? Không thể vì như thế mà quy tội cho Hoàng hậu.

Thế nhưng, Âu Dương Thần nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh. Chắc chắn không phải là nàng làm. Hẳn tin nàng.

Đứng bên cạnh, ta im lặng không nói gì. Vô Nhi ngọc ở đây, Mai Phi có bằng chứng ngoại phạm, vậy không phải tất cả những bằng chứng đều đổ dồn vào ta sao? Nhân lúc Hình bộ Thượng Thư và Âu Dương Thần còn lờ qua tiếng lại, ta lên vào phòng của Tuyết Phi. Đi đến gần xác của Tuyết Nga đang được phủ khăn trắng, ta ngồi xuống gần, run run cầm lấy tấm vải trắng. Không sợ, không được sợ hãi. Không phải chỉ là một xác chết thôi sao? Lật phất tấm vải lên, đập vào mắt ta là khuôn mặt trắng bệch với đôi mắt trợn trừng. Mặc dù đã tự an ủi mình trước nhưng ta không thể không giật mình mà lùi lại.

Ôm lấy trái tim đang đập thình thịch như muốn bay ra khỏi lồng ngực, ta lê đến gần Tuyết Nga. Quần áo xộc xệch, chắc chắn là đã có dấu hiệu vật lộn. Móng tay bị bật, vết vẫn còn mới, vậy là có khả năng trong lúc vật lộn với hung thủ đã làm bật. Móng tay bung hẳn ra như này thì chắc là trên người hung thủ có vết thương, hơn nữa còn không nhẹ. Nhìn vào cái móng tay không dính máu của Tuyết Nga, có cái bị nhòe hắc sơn. Sơn móng tay? Cổ đại có thứ này sao? Có sơn móng tay vậy chắc hẳn là trong phòng này có.... Lục lợi chỗ đồ trang điểm của Tuyết Phi, ta thấy ngay trong ngăn kéo là một lọ nhỏ bằng sứ. A ha, đoán ra ngay mà. Nhét cái lọ đó vào túi, ta lẳng lặng kéo tấm vải trắng che lại Tuyết Nga rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Ngoài phòng ngoài, Hình bộ Thượng Thư và Âu Dương Thần vẫn còn đang tranh cãi. Một lúc sau, Hoan Tể mới có phần nhượng bộ.

- Thôi được rồi. Vì chưa có chứng cứ xác thực nên vi thần sẽ tiếp tục điều tra. Giờ cho phép vi thần lui.

Âu Dương Thần cũng có phần mệt mỏi. Day day hai thái dương đang giạt liên hồi, hần phẩy tay cho Hình bộ Thượng Thư lui ra. Rút rề đến gần, ta đưa hần cốc trà nóng. Dù sao những việc này cũng là bảo vệ ta, một phần là vì ta hần mới mệt mỏi thế. Là ta cũng có lỗi. Nhìn cốc trà trước mặt, Âu Dương Thần ngạc nhiên ngẩng mặt lên. Mấy giây sau, ta ho khan một cái. Tại sao hần cứ nhìn ta thế chứ? Lúc đó, Âu Dương Thần mới tiêu hóa được chén trà đó là cho hần. Hần mỉm cười nhận lấy. Nhưng không uống. Đặt cốc trà xuống bàn, Âu Dương Thần kéo ta lại, xoa nhẹ đầu.

- Không sao, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng. Đi khỏi đây thôi. Ngủ nhiều mùi máu không tốt cho nàng.

Nói rồi, Âu Dương Thần kéo ta ra khỏi cửa. Ta ngoái đầu nhìn lại, lòng thầm dấy lên một nỗi thương cảm. Số phận phi tần là như này sao? Có khi nào, khi ta bị thất sủng, bị chém một nhát mà chết thì người kia cũng dừng dừng cùng nữ nhân khác thế này?

.....

Trong phòng ta ở Tây Ngọc Cung, ta đưa lọ sơn móng tay cho Kiên Lưu. Kiên Lưu xoay xoay lọ sơn móng tay trong lòng bàn tay. Một lúc sau, hần đặt lọ sơn xuống bàn.

- Tuyết Phi trước kia chính là công chúa Lung Linh Quốc. Đó là một vương quốc nhỏ nằm ở phía Bắc Ngọc Quốc nhưng nổi tiếng với việc bào chế những mỹ phẩm cho nữ nhi. Khi Tuyết Phi sang Ngọc Quốc làm phi tần thứ mười bảy của Hoàng Thượng, Hoàng hậu Lung Linh Quốc có tự tay bào chế riêng cho con gái một lọ sơn móng tay. Với loại sơn này, không gì có thể gột rửa. – Kiên Lưu nói một tràng dài.

Ta chăm chú nghe. Dù không muốn, nhưng sự chú ý đặc biệt bị thu hút bởi cái chi tiết: “Phi tần thứ mười bảy của Hoàng thượng”. Âu Dương Thần... hóa ra hẳn lại có nhiều phi tần thế. Đáng chết. Muốn bị AIDS mà chết thì cũng đâu cần lập lắm phi thế chứ?

Một lúc sau, lăm nhăm một hồi, Kiên Lưu cũng dời đi. Trước khi đi còn không quên nhắc ta có việc gì phải hét to cho hần biết. Ta gật gật gù gù mấy cái ra chiều đã biết. Cửa phòng vừa đóng, ta liền lục tung hết cả căn phòng kia lên. Nhanh chóng, ta tìm thấy dưới gầm giường một cái rương hơi nhỏ. Tim đập mạnh liệt. Không phải là... những điều mà ta suy đoán là đúng như vậy chứ? Lương lự một hồi. Mờ. Không mờ. Không, nhất định phải mờ. Hai cái “mờ” và “không mờ” cứ xoay vòng giăng xé trong đầu. Cuối cùng, sự tò mò đã chiến thắng, ta cũng hạ quyết tâm mở ra cái rương kia.

Khi chiếc rương được mở ra, tâm tư ta như muốn rơi xuống đáy vực. Đóng lại cái rương gỗ, ta bật cười hai tiếng. Hóa ra... ta cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

.....

Khởi Thiên Trai tĩnh lặng trong cái âm u của buổi chiều. Chồng tay trên cò, Âu Dương Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời với những đám mây đen đang kéo

đến. Sắp mưa rồi. Con gió lướt qua mặt hồ, mang vào mặt đất hơi nước lạnh lạnh.

- Ta biết nàng sẽ đến. Biết hết rồi sao?

- Biết gì cơ? – Ta cười toe, mặt vẫn làm như không biết gì hết.

- Đừng có cố cười. Ta biết nàng đã biết. Nói đi. Kế hoạch của ta rất hoàn hảo mà.

Âu Dương Phong im lặng một chút. Sau đó, hần liếc ta một cái, nhếch môi cười lạnh rồi lên tiếng. Đều đều như không có gì đáng ngạc nhiên.

Nụ cười đông cứng trên môi. Hóa ra... đúng là chàng làm sao? Chẳng lẽ, trong tay chàng, ta chỉ là một con tốt nhỏ nhoi trong cuộc chơi của chàng thôi sao? Có kìm nén để giọng nói không trở nên run rẩy, ta nhìn thẳng nam tử trước mặt, nói:

- Chính vì quá hoàn hảo nên ta mới biết. Mai Phi quá ngu ngốc và nóng nảy. Khi lần đầu gặp cô ta ta đã biết. Một con người như thế thì không thể xấp xếp một kế hoạch chi li đến thế nếu không có người đứng sau giật dây.

- Ha ha, hóa ra Mai Nguyệt Dung ngu ngốc đến vậy sao? Vậy sao nàng đoán là ta?

- Trước thì không biết, chỉ là mù mờ thôi nhưng giờ thì biết rồi. – Ta nhún vai.

Âu Dương Phong khựng lại rồi cười lớn.

- Nàng thông minh đấy. Nhưng nàng đâu có bằng chứng chứ?

- Tại sao lại không chứ? Đánh giá ta quá thấp rồi đấy, đừng đánh đồng ta với Mai Phi kia chứ. Sơn móng tay. Tuyết Phi bị giết trong khi đang sơn móng tay và sơn móng còn chưa kịp khô thì người của ngươi đến. Cô ta trong lúc vật lộn chống cự đã tạo nên vết thương trên người thuộc hạ của ngươi. Móng tay bị bật ra chứng tỏ vết thương không hề nhẹ. Hơn thế nữa, th

ứ sơn kia còn là loại sơn không thể gột rửa. Chắc chắn trên người thuộc hạ của ngươi có vết thương dính sơn móng tay.

- Thì sao? Chỉ là một tên thuộc hạ? Giết cũng chẳng sao.

- Ta... Ta đâu có ý định tố cáo chàng. – Ta thấp giọng. Âu Dương Phong ngạc nhiên mở to mắt. – Ta... không làm được. Chàng nói đi, tại sao chứ? Khuôn mặt chàng... Tại sao lại mang khuôn mặt của người đó? Chàng nói đi, ta mù quáng quá. Âu Dương Thân cũng vì ta mà đối đầu với Thượng Thư Hình bộ. Tại sao ta lại vì chàng mà phản bội lại hần chứ?

Một tia tức giận vụt qua mắt Âu Dương Phong. Tận sâu trong đáy mắt, ngoài sự giận dữ còn có cả một chút tổn thương và khó chịu. Âu Dương Phong đứng dậy, gằn từng từ.

- Ta không phải cái bóng.

Nói xong, Âu Dương Phong dùng khinh không phóng đi mất dạng để lại ta ở dưới gốc cây đại thụ. Mưa kéo đến, trút xuống ngàn vạn tia nước lạnh buốt. Trong chiều mưa rào, có một người tổn thương, một người đau khổ, một người mệt mỏi với cuộc sống Hoàng cung.

.....

Ở Tây Ngạc Cung trong một buổi chiều mưa to như trút nước, có một tiếng đàn hát xuyên qua màn mưa bay vọng vào không trung.

Chàng là loài bĩ ngạn thanh cao

Ta nguyện làm tuyết trắng bên thềm

Tuyết này nguyện đem thân vấy máu tanh

Nguyện để hoa kia mãi trong sạch

Không vương chút tanh bản chốn hồng trần.

Muốn thôi mà cảm lòng không được

Đôi mắt này cứ chực ứa nước thôi

Nước ấy là khóc thương người đó

Dầu có bẽ cảnh, hoa chẳng rụng rơi

Được thôi, nếu chàng muốn. Ta sẽ là quân cờ nhỏ bé của chàng. Vì chàng, ta sẽ làm. Cứ mù quáng coi như chàng là người đó. Coi như trả hết nợ kiếp trước cho chàng vậy...

Thứ không tan, nhất định không tan

Giấc mộng đêm hè đầy đau thương ấy

Đã hóa thành hoang mạc dối gian

Càng chuốc thêm mê đắm mà thôi

Giờ đây, giờ đây

Dường chẳng, chẳng của ngày xưa đã chẳng còn

.....

Trên mái nhà nơi phát ra tiếng đàn hát kia, một bóng người đang ngồi đó. Mái tóc ngắn ướt đầm, mặc cho từng hạt mưa lạnh lùng hắt vào mặt rất buốt.

.....

Hai tuần sau, Hậu cung liên tục xảy ra án mạng. Các cung nữ, binh lính, phi tần... đều sống trong nơm nớp lo sợ, không biết khi nào đến lượt mình phải chết. Những vụ án tiếp theo, vẫn là có bông hoa mai. Âu Dương Thần ngày càng gầy đi, khuôn mặt mệt mỏi không chút thần sắc.

Cuối cùng, Hình bộ Thượng Thư quyết định khám phòng. Mà người bị khám phòng, dĩ nhiên là ta đây – Đương kim Hoàng hậu. Bởi vì, ta chính là người bị tình nghi nhiều nhất. Âu Dương Thần nghe tin đó thì nổi giận đùng đùng chạy đến Tây Ngọc Cung. Hần giận Hoan Tê chưa hỏi hân mà tự động khám phòng. Ta đứng ở cửa, vô cảm nhìn đám quan binh đang lục lọi phòng mình. Rất nhanh chóng, chiếc rương nhỏ kia bị lôi ra từ dưới gầm giường. Trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, cái rương gỗ được mở ra. Trong đó là vô vàn những bông hoa mai giả, những bông mai giống hệt nhưng bông mai trong những vụ án mạng trước. Ngoài ra còn một đồng dao găm có lưỡi dài chừng một gang tay.

Trong góc phòng, Mai Phi cười đắc thắng.

Âu Dương Thần như không tin vào mắt mình, sững sờ nhìn ta. Trong mắt là thập phần hỗn loạn. Xin lỗi... Thật xin lỗi... Ta tránh né ánh mắt hân.

- Đúng. Tất cả mọi việc, là ta làm – Ta nhếch môi cười. Nụ cười giả dối và quỷ dị. – Tại sao lại là nhiều phi tần thế chứ? Ta phải giết hết. Hậu cung là nơi nguy hiểm. Nếu ta không ra tay thì cũng là người khác ra tay giết ta thôi. Ta tự bảo vệ mình thì có gì là sai trái. Ha ha, các người là lũ ngu ngốc. Ta đã giết được năm người rồi thế mà giờ mới phát hiện ra. Ngu ngốc. Ngu ngốc. Ha ha....

Ta cười lớn. Ha ha. Không thể để những giọt nước mắt kia rơi ra được. Không thể.

Hình bộ Thượng Thư tức giận trước những lời nói của ta. Ông ta nhanh chóng ra lệnh cho binh lính bắt ta lại. Ta được giải đi, trên môi vẫn là nụ cười. Âu Dương Phong, chàng thầy chưa. Ta đã làm rất tốt, đúng không? Âu Dương Thần vẫn đứng đó nhìn ta trân trối. Ta đi rồi, hân liền kiệt sức mà gục xuống. Hân thực mệt mỏi....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ta đã ở trong đây khá lâu rồi. Cũng chẳng biết là đã bao nhiêu ngày trôi qua nữa. Mặt trời có mọc hay lặn ta cũng gần như chẳng để tâm. Ở đây ngày ngày cũng chỉ trôi qua trong tiếng gào thét hay tiếng nói chuyện phiếm của những phạm nhân kia thôi, có để tâm cũng có gì khác nhau chứ? Đưa ánh mắt đến cái song cửa cửa gỗ, nơi có đèn năm, sáu tên thị vệ đứng ngoài canh giữ, ta nhếch môi một cái. Ha ha, cũng đâu cần phải canh phòng cẩn mật đến thế. Ta cũng đâu có ý định trốn đi. Âu Dương Thần, không lẽ, người là đang tiếc thương cho tính mạng của các phi tần của người ư? Hay đến bản thân người cũng không thể tin ta. A, đúng rồi, ở cái cổ đại này, đâu có thuộc về ta. Điệp Điệp, không lẽ chính cô đã lôi kéo ta đến thời đại này, sống thay mạng của cô sao? Vậy thì thật xin lỗi, ta không thể giữ gìn thân xác này cho cô được rồi.

Ngẩng đầu nhìn qua khe cửa, mặt trăng nhỏ nhỏ phía xa tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng cũng đủ soi rọi đêm tối. Người, người đang ở bên trên đó phải không? Ta có phải là quá mù quáng hay không? Rõ ràng tự nhủ rằng người đó không phải người mà, vậy mà sao vẫn cứ tự lừa dối chính bản thân mình. Rõ ràng biết rằng người đã đi rất rất xa rồi mà, rõ ràng biết người mãi mãi không thể trở lại được nữa rồi mà. Đáng chết, mạnh mẽ cái khi gì chứ? Ta không muốn ngày ngày phải che mình dưới lớp mặt nạ này nữa. Ta... ha ha, hóa ra ta cũng chỉ là một nữ nhân tầm thường như bao người khác mà thôi. Người không biết đâu, khi người đi, ta đã tuyệt vọng, day dứt, đau khổ đến mức nào đâu. Lúc ấy, ta có cảm tưởng như cả thế giới đang sụp xuống, có cảm giác như mình lạc vào một hố đen không có lối ra. Đêm đêm trần trọc trong những cơn ác mộng về khung cảnh đầm máu kia không sao ngủ nổi. Cứ nhắm mắt là hình ảnh của người lại hiện ra. Rồi lại vô thức nhớ đến nụ cười ấm áp của người, nhớ vòng tay trìu mến của người. Tại sao? Tại sao ta lại ngu ngốc đến thế chứ?

Rồi một ngày, khi ta gặp người nam tử đó, khuôn mặt kia vẫn thế ấy vậy mà như xa cách đến nghìn trùng. Nụ cười lạnh lẽo kia đâu phải của người. Ánh mắt âm lãnh kia cũng đâu có phải là người. Thế mà sao cứ dối lòng như thế? Ta cũng không hiểu chính bản thân ta đang muốn gì. Món nợ ân tình này, để ta trả hết cho người đi. Như vậy, có khi nào ta sẽ không dần vật đến thế nữa.

Ôi ôi, hình như trái tim ta cũng dần thay đổi rồi. Tại sao khi mà ở trong cái cảnh ngục tù này, vẫn còn luẩn quẩn cái tên “Âu Dương Thần” trong đầu chứ? Hẳn ta là vua một nước, là của tất cả thần dân ở Ngọc Quốc này, ta đâu có đủ tư cách để đến với hân ta.

A a... Ta tự vỗ mạnh vào mặt mình. Ta đang nghĩ cái quái gì vậy? Giờ lại còn tơ tưởng cả hân ta nữa sao? Điên rồi, ta điên thật rồi. Hết Âu Dương Phong lại đến Âu Dương Thần, nam nhân thật là một cỗ những thứ nguy hiểm.

Đang tự loay quanh với những suy nghĩ của mình, đột nhiên có một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay ta. Ngẩng đầu lên, một khuôn mặt xinh xắn đầy lo lắng đập ngay vào mắt.

- Hoàng hậu, người làm gì vậy? Sao lại tự đánh mình thế? Người xem, người vào đây gần một tuần mà cả người gầy đi trông thấy. Không phải em đã nhờ người đem cơm vào cho người rồi sao? Người lại không chịu ăn. Giờ người gầy như này. Ôi... Hoàng hậu của tôi ơi, nó thì biết nói gì với lão gia cùng ca ca của người đây?

Ngây ra một lúc nhìn Tiểu Hương đang tuôn một tràng trước mặt, ta không biết nói gì. Mấy phút sau, ta cười nhẹ, xoa đầu Tiểu Hương nói.

- Sao em vào được đây?

- Em đút lót bọn lính canh. Thấy em có vẻ là chân yếu tay mềm không làm được gì, chúng mới cho vào. Giá như em có chút võ công, em sẽ cướp ngục cứu người ra.

Tiểu Hương vừa nói, giọng điệu tràn đầy khí thế, vừa lấy ra từ trong cái hộp mang theo bao nhiêu thức ăn. Tiểu Hương bày ra trước mặt ta. Thấy vẻ mặt ta, nha đầu đó nhanh chóng nói.

- Hoàng hậu, đây là đồ ăn chính em làm. Người ăn đi a. Thấy người ốm như này em đau lòng lắm.

Tiểu Hương giương đôi mắt long lanh như sắp khóc, nằn nì ta ăn nhanh chỗ thức ăn kia. Ta tựa lưng vào tường, y phục Hoàng hậu đã bị tước, giờ trên người chỉ còn độc một cái áo trắng đã bị nhuộm bẩn bởi bùn đất. Ta thờ dãi một cái.

- Tiểu Hương, em đừng gọi ta là Hoàng hậu nữa. Có khi đến cái mạng này ta cũng không giữ nổi đâu. Em mau chóng trốn ra khỏi Hoàng cung đi. Nơi đây không phải chỗ của em, nó quá nguy hiểm. Giờ em được tự do, không phải nô tì của ai và cũng không ai có quyền sai khiến em cả. Cảm ơn em trong thời gian qua đã đối... .

Ta phải ngừng màn độc thoại lại vì nha đầu trước mặt đã đầy nước mắt trên khuôn mặt trắng trẻo. Ta mím môi, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nha đầu kia.

- Đừng khóc. Em khóc ta cũng buồn lắm. Ta...

- Tiểu Hương không khóc, không khóc nữa. Hoàng hậu sẽ không buồn phải không? – Tiểu Hương lắc mạnh đầu, lấy tay áo quệt đi dòng nước mắt. – Hoàng hậu, xin người đừng đuổi em đi. Em chưa làm được gì nhiều, em sẽ ăn ít thôi. Em thật phiền phức, em sẽ nói ít lại. Em biết em không xứng đáng ở bên người, em xin lỗi, nhưng em xin người, đừng đuổi em đi a. Dù có chết em cũng phải được ở bên người. Người con nhớ không? Năm em ba tuổi, khi em tưởng chừng như sắp chết còng dưới tuyết, chính người đã cứu sống em. Tính mạng của em thuộc về người. Làm ơn, em xin người, để em ở bên người đi.

Từng lời nói của Tiểu Hương như bàn tay nhỏ bóp chặt lấy trái tim ta. Tiểu Hương, ta không phải người cứu sống người nhưng ta lại là người hại người. Ta biết làm sao đây? Tiểu Hương, xin người, mau đi khỏi đây đi. Ta không muốn một con người như người bị noi Hoàng cung tanh bẩn này nuốt chửng. Từng lời, từng lời muốn nói ra đều như bị một hòn đá chặn ở cổ họng không thể thốt ra.

Một giọt nước trong suốt lăn dài trên gò má. Tiểu Hương hoảng hốt.

- Hoàng hậu, người đau ở đâu sao? Để em xem. Người đừng làm em sợ. Sao lại khóc. Người đừng lo, Hoàng thượng nhất định sẽ minh oan cho người. Rõ ràng không phải là người làm mà.

- Âu Dương Thần? Hân liên quan gì? – Ta nheo mắt nhìn Tiểu Hương.

- Hoàng thượng, người thực sủng Hoàng hậu nha. Hoàng Thượng sai người canh phòng cẩn mật người là sợ có người hãm hại người. Hôm trước Hoàng thượng bị ngất đi vì kiệt sức. Vừa tỉnh dậy, người liền nôn nóng đòi đi cướp ngục cứu người ra, mặc cho Kha Dương can ngăn thế nào. Hoàng thượng nói: ” Vì nữ tử đó, cho dù ta có mất cả ngôi vị này cũng không sao.” làm Kha Dương bức bối muốn chết. Hai người đó còn cãi nhau một hồi loạn xạ hết lên. Về sau, vì vừa mới hồi phục nên Hoàng thượng bị Kha Dương điểm huyết mới chịu nghe hân nói.

Tiểu Hương nói, ánh mắt sáng long lanh đầy ngưỡng mộ, ngập lòng tin tưởng về Âu Dương Thần. Ta im lặng. Âu Dương Thần, tại sao người cứ nhất định phải làm ta có cảm giác mang nợ người thế chứ? Tại sao cứ phải vì ta mà sống chết muốn làm mấy việc không suy nghĩ như thế. Âu Dương Thần... Âu Dương Thần...

.....

Trên ngai vàng, Âu Dương Thần một thân long bào ngồi nhìn đám quan lại phía dưới. Mi tâm nhíu lại không hài lòng. Nét mặt xanh xao như chưa kịp hồi phục. Mái tóc vàng ngắn ngùn như sáng lên dưới ánh nắng nhẹ hắt xuống, tạo nên một thân ảnh uy nghi của bậc đế vương.

Phía dưới, các đại thần quỳ phục, thấy vẻ không được hài lòng trên long nhan thì người người hoảng sợ. Cả căn phòng im lặng không một tiếng động. Đột nhiên, một tên thái giám chạy từ ngoài vào, vẻ mặt thập phần hoảng loạn.

- Khởi bẩm hoàng thượng, Đại công chúa Lung Linh Quốc xin yết kiến.

Âu Dương Thần nghe thế thì lập tức hô một tiếng “Truyền”. Ngay lập tức, phía ngoài điện, một nữ tử bước vào. Khí thế uy nghiêm bức người, nhan sắc đủ làm kinh động thiên hạ. Các đại thần nhìn nữ tử kia đến ngây ngốc.

- Thần thiếp là Đại công chúa của Lung Linh Quốc, danh xưng Tuyết Kỳ. Hôm nay, thần thiếp mạo muội đến Ngọc Quốc vì vụ việc của hoàng muội Tuyết Nga. Mong Hoàng thượng xin chi tiết toàn bộ sự việc.

- Ra là vậy. Công chúa Tuyết Kỳ, mời ngồi.

Âu Dương Thần chán nản nhưng vẫn cố nở nụ cười. Lung Linh Quốc đưa hân Đại công chúa đến, sự việc quá lớn rồi.

Tuyết Kỳ ngồi xuống, ánh mắt hướng Âu Dương Thần chờ câu trả lời.

- Thừa công chúa, xin người đừng lo. Hung thủ đã tìm được rồi. Thần nghĩ sẽ được xử lý đích đáng thôi. – Một đại thần nào đó lên tiếng.

Âu Dương Thần tức giận đập mạnh tay xuống bàn, ánh mắt vạn phần bức bối.

- Cảm miệng, ở đây còn có tôn ti trật tự nữa không? Trẫm còn chưa cho phép đã dám lên tiếng. Người đâu, lời hân ra tước bỏ danh vị cùng áo ô sa cho trẫm.

- Ô ô... Hoàng thượng tha tội a. Vi thần biết tội. Vi thần biết tội. Vi thần không dám nói nữa...

Tên bị lôi ra thảm thiết gào khóc nhưng không thể làm được gì. Mấy vị đại thần thấy thế thì im re không dám nói một câu, sợ hãi sự giận giữ của thiên tử sẽ giáng lên đầu mình. Âu Dương Phong đứng nhìn không nói một từ, chỉ bình thần nhìn vị hoàng huynh đáng kính đang nổi giận.

Âu Dương Thần cố lấy lại bình tĩnh. Mấy ngày hôm nay, hân chỉ hận không thể phá ngục mà cứu lấy Diệp Diệp của hân ra, sau đó ôm lấy nàng mà hít ngửi mùi hương quen thuộc. Rõ ràng không phải nàng làm. Vì sao nàng phải nhận? Không lẽ hân vô dụng đến thế? Vô dụng đến mức không thể bảo vệ nàng. Thế nên nàng mới buông xuôi như vậy? Nói rằng chính hân ra chiêu chỉ giết nàng, thả rằng hân tự giết mình còn dễ chịu hơn. Hân nhận ra, thì ra, hân đã yêu nàng mất rồi.

Tuyết Kỳ nhìn tình cảnh như thế thì không khỏi không có chút hoảng sợ. Tại sao tên Hoàng đế kia lại giận dữ như vậy? Không lẽ cô ta chọc nhầm ổ kiến lửa sao? Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt thì vẫn làm ra vẻ thanh cao, Tuyết Kỳ nói:

- Vậy thần thiếp lui trước. Khi nào Hoàng thượng bớt giận thần thiếp sẽ lại ghé. – Tuy

ết Kỳ cúi đầu rồi theo một thái giám nào đó đi về phòng.

Cả đại điện lại rơi vào không khí im lặng. Một lúc sau, Âu Dương Phong lạnh lùng lên tiếng.

- Thừa Hoàng Thượng, vi thần mạo phép hỏi việc bạo loạn ở Tây ai thế nào rồi?

Âu Dương Thần sững người, lại đau đầu nhớ đến việc đó. Hôm qua mới có tin báo về thành Tây đã thất thủ, bọn phản loạn đã chiếm được Tây thành và bắt giữ thành chủ làm con tin. Nhất thời, hân không biết nên nói gì.

- Tin tức về Tây thành thần đã nghe qua. Thừa Hoàng thượng, bạo loạn xảy ra, thảm án Hậu cung đã bắt được hung thủ mà đó lại là Hoàng hậu của Ngọc Quốc, Hậu cung rối loạn. Thừa người, người quản lý kiểu gì vậy a?

Âu Dương Thần đen mặt.

- Ý của Thần Vương là gì?

- Ý của thần là gì Hoàng thượng phải tự hiểu thôi. Còn hiện giờ, thần xin cáo lui.

Nói xong, Âu Dương Phong chưa kịp đợi cho phép đã lãnh đạm quang lưng bước ra khỏi đại điện. Trong căn đại điện rộng lớn, một vài tiếng xì xầm nổi lên. Âu Dương Thần ngồi trên ngai vàng nắm chặt tay, móng tay như thể đâm vào lòng bàn tay. Hân vô cùng khó chịu. Vung tay một cái:

- Bãi triều.

Sau đó, hân đi vào, bỏ lại những tiếng xì xầm càng to. Trong số đó, có người mừng thầm, có người lo lắng, có người vẫn ngây ngốc không hiểu chuyện gì.

.....

Trong căn phòng, Âu Dương Thần bực bội ném đi một cái chén trên bàn. Chiếc chén bay đi rơi xuống đất vỡ tan. Âu Dương Thần gạt hết tất cả những thứ có ở trên bàn xuống đất làm chúng rơi vỡ loảng xoảng.

“Âu Dương Phong, thì ra, đây là mục đích của ngươi.”

Âu Dương Thần không phải con người ngu ngốc. Những ý tứ trong câu nói của vị Thân Vương kia, hắn dĩ nhiên hiểu hết. Ha ha, thật uống công hắn yêu thương, tin tưởng người kia. Cướp đoạt ngôi vị... Hoàng cung này... cũng chỉ thế thôi...

.....

Âu Dương Phong phóng ngựa ra khỏi cửa Hoàng cung ra ngoài kinh thành. Hắn cho ngựa chạy với tốc độ rất nhanh, để cho con gió lướt qua mái tóc, tạt vào mặt. Phía trước, có một đám đông đứng trước bảng cáo thị, rì rầm to nhỏ gì đó.

- Hoàng hậu hóa ra lại là con người như thế.

- Đúng vậy, con hồ ly tinh. May mắn là Hoàng thượng chưa ở với nó lâu.

- Ngọc Quốc thật là xấu số khi có một Hoàng hậu như thế mà...

...

Âu Dương Phong khựng lại, đi ngựa lại gần. Thấy hắn, những người kia vội vàng cúi đầu một câu “Tham kiến Vương gia” rồi tự động lui ra. Vương gia Âu Dương Phong là một cái tên đáng sợ với việc ra tay lãnh khốc vô tình. Bất cứ ai hắn không hài lòng thì chỉ có một con đường: chết.

Âu Dương Phong nhui mày nhìn bảng cáo thị. Từng dòng chữ cứ như đập thẳng vào mắt hắn. Tức giận xé tờ giấy kia xuống, hắn quay ngựa phóng thẳng đi, hướng Thanh Vân Lâu.

Hắn không hiểu, hắn không hiểu nổi nữa. Không phải đây chính là điều hắn muốn sao? Tại sao khi thấy nữ tử kia bị bắt lại đau lòng như vậy? Tại sao mỗi lần đứng trên cao nhìn qua cửa sổ nhà lao thấy hình bóng kia ứ đọng lại khó chịu đến vậy? Tại sao khi nghe bài hát thê lương nàng hát lại có chút rối loạn? Hắn làm sao đây? Làm sao đây?

Rốt cuộc, kế hoạch này, có nên tiếp tục hay không? Vì sao khi mọi việc theo ý hắn hắn lại không có một chút vui mừng?

Đám lính trước cửa Thanh Vân Lâu thấy bóng dáng chủ tử từ xa thì tự giác cúi đầu. Âu Dương Phong bước xuống ngựa, trong tay vò nát mảnh giấy kia, đi một mạch lên nơi cao nhất Thanh Vân Lâu. Mảnh giấy trong tay bị vò nát đến không nhìn ra hình dạng. Ném mảnh giấy kia vào bếp than hồng đang cháy rực. Một ngọc lửa bùng lên rồi tắt lịm. Lấy lại vẻ lạnh lùng như bình thường, Âu Dương Phong nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bình tĩnh lại nào. Hắn nhất định sẽ không để một ai phá hủy kế hoạch của hắn, nhất là đó là một nữ nhân. Mặc kệ hắn có yêu nàng hay không, nếu chọn giữa ngôi vị, quyền lực, giang sơn với nữ nhân kia, hắn sẽ chọn về đầu tiên. Hoặc cũng có thể... cả hai.

Một nụ cười lạnh lại lóe lên trên khóe môi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lám Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Phía trong một căn phòng lớn tại Tây Ngọc Cung, Âu Dương Thần im lặng ngồi trên một cái ghế lớn, bên cạnh là chén trà bốc hơi nghi ngút. Khuôn mặt yêu nghiệt bình thường vô ưu vô tư, lúc nào cũng nở nụ cười giờ nghiêm lại, đánh thép đầy khí chất để vương nhưng sâu trong đó là sự lưỡng lự không được bộc lộ ra. Đối diện với hắn, đại công chúa Lung Linh Quốc đang ngồi nhấp trà, phong cách cao quý, nét mặt hiện nên sự ngạo mạn.

- Hung thủ là Hoàng hậu của Ngọc Quốc, mong là Hoàng thượng đây không vì thói nữ nhi thường tình mà làm mất tình giao hảo của hai nước chúng ta.

- Công chúa muốn thế nào?

Cổ kim nén sự khó chịu trong câu nói, Âu Dương Thần nặn ra một nụ cười trên mặt, giả vờ bình thản như không quan tâm.

Tuyệt Kỳ đảo tròn mắt một cái, rồi cô ta cười nhẹ.

- Em gái thần chết thảm như vậy, thần thiếp muốn mạng đổi mạng, có được không? Và thấy ả nữ nhân kia phải bị phơi ra nơi rừng thẳm để dã thú, quạ dơi xé xác. Thưa Hoàng thượng, đừng trách ta quá độc ác, em thần đường đường là công chúa Lung Linh Quốc, nếu không xử cho ra nhẽ thì có phải

quá khinh thường tiểu quốc chúng thần hay không?

Tuyệt Kỳ trong mắt ánh lên sự cay độc, từng câu, từng chữ đều đánh thép, ngạnh ngã như thể cô ta hận không thể băm thây nữ tử kia ra vậy.

Âu Dương Thần nhìn nữ nhân hiềm độc trước mặt, tự nhủ thầm: "Vị đại sự, vì bách tính, cô ta là công chúa, là công chúa...". Hắn phải làm như thế, bởi nếu hắn không tự dằn lòng xuống, hắn sợ sẽ tiến tới một kiếm chém chết nữ nhân trước mắt hắn. Muốn giết Điệp Điệp của hắn? Lại còn để dã thú xé xác? À nữ nhân kia là đang mơ sao?

Tuy suy nghĩ như vậy nhưng thân là vua một nước, hắn hiện giờ không biết nên làm như nào cho phải. Nếu như không xử Điệp Điệp, quan lại trong triều sẽ không phục, nghiêm trọng hơn có thể dẫn tới chiến tranh giữa hai quốc gia, thương vong là điều tất yếu. Vậy hắn không phải sẽ trở thành hôn quân vô đạo sao? Giữa bình yên của quốc gia và tình yêu của hắn, hắn nên chọn cái nào đây?

- Về việc này, dù gì đó cũng là Mâu nghi của Ngọc Quốc, như công chúa nói, nếu xử Hoàng hậu như vậy, không phải là tự bôi tro chát trấu lên thanh danh của Ngọc Quốc sao? Vậy... trăm sẽ suy nghĩ thêm. Công chúa giờ cũng mệt rồi. Người đâu, đưa công chúa về phòng.

Không để Tuyệt Kỳ lên tiếng, Âu Dương Thần nói liền một mạch. Đầu tiên phải kéo dài thời gian đã, rồi tính gì thì tính sau. Một thái giám bước vào, cúi đầu hành lễ rồi hướng Tuyệt Kỳ nói:

- Công chúa, mời.

Tuyệt Kỳ cũng không phản ứng gì, chỉ chậm rãi đứng dậy, trước khi đi còn ném lại một câu nói:

- Thần chờ câu trả lời. Mong rằng nó sẽ không gây ra bất bình. Ha ha...

Tuyệt Kỳ kiêu căng như vậy cũng không phải là không có lý do. Công chúa của Lung Linh Quốc bị giết ngay trên đất cầu thân. Âu Dương Thần biết, một người chết không quan trọng, quan trọng là thể diện quốc gia. Lung Linh Quốc là quốc gia hiếu chiến số một đất Đông Bắc, dù nhỏ nhưng đội quân hùng hậu cộng với lòng tự tôn cao ngất ngưởng. Tuy Ngọc Quốc là một cường quốc nhưng nếu như chiến tranh xảy ra thì thiệt hại là vô cùng lớn. Lần này Ngọc Quốc đúng là đã giẫm phải ổ kiến lửa rồi.

.....

Ta ngồi trong nhà lao, bó gối tét rom. Sao nào? Chỉ là rảnh rồi sinh nông nổi thôi mà. Xí, đừng có nói mấy câu như "Sắp chết đến nơi rồi mà không lo" hay cái gì đó đại loại thế. Chết thì sao? Đàng nào cũng chỉ một đao là hết. Lo hay không thì cái gì đến cũng phải đến thôi. Có nghĩ nhiều cũng đâu thay đổi được gì? Chi bằng đừng nghĩ cho não thêm nếp nhăn thì hơn.

Đang chăm chú với mớ rom màu vàng nâu trên tay, thì trước mặt ta xuất hiện một đôi giày vải được thêu hoa tinh tế. Nhìn cũng biết là hàng cao cấp. Mùi nước thơm nồng nặc xộc thẳng vào cái mũi vốn nhạy cảm khiến ta hắt hơi mấy cái. TMD, nữ nhân này bị làm sao mà phải dùng lắm nước thơm thế chứ? Không lẽ bị hôi nách hay người ngòm có vấn đề về mùi sao? Ngẩng mặt lên định yêu cầu cô ta tránh ra xa chút thì thấy ngay ánh mắt coi thường cùng kiêu căng.

Là Mai Phi...

Đôi đồng tử trong mắt ta hơi mở to lên một chút. Hôm nay cô ta lại đến đây? Ngày ta bị bắt, theo phản xạ ta nhìn về phía góc đã thấy nụ cười nắn nọt ngập niềm vui chiến thắng của cô ta. Dù trong lòng đã biết cô ta sẽ chẳng có cái gì tốt đẹp nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng kia thì trong lòng cũng không nhịn được dấy lên sự khinh bỉ tột cùng. Một nữ nhân tự cho mình là giỏi lại trở thành con rối trong tay người khác. Đây không phải việc đáng cười nhất từ trước đến nay sao?

Lặng lặng nhìn cô ta một hồi, ta thu đôi mắt lại, cúi xuống chăm chú tét rom, hoàn toàn không để cô ta vào mắt. Tranh đấu với một con gà không có tư duy là điều nhục nhã nhất. Và dĩ nhiên, ta sẽ không tự làm mình phải mang nhục rồi. Mai Phi thấy thế thì khuôn mặt đầy son phấn trở nên tức giận nhưng cô ta vẫn làm như mình là một tiểu thư cao quý. Phe phẩy cái quạt trong tay, cô ta cất giọng mỉa mai:

- Hoàng hậu của Ngọc Quốc lại phải ngồi trong tù túng bần thiêu mà nghịch rom, thật đáng thương cho người, Điệp Điệp. Ôi, ta gọi thế không thất lễ chứ? Mà nhà người cũng đâu còn là Hoàng hậu nữa, sao ta phải sợ chứ? Ha ha... Nhìn xem, giờ ta có đẹp không? Trước sau gì ta cũng sẽ thế chỗ người thôi.

Mai Nguyệt Dung ngửa mặt cười lớn, như thể đó là việc khiến cô ta sung sướng nhất vậy. Ta vẫn làm như không nghe thấy, tiếp tục chăm chú vào đồng rom. Mặt Mai Phi bắt đầu đỏ lên vì tức giận. Cô ta bực mình cúi xuống túm tóc ta, bắt ta ngẩng mặt lên, bắt ta nhìn thẳng cô ta. Trong đôi mắt xinh đẹp kia đã vằn lên tia máu đỏ:

- Con tiện tì, ta bảo người nhìn ta. Người điếc sao? Nói, ta có đẹp không? Mở to con mắt của người ra mà nhìn! Nhìn ta lên làm Hoàng hậu, sẽ thế chỗ người, Hoàng thượng của ta, ngôi vị Mâu nghi Ngọc Quốc cũng là của ta, hiểu chưa?

Đau. Á Mai Phi này, điên rồi sao? Bàn tay cô ta luôn vào mái tóc dài buộc lỏng làm dây buộc tóc bung hằn ra. Cả mái tóc suôn dài giờ như phản chủ, trở thành thứ gây sát thương cực cao. Mai Nguyệt Dung túm mái tóc, điên cuồng hét làm tóc ta như bị treo ngược lên, kéo theo da đầu làm cảm giác đau đón lan truyền từ đỉnh đầu xuống tận thân người. Ta nhăn mày, nhủ một bên mắt, nhếch môi cười. Cô ta, chỉ là một phi tần mà thôi. Chẳng qua ghen ăn tức ở, so đo làm gì chứ?

Mai Phi tức tối khi bị coi như không khí, lại nhận thêm được một nụ cười giễu cợt thì máu nóng dồn hết lên não. Cô ta dúi mạnh đầu ta xuống, ném đi như ném một con chuột. Ta ngã chúi, may mắn không bị đập đầu vào tường.

Mai Nguyệt Dung lại tiến lại, túm tóc ta kéo lên, ném cái quạt đi, cô ta dùng tay tát mạnh vào mặt ta.

Chát...

Chát...

Chát...

Âm thanh thanh thúy vang lên. Liền ba cái tát đều giáng thẳng vào mặt ta nhưng ta tuyệt nhiên không nói một câu. Cô ta... thật đáng thương. Cuối cùng thì cũng bị Hậu cung này nhân chìm thôi. Một con rối, không hơn không kém. Một con rối bị giật dây mà vẫn hoang tưởng rằng mình là nhất. Quả là đáng thương.

- Tiện nhân. Ta bảo ngươi trả lời ta. Nói. Ngươi cảm sao? Mở mồm ra, nhanh. Ngươi đừng nghĩ ta không dám giết ngươi, đến cả Hoàng Thái Hậu ta còn dám hạ độc thủ thì đừng nói ngươi ta không dám giết. Ha ha, bà già đó... quả thực ngu ngốc...

Mặc kệ vết máu vương trên khóe miệng đang tỏa mùi vị tanh nồng, ta mở to mắt. Cô ta vừa nói là Hoàng Thái Hậu? Là cô ta hạ độc? Mấy ngày nay ta đã gần như đã quên bồng vụ việc Hoàng Thái Hậu. Không biết giờ bà sao rồi. Một chút xót xa dâng lên trong đáy lòng. Ta thật ngốc, trước khi tìm ra chân tướng vụ thảm án Hậu cung kia thì phải biết là Mai Phi là người hạ độc Hoàng Thái Hậu đã chứ. Bây giờ làm thế nào đây?

Mãi mê với dòng suy nghĩ, ta quên mất Mai Phi còn đang ở bên cạnh. Không chịu nổi sự im lặng của ta, Mai Phi túm lấy ta, gờ bàn tay lên định tát ta thêm lần nữa thì bỗng bị một bàn tay rắn rỏi nắm chặt. Kinh ngạc quay đầu lại, một khuôn mặt đẹp trai thuần khiết đập ngay vào mắt. Cô ta buông ta ra, không, chính xác là bị Vũ Mạn Nam nhẹ nhàng hất ra. Khuôn mặt đầy lo lắng, Tiểu Nam nâng ta lên, ánh mắt đầy yêu thương cùng xót xa. Cậu mím chặt môi, mấy giây sau mới mở miệng nói:

- Tỷ không sao chứ?

Ta bất ngờ, không thể tin được Vũ Mạn Nam lại xuất hiện ở đây. Ta lắp bắp hỏi:

- Đệ... sao đệ vào được đây?

- Ta có lệnh bài của Hoàng thượng.

Trước đây ta luôn thắc mắc tại sao Mạn Nam luôn xưng "ta- tỷ" mà không phải là "đệ- tỷ" nhưng hỏi mãi mà không có câu trả lời nên chuyện đó dần chìm vào quên lãng.

Mai Nguyệt Dung nhìn cảnh đó thì hơi bất ngờ nhưng sau khi lấy được bình tĩnh, cô ta cười mỉa mai:

- Câu dẫn Hoàng thượng chưa đủ lại đến câu dẫn tiểu đệ đệ. Nhà ngươi còn tanh tươi đến mức nào nữa?

Ta đen mặt. Nhìn Vũ Mạn Nam trước mặt thấy sắc mặt cậu cũng u ám không khác gì bầu trời trước mưa giông. Đủ rồi. Mai Nguyệt Dung, cô đùa đủ rồi đấy. Với ta thì không sao, còn động chạm đến người nhà ta? Cô thực sự là đã đi quá xa rồi. Đang định xử cho cô ta một bài học thì người trước mặt đứng lên, thần sắc âm trầm đáng sợ khiến người đối diện rùng mình. Ta ngu ngơ nhìn theo Vũ Mạn Nam đang chậm chậm bước đến cạnh Mai Phi.

Bốp...

Mai Nguyệt Dung bị một cái bạt tai. Cô ta trợn to mắt, ngã xuống nền đất lạnh. Ôm một bên má đỏ bưng, cô ta ngẩng lên trần trối nhìn Vũ Mạn Nam thì đúng phải ánh mắt lạnh run của cậu. Vũ Mạn Nam khi đã tức giận thì thật đáng sợ. Giống hệt như một con mãnh thú đang ngủ yên thì bị giẫm phải đuôi vậy.

Vũ Mạn Nam rút từ trong túi ra một cái khăn tay trắng, bình thân lau kỹ bàn tay vừa tát Mai Phi. Cậu làm điều đó cẩn thận và kỹ càng, trong đáy mắt còn hiện rõ lên sự kh

inh rẻ, cứ như thể cậu vừa chạm vào một vật vô cùng trân quý vậy. Ném cái khăn vừa lau xuống đất, cậu lên tiếng:

- Tất cả của cô đấy, cầm lấy và biến đi.

- Ngươi... ngươi dám... – Mai Nguyệt Dung run run nói. Từ khi sinh ra đến giờ, ả chưa bao giờ thấy nhục nhã đến vậy.

Nhưng không để Mai Phi nói hết câu, Vũ Mạn Nam đã chặn họng:

- Ta đây chưa bao giờ động thủ với ai, nhất là nữ nhân. Bất quá, cô đâu phải nữ nhân.

Mai Nguyệt Dung cứng họng, lòng tự tôn của một nữ nhân bị chà đạp một cách thảm thương.

- Còn không đi mau? – Vũ Mạn nhíu mày, ánh mắt khinh thường. – Hay để ta gọi người vào để nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp này của Mai Phi nương nương?

Mai Nguyệt Dung nghe thế thì vội đứng dậy, ngoa ngoắt thêm một câu:

- Các người... cứ chờ đó, ta sẽ làm cho các người sống không bằng chết.

Nói xong câu đó, cô ta phát tay áo bỏ đi.

Vũ Mạn Nam đến gần ta, cúi xuống nhìn ta một lúc lâu. Cậu thở dài, lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh ta. Còn ta chứng kiến cảnh kia thì vẫn chưa kịp ngấm miệng lại. Vũ Mạn Nam... lại có thể như thế. Thông cảm cho ta, quả thực lúc này ta chẳng biết nên dùng từ gì để diễn tả nữa. Từ lúc ta đặt chân đến đây, trong mắt ta, Vũ Mạn Nam luôn luôn là một tiểu đệ đáng yêu, một shouta đòi thực. Không ngờ đệ ấy còn có khuôn mặt khác như này.

- Làm tỷ sợ rồi. Xin lỗi. Tỷ không sao chứ? – Vũ Mạn Nam cười mỉm.

Như nhớ ra điều gì. Hoàng Thái Hậu...

- Mạn Nam, đệ giúp ta ra khỏi đây được không? Ta có chuyện cần làm, một chút thôi.

Vũ Mạn Nam nhìn ta, trong mắt có sự ngạc nhiên. Một lúc sau, cậu cười mỉm, khẽ gật đầu. Mạn Nam đứng dậy, kéo tay ta ra khỏi cửa. Ngay lập tức, đầu óc ta nổ ừng một cái. Không phải là phải cái trang hay cái gì đó đại loại thế sao? Không lẽ Ngọc Quốc cho phép cướp ngục là một việc vô cùng bình thường sao? Ra khỏi cửa thì không thấy một tên canh phòng nào. Cái gì đang diễn ra đây?

Đi ra khỏi nhà lao, ta hỏi:

- Cứ thế đi ra cũng có thể hả?

Kéo ta lại nắp sau bức tường, Vũ Mạn Nam cười nói:

- Tỷ thật ngốc. Nếu không có sự cho phép của Hoàng thượng thì sao ta có thể đưa tỷ ra chứ? Có lẽ... ngài ấy còn mong ta đem tỷ trốn ngục ấy chứ.

Âu Dương Thần, người là đang giả ngốc hay ngốc thật vậy hả? - ____ -

Đi một lúc, ta kéo Mạn Nam đến trù phòng của Hoàng cung. Vũ Mạn Nam nhìn ta ngạc nhiên, rõ ràng ánh mắt nói lên: "Không phải ra khỏi Hoàng cung sao? Tỷ đó?" Ta thực sự muốn cốc u đầu tên nhóc đang đi theo mình. - ____ -. Chẳng lẽ nam nhân cổ đại là như thế này hay tại ta có một tiểu đệ đệ quá đơn giản? Được rồi, bình tĩnh nào.

Đến trù phòng, y như ta dự đoán, trên cái bàn lớn ngay giữa phòng là một bát thuốc bắc đang bốc hơi nghi ngút. Ta lại gần, đưa mũi lại ngửi ngửi. Không có mùi gì. Không lẽ ta đoán sai? Không thể như thế.

Liếc mắt đến góc trù phòng, có ngay một con gà đập vào mắt. Ta cười một cái. Nếu không xác định được thì phải làm thí nghiệm thôi. Chuột và gà chắc cũng không khác gì nhau nhì. Con gà kia thấy ánh mắt "thèm muốn" của ta thì sợ hãi kêu loạn lên, đập lấy đập để cái chuồng. Mạn Nam đứng sau thấy cảnh tượng kì lạ trước mặt thì chỉ biết há mồm không nói gì. Nhìn cái gì? Một nữ nhân bắt gà thì có gì kì lạ lắm sao?

Vừa thò tay tóm cổ con gà nhấc lên khỏi chuồng thì một giọng nói vang lên.

- Điệp Điệp? Cô làm gì ở đây?

Kha Dương tình cờ đi qua trù phòng nghe thấy tiếng động kia trong khi giữa trưa, khi các cung nữ đã tạm thời nghỉ ngơi thì không khỏi tò mò mà ghé nhìn vào thì thấy ngay một nữ nhân mặc đồ trắng đứng tóm cổ con gà mái đang giãy giụa.

Ta giật mình đánh rơi con gà làm nó trở lại vị trí ban đầu. Quay lại nhìn cái tên đầu tổ quạ đang đứng trước mặt. Thực ra trong cái Hoàng cung này thì ngoài Kha Dương ra chẳng có ai gọi cô là Điệp Điệp cả - ____ -. Hẳn ta từng biện hộ rằng "Chúng ta là bằng hữu, nên thân thiết với nhau."

Nhưng hiện giờ, thân phận đã khác, Kha Dương nhanh như cắt đặt lưỡi kiếm sắc lạnh kề lên cổ ta. Vị huynh đệ này... đao kiếm vô tình a. Vũ Mạn Nam thấy thế thì bất ngờ, muốn động thủ cũng không được. Chỉ cần sơ sẩy một chút thì vị đại tỷ của cậu sẽ đi thăm Hoàng tuyền ngay.

- Bình tĩnh, Kha Dương, ta không có ý xấu, hãy tin ta.

- Tại sao ta phải tin cô?

- Vì người phải tin ta.

Kha Dương bật cười thành tiếng, cầm lại kiếm vào vỏ bên hông. Được lắm, Điệp Điệp, cô thực giỏi.

Kha Dương hất mặt, ý hỏi ta làm gì ở đây với con gà đó? Trong ánh mắt hiện lên tia châm chọc. Ta nổi nóng. Kha Dương, hẳn không từ tế được mấy phút sao? Nhìn cái mặt kia là thể nào trong đầu hẳn cũng nghĩ rằng vì ta thèm thịt gà mà mò vào đây. Ta hất mặt lại, ý nói hẳn nhanh bắt con gà kia ra cho ta. Chị gà mái trong lồng được yên bình chưa lâu giờ thấy ánh mắt kia lại hướng về phía mình thì lại hoảng hốt đập lồng.

Kha Dương lười biếng đảo mắt. Cái hành động kia rõ ràng là: Cô muốn thì tự làm đi. Ta liếc mắt khinh bỉ. Đồ lười. Cúi xuống bắt con gà dưới lồng, ta bóp mò nó ra, đổ một ít thuốc trong bát vào. Con gà giãy giụa một lúc thì lăn ra đất bất tỉnh không rõ sống chết. Ta đoán đúng rồi.

Kha Dương thấy vậy thì tỉnh hẳn, tròn tròn mắt nhìn con gà kia, chỉ vào, không nói lên lời. Ta bình thần nhìn hẳn một cái.

- Người già ngu đúng không? Thuốc này có độc.

- Nhưng...

- Kha Dương, người lâu quá r... – Kiên Lưu từ ngoài cửa thò mặt vào nói, thấy ta thì ngậm hẳn miệng, nhìn trần trời.

- ... – Mấy người có cần phản ứng thái quá như vậy không hả? - ____ -

Một lúc sau, một đại hội bàn tròn diễn ra. Kiên Lưu xoa xoa cái cằm, nhìn con gà nói.

- Đây... chắc là vô trùng độc.

Ta, Vũ Mạn Nam, Kha Dương: "..."

Nhà người thật sự vẫn còn hứng để nói ngắn gọn như thế? - ____ -

Nhận được ánh mắt giết người của ba người còn lại, Kiên Lưu toát mồ hôi, nói tiếp:

- Vô trùng độc là loại độc hiếm trong thiên hạ, không màu, không mùi, không vị, có thể duy trì trạng thái bất tỉnh. Nếu như sử dụng thường xuyên có thể dẫn đến tử vong. Nói chung thì đây là loại độc dùng để kéo dài thời gian nhưng cực kì nguy hiểm.

- Vậy... nói như cô thì... Mai Phi có ý định ám sát Hoàng Thái Hậu nhưng lại muốn đổ hết tội cho cô? Sao cô không nói ra rằng Mai Phi làm?

- ... – Ta gãy đầu. Nếu nói là ta vì một phút tin tưởng mà không nói ra liệu có phải là quá mất mặt không a?

- Cô không muốn nói thì thôi. Cuối cùng, thẩm án Hậu cung là thật sự cô gây ra? – Kha Dương bỗng chuyển chủ đề.

- Đúng, là ta.

- Cô xem ta là đồ ngu sao?

- Sao người biết? - Ta tròn mắt.

- ....

Kha Dương ôm ngực thở dốc, tức muốn phun máu mà không làm gì được. Con nha đầu này, nếu như không phải là hán không thể ra tay thì cô ta sẽ chết dưới tay hán. Kiên Lưu thấy thế thì méo mồm, một tay vỗ lưng an ủi Kha Dương, vừa nói:

- Một người như người thì không thể làm những việc như thế.

- Đừng đánh giá một nữ tử quá đơn giản. Kiên Lưu, cẩn thận nếu không một ngày người sẽ chết dưới tay một nữ tử nào đó đấy.

- Nếu chết ta chỉ chết trên giường của họ. – Kiên Lưu cười, khuôn mặt ngây thơ không chút tà ý nói.

Kiên Lưu, người đừng lấy bộ mặt ngây thơ mà nói những câu đó. - ____ -

Cuối cùng, bàn tròn giải tán. Ta thống nhất rằng Kiên Lưu và Kha Dương sẽ điều tra rõ sự việc và canh chừng việc thuốc thang của Hoàng Thái Hậu cùng nhiệm vụ tìm thuốc giải. Kiên Lưu và Kha Dương đi rồi, Mạn Nam nãy giờ im lặng mới lên tiếng:

- Đi thôi, rừng trúc phía sau núi Tử Thiên có một căn biệt viện. Tỷ sẽ sống ở đó.

- Đệ đang nói gì thế? Ta về nhà lao.

- Há?

- Đệ muốn ta vượt ngục? Như vậy không phải là gây rắc rối cho Âu Dương Thần sao? Ta không muốn như vậy. Chỉ là chết thôi mà. Đệ về chăm sóc mẫu thân, phụ thân thật tốt. Nói với họ đừng đau buồn. Điệp Điệp đời đời này mang ơn sinh thành của hai người.

Ta nói, ánh mắt kiên định không chút lung lay. Vũ Mạn Nam sưng một chút rồi bước đi, nhẹ nhàng nói.

- Ta đưa tỷ về đại lao. Còn những lời kia, tỷ đi mà nói, ta không phải bỏ câu đưa tin. Tỷ sẽ sống.

Ta cười khẽ. Được, nếu có thể...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Trong ngực tôi, mùi ẩm thấp bốc lên hòa với mùi đất. Ngoài trời đang mưa, mưa lớn. Tiếng mưa rào rào bên ngoài vọng vào trong. Ta thu mình trong một góc. Hơi lạnh. Những cũng chẳng quan trọng lắm. Chỉ là nước mưa thôi mà.

Gác đầu lên gối, hướng mắt ra bên ngoài qua chấn song cửa, ta giờ bàn tay mình lên. Ừm, Điệp Điệp, thân thể cô thật yếu, không tốt chút nào. Mới chịu mưa một chút thế này mà đã không chịu được rồi. Chẳng bù cho ta trước đây, cho dù có dầm mưa liên suốt mấy tiếng cũng vẫn khỏe như trâu. Ta khẽ cười nhẹ, một hình ảnh lại lướt nhẹ trong đầu, như một cơn gió mùa thu chạy vụt qua mặt hồ.

...

Có một cô gái đi dưới màn mưa, vừa đi vừa ngân nga hát. Bờ vai thỉnh thoảng lại run lên vài cái. Nhưng dường như nó chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Phía xa, một chàng trai cầm cái ô lớn chạy đến, khuôn mặt lo lắng tột cùng. Anh giữ lấy tay cổ gái kia, cốc đầu cô một cái:

- Nhóc con, đã nói bao nhiêu lần không được dầm mưa mà. Em nghĩ em là siêu nhân không có phản ứng gì nhẽ gì với thời tiết à?

Cô gái kia chớp mắt, nhìn mặt nhìn chàng trai kia. Mái tóc ngắn ướt sũng còn nhỏ giọt nước. Chu mồm lên định cãi thì cô nhận ngay được một nụ hôn đáp xuống. Cười cười, chàng trai kia kéo sát cô gái đó vào lòng mình, một tay cầm ô che cho cả hai, mặc cho quần áo ướt của cô áp vào người mình:

- Tập trung một chút khi hôn.

Một nụ hôn dưới mưa. Ngày ấy, cơn mưa kia thật ấm áp.

.....

Ta ho khẽ mấy cái, cố kéo mình ra khỏi kí ức kia. Thật tệ, hình như rảnh rồi mà sinh nông nổi thì phải. Tại sao tự nhiên lại nhớ đến mấy cái đó chứ?

Không biết Âu Dương Thần giờ sao rồi? Một vụ việc như này đáng ra ta sẽ bị nhận lệnh chém ngay chứ? Kéo dài lâu thế này, không phải là trong triều đình lại xảy ra việc gì chứ?

Ai dè, vừa nghĩ đến ai thì người đó xuất hiện luôn. - ____ -

Âu Dương Thần đứng trước mặt, một thân long bào uy nghi, ánh mắt xốt xa nhìn ta, trên tay hắn còn cầm một cái áo choàng lớn. Ta ngạc nhiên nhìn nam nhân trước mặt chằm chằm. Ngoài trời, mưa ngày càng to, trút xuống như muốn một lần đổ hết nước xuống trần gian. Đối diện với ánh mắt ta, Âu Dương Thần thờ dài, phẩy tay cho đám thị vệ lui hết ra. Hắn ngồi xuống đối diện với ta, hai tay choàng lên người ta tấm áo kia. Cảm giác ấm áp cùng mùi hương của người nọ vẫn còn vương trên áo bao phủ lấy ta.

- Sao ngươi đến đây?

Hắn không trả lời, gặt gao ôm lấy ta vào lòng. Ta lặng im không nói gì, cứ để hắn ôm như thế. Mùi hương bạc hà thoảng nhẹ qua sống mũi, thật thơm, thật nhẹ nhàng.

- Ta nhớ nàng, nhớ lắm.

Giọng nói run run của Âu Dương Thần như chất chứa ngàn vạn tâm tình nhưng không thể thốt ra thành lời. Âu Dương Thần, người vất vả rồi. Nhưng thật tiếc, ta không thể làm gì. Xin lỗi.

- Việc trên triều như nào rồi?

Âu Dương Thần im lặng, buông ta ra. Hắn nhìn ta bằng ánh mắt kiên định.

- Điệp Điệp, tin ta. Ta nhất định sẽ đưa nàng ra khỏi đây.

- Ngươi làm như nào?

- Bằng bất cứ giá nào.

Nghe câu trả lời đó, ta ngửa mặt cười lớn, cười đến gấp người. Âu Dương Thần mím môi nhìn ta, khuôn mặt thật dễ làm người ta mê lòng. Xin lỗi, Âu Dương Thần à, ta đành phải làm cách này thôi. Ngôi vị của ngươi, uy danh của ngươi, không thể hủy hoại trong tay ta được.

- Âu Dương Thần ơi là Âu Dương Thần. Ngươi có biết ngươi là ai không? Một Hoàng đế, một đáng minh quân của Ngọc Quốc đấy. Vậy àm nói rằng

sẽ đưa ta ra khỏi đây. Ta là ai? Ngươi quên rồi sao? Ta chính là kẻ đã giết bao nhiêu phi tần của ngươi, ngươi có nhớ không? Mà trong đó còn có cả một vị công chúa cao quý của cái nước nào kia nữa. Ngươi coi là những nữ nhân ngu ngốc trong hậu cung kia sao? Đúng, mặc dù ta rất ngu, nhưng ta không ngu đến độ không hiểu mình đang làm gì. Âu Dương Thần, ngươi chọn ta rồi bỏ mặc cả thần dân trăm họ của Ngọc Quốc sao? Ngươi, có còn là một hoàng đế nữa không?

Xin lỗi, ta và ngươi, vốn không có duyên. Có nín kéo nhiều hơn nữa thì cũng chỉ đến thế thôi. Ngươi phải trở thành một vị vua tốt. Ngươi phải cai quản, dẫn dắt cả một quốc gia. Ta chỉ là một nữ nhân bình thường thôi. Việc gì cần thiết mà ngươi phải cố gắng vì ta đến thế?

Âu Dương Thần cúi mặt. Một lúc sau, hắn mới lên tiếng:

- Là Hoàng đế thì sao? Là minh quân thì như thế nào? Đến người mình yêu thương còn không thể bảo vệ, lấy nghĩa lý gì mà bảo hộ cả trăm dân? Điệp Diệp, nàng nói xem, lấy tư cách gì? Chẳng lẽ nàng coi ta vô dụng thế? Vô dụng đến mức không thể giữ nổi nàng, để nàng buông xuôi mà tự nhận tội lỗi không phải của mình. Đừng nói, ta tin là nàng không làm những chuyện như vậy. Vậy tại sao cứ phải nhận hết lỗi về mình? Nàng coi ta chỉ là một con bù nhìn rơm thối đúng không?

Bóp...

Ta không do dự mà tát cho hắn một cái. Âu Dương Thần, những ân tình kia, ta thật không dám nhận. Ngươi, không phải người của riêng ta, ngươi là người của cả Ngọc Quốc. Và, ta, với tư cách là một Hoàng hậu, ta không cho phép ngươi như thế.

Âu Dương Thần kinh ngạc nhìn ta. Đôi mắt khó hiểu nhìn ta.

- Im miệng. Ngươi là một đế vương. Một đế vương thì không được phép lụy tình một cách mù quáng như thế. Ngươi còn cả Hậu cung, cả ngàn phi tần nữ tử chờ ngươi, sẵn sàng vứt bỏ cả tuổi thanh xuân trong cái lồng son mang tên Hoàng cung này. Ngươi thiếu đàn bà sao? Tại sao cứ phải chắc chắn tìm ngươi có mỗi một người.

Tình cảm sao? Nực cười. Một hoàng đế phải trị vì cả đất nước bằng lý trí. Tình cảm, chỉ tổ vướng chân thôi. Ngươi được giáo dục để trở thành một Hoàng đế chứ không phải một kẻ lụy tình như này. Âu Dương Thần, ngươi làm ta thất vọng.

Âu Dương Thần sững người ra một chút rồi cười lớn. Tốt, tốt lắm. Xem ra, hắn chẳng là gì trong mắt nàng cả. Xem ra, nàng cũng chẳng có tí tí rung động nào với hắn. Vì không yêu nên mới không tin. Là hắn tự ngốc nghếch hoang tưởng mà thôi. Điệp Diệp, nàng giỏi lắm.

Đột nhiên, một tiếng vỗ tay vang lên từ cửa nhà lao. Ta và Âu Dương Thần nhìn sang. Ở đó, Âu Dương Phong một thân lam y đứng tựa cửa, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạo báng. Ánh mắt sắc lạnh lướt qua cả căn ngục.

- Ngươi làm gì ở đây? – Âu Dương Thần đang giọng hỏi.

- Hai người vừa diễn một màn kịch khiến ta đây là người xem mà còn thật cảm động. Âu Dương Thần, xin lỗi nhưng nàng ấy là của ta rồi.

Âu Dương Phong đi đến, kéo ta vào lòng hắn, nhướn mi mắt, trên môi nở nụ cười đắc thắng. Tay hắn khéo léo điểm huyệt ta làm ta không thể cử động, cũng không thể nói gì, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn. Âu Dương Phong thấy ánh mắt đó thì không nói gì, làm ra vẻ bình thản như không.

Tên lưu manh, tên đốn mạt. Bà đây mà cử động được thì nhất định giết ngươi.

Âu Dương Thần thấy thế thì nhìn ta, trong đáy mắt là sự thất vọng tột cùng. Một lúc sau mới lấy được sự bình tĩnh, hắn hỏi:

- Điệp Diệp, chuyện này là sao?

Ta rất muốn trả lời nhưng không thể nào mở miệng được.

- Ngươi còn không nhìn thấy? Nàng ấy im lặng là đồng ý rồi, thật phiền phức.

Âu Dương Phong, đã có ai nói rằng mặt ngươi rất dày chưa? - -

Dứt lời xong, Âu Dương Phong nâng mặt ta lên, áp lên môi ta một nụ hôn sâu đánh dấu chủ quyền. Ta cắn môi hắn một cái, trừng mắt thị uy. Đây, ta nhận tội cho ngươi không có nghĩa là ta mặc ngươi làm gì ta thì làm đầu nhé. Âu Dương Phong hơi nhăn mặt, càng tấn công sâu hơn. Ta liếc về phía sau, cố nhìn xem Âu Dương Thần thế nào nhưng không thể nhìn thấy được. Âu Dương Thần, đây không phải chủ ý của ta. >

- Đủ rồi. Điệp Diệp, nàng đi quá xa rồi.

Âu Dương Thần cuối cùng cũng không chịu nổi, gạt ta và Âu Dương Phong qua một bên đi như bay ra ngoài.

Bọn cận vệ thấy Hoàng thượng đi ra thì vội vàng cúi đầu hành lễ, vừa định lấy ô che thì Âu Dương Thần đã không thèm chờ, bất chấp mưa lớn mà đi ra ngoài. Mấy tên hạ nhân đi theo thấy thiên tử mặt nặng mày nhẹ thì không dám ho he tiếng nào, nhanh chóng cầm ô chạy theo.

Âu Dương Thần mím chặt môi, thâm tâm đau như có ai đó bóp chặt. Cảm giác bị đè nén đến mức thở cũng không thở nổi. Khi nhìn thấy nữ nhân mình yêu thương trong vòng tay người khác, hắn cảm tưởng như tất cả như sụp xuống, nhấn chìm hắn trong sự thất vọng. Vậy ra, hắn yêu thương nàng thế, tất cả chỉ là một trò chơi trong con mắt nàng thôi sao? Vậy ra, mọi chuyện chỉ là đang bồn chồn hấn thôi sao? Hắn cố gắng như này để làm gì? Tự tưởng nhớ,

nhưng nàng làm gì? Trong trái tim nàng đâu có chỗ cho hắn. Hóa ra, hắn chỉ là một kẻ thất bại không hơn không kém mà thôi.

Dừng lại, Âu Dương Thần ngẩng mặt nhìn bầu trời tối đen mịt mù. Từng hạt mưa tấp vào mặt lạnh buốt. Cả thân người ướt đẫm nước. Đám thị vệ chạy đến, thấy Hoàng thượng như thế thì không ai dám lên tiếng. Ôi, Hoàng hậu, người đã làm gì mà Hoàng thượng lại tức giận như này a? Mãi sau, thấy dễ long thể dưới mưa như này thật không hay, thái giám nọ mới rụt rè nói:

- Thừa Hoàng thượng, giờ chúng ta...

- Đến Mai cung.

Âu Dương Thần lãnh đạm lên tiếng, trở lại là hình ảnh một bậc đế vương anh minh tiêu sái. Thái giám cúi người: “Dạ.”

.....

Trong ngục, khi Âu Dương Thần đi rồi, Âu Dương Phong mới giải huyệt cho ta. Vừa cử động được, ta liền nhận lúc hắn không chú ý mà đá cho hắn một cái. Lại cảm thấy chưa thỏa mãn, lại đập cho hắn hai cái nữa nhưng mà hắn lại tránh được. Tên đáng chết, cướp của ta một nụ hôn, giờ sao không để ta đá hai cái nữa, thật keo kiệt.

Ta đưa tay lên quẹt quẹt miệng nhìn tên nam nhân nọ. Âu Dương Phong nhếch môi cười lạnh, không để tâm đến vết rách trên môi, mà thực ra nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn.

- Sao? Giờ sao lại phản ứng mạnh thế? Chẳng phải trước kia cũng đã...

- Im N

gươi đến đây làm gì?

- Thích. Nàng cảm được sao?

Ta đang định mở miệng ra phản bác thì Âu Dương Phong cúi xuống, đưa một ngón tay trở lên miệng ta, ra dấu im lặng:

- Ta đến không phải để cãi nhau với nàng. Nàng nghĩ sao nếu... ta thành Hoàng đế?

Ta tròn mắt nhìn hắn, không tin nổi. Hắn muốn cướp ngôi? Vậy ra hắn sát hại cả đàn mã nữ Hậu cung là để nhắm vào cái đích béo bở này?

Âu Dương Phong thấy biểu hiện của ta thì bật cười.

- Điệp Điệp, nàng nghĩ ta giết phi tần chỉ để vui tay thôi sao? Nàng ngây thơ quá. Ta sẽ giữ cho nàng sống, đến lúc thấy Âu Dương Thần phải quỳ dưới chân ta.

- Ngươi có đủ khả năng?

- Nàng quên ta là ai rồi sao?

Âu Dương Phong nhếch môi. Như đã xong mục đích, hắn quay người đi ra ngoài.

- Tại sao phải nhất định làm thế?

- Nàng không cần biết.

Hắn liếc mắt lại, ánh mắt sắc lạnh không chút cảm xúc như lần gặp ta đầu tiên. Ta khẽ rung mình. Vì một ngôi báu, đến cả tình máu mủ cũng không còn?

Âu Dương Phong ra khỏi nhà lao. Một hắc y nhân thấy hắn đến thì cúi gập người cung kính. Thấy trên khuôn mặt chủ tử xuất hiện cái dấu vết khả nghi, hắc y nhân kia không kìm được mà hỏi:

- Chủ tử, mọi người làm sao vậy?

Âu Dương Phong vẫn một bộ mặt lạnh lùng, khẽ đáp:

- Mèo cáo.

Rồi, không để tên thuộc hạ của mình thêm một câu gì, Âu Dương Phong một bước đi thẳng. Trong đêm tối, một nụ cười nhẹ nhàng kín đáo hiện lên trên khuôn mặt băng giá của ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Đứng giữa sảnh, một thân nữ nhân xinh đẹp tuyệt mỹ, đôi mắt ánh lên sự giận dữ, môi đỏ màu son mím lại. Bàn tay cô ta nắm chặt lại nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ vẻ cao sang. Tuyệt Kì lớn giọng.

- Hoàng thượng, thần thiếp đã ở lại Ngọc Quốc hai tuần rồi, người muốn kéo dài thời gian sao? Vậy thần chịu đủ rồi, mong Hoàng thượng người nhanh ra chiếu về việc hạ sát kia. Thần thiếp không phải trẻ con, và sự việc này cũng không phải để đùa, nó liên quan đến uy danh đất nước thần. Một công chúa bị hạ sát, thần muốn để yên cũng không thể. Nếu việc này không xử lý triệt để thì người ta còn coi Lung Linh Quốc ra gì nữa?

Ngồi trên ngai vàng, Âu Dương Thần day day hai huyệt thái dương. Nữ nhân này, sao phiền phức thế? Mới sáng sớm, hân đã bị dựng dậy bắt lên triều chỉ để nói mấy việc này sao?

Chuyện đêm hôm qua, hân đã suy nghĩ rất nhiều, đến cả hình ảnh người hân yêu ở trong vòng tay kẻ khác cũng cứ như in hân trong trí não, muốn gột bỏ mà không thể. Điệp Điệp, nàng thành công trong việc bức chết hân rồi đấy. Hân vốn là một người dứt khoát, đã không yêu thì có níu kéo cũng không được gì. Là một hoàng đế, từ nhỏ hân đã được dạy rằng phải thật lãnh khốc vô tình, không được lưỡng lự trước một vấn đề gì.

Hân cười khổ, hình như cái tính cách kia ảnh hưởng đến hân rồi. Buồn sao? Có buồn chứ. Nhưng buồn thì làm được gì. Giữ nàng lại, chỉ làm cả hai thêm đau khổ thôi. Nhưng cũng không đến mức hận muốn giết nàng đi. Thất vọng, đau lòng, khó chịu? Có, có hết, chỉ là không được phép bộc lộ ra thôi. Tiễn Hoàng đã từng nói: "Một Hoàng đế giỏi phải biết che giấu cảm xúc tốt." Từ nhỏ đến giờ, có buồn hân cũng không được phép rơi một giọt nước mắt, có ngã cũng là phải tự đứng dậy. Người ta cứ mong muốn cái ngôi vị này, cũng có gì hay ho, tốt đẹp đâu?

- Công chúa, mong người bình tĩnh, trăm sẽ cố xử lý việc này nhanh chóng.

- Không phải cố, ta muốn người ban chiếu chém Hậu. Ngay bây giờ. Thời gian của ta cũng rất quý giá. — Tuyệt Kì đánh giọng nói. Ánh mắt sáng lên nguy hiểm kì lạ.

- Công chúa đã ở đây hai tuần, vậy chắc biết việc Hoàng Thái Hậu bị hạ sát chứ? Trẫm không muốn ra tay sát sinh ai trước khi Hoàng Thái Hậu tỉnh lại. Huống chi đây là Hoàng hậu, người Hoàng Thái Hậu rất coi trọng trước kia, ta kẻ cả muốn ban chiếu xử tử Hoàng Hậu cũng phải có một chút ý kiến của Hoàng Thái Hậu. Xử tử hình Hoàng hậu, đây cũng là việc lớn, ảnh hưởng đến uy danh Ngọc Quốc, đâu phải nói chém là chém được. Công chúa, Lung Linh Quốc đề ý đến thanh danh quốc gia, vậy Ngọc Quốc thì không sao?

Âu Dương Thần nói liền một mạch thật dài làm Tuyệt Kì loạn hết cả đầu. Cô ta nhất thời không biết nên nói gì và không nên nói gì. Âu Dương Thần hài lòng nhìn nữ nhân phía dưới. Muốn để một nữ nhân im lặng thì nên để cô ta suy nghĩ một chút.

Dưới điện một số đại thần trầm cười thầm. Hoàng đế của họ lại giờ chiêu tung hỏa mù rồi. Mỗi lần không muốn chuyện gì xảy ra mà không muốn nói thẳng thì Hoàng thượng kia sẽ nói một thôi một hồi để họ loạn đầu mà suy nghĩ, rồi nhân cơ hội đó đuổi khéo họ về. Thật không ngờ, đến cả đại công chúa Lung Linh Quốc nổi tiếng kia mà cũng bị trúng chiêu đó.

Cả đại điện đang lặng im bỗng một thái giám chạy vào, quỳ xuống bẩm báo:

- Thừa Hoàng thượng, Thân Vương Âu Dương Phong, cận vệ Kiến Lưu và Kha Dương xin cầu kiến.

Âu Dương Thần nhú mày. Âu Dương Phong? Hân cứ coi như lên triều muộn nhưng còn Kha Dương và Kiến Lưu đến đây làm gì? Mấy hôm gần đây Kiến Lưu đột nhiên mất mặt, giờ lại xuất hiện ở ngoài triều xin cầu kiến. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Nghĩ vậy nhưng Âu Dương Thần vẫn một tiếng "Cho truyền".

Nhanh chóng, Âu Dương Phong và hai người kia từ ngoài đi vào. Vừa vào đến điện, Kha Dương và Kiến Lưu đã quỳ xuống hành lễ, còn Âu Dương Phong chỉ hơi cúi đầu một chút.

- Miễn lễ.

- Tạ Hoàng Thượng.

- Thần có chuyện muốn tâu, liên quan đến thảm án Hậu cung vừa mới xảy ra.

Âu Dương Phong trầm giọng nói. Một câu nói đơn giản như đã thu hút cả đại điện, ai cũng hướng mắt về phía vị vương giả với nụ cười nhếch mép đang treo trên môi. Tuyệt Kì cũng ngạc nhiên nhìn sang. Không phải thảm án Hậu cung là do Hoàng hậu gây ra sao? Giờ lại còn bẩm với báo gì nữa?

- Theo như thần điều tra, Mai Nguyệt Dung tức Mai Phi đã đặt hàng ở một cửa hàng rèn ở phía Nam kinh thành một số lượng lớn dao găm và một số lượng hoa mai giả lớn ở một cửa hàng đồ giả. Thần có mang theo đơn đặt hàng của cô ta.

Vừa nói, Âu Dương Phong vừa đưa ra một tờ giấy. Âu Dương Thần sai thái giám xuống lấy tờ giấy đó. Khi cầm nó trên tay, hân chỉ hận không thể vò nát tờ giấy kia. Hân thật ngu ngốc. Tại sao lại để người tìm ra tờ giấy này là người kia. Nhưng không phải rằng Âu Dương Phong muốn chiếm ngôi báu sao? Có chi lại giải oan cho Hoàng hậu?

Âu Dương Phong không để ý đến ánh mắt kì lạ của vị “Hoàng huynh đáng kính”, nói tiếp:

- Như vậy, giờ người đáng nghi nhất không phải Hoàng hậu mà là Mai Phi. Bằng chứng ngoại phạm, cô ta hoàn toàn có thể tự động tạo ra. Đút lót cho bọn phi tần một ít tiền là có thể bịt mồm họ. Hơn nữa, cô ta là con gái của Ngự Sử Quan, lại thêm là người Hoàng thượng sủng ái trong Hậu cung, hẳn là có uy quyền, việc để bọn phi tần nói ra mấy lời không thật có gì là khó chứ.

Âu Dương Phong cười thầm ngày hôm trước, chính hắn đã nói rằng sẽ không để nàng chết trước khi thấy hắn cướp được ngôi báu. Hoàng Hậu chết bây giờ, không phải là vô cùng mất hứng sao? Hắn tha giết đi một nữ nhân ngu ngốc là Mai Phi còn hơn để nàng mất đi mạng sống. Dù gì hắn cũng không có ý định để nàng chết. Với khả năng và uy quyền của hắn, việc tạo ra mấy lá đơn đặt hàng là quá dễ dàng. Cho dù Mai Phi có nói gì thì đâu có đủ lòng tin bằng một Thân Vương chứ? Hơn nữa cô ta còn là một kẻ tình nghi? Âu Dương Phong muốn cười thật lớn. Ngu ngốc, cuối cùng các người cũng chính là bị ta dắt mũi thôi.

Các đại thần trong điện rì rầm to nhỏ. Âu Dương Thần nhú mày. Sao hắn lại không nghĩ ra những chuyện này? Đó hoàn toàn có thể xảy ra. Vậy chẳng phải rõ ràng là Mai Phi mới là người gây ra thảm án Hậu cung sao? Tuyệt Kì im lặng không nói gì.

Một vị đại thần nào đó lên tiếng.

- Thưa Hoàng thượng, vậy là quá rõ ràng rồi, Mai Phi nương mới là hung thủ. Hoàng hậu được giải oan rồi. Mai Phi thật mưu mô quá, đến việc như vậy cũng sắp xếp được. Đúng là lòng dạ đàn bà độc ác.

- Thưa Hoàng thượng, việc hạ độc Hoàng Thái Hậu cũng liên quan đến Mai Phi. – Kha Dương lên tiếng.

Ngay lập tức, một đại điện rộng lớn im ắng không một tiếng động. Các đại thần già im lặng không biết nên nói gì. Ngày hôm nay sao xảy ra nhiều chuyện như vậy? Con tim già nua yếu đuối của họ không chịu được sức ép nặng nề như vậy đâu. Toàn bộ đại thần thán than trời than đất.

- Hôm trước, khi vào nhà lao một chút, thần có gặp Hoàng hậu. Người kể cho thần rằng Mai Phi đưa trà để người dâng cho Hoàng Thái Hậu, người không biết rằng trong đó có độc. Người còn nói phải cẩn thận với Mai Phi. Thần nửa tin nửa ngờ cũng Kiên Lưu đi điều tra thì biết được Mai Phi đã mua vô trùng độc. Đây là loại độc hiếm gặp nên chỉ có một số ít những cao thủ dùng độc mới có thể có được. Người đó trùng hợp lại là bằng hữu của Kiên Lưu nên việc tìm kiếm danh tính của người mua vô trùng độc khá dễ dàng.

- Lại theo như Thân Vương nói, vậy thì Mai Phi không những có ý định hạ sát Hoàng Thái Hậu mà còn gây ra những cuộc thảm sát ở Hậu cung. Mai Phi kiêu căng ngạo mạn, gây ra việc trời không dung, đất không tha, mong Hoàng thượng xử chém và minh oan cho Hoàng hậu. – Kiên Lưu tiếp lời.

Kiên Lưu và Kha Dương, một người hát, một người đàn, nâng đỡ cho nhau rất hợp tình hợp lý, câu văn trôi chảy rõ ràng, tất cả đều nhắm vào tội ác của Mai Phi có sức thuyết phục vô cùng mạnh mẽ. Đã thế, Kiên Lưu lại còn một thân quý xuống biểu thị cho lòng quyết tâm “minh oan Hoàng Hậu, xử trảm Mai Phi” của mình. Chính xác thì hắn cũng ghét Mai Phi lâu rồi. Nhìn mặt vênh vào thấy ghét. Giờ được thể thì một mực mong muốn Hoàng thượng anh minh suy xét chém chết ả, lấy lại bình yên cho Hoàng cung.

Các đại thần khác thấy thế thì cũng quý xuống, đồng thanh đồng dạ hô to:

- Mong Hoàng thượng suy xét.

- Vậy... Mai Nguyệt Dung với tội danh mưu sát Hoàng Thái Hậu, giết người hàng loạt, đổ oan cho Hoàng Hậu, xử tru di tam tộc. Công chúa Tuyệt Kì, hình phạt như vậy người đã hài lòng chưa?

- Minh oan được cho Hoàng Hậu là việc tốt. Còn việc xử phạt kẻ có tội, mặc dù chỉ là tru di tam tộc nhưng cũng đã đủ để xả giận cho oan hồn của Hoàng muội thân. Hiện giờ thân thiếp hơi mệt, xin phép cáo lui.

Tuyệt Kì cúi đầu nói. Âu Dương Thần cũng không nói nhiều, sai thái giám tiễn cô ta về phòng. Hắn không hiểu nổi chính mình, tại sao hắn lại có chút vui mừng khi Hoàng hậu được minh oan, thay vào đó, Mai Phi, người đã chung chăn gối với hắn được gọi là khá lâu bị hắn một câu nói đem tước đi mạng sống? Hắn có phải quá vô tình hay không?

.....

Một lúc lâu sau, Âu Dương Thần mới có thể bãi triều. Một mỗi bước từng bước nặng nề về Đông Cung. Tạm thời, hắn không muốn về Tây Ngọc Cung, không muốn gặp mặt nàng. Khi đã được giải oan rồi, giờ chắc nàng đang ở Tây Ngọc Cung. Hắn cũng không hi vọng nàng đang chờ hắn, chắc nàng ngủ rồi. Thời gian qua vất vả cho nàng rồi. Tuy đã biết trước sớm muộn gì cũng phải gặp mặt nữ tử kia, nhưng hắn vẫn chính là không muốn gặp hiện giờ, hắn không biết nên nói với nàng những gì mặc dù nên làm gì thì hắn đã biết.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính. Vừa về đến Đông cung, mở cửa phòng đã thấy một thân ảnh nhỏ nhắn nằm gục trên bàn. Mái tóc đen xõa dài ẩn hiện khuôn mặt xinh đẹp. Cả người giờ thay bằng trang phục tù nhân thì là trang phục của Hoàng hậu đẹp đẽ, kiều diễm. Nàng cứ gác đầu lên cánh tay nhỏ mà ngủ ngon lành, không hay biết có người đến.

Âu Dương Thần đứng người ở cửa, do dự giữa đi hay ở lại. Hắn nhận ra, hình như khi trước mặt nàng hắn mới có cái tính do dự lưỡng lự này. Cuối cùng, không hiểu nghĩ gì, hắn lại bước vào phòng, đến bên nơi nàng đang ngủ gục kia, nhẹ cúi xuống. Nàng gầy đi rồi. Hắn hơi nhú mày. Nữ nhân này, không phải hắn đã sai chuẩn bị đồ ăn

thật tốt cho nàng rồi sao? Chẳng lẽ không chịu ăn. Đồ ngọc này không biết tự chăm sóc mình gì cả, thật hư.

Đột nhiên, nàng mở mắt, ngẩng mặt lên thấy hắn, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ. Đôi môi nhỏ xinh mấp máy hỏi:

- Ngươi về rồi? Sao không đến Tây Ngọc Cung? Tránh mặt ta?

Ta hôm nay đang ngồi trong nhà lao thì bỗng nhiên lại được thả ra, Tiểu Hương nói gì đó mà ta đã được mình oan. Nha đầu đó nói tía lia, vừa nói vừa khóc làm ta ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì. Nhưng có thể hiểu được chút ít là mọi chuyện do Mai Phi làm, được Thân Vương Âu Dương Phong đích thân điều tra làm rõ. Cảnh tượng tối qua lại hiện lên rõ mồn một. Với tính cách của Âu Dương Thần, chắc chắn hắn sẽ không về Tây Ngọc Cung cũng sẽ càng không đến Mai Cung. Dò hỏi nơi hắn hay đến, ta liền chạy đến Đông Cung, như nào hắn lại chưa về đến. Ta bèn ngồi xuống lấy đồng sách trên giá xuống đọc. Thật tệ, cổ ngữ, ta không thể tiêu hóa nổi và thế là lăn ra ngủ.

Đang ngủ, ta bỗng thấy một mùi hương quen thuộc gần kề. Hưm... thật thơm. Mở mắt ra thì thấy ngay khuôn mặt yêu nghiệt của ai đó.

- Đâu có. Ta không tránh mặt nàng. – Âu Dương Thần thẳng người dậy.

Nhìn người con gái kia, hắn lại nhớ đến chuyện tối qua. Hắn không chịu nổi. Cảm giác như tim vừa nhói lên một cái. Kết thúc thôi. Nếu nàng đã không có tình cảm thì có kéo dài thì cũng chỉ tốn thời gian thôi.

- Điệp Điệp, ta yêu nàng.

Ta sững người. Cái gì? Tên kia, hắn là đang nói yêu ta? Lời đó, không phải ta nghe nhầm đấy chứ? Hắn nói hắn ghét ta, hắn thích ta, ta còn có thể tin. Chứ đến yêu, không phải là hắn đang ngộ nhận đấy chứ? Một con người tự cao như hắn lại có thể nói ra từ “yêu” dễ dàng như thế?

- Ta...

- Nhưng ta không thể tiếp tục. Chúng ta hư đi. – Hắn cắt lời ta, thờ hất ra nói một câu như thế.

Ngươi nói lời yêu ta rồi mấy giây sau muốn hư ta? Thế là như nào? Ngươi là đang đùa cợt ta thôi đúng không Lấy người khác ra làm trò vui, ngươi thấy hay lắm à? Trò đùa này chẳng vui chút nào cả. Ta không thấy vui. Ngươi đang đùa thôi, đúng không?

Nhưng dường như hắn có vẻ không phải đùa.

- Nàng tâm nếu đã yêu người khác, ta cũng không bắt ép gì nàng. Chúng ta chỉ bằng tự trả tự do cho nhau đi. Đúng, ta theo lời nàng, ta là một hoàng đế ta vui thú oanh yến nơi hậu cung, nàng đi đường nàng với hạnh phúc của nàng. Chúng ta vốn không liên quan gì nhau mà.

Nói xong, hắn quay lưng đi thẳng ra ngoài, không một ánh mắt ngoảnh lại. Bóng long bào xa dần, một thân Hoàng đế âm lãnh vô tình này mới là hắn sao? Hay chỉ là ta ngộ nhận những yêu thương kia? Ta rõ ràng biết mà, hắn là một Hoàng đế. Chính mình cũng đã nói những câu nói kia, một Hoàng đế thì không thể một đời, một kiếp chỉ có mình nữ nhân nào, nhưng sao tâm lại đau như thế? Nên chạy theo giữ hắn lại nói rằng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm hay để hắn đi để giữ lại lòng tự tôn của mình. Một dòng nước khi đã chảy qua tay thì không thể giữ lại, ta nên làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Một cơn gió thổi qua cửa sổ tràn vào phòng làm tắt đi ngọn nến đang cháy bập bùng. Cả căn phòng chìm vào bóng tối, nhờ vào ánh trăng mà sáng lên đôi chút. Ta nhìn bóng lưng người đang dần cách xa mình, trong tim chợt dội lên một chút nhói. Đôi chân không tự chủ mà cử động chạy về phía bóng lưng đó. Đôi tay nhỏ vòng qua bụng ôm lấy người đó từ phía sau.

Người trong tay ta khựng lại đôi chút. Ta áp mặt vào tấm lưng rộng của hắn, tim không nghe theo lời chủ mà đập nhanh hơn, nhảy nhót trong lồng ngực.

Hắn nói, giọng nói âm trầm bình thản như nước mùa thu:

- Làm sao thế?

- Đừng đi. – Tiếng nói trong veo thốt ra khỏi miệng như con chim đã xổ lồng sau tháng ngày kìm kẹp.

- Tại sao?

- Ta không biết, chỉ là... không muốn ngươi đi.

Âu Dương Thần chợt bật cười. Hắn là đánh giá mình quá cao sao? Vốn nghĩ nàng sẽ níu kéo hắn, trong lòng lại nhen nhóm lên chút hi vọng nàng đã động

lòng. Hóa ra, chỉ là một phút nhất thời thôi sao? Hấn thất bại rồi. Lần đầu tiên, Âu Dương Thần hấn biết cái mùi vị này. Đây là bị cầm sừng trong truyền thuyết sao? Cảm giác... thật khó chịu.

Hấn một tâm muốn kéo nàng lại, nàng lại một lòng muốn đẩy hấn ra. Một người níu, một người thả thì có ích gì. Thôi thì, buông đi. Âu Dương Thần cúi xuống nhìn bàn tay đang vòng qua người mình, gỡ ra. Trong lòng, một chút xót xa dấy lên tận cuống họng.” Điệp Điệp, chúng ta vốn không ai nợ ai cả. Chỉ bằng cắt đứt tình cảm này trước khi nó quá sâu đậm đi. Âu Dương Thần ta, sẽ cố gạt bỏ nàng trong trí óc. Nàng vốn đâu thuộc về ta, đúng không?”

Bàn tay bị gỡ bỏ như không có gì bám víu, hụp xuống, hẫng một nhịp. Ta nhìn bóng lưng đi khỏi, không biết từ bao giờ nước mắt đã trào ra, tím như bị ai bóp chặt. Trong giây phút đó, ta chợt nhận ra, nam nhân kia, không biết từ bao giờ đã ngự trị trong trái tim ta rồi. Vậy mà đến khi chính mình nhận ra, thì cái người mình yêu thương lại đi mất. Làm sao đây? Đau quá, khó thở nữa. Ôi trời, ta bị làm sao thế này? Yếu đuối, không được phép. Không được, nước này, cứng đầu quá, sao cứ rơi ra mãi thế?

Ta cố lau đi khuôn mặt vẫn còn đầm nước, tự tặng cho mình một nụ cười khinh thường. Âu Dương Thần, hấn vốn là vua một nước, một bậc đế vương phong lưu, ta làm sao chạm đến? Hấn đâu có đứng đó chờ ta mãi được. Ừ, người ta chán rồi, mình không giữ lại thì là do mình tự đánh mất thôi, trách ai được. Chẳng qua, xuyên một cái, vớ được cái thân xác cao quý này. Ừ, ta đâu là ta, nếu hấn yêu, chắc có lẽ chỉ là yêu chủ nhân thực sự của thân xác này, đâu phải yêu bản thân ta. Vậy mong ngóng làm gì. Ừ, hấn nói đúng, chỉ bằng trước khi tình cảm này sâu đậm, một tay cắt đứt nó đi. Thật tốt. Nhưng cũng... thật tệ, là ta đã quá tự tin, nghĩ hấn sẽ mãi mãi chờ đợi ta. Giờ nhìn lại, hóa ra chỉ là ta ngộ nhận mà thôi.

Trong đêm, bóng tối bao trùm lên con người nhỏ bé đang thu mình trong góc. Mái đầu gục giữa hai gối, tóc đen xõa dài ra nền đất. Người con gái kiên cường nhất, hay cười nhất, ai biết chẳng, trong tận sâu trong thâm tâm, có chăng cũng chỉ mong ước một vòng tay yêu thương khi mình suy sụp là đủ. Phút yếu đuối thoáng qua, không ai biết, cũng chẳng ai hay, chỉ mình bản thân nhận ra. Không mạnh mẽ, không vui vẻ hồn nhiên vô tâm vô tính, mình... cũng chỉ là một nữ nhân bình thường thôi.

.....

Trên lầu cao, ánh trăng xuyên xuống, phủ lên mọi vật. Có một nam nhân đứng đó, ánh mắt mãi chỉ hướng về một phía: Đông Cung. Nữ tử hấn yêu đang ở đó. Giờ nàng đang làm gì? Vui vẻ vì nàng đã được tự do sao? Hay đang chìm trong giấc mộng an lành. Hừm, xem ra cuộc chơi này hấn thất bại rồi.

Bầu trời đen mịt cuốn lấy mọi vì sao vào lòng. Gió đêm nhẹ thổi, mang theo vị gió đầm mùi hoa quỳnh. Phía sau Âu Dương Thần, rượu đã nguội lạnh. Cả thân người cao lớn ánh lên nét cô đơn khó tả. Hấn cứ đứng như thế, đôi mắt đăm đăm thủy chung nhìn về một phía. Bàn tay nắm chặt tại trong ống tay áo. Đế vương, chính là người cô đơn nhất thiên hạ.

.....

Điện Linh Kiêu là nơi ở riêng của Thái Hậu. Ở hoa viên, Thái Hậu Lâm Phan Viên ngồi trên một cái ghế đá trong đình viện, đôi mắt nhìn xa xăm. Khóe mắt nếu không để ý sẽ không thấy được nét chân chim mờ mờ ở đuôi mắt được che đậy kín đáo bởi son phấn.

Một thái giám bắt chợt chạy vào:

- Thưa Thái Hậu, Vương gia đến rồi ạ.
- Cho truyền. – Thái Hậu nói, nhưng trong đôi mắt không kìm nén được nén xúc động.

Một lúc sau, Âu Dương Phong một thân lam y bước vào đình viện. Đôi mắt lạnh lẽo lên tia chán chường. Hấn cúi đầu hành lễ rồi đứng bên cạnh Thái Hậu. Thái Hậu dịu dàng nhìn hấn, cho đám người xung quanh lui ra, đưa tay chỉ cái ghế đối diện:

- Phong nhi, lâu lắm rồi con mới gặp ta. Ngồi đi con.
- Đừng gọi thần là Phong nhi. – Chất giọng nhàn nhạt tựa như không quan tâm đến bất cứ việc gì.

Thái Hậu cúi đầu, bờ vai hơi run lên. Mãi một lúc sau, bà mới thốt ra được một câu.

- Tại sao lại nhất quyết muốn tranh giành ngôi vị này thế? Con đâu có quan tâm đến quyền lực.

Âu Dương Phong liếc Thái Hậu một cái, nhếch môi cười. Nụ cười lạnh lẽo như băng đá ngàn năm.

- Thái Hậu, thần là nam tử, đương nhiên ham muốn quyền lực. Muốn tranh giành một chút, có gì sai sao? Chẳng lẽ Âu Dương Thần kém cỏi đến mức để vụt mất ngôi vị nhanh chóng như thế?

- Phong nhi, nghe ta, đừng lại đi. Ta là mẫu thân hai đứa. Có bà mẹ nào lại vui vẻ khi thấy con mình đấu đá nhau?

Thái Hậu định đưa tay lên xoa đầu Âu Dương Phong như xưa. Nhưng phút chốc, bà nhận ra, Âu Dương Phong từ lâu đã trưởng thành lắm rồi, không cần một bà mẹ như bà để dựa dẫm như ngày xưa nữa, cũng không có cậu bé con ngày nào bám theo chân bà với nụ cười ngây ngô đáng yêu nữa. Giờ chỉ là Thân Vương Âu Dương Phong âm lãnh băng lạnh. Bà luôn nghĩ rằng, Âu Dương Thần làm vua bởi vì Thần nhi trưởng thành hơn, điềm tĩnh hơn, biết làm chủ bản thân mình. Còn Âu Dương Phong thì bốc đồng quá, bà luôn muốn giữ cho hấn thật thành thoi ngao du đất trời thiên hạ như ý muốn của hấn, không lo lắng hay bị bất kì cái gì nơi Hoàng cung vương bận. Nhưng giờ đây, nhìn hai đứa con mình vì một cái ngôi vị mà tranh đấu, mà mới tự hỏi, có chăng, quyết định năm xưa của bà là sai lầm?

- Xin lỗi, thần đã nói rồi, đừng gọi thần là Phong nhi. Phong nhi mà Thái Hậu vừa gọi tên đã chết từ ba năm trước rồi. Giây phút chính đôi mắt này nhìn thấy người sát hại chính người đã chung chăn gối với người hơn hai mươi năm chỉ để giành lấy ngôi vị Thái hậu, đưa Âu Dương Thần lên ngôi Hoàng đế, thần đã không còn là Phong nhi của người nữa rồi. Thái Hậu, xin thứ lỗi.

Âu Dương Phong lùi lại, đưa đôi mắt lạnh lạnh nhìn người trước mặt. Năm đó, hắn đã tận mắt thấy vị mẫu thân hiền từ của mình đổ độc vào chén thuốc của Hoàng đế- phụ hoàng hắn, người hắn luôn tôn sùng. Trước khi băng hà, khi hắn hỏi tại sao phụ hoàng biết trong thuốc có độc mà vẫn uống, chỉ nhận lại được một nụ cười:

- Con trai, khi nào con yêu một người, con sẽ hiểu được rằng khiến cho người mình yêu vui vẻ, dù có chết cũng đáng. Đừng hận mẫu hậu con, bà ấy không xấu, chỉ là Hoàng cung này ép buộc bà ấy thành như vậy thôi.

Cho dù phụ hoàng nói rằng đừng hận mẫu hậu, nhưng trong thâm tâm Âu Dương Phong vẫn không kìm được cảm giác kinh sợ với người phụ nữ kia. Hắn tránh mặt người được gọi là Thái Hậu suốt một thời gian dài. Đến khi gặp mặt thì chỉ là cái gật đầu cung kính giữa quân và thần. Tình mẫu tử không biết từ khi nào đã mờ nhạt dần.

Âu Dương Phong quay đầu, đi thẳng ra khỏi hoa viên. Phía sau hắn, Thái Hậu run run nói vọng theo:

- Phong nhi, ta không mong con tha thứ cho những gì ta đã làm. Ta chỉ muốn, con sống một đời không tranh đấu, không thù hận, thanh bình thoải mái. Có được không?

Âu Dương Phong khẽ khựng lại một chút rồi bước chân vẫn đi tiếp, như không để tâm. Ai biết rằng trong lòng hắn đang vô cùng hỗn loạn. Quả thực, đôi lúc, hắn vẫn luôn tự hỏi rằng hắn làm những việc này, có nghĩa lý gì?

Bước chân ra khỏi hoa viên của Điện Linh Kiêu lại vô thức đi đến Tây Ngọc Cung. Âu Dương Phong cười khổ. Hôm nay đầu óc hắn có vấn đề thật rồi. Sao đột nhiên lại đến nơi này cơ chứ? Thái giám thấy người đến là Vương gia thì định vào bẩm báo nhưng bị hắn chặn lại:

- Đừng, ta tự vào.

Thái giám ngây ngốc gật đầu. Sao nghe nói Vương gia lãnh khốc lạnh lùng lắm? Vậy mà cái người trước mắt lại ôn nhu thế này? Không lẽ bị quáng gà?

Âu Dương Phong đẩy cửa đi vào thấy bóng dáng nữ tử kia ngồi thu mình trong góc phòng thì hơi giật mình. Hắn tiến đến, ngồi xuống, ánh mắt cũng hơi sụp xuống, sự lạnh lùng trong mắt cũng bớt đi đôi chút.

- Làm sao thế?

Ta ngẩng đầu lên thì thấy Âu Dương Phong đang cúi trước mặt mình. Không để ý rằng mặt mũi mình hiện giờ như thế nào, ta dờ dẫm hỏi:

- Sao người ở đây?

- Không biết. – Âu Dương Phong đáp rồi ngồi lại gần ta. – Ừm, nàng nghĩ ta có nên dừng lại không?

- Cái gì? – Ta lơ đãng hỏi.

- Cướp ngôi.

Ta bật cười. Âu Dương Phong, đầu người có vấn đề sao? Hỏi ta mấy thứ đó làm gì? Ta đâu phải nhà tâm lý học, ta cũng không phải người bảo hộ của người. Hay nói đúng hơn là ta với người chẳng có chút quan hệ gì cả, có gì hỏi ta mấy chuyện đó? Nghĩ thế, nhưng ta vẫn trả lời. Ừm, dù gì cũng là người ta hỏi mà.

- Quyết định vốn là ở người. Bỏ hay không bỏ, chỉ có mình người biết nên làm gì. Ta không phải người, ta cũng chẳng biết người nghĩ gì, làm sao ta biết được như nào là tốt. Nhưng với ta, chỉ cần sống một cuộc sống vui vẻ, được làm những gì mình thích là tốt rồi.

Nụ cười mím bất giác nở trên khóe môi. Ngày trước, ta cũng từng có một ước mơ ngô nghê là có một căn nhà nhỏ di động để có thể phiêu du khắp thế giới, được khám phá những gì mình chưa biết. Thế nhưng, khi lớn lên, giấc mơ đó cũng bị sự thật ở đời xô đẩy, ném vào một góc tối. Khi đó, nhận ra, thực chất, đời người, chỉ cần tìm được một người hiểu mình, yêu mình là hạnh phúc rồi. Thế mới bảo, càng lớn, đôi khi, càng dễ thỏa mãn. Hay có chăng, đời thực quá phủ phàng?

Âu Dương Phong bên cạnh hơi ngần người. Hắn lúc tìm trong trí nhớ, tự hỏi từ bao giờ hắn lại trở thành như này? Rồi bất chợt biết rằng, hóa ra, những điều hắn làm, một phần cũng vẫn có không muốn. Đôi lúc, hắn thực mệt mỏi, muốn dừng lại nhưng lại khó

ng biết nên dừng thế nào. Lưỡng lự giữa dừng lại và đi tiếp. Cuối cùng, hắn vẫn chọn đi tiếp. Giờ, thứ cảm xúc này, là gì đây? Lần đầu tiên, hắn khoa khát được bình yên, một mình hắn, không ai cả. Ừm, thử tìm xem, biết đâu sẽ tốt hơn.

Im lặng một lúc, hắn thờ dài, đứng dậy rồi cúi xuống xoa đầu ta:

- Tự chăm sóc mình, ta nghĩ ta sẽ vắng mặt một thời gian. Hẹn ngày gặp lại.

Ta ngạc nhiên nhìn nam tử trước mặt. Hắn nói hắn sẽ vắng mặt sao? Ý là... hắn sẽ đi đâu đó?

Âu Dương Phong nhìn ta chăm chăm. Hắn cúi xuống gần hơn, sát tai ta. Hơi thở nóng ẩm quẩn rũ lướt qua tai.

- Có một điều, ta vẫn muốn nói. Ta... hình như thích nàng rồi.

Ta đờ người, không biết nên phản ứng thế nào. Âu Dương Phong nói xong thì đứng thẳng người dậy, quay người đi ra khỏi phòng, trên môi thấp thoáng một nụ cười. Không có âm lãnh lạnh lùng, chỉ có một chút thỏa mãn và mang thêm... hơi ấm áp.

- Tạm biệt, Điệp nhi.

.....

Phía ngoài Tây Ngọc Cung, Âu Dương Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc. Một cánh chim lướt qua, vờn mây trắng. Một cơn gió thoảng qua làm bay tà áo. Bên cạnh Âu Dương Phong đột nhiên xuất hiện một thân hắc y. Hắc y kia hơi cúi đầu:

- Chủ tử...

- Từ Nguyệt, trò chơi này ta thua rồi. Dừng lại thôi.

Từ Nguyệt nhìn vị chủ tử trước mắt, trong lòng có chút khó hiểu nhưng vẫn không nói ra, chỉ im lặng. Chủ tử của nàng luôn kì lạ khó đoán như thế. Đôi lúc nàng cũng nổi lên một chút tò mò nhưng nàng biết chủ tử sẽ không vui khi nàng hỏi quá nhiều. Và nàng học cách im lặng.

Bất chợt, Âu Dương Phong ngoài đầu lại, ánh mắt lại hiện lên tia sắc lạnh.

- Đứng lại.

Từ Nguyệt nhìn trước nhìn sau, phát hiện một cung nữ đang bung một cái khay đi về hướng ngược lại. Cung nữ đó nghe câu nói của Âu Dương Phong thì không dừng lại mà càng đi nhanh hơn. Âu Dương Phong nhún chân một cái, ngay lập tức đứng trước mặt cung nữ kia.

- Bỏn Vương nói người đứng lại. Người điếc?- Liếc cung nữ kia một tia nhìn lạnh lẽo, Âu Dương Phong cười trào phúng – À không, bỏn Vương không nghĩ thế.

Cung nữ kia ngẩng mặt lên, ánh mắt vẫn lên tia dữ dội, bất chấp lao về phía trước. Một cái hất tay, Âu Dương Phong khiến cả cái khay chén cô ta đang cầm rơi xuống đất vỡ tan tành. Trà nóng cũng từ đó mà đổ ra. Cung nữ kia hoảng sợ sụp xuống nhìn đồng ám chén bị vỡ.

Âu Dương Phong lạnh lùng nhìn cô ta, một bước đi thẳng. Trước khi đi còn ném lại một câu cho Từ Nguyệt:

- Giết cô ta đi.

Từ Nguyệt cúi đầu.

.....

Phi ngựa như bay trong rừng trúc, Âu Dương Phong ánh mắt đăm đăm nhìn phía trước. Chết tiệt, Mai Phi, cô cũng giỏi lắm. Nếu không nhầm, thì ở đây. Ý nghĩ vừa dứt, hơn mười hắc y nhân lao ra từ trong tán trúc vây lấy ngựa của Âu Dương Phong. Con ngựa hí dài một tiếng. Âu Dương Phong bình thần nhìn mấy người đang vây quanh mình. Không để hắn có một giây suy nghĩ, đám hắc y nhân kia liền lao vào. Tiếng đao kiếm va chạm vang động cả một góc trời. Tà áo lam bay theo từng cử động, ánh kiếm sáng lên một thứ cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng nhuộm đầy máu. Mai Phi, đúng là ta đã đánh giá thấp cô. Chặn cả Từ Nguyệt lại sao? Xem ra cô cũng tổn không ít tiền bạc nhỉ.

Một đám hơn mười tên cao thủ nhanh chóng làm Âu Dương Phong kiệt sức. Đám một nhát kiếm vào cổ họng của tên sát thủ cuối cùng. Âu Dương Phong cầm cây kiếm xuống đất, cố đỡ người mình đứng thẳng. Đột nhiên, một thân áo choàng đen lao ra từ trong bụi trúc. Lưỡi dao găm sắc lẹm cắm ngập vào người Âu Dương Phong từ lưng. Ngực máu tanh tanh từ trong miệng hắn học ra. Ôm lấy bên ngực đã bị con dao kia cắm vào, một cảm giác lạnh lẽo truyền từ lưng đến. Dùng chút sức lực còn sót lại, Âu Dương Phong quay người một đao chém vào kẻ phía sau. Mai Nguyệt Dung không phòng bị liền bị chém trúng người, áo loang ra vệt máu dài. Cô ta oán hận nhìn kẻ trước mặt, hét lên:

- Âu Dương Phong, người là kẻ qua cầu rút ván, kẻ vong ân bội nghĩa. Ta hận người. Cả con tiện nhân đó nữa. Nó cũng sớm sẽ chết thôi.

Âu Dương Phong lạnh lùng nhìn nữ nhân xấu xa đang gào thét trước mặt, cố đứng thẳng dậy, đưa mũi kiếm nhọn chỉ vào cô ta, nhếch lên một nụ cười.

- Mai Nguyệt Dung, cô quả là ngu ngốc. Cô tưởng ta không biết cô hạ độc Điệp Điệp sao?

- Sao... Sao cơ? – Mai Nguyệt Dung tròn tròn mắt, mặt trắng bệch, lắp bắp.

- Xuống dưới Âm phủ mà nói chuyện với nô tì của cô. Mai Nguyệt Dung, vĩnh biệt. – Âu Dương Phong cười lạnh, không chút do dự mà đâm mũi kiếm lạnh lẽo kia xuống, một đao kết liễu Mai Phi.

Vừa lúc đó, Từ Nguyệt cũng đến nơi, trên người đầy thương tích nhưng vẫn cố chạy về phía Âu Dương Phong. Nàng hoảng loạn nhìn vết thương trên người chủ tử. Mở mồm nhưng không biết nói gì, lại ngậm vào.

Âu Dương Phong khó khăn ngồi xuống, tựa vào tảng đá bên đường, thở nặng nề. Đúng là đã quá sức rồi. Trự đến giờ này, hắn cũng thật tốt số.

- Chủ tử, người rõ ràng biết kế hoạch của con ả kia, sao vẫn còn đi đường này?

- Người nghĩ cô ta không biết phục kích ở đường khác sao?

Từ Nguyệt im lặng, ngồi xuống định băng bó cho vị chủ tử của mình thì bị một bàn tay ngăn lại.

- Khởi đi, cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Từ Nguyệt, người nghe đây. Thanh Vân Lâu giờ ta giao quyền quản lí cho người, làm thật tốt. Bây giờ, người tự do. Đi đi, ta cũng không ép buộc gì người. Đừng nghĩ rằng người nợ ta. Món nợ tám năm trước ta cứu người, người đã trả đầy đủ rồi. – Âu Dương Phong khó khăn nặn ra một nụ cười mỉm.

Từ Nguyệt hoảng hốt nhìn hắn, lắc đầu. Không, hắn không thể chết được. Nàng tuyệt đối không cho hắn chết. Nhào tới ôm lấy hắn, Từ Nguyệt bắt đầu khóc. Ai nói sát thủ không rơi lệ? Ai nói sát thủ không có tim. Có chứ, nàng có, giờ nó đang đau lắm đây.

- Chủ tử, người đừng nói nữa, máu sẽ chảy nhiều hơn mắt. Người không chết được đâu, em sẽ đưa người đi đại phu. Chủ tử, người phải cố lên.

- Từ Nguyệt, vô ích thôi. Bỏ ta ra đi.

- Không chịu – Từ Nguyệt gắt lên. – Người đừng tưởng rằng ngày ngày người tự hành xác mình mà em không biết. Em biết hết. Chủ tử, người ta không cần người cũng không sao. Em cần người mà.

Âu Dương Phong sững người. Hắn khó khăn đưa tay lên vuốt mái tóc dài được buộc gọn của Từ Nguyệt, thì thào.

- Xin lỗi.

Nói rồi, hắn gục trên vai Từ Nguyệt, từ từ nhắm mắt. Ừm, hắn thực buồn ngủ, muốn ngủ một giấc. Xem ra, cái ước muốn kia, hắn có muốn cũng chẳng thể nào thực hiện được nữa rồi.

Từ Nguyệt thấy Âu Dương Phong im lặng gục trên vai mình thì trong lòng hỗn loạn. Nâng mặt hắn lên, nàng cười ngây ngốc:

- Chủ tử, người lạnh lắm đúng không? Người đừng lo, em sẽ đưa người đi gặp đại phu. Người sẽ không sao đâu.

Từ Nguyệt đứng dậy, mặc kệ những vết thương trên người mình cũng đang rỉ máu, vác Âu Dương Phong trên lưng. Thân hình cao lớn của hắn làm Từ Nguyệt di chuyển khó khăn nhưng nàng vẫn cố một tay giắt kiếm vào thắt lưng, cầm gậy gồng sức lết đi từng bước. Máy lần ngã soài trên đất, cả người xây xước bám đầy bụi bẩn, nhưng nàng chẳng quan tâm. Khó khăn lắm, nàng mới đưa Âu Dương Phong đến nhà một đại phu gần đó nhưng nhận lại chỉ là cái lắc đầu:

- Xin lỗi cô nương, vị công tử này... đã chết rồi.

Cửa nhà đóng sập, Từ Nguyệt thẫn thờ nhìn người bên cạnh. Chết rồi? Chết rồi sao?

“Chủ tử, sao người không chờ em? Chỉ một chút nữa thôi. Chủ tử, người thật hư, không kiên nhẫn chút nào cả. Người đã dạy em chữ nhẫn mà, sao người lại dễ dàng mà phá bỏ như thế. Chủ tử, chủ tử, chắc người không biết, em đã yêu người từ lâu lắm rồi, người biết không?”

....

Trong đêm đông lạnh, ánh mắt ánh lên nét cười của người kia như in sâu vào tâm trí non nớt của một cô bé như sắp chết cứng trong trời tuyết rét mướt:

- Đi với ta, người sẽ thành thuộc hạ của ta. Tên người là Từ Nguyệt.

...

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang của mùa hè, Âu Dương Phong trán đầm mồ hôi, cầm cây kiếm chỉ vào người cô gái bé nhỏ đang ngã soài trên nền sân.

- Đứng lên, một sát thủ tốt thì không được phép gục ngã quá sớm. Ta nói, đứng lên.

...

Dưới bầu trời đầy sao, Âu Dương Phong đưa cho nàng một chiếc khăn tay nhỏ:

- Muốn khóc thì khóc đi. Tuy sát thủ phải biết che giấu cảm xúc nhưng ta không phải kẻ thù của người. Ta là chủ tử của người.

...

Cười một mình. Một lúc sau, Từ Nguyệt cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi đã không còn chút hơi ấm nào của vị chủ nhân đáng kính. Nàng, trong giây phút

này, đã không khóc nữa. Chủ tử, người yên tâm, em sẽ sống thật tốt. Chủ tử, em sẽ không bao giờ quên người đầu. Chủ tử...

.....

Tây Ngọc Cung...

Ta sau một ngày chán nản thì nhận ra có ừ đột mãi cũng chẳng được gì. Và thế là ta vực lại tinh thần. Ăn uống, sinh hoạt như bình thường.

Buổi tối, đang ngồi ăn cơm và buồn đưa lê với Tiểu Hương thì một Thái giám học tốc chạy vào, thờ không ra hơi.

- Hoàng hậu, Hoàng Thái Hậu tỉnh rồi.

Ta trợn tròn mắt, suýt phun cơm ra ngoài. Ngay lập tức, không chậm trễ một giây, ta lao như bay đến Ngọc Long Cung. Đến nơi, mới nhớ ra, Âu Dương Thần cũng ở đây. Và thế là, hai người gặp mặt...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Ta vừa đặt chân đến Ngọc Long Cung thì gặp Âu Dương Thần cũng vừa đi đến. Hắn mặc long bào, tôn lên vẻ oai phong cùng khí phách kinh người của bậc đế vương. Mái tóc ngắn nhẹ nhàng bay, vương vấn lấy khuôn mặt yêu nghiệt, sống mũi cao, thẳng. Đôi mắt hổ phách cụp xuống làm làn mi dài hiện ra rõ nét. Hắn quay đầu nói chuyện với vị quan đi bên cạnh, giọng nói vẫn trầm âm như thế nhưng đầy sự quyền uy. Phong thái ung dung không chút vội vã. Đến gần, hắn vừa ngẩng lên thấy ta thì khựng người lại, đôi mắt sâu lạ lùng cũng có chút khó xử. Nhưng không để lộ ra ngoài, mấy giây sau, hắn lấy lại vẻ mặt bình thường, lãnh đạm nói với ta:

- Hoàng hậu cũng đến? Sao không vào đi?

Hai tiếng “Hoàng hậu” vang lên làm tim ta khẽ nhói một cái. Hoàng hậu và Hoàng đế, Âu Dương Thần, người đã quyết tâm vạch rõ ranh giới đến thế sao? Đáng ghét, đúng là người đời nói không sai, mất đi cái gì mới biết nó quý. Lúc nó luôn kề kề bên cạnh thì không nhận ra giá trị, lúc nó vẫy tay bay mất thì há hốc ra mà tiếc. Hừm, chắc ta không may mắn nằm trong danh sách ngoại lệ. Tự cười mình một cái, ta cúi đầu hành lễ:

- Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng.

Đã không còn là gì của người ta, thì mình cũng là người thường thôi. Người ta là Hoàng đế của một nước, mình chỉ là mang danh một Hoàng hậu dưới quyền, hay nói theo cách của thế kỉ 21 là nhân viên quần dưới tay sếp tổng.

Âu Dương Thần hơi ngạc nhiên trước cách xưng hô xa lạ, trong lòng có chút không thoải mái. Hắn muốn nhìn đi chỗ khác để tránh ánh mắt kia nhưng lại không nhìn được mà liếc ngang một cái. Tự nhắc nhở mình rằng người nàng yêu thương không phải là mình, không được lún quá sâu vào việc này nữa, hắn buông một câu hồ hững:

- Ừm, miễn lễ.

Dứt lời, hắn quay phắt người theo thái giám đi vào phòng. Ta ngẩng mặt, nhìn theo bóng lưng đã quay đi, thâm tâm dội lên thứ cảm xúc khó tả. Thần người ra một lúc, đến khi Tiểu Hương huyếch nhẹ ta một cái, ta mới giật mình mà nhắc chân đi vào phòng.

Trong căn phòng lớn ngập mùi hương nhài thoang thoảng, Hoàng Thái Hậu ngồi tự lưng trên chiếc giường lớn. Khuôn mặt hiền từ xuất hiện một nụ cười mỉm khi thấy ta vào phòng. Mái tóc bạc trắng như cước được cặp gọn gàng sau gáy, có mấy sợi lòa xòa trước mặt. Đôi mắt hơi đục của người già nhìn ta, ánh nét cười. Người mặc một bộ đồ lụa màu trắng, nằm trên giường, xung quanh chỉ có Âu Dương Thần và Thái Hậu.

Hoàng Thái Hậu nhìn ta triu mến, vẫy vẫy tay ra hiệu lại gần rồi vỗ vỗ lên phía giường trống bảo ta ngồi xuống gần bà. Ta đi đến, theo lời mà ngồi xuống. Vẫn còn vương tâm trạng không được vui lúc nãy nhưng ta vẫn cố nở nụ cười tươi nhất:

- Hoàng Thái Hậu, người tỉnh rồi. Người thấy trong người ra sao? Có khỏe không?

- Ta không sao. Thái Y Viện tốt lắm. – Bằng giọng nói khàn khàn đục đục, không rõ tiếng của người mới ốm dậy, Hoàng Thái Hậu mỉm cười trả lời. – Con thế nào rồi? Thời gian qua thật vất vả cho con.

Hoàng Thái Hậu không phải người ngu ngốc, đương nhiên bà biết sau khi bà lịm đi trong bữa tiệc đó, mọi thế sẽ nhốn nháo thế nào. Bà biết người dâng rượu cho bà là Hoàng hậu, nhưng bà một lòng tin con bé sẽ không hãm hại bà. Một nữ tử có đôi mắt như thế khi nhìn bà thì chắc chắn không có dã tâm hãm hại bà. Bà cảm nhận được niềm yêu thương kính mến của Hoàng hậu đối với chính bản thân bà, không như các phi tần hậu cung khác, lấy lòng bà đều là có mục đích. Chính vì vậy, câu bà muốn hỏi nàng nhất chính là thời gian qua nàng có ổn không.

Ta nghe câu nói đó, từng dòng kí ức lại lướt qua trong đầu. Thời gian qua, đúng là đã xảy ra thật nhiều chuyện, đến chính bản thân ta còn không dám tin mình đã trải qua những gì. Nhưng mọi chuyện giờ đã kết thúc, sóng gió Hoàng cung cũng dần lắng đi, ta biết những chuyện Mai Phi làm nhưng ta thông cảm cho cô ta. Đừng nói ta là thánh nhân hay quá từ bi gì gì đó, ta chỉ cảm thấy, Mai Phi chính là quá mù quáng, vì một tình yêu không tương lai mà bất chấp tất cả, hay cũng một phần là vì ngôi vị Hoàng cung? Tất cả, cũng chỉ là tham vọng của một nữ nhân bình thường. Hiện giờ, dù không biết cô ta ra sao, mà thực ra cũng chẳng quan tâm, Âu Dương Phong cũng đã tránh xa những tranh giành không đáng có nơi Hoàng tộc. Ừm, cũng mong anh ta sống tốt, dù sao cũng là người ta đã từng động tâm...

Thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, ta cười tươi:

- Hoàng Thái Hậu yên tâm, con không sao. Người mới ốm dậy, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, con rất tốt, người đừng lo lắng.

Hoàng Thái Hậu thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ hài lòng. Chợt, bà quay sang bên cạnh:

- Thái Hậu, Phong nhi đâu rồi? Sao không thấy nó?

Thái Hậu trên khuôn mặt thoáng một nỗi niềm khó nói, nhưng cũng không để lộ ra ngoài. Vừa nãy, bà nghe tin từ thị vệ nói rằng đã thấy Thân Vương rời khỏi cung và phóng ngựa về phía Trúc Lâm, toàn bộ người trong Phủ Vương gia cũng được ban lệnh cho về quê với gia đình. Khi ấy, bà đã biết rằng Phong nhi đã từ bỏ những toan tính, âm mưu mà trở về với ước muốn ngao du thiên hạ của nó. Là mẹ, dĩ nhiên Thái Hậu muốn con trai luôn ở bên mình nhưng bà cũng không thể kìm kẹp được nó, có đúng không? Trúc Lâm... Trúc Lâm... đó là nơi bà thường dẫn Âu Dương Phong đến khi còn nhỏ, chỉ cho nó những tiếng chim véo von trên vòm cây, dạy nó cách thổi kèn lá trúc,... Những niềm yêu thương, gắn bó thân thiết ấy, đã không trở về được nữa rồi. Sát hại Tiên Hoàng, bà cũng đâu muốn, trong giây phút hạ độc chén thuốc ấy, bà cũng đau lòng lắm chứ. Bà biết Tiên Hoàng yêu bà đến nhường nào, bà cũng biết sớm muộn gì ngôi vị Thái Hậu cũng về tay bà. Nhưng đàn bà mà, luôn hồ nghi về mọi thứ xung quanh, mặc cho chuyện có bày lù lù ra trước mắt. Bà vẫn luôn sợ hãi, sẽ có một ngày Tiên Hoàng chán ghét bà, tống bà vào nơi lãnh cung lạnh lẽo.

Trở lại với thời điểm này, nhìn vào đôi mắt mong chờ của Hoàng Thái Hậu, Thái Hậu lại không biết nên trả lời thế nào.

Ta thấy tình cảnh đó thì một phần cũng hiểu được nỗi khó xử của Thái Hậu, liền lên tiếng:

- Vương gia nói sẽ ra khỏi cung để vi hành thiên hạ, xem xét cuộc sống của nhân dân Ngọc Quốc. Người nói có thể định cư luôn ở một nơi nào đó vì muốn hòa nhập với cuộc sống của dân chúng.

- Thế à? – Hoàng Thái Hậu có nét tiếc nuối.

- Hoàng Thái Hậu, người còn có thần nhi bên cạnh người mà. – Âu Dương Thần lên tiếng, nở nụ cười.

Dứt lời xong, hần liếc nhìn ta một cái, lúc đó ta cũng nhìn hần. Khoảng cách hai mắt chạm nhau, như có một tia sáng lóe lên. Âu Dương Thần hững hờ quay đi, tránh ánh mắt ta. Ha, giờ lại là chiêu tránh mặt nữa sao?

Hoàng Thái Hậu vui vẻ gật gật đầu.

- Thế còn Hoàng thượng và Hoàng hậu, hai đứa con bao giờ cho ta bế cháu? - Hoàng Thái Hậu vẫn còn rất vui, bà hỏi.

Câu hỏi đó như chạm vào sợi dây đàn đang được căng ra giữa ta và Âu Dương Thần. Sắc mặt người kia tối hần đi, không nói gì. Mấy phút sau, Âu Dương Thần mới lên tiếng:

- Thần nhi chợt nhớ còn có một số việc chưa giải quyết xong, thần nhi lui trước. – Nói rồi, hần cúi người hành lễ. Chưa kịp để cho Hoàng Thái Hậu lên tiếng, hần đã quay người đi mất.

Không khí trở nên ngưng đọng, như muốn đông đặc lại. Ta nhìn xung quanh thấy vẻ mặt hơi ngạc nhiên của Hoàng Thái Hậu và ánh mắt kì lạ của Thái Hậu thì cười gượng, vô cùng muốn chui xuống hố mà trốn đi. A, Hoàng Thái Hậu à, Thái Hậu à, người có biết hiện giờ hai người rất đáng sợ không?

Thái Hậu là người lên tiếng đầu tiên:

- Hoàng hậu, hai đứa con cãi nhau à?

- Cãi nhau? – Hoàng Thái Hậu nhìn ta lo lắng.

- A, ui da, con đau bụng quá, con xin lui ạ.

Ta vì quá cấp bách, không biết nên đối đáp như nào, cũng chẳng muốn lời chuyện “đức lang quân yêu quý” muốn hru mình ra nên giả vờ ôm bụng, cúi người xuống, mặt nhăn nhó như đang rất rất đau, tay còn lên nhéo bụng mình một cái làm nước mắt trào ra. TMD, tác giả, cô thực sự là mẹ kế, tại sao lại nở đờn một con người dễ thương như ta vào chân tường thế này kia chứ?. Mặc kệ nó đi, tình cảnh hiện giờ, chuẩn là thượng sách, chuẩn là thượng sách a.

Hoàng Thái Hậu càng lo lắng hơn:

- Thái Hậu, mau mau gọi thái y.

- Không cần đâu ạ, chỉ là trở trời một chút thôi, một chút sẽ khỏi ngay. Con xin lui. Ngày mai con sẽ lại đến ạ. – Ta cúi người hành lễ với Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu, nhanh chân lùi ra ngoài, chuẩn thẳng.

Hoàng Thái Hậu không hiểu đầu cua tai nheo gì, quay sang Thái Hậu:

- Thế hai đứa nó cãi nhau thật à?

- Thần thiếp cũng không biết. – Thái Hậu cũng chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, ngờ ngẩn đáp.

Im lặng một lúc, Hoàng Thái Hậu vẫy tay gọi Thái Hậu lại, thì thầm vào tai bà cái gì đó. Không biết Hoàng Thái Hậu đã nói gì, chỉ thấy khi kết thúc câu nói, hai người nhìn nhau cười thỏ bí.

Hoàng Thái Hậu: ”Ta chỉ là vì vận mệnh đất nước. Cháu ta nhất định phải có người nối dõi a.”

Thái Hậu: ”Đêm nay Tây Ngọc Cung sẽ rộn ràng lắm đây. ”

Tác giả: “...”

.....

Đông Cung...

Âu Dương Thần ngồi bên bàn đầy tấu chương. Chiếc bút lông được gác trên nghiên, giọt mực đen thấm đẫm đầu bút. Hắn chống cằm gõ gõ ngón tay. Khuôn mặt của người kia lại hiện lên trước mắt. Về mặt đó là như nào đây? Cái kiểu mím môi lại như cam chịu lắm là thế nào? Cứ như thế hắn mới là người có lỗi vậy. Mà hắn đã làm gì? Không phải người nên giận là hắn mới phải sao?

Ném mạnh cái cốc đựng bút ngay tầm với, Âu Dương Thần bực mình chửi thầm một tiếng. Đã thế Hoàng Thái Hậu lại còn dả động đến chuyện đó nữa. Đến mũi xanh cũng bị đội ngay trước mắt cũng bị đội rồi thì làm cái đó kiểu quái gì chứ?

Vừa lúc đó, một tiếng gõ cửa rụt rè vang lên.

- Thưa Hoàng thượng...

Lấy lại bình tĩnh, Âu Dương Thần nén bực bội trả lời:

- Chuyện gì?

- Thái Hậu gọi người đến Du Nguyên Các.

Đến Du Nguyên Các?

Âu Dương Thần nhủ mày. Đừng nói là Thái Hậu lại nổi hứng bày trò gì nữa đi. Nghĩ thế nhưng chẳng dám nói ra, Âu Dương Thần chặc lưỡi, âm ờ rằng sẽ đến. Khi thái giám kia lui ra rồi, hắn mới uể oải đứng lên, vươn vai một cái. Gọi một cung nữ vào dọn dẹp đồng hồ độn dưới đất, Âu Dương Thần bước ra khỏi phòng.

.....

Du Nguyên Các là một lầu nhỏ ở trên cao nằm gần Tây Ngọc Cung. Độ cao của nó so với mặt đất cũng không đến nỗi là quá cao, đủ để đón lấy những cơn gió đêm mát lạnh mang theo từ phía Liên Thủy Hồ.

Âu Dương Thần lên đến nơi thì cái người mà hắn không muốn gặp nhất bây giờ với Thái Hậu đang ngồi nói chuyện vô cùng vui vẻ, sắc mặt cũng đen đi vài phần. Dù không muốn nhưng cũng không thể thất lễ với người lớn, hắn cũng không nói gì mà ngồi xuống phía đối diện người nọ.

Ta đang ở Tây Ngọc Cung thì bỗng nhiên bị Thái Hậu gọi đến Du Nguyên Các. Hỏi lý do thì không nhận được câu trả lời, ta đành đi theo thái giám. Hay, dù gì thì cũng không thể vô lễ với người khác được, đi cũng đâu mất mát gì. Đến Du Nguyên Các, ta thấy ngay một bàn đầy thức ăn. Đang ngờ nghech nhìn đồng hồ ăn trước mặt thì Thái Hậu nhanh tay kéo ta ngồi xuống gần bà, nói chuyện cực kì tự nhiên, như không có chuyện gì cả, chỉ là một bữa cơm thân tình giữa mẹ chồng và nàng dâu.

Một lúc sau, nhân vật cuối cùng cũng xuất hiện. Ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt khó xử của người đối diện, ta liền không biết nói gì, nụ cười cũng như mất tự nhiên mà cứng lại. Sao hắn lại ở đây? Không phải nói rằng có chuyện bận nên về Đông Cung rồi sao?

- Hôm nay Hoàng Thái Hậu tỉnh lại, đó là chuyện rất vui, đáng để mở tiệc ăn mừng. – Thái Hậu tươi cười nói.

- Nhi thần mạn phép hỏi, vậy không phải nên mở tiệc lớn hơn sao? Còn phải mời cả Hoàng thất nữa chứ? – Âu Dương Thần hơi nheo mắt, hỏi lại.

- Việc đó để tính sau. Giờ ta đang rất vui, gọi hai con đến không được sao? Không lẽ Hoàng thượng bận việc quá không có thời gian để mắt đến Thái Hậu ta nữa sao? – Thái Hậu đã sớm rung rung nước mắt nhìn người được gọi là Hoàng Thượng kia.

Âu Dương Thần hoàn toàn bó tay trước tình cảnh này, chỉ biết âm thầm thờ dài ngoai ngán. Lần nào mà đuổi lí thì y như rằng Thái Hậu lại dùng chiêu này với hần. Nhưng nếu như vậy, hần là Thái Hậu có kế hoạch nào đó. Trong đầu Âu Dương Thần lóe lên một tia cảnh giác. Mầu hậu hần một khi đã ra tay là ít ai cản được, nguy hiểm, cực nguy hiểm nha.

Trái ngược với hần, người kia lại như chẳng có chút phòng vệ nào, cứ ngoan ngoãn tiếp chuyện Thái Hậu, đón hết ly rượu này đến ly rượu khác. Âu Dương Thần khá là bức bối. Nữ nhân đó, nàng ấy là cái thùng chứa rượu sao? Uống nhiều như vậy, lát nữa về phòng kiểu gì chứ? Lại uống nữa. Điệp Điệp, tư lượng của nàng cũng có vẻ cao quá nhỉ? Giỏi lắm. Nha đầu này, vẫn lại uống tiếp sao? Được lắm, đã thế Âu Dương Thần hần không thềm đề y nữa. Uống, uống chết nàng đi. Âu Dương Thần đang vô cùng bức mình.

Người nào đó vẫn không nhận ra tâm tình của người nọ, vô tư đồ hết đồng rượu trên bàn vào bụng, đầu óc đơn giản chỉ nghĩ rằng chiều lòng mẹ chồng là việc nên làm. Âu Dương Thần bên kia đóng vai ông chồng cau có khó chịu.

- Hoàng hậu, ta thấy con cũng say rồi, không nên uống nữa.

Thái Hậu thất bại trong việc chuốc rượu con trai yêu quý thì quay sang chuốc rượu con dâu. Miệng thì nói “không nên uống nữa” nhưng tay bà thì vẫn một mực đưa lên một ly rượu nữa, làm ra vẻ như chỉ là quen tay rồi nhanh chóng đặt xuống bàn, trong lòng âm thầm cười trộm.

- Con chưa say đâu. Hôm nay để con hầu rượu người. – Ta lắc đầu, đỡ lấy ly rượu trên tay vị trưởng bối, ngang ngạnh từ chối.

Nhưng cái ly rượu kia chưa có diễm phúc đặt đến miệng thì đã bị một bàn tay lớn chặn lại. Giật thứ trên tay ta xuống, Âu Dương Thần sắc mặt không có gì gọi là tốt, lời ta nhắc nhở không nghe. Hần lễ phép cúi đầu với Thái Hậu:

- Xin người thứ lỗi, Hoàng hậu đã quá chén rồi. Thần nhi đưa nàng về Tây Ngọc Cung trước.

Thái Hậu tỏ vẻ lo lắng, gật gật đầu ân chuẩn.

....

Ta mơ màng nhưng vẫn nhận ra mình đang bị kéo đi. Bàn tay lớn của người kia như nắm trọn lấy tay ta. Hơi ấm từ bàn tay kia len lỏi qua từng ngón tay, bao bọc, truyền qua dây thần kinh dưới lớp da mỏng.

A, rượu, ta muốn uống nữa. Tên đáng ghét này, sao tự nhiên lại lôi ta đi? Ta bước bình vùng tay ra khỏi hần thì lập tức chân loạn choạng như sắp ngã. Đột nhiên sao lại choáng thế nhỉ. Lập tức, có một vòng tay rắn chắc đưa ra làm ta nhào vào lòng người kia. Mùi hương quen thuộc bủa vây lấy thân thể, xộc vào mũi, quyến luyến không rời. Đầu óc mông lung, ta như bị mùi hương kia làm cho ngạt thở, muốn thoát ra mà không thoát được.

Đẩy mạnh hần ra, ta chống tay vào tảng đá bên cạnh mà nôn thốc nôn tháo, lực phù ngũ tạng như muốn lộn nhào. Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng ta, tay còn lại đưa cho ta một cái khăn lụa mỏng. Ta ngẩng mặt lên thì đụng ngay ánh mắt tràn ngập lo lắng cùng xót xa của Âu Dương Thần. Đôi mắt hồ phách sâu thẳm như xuyên cả tâm can. Đôi môi hần mím lại. Bất chợt, hần lôi ta dậy, ép ta lên lưng hần, công ta về hướng Tây Ngọc Cung.

Tầm lưng rộng rắn chắc khiến người ta thật an tâm mà áp mặt lên đó, hoàn toàn không lo nghĩ gì.

- Nàng thật ngọc...

.....

Âu Dương Thần đẩy cửa phòng đi vào. Cả phòng tràn ngập ánh nến ấm áp dịu dàng. Ngọn lửa lúc cao lúc thấp, hắt bóng người cao lớn lên tường nhà. Ta được đặt xuống ghế. A, khát quá. Cảm giác khô khát ở cổ như muốn kêu gào chủ nhân rằng nó cần nước. Ta quờ quạng trên cái bàn lớn, lấy nước trong ấm trà rót vào chén, đưa lên miệng một hơi uống sạch.

Âu Dương Thần không biết lấy ra từ đâu một cái khăn mặt đã được nhúng nước, nhẹ nhàng lau mặt cho ta.

- Đừng tự hành mình nữa. Không uống được thì cứ từ chối. Uống nhiều vậy làm gì?

- Người làm thế này là có gì? – Ta vẫn ý thức được người trước mặt là ai, khó khăn lên tiếng.

- Sao?

- Người là người muốn chấm dứt mà, tại sao cứ quan tâm ta thế làm gì? Đừng làm ta hoang tưởng rằng người yêu ta chứ? Ta sẽ khó buông tay ra lắm.

Ta gạt bàn tay đang áp lên mặt mình xuống. Đầu vẫn còn hơi ong ong. Xuy, chắc mình đang mơ thôi. Làm gì có chuyện tên đó lại đưa ta về chứ? Là mơ, chỉ là mơ mà thôi. Mà nếu là mơ thì nói hết ra cũng chẳng sao đâu nhỉ.

Người kia như khựng lại đôi chút. Nàng đang nói cái gì? Ý của nàng lúc này là sao đây? Người buông tay trước là nàng, người trách móc hần cũng là nàng. Thế là sao? Hần trở thành người sai từ khi nào? Điệp Điệp, nàng chính là đang đùa giỡn với hần ư? Âu Dương Phong đi rồi, giờ nàng trở lại với hần? Vậy, hần là cái thứ gì đây? Nhưng không để tình cảm bùng nổ làm mất hết lí trí, Âu Dương Thần đứng dậy, bình thản nói:

- Nàng say rồi, đi nghỉ đi. Ta về cung.

Dứt lời, hần quay người định bước đi thì đột nhiên bị một bàn tay nhỏ kéo lại.

Ta túm áo hần ghì xuống, bắt hần đối mặt với ta. Ép môi mình vào đôi môi kia, ta ngang ngược đánh dấu lên đó. Hừ, đừng tưởng bỏ ta là dễ thế. Cường bức ta thành thân xong rồi thì một cước đá ta đi để vui thú oanh yến ư? Còn lâu.

Được lắm, cứ coi như đời thực hần là Hoàng đế nên ta không dám làm gì đi, giờ thì ở trong giấc mơ của ta, ta chiếm hữu. Có gì không đúng sao?

Buông hần ra rồi, không để tâm đến cái nhũm mày cùng khuôn mặt khó hiểu của hần, ta vẫn túm cổ áo hần, nói to:

- Nhóc con, ngươi đừng tưởng ta không làm gì thì ngươi được lòng hành. Hoàng đế cái quái gì chứ? Hoàng đế thì được phép cướp đi trái tim ta mà chưa được cho phép sao? Bà đây không thêm giầu nữa. Âu Dương Thần, ta yêu ngươi đấy. Rồi sao nào? Giỏi thì từ chối đi. Hừ, ta không cho phép ngươi từ chối đấy. Ngươi là người của ta.

Làm loạn chán chê rồi, ta ép hần ngã xuống giường, cúi người hôn lên cổ hần. Khi buông ra, một dấu hôn đậm chất sở hữu đã huy hoàng xuất hiện trên cổ người nọ. Ta cười hả hê nhìn hần. Âu Dương Thần, trong mơ của ta thì bà đây là chủ, có nói gì thì người ngoài đời cũng không biết. Thôi thì coi như giải tỏa đi.

Âu Dương Thần rơi vào hoàn cảnh như thế thì đột nhiên trở nên ngờ nghệch. Nàng vừa nói nàng yêu hần? Chính miệng nàng vừa nói? Lại còn... khụ... đề hần lên giường nữa. Chẳng lẽ đây là tác dụng thần kì của rượu sao?

Mái tóc dài mượt vương trên khuôn mặt anh tuấn của hần, thoảng qua một mùi hương nhẹ nhàng quyến rũ. Bị nàng áp lên người, cái thứ đáng xấu hổ kia cũng có phản ứng. Hần nhếch môi cười. Lí trí hay cái gì gì đó, vứt hết nó ra sau đi. Bây giờ mà thành ngốc nghếch để nàng làm bừa thì không phải sẽ mất mặt lắm sao? Hần lật người một cái, biến người đề trở thành người bị đề. Người kia còn ngây ngốc nhìn hần, đôi môi hồng mấp máy như mời gọi tư tưởng phạm tội. Mái tóc đen xòa trên mặt gối. Đôi mắt đen mơ màng. Bờ vai trắng ngần lộ ra sau lớp áo mỏng xộc xệch.

Âu Dương Thần cúi xuống hôn lên đôi môi mà hần khao khát bấy lâu. Mùi rượu nồng nàn len vào mũi, như muốn làm say bất cứ ai.

- Điệp Điệp, là nàng dụ dỗ ta.

Ta đột nhiên thành thế bị động thì khó chịu cự quạ. Thấy vậy, người kia liền giữ chặt lấy ta, đôi môi ấm nóng phủ lấy môi ta, hoàn toàn không cho ta cơ hội phản công. Đầu óc mơ hồ tạp nham, như nửa mơ nửa tỉnh. Đây là mơ thôi mà, sao cảm giác chân thật thế?

Nhân lúc ta không chú ý, lưỡi hần xông vào khoang miệng, công phá thành chủ, như muốn dò tìm mọi góc ngách. Hơi thở dồn dập, nhịp tim cũng nhanh hơn mà không thể kìm lại được.

Trong chốc lát, quần áo cũng bị lột ra không còn lại gì. Thân thể ấm nóng phủ lên người ta. Dang tay ôm lấy người đó, ừm, cơ thể cũng không tệ. Đã đến bước này, muốn rút lui cũng không

thể rồi, chỉ bằng thuận theo tự nhiên đi.

Từng nụ hôn mạnh mẽ đáp xuống cổ, xuống ngực như khẳng định quyền sở hữu, như thể đã hần kim nén từ rất lâu rồi. Nhất định, Âu Dương Thần hần sẽ không để nàng chạy lung tung nữa, nhất định giữ chặt nàng trong tay. Điệp Điệp nàng, chỉ có thể là của hần thôi. Bàn tay lớn trượt từ lưng xuống, lướt khắp thân thể kiều mị, động chạm đến những nơi thầm kín nhất.

Trong căn phòng ngập tiếng thở dốc, đôi lúc lại vang lên tiếng rên đầy mờ ám. Trên giường, một thân nữ tử ôm chặt lấy người nọ, móng tay ghì vào lưng. Giường gối xộc xệch, rối loạn.

Bất chợt, hạ thân truyền đến một cơn đau dữ dội. Ta cắn mạnh vai nam nhân kia:

- Chết tiệt. Đau, ta không làm nữa. Ngươi mau ra đi.

Động tác cũng dịu đi chút ít, hần ghé xuống, đôi môi lướt qua vành tai ta làm nó không tự chủ mà đỏ lên. Hơi thở nóng bỏng như phả vào cái tai nhạy cảm

- Ngoan, chút nữa sẽ không đau nữa.

TMD, ngươi có phải ta đâu mà nói chứ? Ta nguây nguây lắc đầu, mấy sợi tóc bết mồ hôi mà dính vào mặt. Nhưng từ “không” chưa kịp nói ra thì đã bị người kia nuốt gọn.

Màn rèm buông lỏng, ẩn hiện một cảnh xuân sắc.

Ánh mắt dịu dàng dừng lại trên khuôn mặt xinh xắn vẫn còn đỏ ửng của nữ nhân trong lòng mình, Âu Dương Thần nở một nụ cười thỏa mãn. Đưa ngón tay vén lên sợi tóc còn trên mặt, hần hôn lên trán nàng một cái:

- Điệp nhi, nàng là của ta.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Sáng

Mặt trời theo cửa sổ len vào căn phòng, phủ lên chiếc giường lớn. Trên đó, một thân nữ tử với tấm lưng trắng muốt mịn màng, nửa dưới lưng đắp lên cái chăn mỏng. Mái tóc xõa dài trên gối, làm người ta có cảm giác quyến rũ không nói thành lời.

Ta vươn mình tỉnh dậy, đầu óc còn váng hơi rượu nên hơi choáng. Hừm... hôm quá kí ức chỉ dừng lại ở lúc trên bàn rượu với Thái Hậu, thế mà lại say đến mức về phòng như nào cũng không biết, quả thực mất mặt quá. Ta day day day trán, cảnh tượng trong giấc mơ đêm qua lại hiện ra, chân thực một cách đáng sợ. Mắt bắt giác lại đồ lên. Ta không nhận được tự chủ mình một câu, đúng là hoang tưởng quá rồi. Ta thử ngồi dậy thì đột nhiên thấy cả thân người nhức mỏi. Hả? Cái gì cơ? Nhức mỏi? Nghe nói... Ta đen mặt, trong lòng ngàn vạn lần cầu mong không phải như vậy. Giờ mới để ý, hình như mình không mặc quần áo mà ngủ... Châm chậm vén chăn lên, ta chỉ hận không thể đập đầu vào tường mà chết quách đi cho rồi. Đúng không phải là mơ sao? Vậy...

Ta xấu hổ nằm vật xuống giường, chầm chần kín đầu, mặt đỏ lựng còn hơn tôm luộc. A, a, mẹ ơi, con gái mẹ thất thân rồi... Mà người làm ta thế này lại là cái người đó. Làm sao đây? Đến tùm áo hần bắt hần chịu trách nhiệm hay là im im cho qua chuyện? Hề, nhắc mới nhớ, người kia đâu?

He hé mắt nhìn ra ngoài chần, căn phòng yên tĩnh không một bóng người. Đừng nói là có người nào đấy có ý định ăn xong chùi mép đi. - - Liếc mắt đến chiếc gối trống không bên cạnh, chợt thấy một mẩu giấy nhỏ. Mấy dấu hỏi chấm bay ra trong đầu. Ta tò mò cầm lên thì thấy một dòng chữ như rồng bay phượng múa:" Ta ở Đại Điện. Dậy rồi nhớ ăn sáng, không được để đói. - Âu Dương Thần." Trong lòng bỗng nhiên hạnh phúc đến kì lạ. Hần lo lắng sao? Sợ ta bỏ bữa? Khóe môi nhẹ nhàng cong lên thành một nụ cười, hòa cùng nắng mai.

Ta ra khỏi giường, vớ lấy cái áo ngủ khoác lên người. Lấy chân gạt gạt cái chăn che đi dấu tích của một đêm xuân, ta thay quần áo rồi gọi Tiểu Hương vào, sai dọn dẹp phòng và không quên bảo nha đầu đó giữ kín mấy thứ chăn gối kia. Bần thần ngồi nhìn ra khỏi phòng, ta lưỡng lự không biết có nên đến Đại Điện không? Có nên gặp mặt người đó không? Mà gặp thì nói cái gì bây giờ?

.....

Một lúc sau, ta đứng trước Đại Điện, thầm nói với mình chỉ là do tò mò nên mới đến đây, là tò mò mà thôi >

- Điệp Điệp? Cô đến à?

Ta quay lưng lại thì thấy Kha Dương đang nhìn ta bằng ánh mắt kì lạ. Vẫn là cái mái đầu rối bù như ổ quạ cùng thanh kiếm là vật bất ly thân, hần lững thững đi đến chỗ ta, cất tiếng hỏi. Trong Hoàng cung, hần là cái người dám gọi hần tên ta ra như vậy, hoàn toàn không coi Hoàng hậu như ta ra cái gì - - . Mà cũng phải, đến cả tên đương kim thiên tử hần còn dám xưng huynh đệ cơ mà. Được rồi, bỏ qua vấn đề đó, đối với việc xưng hô, người hiện đại không cầu nệ tiểu tiết như ta cũng không để ý làm gì nhưng cơ sao hần cứ phải nhìn ta bằng cái ánh mắt nhàn nhạt như thế chứ?

- Ừ.

- Đây, chúng ta nói chuyện chút được không? - Kha Dương bỗng nói.

Ta gật đầu. Hần ngồi xuống lan can gỗ ở hành lang trước đại điện.

- Cô biết tại sao Thái Hậu lại chọn hậu thuận cho Âu Dương Thần chứ không phải Âu Dương Phong không?

- Tại sao?

- Tại vì Âu Dương Thần sinh ra để làm vua. Từ phong thái, cốt cách đều toát ra một khí thế mà chỉ có kẻ để vương mới có. Hần ta biết dung hòa giữa tình cảm và lý trí trong cách trị quốc, Âu Dương Phong thì quá lý trí, quá lạnh lùng, không thể thành một vị vua thấu hiểu lòng dân được. Âu Dương Thần biết kìm nén cảm xúc, biết tự điều chỉnh hành vi của mình cho phù hợp với hoàn cảnh. Hần là một minh quân, một Hoàng đế anh minh không thua kém gì Tiên đế.

Ta bình thản nghe, lòng tự hỏi sao Kha Dương lại nói với ta những điều này? Khoe huynh đệ tốt sao? Hay bảo phải ta phải biết quý trọng người kia?

Kha Dương lướt ánh mắt qua ta, chợt cười nhạt.

- Nhưng hần đã gục ngã trước cô. Trước mặt cô, hần như một đứa trẻ bộc bạch hết suy nghĩ của mình, biết ghen, biết hơn giận, biết suy tư, biết vui vẻ, biết hạnh phúc chứ không chỉ mang cái mặt nạ giả tạo mang tên đế vương. Điệp Điệp, là cô giả ngốc hay là ngốc thật thế? Âu Dương Thần hần yêu cô rồi. Chuyện của cô và Âu Dương Phong, ta biết. Ta không hiểu cô suy nghĩ gì nhưng người thuộc về cuộc đời mình, vốn chỉ có một mà thôi.

Ta im lặng, cứng họng không biết nên nói gì, sắc mặt cũng kém đi vài phần. Giúp người ngoài giật ngôi báu của phu quân mình, ta có phải mang cái danh gian phu dâm phụ trong truyền thuyết không nhỉ? Khoảng khắc nhìn thấy Âu Dương Phong, đã tự nhủ rằng người đó không phải quá khứ của ta, vậy mà

vẫn mù quáng mà lao đầu vào cái lưới Âu Dương Phong giăng sẵn. Là ta quá ngu ngốc sao?

- Ta cũng không hiểu Âu Dương Thần yêu cô ở điểm nào. – Kha Dương chống tay nghiêng đầu nhìn ta. – Ngực thì lép, người thì lùn, đầu óc thì ngu ngốc, hậu đậu lại thích ra dáng nguy hiểm, suốt ngày nghịch ngợm quậy phá, cầm kì thi họa không suất sắc, rốt cuộc có thứ gì tốt?

Tâm trạng này giờ bay biến hết, ta bực tức liếc Kha Dương, xì một tiếng. Tên đáng chết, người là đang nói cạnh nói khõe ta sao? Này nhé, ngực to đầu là nảo ngắn hết, người không hiểu sao? Cái gì mà hậu đậu với ngu ngốc? Ta có thể à? Không có!!! >

- Nói với ta mấy thứ này để làm gì?

- Để người với cái người kia mỗi người nhường nhịn nhau một chút. Ta không muốn ngày nào cũng nhìn cái bản mặt hầm hầm giận dữ của hấn đâu.

Kha Dương bĩu môi, đứng dậy, trong ánh mắt là tia khinh bỉ như muốn nói rõ ràng:” Ngu ngốc, người là nữ nhân ngu ngốc nhất trần gian!”

Kha Dương, người có biết là người khó ưa lắm không hả? >

- Thôi, vào trong đi, không tên kia lại nổi máu ghen tuông. – Kha Dương cười gian.

Ta không thêm nói với hấn nữa, quay người định vào Đại Điện.

- Hôm qua hai người có vẻ máu lửa nhỉ? – Kha Dương bỗng nổi hứng nói bóng gió.

Ta tròn tròn mắt. Đừng nói hấn đứng ngoài Tây Ngọc Cung nghe trộm đi. Ta ngoảnh mặt lại:

- Há? Người nói gì thế?

Kha Dương trộm cười, chỉ chỉ cổ ta. Ta cúi xuống nhìn, đập vào mắt là một dấu hôn nửa ẩn nửa hiện sau cổ áo. Ta xấu hổ kéo cao áo lên. Mẹ nó, Âu Dương Thần, sao người phải hành động mạnh như thế chứ? Hu hu, mẹ ơi, xấu hổ chết mất.

.....

Khi ta bước vào Đại Điện thì chỉ có một vài cung nữ, thái giám Âu Dương Thần và đối diện hấn là một nữ nhân xinh đẹp. Thân người kiều diễm, thướt tha đài các, ánh mắt có cao ngạo pha mấy phần tức giận nhìn người trên ngai vàng. Ấy thế mà cái người trên ngai kia không mấy may để ý, chỉ chống tay nhìn nữ nhân đó.

Sáng nay, đang nằm nghịch tóc ngắm nghía Hoàng hậu của hấn. Hấn không ngờ rằng người nàng yêu lại là hấn. Tâm tình vô cùng tốt, vô cùng hạnh phúc. Âu Dương Thần hấn ngắm nhìn nữ nhân trong lòng, tự cười một mình. Bỗng nhiên bị thái giám gọi đến Đại Điện. Hấn bất đắc dĩ ngồi khỏi giường, về mặt vô cùng miễn cưỡng. Đến nơi, tưởng chuyện gì quan trọng lắm, ai dè lại đến nghe công chúa phiền phức này nói này nói nọ, Âu Dương Thần cực kì không vui.

Âu Dương Thần nhìn thấy ta, vẫy tay gọi ta lại gần hấn. Ta đứng cạnh hấn liền bị hấn tự nhiên kéo lại sát mình. Âu Dương Thần nở nụ cười xã giao:

- Đây là Hoàng hậu của ta, mẫu nghi của Ngọc Quốc, ra mắt công chúa. Đây là đại công chúa Lung Linh Quốc- Tuyết Kỳ.

Ta hơi cúi đầu ra ý chào vị công chúa kia, cô ta cũng cúi đầu đáp lễ rồi nhìn ta bằng con mắt đánh giá.

Ở hiện đại, bao nhiêu năm là thành phần học sinh tiêu biểu của trường, những cuộc thi cấp quận đến cấp thành phố ta đều đã tham dự, thỉnh thoảng lại ra mặt tiếp đón các thầy cô ở sở về trường, đôi lần lại dẫn chương trình trong các cuộc thi văn nghệ lớn nhỏ toàn thành phố nên tính cách tự tin trước những ánh mắt như thế này ta phần nào đã được rèn rũa. Những lúc như này, nếu như né tránh, lại càng tỏ ra mình là người rụt rè, nhút nhát. Vì vậy, khi đôi mắt của công chúa kia đi đến, ta gạt nhẹ đầu, cười một nụ cười nhẹ nhàng khiến cô ta thu lại ánh mắt.

- Vụ việc của hoàng muội thần thiếp, mong Hoàng thượng xử lí dứt điểm. Thần thiếp còn phải trở về Lung Linh Quốc nữa.

- Nhưng ta đã nói rồi, kẻ gây ra toàn bộ sự việc này là Mai Phi- Mai Nguyệt Dung. Nhưng mấy ngày trước cô ta đã vượt ngục, với gia thế của gia tộc cô ta thì những việc này hoàn toàn có thể xảy ra dễ dàng. Ta cũng đã cho tìm kiếm và tìm thấy xác của cô ta trong rừng. Nếu quá thể quá thì ta có thể giao xác của cô ta cho người, người thấy thế nào? Mà một kẻ đã chết rồi thì như thế nào. Dù sao thì hoàng muội của người chết rồi cũng không thể sống lại, dù cho người có phan thấy Mai Phi cũng không thể làm gì. Vậy việc đó có ích không? Nếu đã không làm được gì thì bỏ qua đi, coi như tích đức cho đời, không phải sao?

Âu Dương Thần rõ ràng muốn dứt điểm chuyện này. Hấn nói liền một mạch không để cho Tuyết Kỳ xen vào. Giọng nói trầm trầm vang trong Đại Điện khiến Tuyết Kỳ nhất thời không biết nên nói gì. Đôi lông mày khẽ nhíu lại, cô ta im lặng. Đường đường là một công chúa, thế mà lại không có lòng bao dung, nhỏ nhen tính toán thì quả thật mất hình tượng. Cô ta tự nhủ rằng mình không thể thất thố.

Ta đứng bên cạnh, ngoan ngoãn lặng im hóng hớt. Nếu như dựa vào cuộc trò chuyện kia và thân phận của cô ả công chúa kia thì có thể hiểu được đại khái tình hình.

- Vậy...

- Thừa Hoàng thượng, thần thiếp có thể nói không? – Ta lên tiếng. Âu Dương Thần hơi ngạc nhiên nhìn ta rồi cũng gật đầu đồng ý. Ta mỉm cười, nhìn Tuyết Kỳ, cổ trướng ra vẻ mặt chán thành nhất. – Đại công chúa, người nghĩ lại xem. Người ta thường nói cứu một người con hơn xây bảy tòa tháp. Huống chi Mai Phi cũng đã xuống tuổi vàng rồi, có gì thì để Tuyết Phi trả thù, người vẫn giữ được hình tượng một đại công chúa hoàn hảo, bao dung, thế không phải là rất tốt sao? Sau này, người ta sẽ nhìn vào

người mà nói rằng vị công chúa kia thật tuyệt vời, đáng để học tập, là một nữ nhi trong mơ của bao người, vậy chẳng phải rất tuyệt. Đại công chúa, người nghĩ đi, đâu phải Ngọc Quốc chúng ta muốn gây rắc rối hay kéo dài thời gian, mối giao tình giữa hai nước, đâu vì một người mà dờ dẫm, có phải không?

Ta thường thì ghét nhất nữ nhân phiền phức như vậy, nhân tiện dạo gần đây cũng khó chịu cái miệng vì chẳng có gì làm. Nhân lúc này liền làm ra vẻ tri thức, nói một câu dài lê thê làm người đối diện kia choáng váng. Ta vẫn giữ nụ cười trên môi.

Tuyết Kỳ càng không biết nên nói gì. Lặng đi một lúc, cô ta mới trả lời:

- Thôi vậy. Thần thiếp đã làm phiền Hoàng thượng rồi. Thần thiếp xin lui. Ngày mai thần thiếp sẽ trở về Lung Linh Quốc.

Âu Dương Thần và Tuyết Kỳ khách sáo với nhau vài câu rồi cho cô ta lui ra. Trước khi ra khỏi Đại Điện, Tuyết Kỳ còn nhìn ta mà nói một câu:

- Hoàng hậu suy nghĩ thật thấu đáo. Thần thiếp còn phải học hỏi nhiều.

Chân bước ra khỏi cửa Đại Điện, Tuyết Kỳ vẫn còn ngờ ngợ về cuộc đối thoại nãy giờ, có cảm giác như vừa bị lừa một cách ngon ơ. Đôi phu thê nọ là kẻ tung người hứng sao? Kết hợp ăn ý đến thế? -_-

[Shel: Chính xác là thế đấy=))]

.....

Tuyết Kỳ vừa đi khỏi, Âu Dương Thần liền phát tay cho thái giám và cung nữ lui hết ra ngoài. Bỗng chốc cả một Đại Điện lớn chỉ còn mình ta với hần. Trần bằng ngọc thạch chạm trổ tinh tế. Những cây cột lớn bằng gỗ khắc hình rồng uốn lượn mềm mại. Không khí trở nên ngưng đọng. Âu Dương Thần kéo ta lại. Đang mất tập trung mà tay chợt bị giật lấy, ta liền mất đà ngã vào lòng hần. Vừa ngẩng đầu lên thì đụng ngay khuôn mặt đẹp yêu nghiệt của người nọ. Đôi mắt hồ phách sâu thăm nhìn ta, như chỉ muốn thu hết ta vào mắt. Đôi môi bị ta chiếm giữ đêm qua giờ gần ngay trước mắt. Mái tóc rũ xuống vàng ánh tinh anh, đẹp dịu dàng.

Trước ánh mắt nhu tình kia, ta nhất thời bất động, sự căng thẳng cũng theo đó mà dâng lên như nước thủy triều.

- Điệp Điệp... – Âu Dương Thần dịu dàng gọi tên ta, giọng khàn khàn đầy ấm áp.

- Ừm... – Ta bất giác bị mê hoặc bởi giọng nói cuốn hút đó, ngoảnh đầu đáp.

Âu Dương Thần nhìn ta, rồi, hần chợt bật cười:

- Hôm qua nàng cũng thật quá nhiệt tình đi.

Ta đen mặt, không khí lãng mạn vừa tạo ra cũng bay biến hết. Ta đâm mạnh vào ngực hần, mắng lên một tiếng:

- Biến thái!

- Khụ... Nàng bạo lực quá. – Âu Dương Thần cúi người, ôm ngực giả vờ ho khụ khụ mấy cái nhưng vẫn giữ chặt ta trong lòng.

- Đáng đời. – Ta nhướn mi nhìn kẻ trước mặt, cười đắc thắng. Đợi hần ngẩng người lên rồi, ta mới cọt nhả tựa vào người hần, dùng ngón tay nhỏ nhỏ vẽ vẽ trên khuôn ngực rắn chắc. – Vậy... có muốn hưu nữa hay không?

Lập tức, Âu Dương Thần tròn tròn mắt:

- Nàng dám, nàng dám à? Cả xương cả thịt nàng đều bị ta ăn sạch sẽ, nuốt gọn vào bụng rồi, nàng không trốn được đâu, ngoan ngoãn ở bên ta đi.

Âu Dương Thần không hổ danh là mất dạy, hần ghé sát vào tai ta, thì thầm. Sau đó, một nụ hôn mãnh liệt đập xuống môi ta. Tê dại đầy quyến rũ. Ánh mặt trời hắt vào Đại Điện, phủ lên hai thân ảnh đang hôn nhau say đắm. Hạnh phúc... mới chỉ là bắt đầu.

.....

Những ngày tiếp theo là những ngày vô cùng hạnh phúc và vui vẻ. Tình cảm giữa ta và Âu Dương Thần cũng đã gắn bó hơn trước rất nhiều. Hoàng Thái Hậu cũng dần hồi phục, giờ bà có thể ngồi hàng giờ nói chuyện được rồi. Ta và Âu Dương Thần mỗi lần đến thăm đều mang khuôn mặt tình nồng ý đậm, không còn là giả vờ như trước khiến cho Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu hết sức vừa lòng.

Một ngày nắng đẹp, khi Âu Dương Thần đã lên triều rồi, ta ngồi trong hoa viên Hoàng cung vuốt ve Tiểu Hắc. Tiểu Hắc là một con mèo ta nhặt được ở gần phía Liên Thủy Hồ. Lúc mới gặp, Tiểu Hắc gầy trơ xương, bị bỏ rơi bên bờ tường. Bộ lông đã sớm bị lấm lem hết cả, nhưng cả bộ mặt vẫn nổi bật lên đôi mắt đen thẫm đẹp đẽ. Ta liền đặt tên cho nó và nhặt nó về, mặc cho Tiểu Hương ca cảm hết lời. Tắm cho nó xong mới nhận ra Tiểu Hắc là một con mèo lông trắng. Nhưng tên đã đặt, đâu thể rút lại. Thế là Hoàng cung có một con mèo trắng tên Tiểu Hắc.

Hai tuần trôi qua, Tiểu Hắc được đồ ăn Hoàng cung tẩm bổ đã mập mạp lên đôi chút. Lông cũng đã dài ra, mềm mượt như nhung làm ta cứ muốn ôm nó mãi. Mỗi lần nhéo nhéo cái tai vểnh lên của nó, Tiểu Hắc lại ré lên một tiếng. Nhưng Tiểu Hắc lại rất biết lấy lòng chủ, rất đáng yêu, rất dễ thương. Nói chung là ta rất thích nó. Một vài lần, Âu Dương Thần bực mình đá nó ra ngoài cửa phòng vì ta quá để tâm vào Tiểu Hắc mà lơ đãng. Mà cũng tại Tiểu Hắc là giống đực nên mới vô tình nhận lấy con ghen lồng lộn như vậy. Âu Dương Thần, có ai giống như ngươi không? Đến mèo cũng ghen được. >

Ta vuốt vuốt bộ lông trắng mềm của Tiểu Hắc. Con mèo nhỏ nằm ườn trong lòng ta, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn phơi nắng. Ta rút từ trong túi ra một sợi lụa hồng dài dài, cười nham hiểm nhìn Tiểu Hắc. Con mèo nhỏ như được cảm nhận được mức độ nguy hiểm thì cảnh giác lùi lại, kêu lên mấy tiếng. Ta càng tiến lại gần, nó càng lùi nhiều hơn. Bất chợt, nó quay người phóng vụt đi. Ta liền chạy theo, hét lên:

- Tiểu Hắc, đứng lại, ta phải đeo nơ cho mày!

Con mèo càng chạy nhanh hơn, chốc lát đã biến khỏi tầm mắt ta. Ta giận dữ dậm chân rồi cầm dải lụa đi tìm nó. Con mèo chết dầm, để chủ nhân phải đi tìm thế này đây.

Đến một hành lang nhỏ ở Tư Phùng Điện, ta chợt nghe tiếng mèo kêu, có vẻ rất thảm thiết cùng với tiếng nói:

- Ngoan, mèo cưng, chị nuôi em nhé.

Ta liền chạy đến thì thấy Tiểu Hắc đang vùng vẫy trong lòng một cô nương nào đấy. Mái tóc dài túm gọn, quần áo không giống phi tần hậu cung mà giống nữ tử giang hồ. Trên hông còn đeo một cây kiếm nhỏ.

- Tiểu Hắc... – Ta gọi.

Tiểu Hắc liền kêu lên một tiếng như gặp được cứu tinh. Cô nương kia ngẩng đầu lên nhìn ta, cười:

- Mèo của cô à? Xin lỗi, ta tưởng nó là mèo hoang.

Khẩu khí phóng khoáng, vui vẻ, không một chút cầu nệ. Ta gật gật đầu. Tiểu Hắc nhảy ra khỏi vòng tay kìm kẹp của nữ tử kia, chạy đến vờn chân ta lấy lòng. Ta bĩu môi. Con mèo đáng chết, ta không quan tâm ngươi nữa. Ta nhìn người trước mặt, cười đáp lại:

- Cô là ai thế? Trước giờ ta chưa từng gặp cô. Ta là... à... Hoàng hậu Ngọc Quốc.

Ta đáp lại, lúc đầu không định xưng Hoàng hậu nhưng Âu Dương Thần nói rằng ở trong cung mà có ai hỏi ta là ai thì phải trả lời như vậy. Thế mới không bị bắt nạt.

Người kia nghe ta nói thế thì kinh ngạc, mở to đôi đồng tử đen lấy nhìn ta không chớp mắt. Giây phút sau, cô ta cười tươi như hoa, chạy đến ôm chầm lấy ta, kêu một tiếng:

- Hoàng tâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Ta ngồi trong phòng trước mặt là vị cô nương khi nãy. Sau một hồi chia sẻ thông tin, ta biết được nàng ấy là muội muội của Âu Dương Thần, tên Âu Dương Nhi. Từ nhỏ đã có máu phiêu lưu, không chịu ngồi yên trong cung cấm làm một thực nữ yếu đuối, nàng liền trốn cung ra ngoài. Mấy lần như thế, Thái Hậu sau khi sử dụng hết các biện pháp giáo dục, thuyết phục, cưỡng chế đều không có tác dụng thì chán chường buồn nói nữa, mặc kệ cho nàng muốn làm gì thì làm. Âu Dương Nhi lại được sự ủng hộ của Hoàng Thái Hậu và Tiên Đế thì như cá gặp nước, quyết định dứt áo ra đi, phiêu bạt giang hồ đây sóng gió, thênh thang mới về cung một lần.

- Sao Quận Chúa không đến Ngọc Long Cung trước, có lẽ Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu nhớ Quận chúa lắm đó.

Ta đón lấy đĩa bánh từ tay Tiểu Hương mang đến, đặt lên bàn, dịu giọng nói. Âu Dương Nhi tuy không phải là một nữ tử thuộc dạng yếu đuối cảnh vàng lá ngọc, ngày ngày chăm sóc cho nhan sắc của mình nhưng cũng mang một nét đẹp dễ khiến người ta trầm trồ. Đôi mắt to đầy linh hoạt, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi làm người ta dễ dàng nghĩ rằng đây là một cô nương vô lo vô nghĩ. Tính cách lại hào sảng, phóng khoáng, thực là có phần rất giống con gái hiện đại, rất thoải mái, không khiến người người yêu mến. Nếu dùng hai từ để miêu tả nàng, thì đó chính là: đáng yêu, dễ mến.

Trên đường về Tây Ngọc Cung, đến đâu cũng có người cười tươi chào Âu Dương Nhi, nàng cũng vui vẻ chào đáp lại. Xa Hoàng Cung lâu như vậy mà vẫn dành được nhiều cảm tình vậy thì quả thật Âu Dương Nhi dễ lại rất nhiều tình cảm tốt cho những người nàng tiếp xúc.

Âu Dương Nhi cầm một cái bánh, trên tay vẫn ôm cốc trà. Nàng bĩu môi giận dỗi:

- Tầu à, tầu gọi muội được rồi, đừng nói Quận chúa mãi thế.

- Vậy được không?

- Sao lại không?- Âu Dương Nhi chớp mắt hỏi vặn lại. Sau đấy, nàng đặt cốc trà xuống bàn, áp tay lên má, thở dài về nuối tiếc. – Hầy, hầy, muội yêu thương Hoàng huynh hơn mười năm, thế mà chỉ đi có một chút đã có người cướp huynh ấy đi rồi. Đau lòng quá đi. Tầu tầu, hai người nhất định phải hạnh phúc nhé.

Chớp mắt, Âu Dương Nhi đã nước mắt lưng tròng, sụt sịt sụt sịt. Ta đen mặt. Sao lại chuyển chủ đề nhanh thế? Mà cái gì mà yêu thương hơn mười năm đi, đừng nói cái này là huynh muội luyện nhé. A, bà tác giả đáng chết, bà cũng đừng nhấn tâm mà nói rằng cô bé đáng yêu này là tình địch của ta đi. Cơ mà lại còn cái gì mà chúc hai người hạnh phúc? – v – Rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra đây?

- Muội đang đùa ta đúng không? – Ta bình tĩnh nâng chén trà lên uống.

- Muội sao nỡ mang sinh linh bé bỏng của muội ra đùa chứ? Tội nghiệp con, phụ thân con thuộc về người khác rồi. Hức... mẹ thì không sao nhưng con thì...

Âu Dương Nhi cup mắt, đưa bàn tay xoa xoa cái bụng phẳng lì, mắt còn hơi róm róm nước, giọng nói thê lương ai oán. Nhìn nàng, người ta không biết đây là đùa hay là thật nữa.

- .... Phụt.

Độc giả, bạn không nhầm đâu, Điệp Điệp ta đã phun trà thành công một cách oanh liệt rồi. Ta không biết nên nói gì. Âu Dương Nhi, là muội quá phóng khoáng mà lỗi việc này ra đùa, là Ngọc Quốc cho phép chuyện huynh muội được phép “ây ấy” hay là đây là sự thực. Ta vạch đen đây mặt.

...Cốp...

Một tiếng va chạm vô cùng thanh thúy vang lên. Âu Dương Nhi không biết khóc giả hay khóc thật thì giờ hoàn toàn ứa nước mắt, ai oán ôm cái đầu đáng thương vừa bị cốc, uất hận nhìn người đằng sau. Âu Dương Thần một thân long bào đứng chống tay. Mái tóc nhẹ bay, đôi môi khẽ nhếch lên một cách không hài lòng, sắc mặt có vẻ là cực kì không tốt. Âu Dương Nhi nuốt nước bọt, cười giả là ôm tay hắn:

- Hoàng huynh yêu quý, muội nhớ huynh lắm. Lâu lắm không gặp huynh, giờ huynh cao lớn rồi, đẹp trai hơn rồi, mặt cũng có vẻ đàn ông hơn rồi, không còn vẻ non choẹt vất ra sữa như trước nữa. Hoàng tầu chắc chắn là rất mất công cái tạo huynh nhỉ.

Cái vẻ đau đớn u uất vừa rồi hoàn toàn biến mất, Âu Dương Nhi cười toe toét bên cạnh Âu Dương Thần, nói tía lia không ngừng nghỉ. Đến tận khi nhận được cái trừng mắt đầy cảnh báo của hắn mới chịu khép miệng.

- Muội nói có tình cảm với ta à? Hơn mười năm? Đứa con đáng thương trong bụng? Được lắm, chúng ta tìm Thái Hậu nói chuyện nào. Chắc người mong ngóng muội lắm đấy.

Âu Dương Thần gạt Âu Dương Nhi ra, kéo ta lại trong lòng, nụ cười nguy hiểm lại lóe lên. Âu Dương Nhi bỗng chốc mặt không còn thần sắc, bù lu bù loa mà gào lên, túm lấy ta mà khóc lóc:

- Hoàng tầu, muội sai rồi, chỉ là nói đùa một chút thôi mà. Hoàng tầu, tầu đừng để bụng rồi bắt hoàng huynh tới nay nằm đất đó. Hu hu, tầu tha lỗi cho muội đi.

Âu Dương Thần đứng một bên nhưồn mây, ánh mắt lộ vẻ hài lòng. Được thôi, chỉ cần không phải nằm đất thì hắn cũng không so đó gì. Con nha đầu đáng chết này, dám ăn nói lung tung trước mặt nàng, nhờ nàng mà hiểu lầm thì con nhóc đó không yên thân với hắn đâu.

Âu Dương Nhi thấy ánh mắt đó thì thầm thở phào, cung kính cúi đầu, ra về rất là biết lỗi:

- Muội muội xin phép lui để dành không gian cho hai người ạ.

Nói rồi, Âu Dương Nhi cười gian một cái, nhấc chân đi ra ngoài. Nhưng đâu ai biết, khi đi qua ta, nàng ấy đã buông một câu với âm lượng cực nhỏ:

- Đại tầu, tầu với muội đều là nữ tử với nhau, chẳng lẽ tầu trọng sắc khinh đồng đội sao? Đại tầu, nhất định đêm nay phải bắt huynh ấy nằm đất.

Kèm theo đó là cái nháy mắt đầy tin tưởng.

Ta: _ = Âu Dương Nhi, muội không làm diễn viên thì thực phí hoài một tài năng.

.....

Mấy ngày sau đó, ngày nào Âu Dương Nhi cũng chạy đến Tây Ngọc Cung, không buồn đua lê thì cũng dạy cho ta mấy trò chơi mà nàng học được ở phía ngoài Hoàng cung, rồi nói về giang hồ thú vị đến mức nào, những ngày phiêu du vui thú ra sao làm ta vô cùng thêm muốn. Cứ tưởng xuyên không sẽ được ngày ngày trôi qua đi khắp thiên hạ để xem cổ đại với hiện đại nơi nào vui hơn, cứ tưởng sẽ được tự do bay nhảy khắp nơi, ai dè lại xuyên vào một cô tiểu thư bị ép hôn, suốt ngày nơi cung cấm, thực chán. Và thế là ước mơ “Xách mông lên và đi” của ta ngày nào lại được Âu Dương Nhi thành công

khơi dậy.

[Ở một góc nào đó, Âu Dương Nhi cười thỏa mãn với kế hoạch tẩy não của mình.]

Chính vì cái lí do kia, ở một đêm nọ, ở Tây Ngọc Cung, một tình huống khá là hay ho đã xảy ra thế này:

Ta ngồi bần thần bên ghế, chống cằm mơ mộng, ánh mắt mông lung phóng ra màn đêm đang mưa rả rích, thăm lặng thờ dài. Bên cạnh, ngọn lửa trên nền bập bùng cháy, tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp. Mái tóc xõa dài, y phục kiêu diễm thướt tha, nếu ai nhìn vào cũng nghĩ đó là một vị cô nương u buồn vì tình yêu.

Âu Dương Thần vừa duyệt xong đóng tấu chương bên trong phòng, đi ra thấy Hoàng hậu của mình đang thả hồn tận đâu đâu thì tự nhủ thâm chắc là đang nghĩ về mình. Hắn liền đi đến, nhẹ chộp lấy vai nàng:

- Ủa.

- Á...

Ta giật mình, vung tay một phát, người phía sau bị cả bàn tay nhỏ kia đập vào mặt. Lại nhìn khuôn mặt ngơ ngơ của người con gái nào đấy, muốn khóc mà không khóc nổi. Sao hắn lại yêu nàng được chứ. Ngộ quá đi mất.

- Áy, có sao không? Ta xin lỗi, ai bảo nguoi tự nhiên làm ta giật mình chứ?

- Không sao, không sao. Nàng đang nghĩ cái gì mà nhập tâm thế?

- À, ta đang nghĩ nếu như mình mà được bay nhảy như Âu Dương Nhi nhỉ. Hay, nếu trước kia nguoi không ép hôn ta thì ta nhất định sẽ trốn khỏi Tể Tướng Phủ, tha hồ vùng vẫy tự do, có yêu ai cũng không ai sắp đặt. Biết đâu sẽ có một đàn mỹ nam bám gót ta, nguyện quỳ xuống dưới chân ta ấy chứ nhỉ. A, lúc ấy sẽ khó chọn lắm, anh nào cũng đẹp trai, làm sao mà chọn được đây? Lập một đàn nam sủng cho riêng mình cũng tốt. Hắc hắc...

Ta mắt sáng như sao, vẽ lên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ, khuôn mặt tỏa ra ánh sáng hạnh phúc, không để ý phu quân yêu quý của mình đang nòng nặc dấm chua.

Âu Dương Thần tức giận. Đạo gần đây, ngày nào Điệp Điệp cũng một câu Âu Dương Nhi, hai câu Âu Dương Nhi. Nào là Âu Dương Nhi nói thế này, Âu Dương Nhi bảo cái kia. Hôm nay còn có ý định vượt tường lập nam sủng? Quá lắm rồi, con nha đầu này, đúng là tiềm nhiệm toàn mấy thứ độc hại vào đầu nàng rồi mà.

Nhưng Âu Dương Thần nhà mình là ai? Hắn quyết không đầu hàng số phận, mặt dày tiến tới chỗ ta, móng vuốt lại lộ ra, ôm lấy ta từ phía sau, gác đầu lên vai ta, bắt ta nhìn hắn. Ánh mắt hồ phách sâu đẹp để nhìn ta chăm chăm, giọng nói khàn khàn ấm áp vang lên:

- Vậy ta thì sao?

Ta bật cười, đưa tay búng mũi hắn, nói:

- Nguoi là chính thất của ta mà.

Âu Dương Thần rạng rỡ hẳn lên, hắn cười cười, trong giọng nói có chút cảm động:

- Ta biết nàng sẽ không bỏ rơi ta mà.

- Chính thất dễ bị thất sủng. Ta sẽ vui thú với “thê thiếp” xung quanh. Hê hê...

Mặt Âu Dương Thần lại đen như đất nồi.

Ta hả hê. Thỉnh thoảng trêu ghẹo hắn cũng thật là vui đi. Nhưng nụ cười chưa kịp tắt, một nụ hôn cảm thú lại đáp xuống, như muốn rút cạn không khí của ta. Âu Dương Thần cười:

- Vậy trước khi bị thất sủng ta phải đem nàng đi ăn sạch sẽ đã chứ.

- U... Lưu manh... Eo ta còn đang đau a.

- Yên tâm, ta sẽ nhẹ nhàng.

Thế là, bạn Điệp Điệp không kịp chống cự, liền bị “ăn sạch sẽ” trong đêm...

Về Âu Dương Nhi, sáng hôm sau liền bị cấm cung mà không rõ lí do, và cái người ra chỉ thị cấm cung còn ai khác ngoài vị Hoàng huynh kính mến. Âu Dương Nhi mù mờ tội nghiệp chỉ còn biết ôm song cửa mà nước mắt tuôn rơi.

Thế mới bảo, nam nhân khi ăn dấm chua cũng rất nguy hiểm. (ノ▽ノ)

.....

Một ngày nắng đẹp, khi ta đang ngồi bên cửa sổ đánh chén đám bánh mà Trần mama mới làm, trong lòng vô cùng thỏa mãn. A, cuộc đời vậy mới đúng cuộc đời chứ? Ăn ngon ngủ kĩ, đúng là thiên đường mà.

[Shel: Thế ai bảo rằng cuộc sống phiêu du giang hồ, vây quanh bởi trai đẹp mới là hạnh phúc?]

Đột n

hiên, từ cửa sổ, một cái đầu nhô lên. Ta giật mình lùi lại, suýt ngã khỏi ghế. Mẹ ơi, ma xuất hiện giữa ban ngày sao? Nhưng bạn ma đó lại quay ngang quay ngửa đây cảnh giác rồi nhanh chóng leo vào phòng, tay vớ lấy một cái bánh nhét vào mồm ăn ngon lành.

Âu Dương Nhi sau khi xử lí gần hết đĩa bánh mới chạy đến ôm ta:

- Tẩu tẩu, muối nhớ tẩu lăm. Mấy ngày nay Hoàng huynh cấm cung lăm muối không đi thăm tẩu được.

Âu Dương Nhi vừa kể tội, vừa cố nhai nốt miếng bánh. Rồi, nàng đứng thẳng dậy, nắm tay ta:

- Nhưng mà muối phải đi rồi. Muối lại phiêu bạt giang hồ rộng lớn, đầy rẫy tươi đẹp tự do của muối tiếp đây. Tẩu bảo trọng nhé.

Nói xong, nàng quay người đi luôn. Nhưng đi luôn thế nào được. Ta túm lấy áo của Âu Dương Nhi, ánh mắt mong ngóng:

- Ta cũng muốn đi.

- Nhưng mà tẩu thuộc quyền đóng dấu của Hoàng huynh rồi, làm sao đi được chứ? – Rồi, nàng vỗ vỗ vai ta. – Tẩu à, tẩu rất tốt nhưng muối rất tiếc.

- Đừng đợi ta, ta sẽ xin hần. Nếu không được thì cùng lăm ta trốn cung.

Nhớ đến ánh mắt như muốn giết người của vị Hoàng huynh đáng kính của mình, Âu Dương Nhi khẽ rung mình một cái. Nàng lắc mạnh đầu, ra vẻ không được. Nhưng đối diện với nét mặt cầu xin vô cùng động lòng người của Hoàng tẩu, nàng lại mềm lòng:

- Vậy... tẩu cứ thuyết phục Hoàng huynh đi. Nhưng mà không được trốn đó.

- Được. – Ta gật đầu, bước vào con đường chiến sĩ cảm tử.

.....

Đêm đó, ta đợi Âu Dương Thần phê duyệt tẩu chương xong, chắc chắn rằng nét mặt của hần đang là vui vẻ mới lại gần, làm ra vẻ thiếu nữ rụt rè mà nói:

- Đây...

- Huh?

- Mai ta rời cung được không?

- Không được. – Âu Dương Thần thẳng thừng từ chối.

- Đi mà, chỉ một tuần thôi.

Ta ghé sát lại gần hần, mè nheo.

- Không.

- Vậy... 5 ngày?

- Không.

- 4 ngày?

- Không.

Ta cố gắng nằn nì, mỗi bước tiến sát hần hơn. Nhưng kẻ nào đó lại chẳng may buông một tiếng “Ừ.”. Ta ngược nhìn hần, ánh mắt đang thương cùng nằn nì ỉ ôi, sớm đã không để ý mình đang tạo ra một cảnh tượng vô cùng ám muội. Âu Dương Thần cũng không thể không để tâm được nữa. Hần nuốt khan miếng nước bọt, lật ngược tình thế để ta xuống giường...

XXXXX.....

Sau khi ăn no nê rồi, Âu Dương Thần thỏa mãn ôm ta trong lòng. Ta lại nhân cơ hội đó, ngọt ngào lên tiếng:

- Vậy... 4 ngày nhé...

- 1 ngày. Chỉ được một ngày thôi. Hết ngày phải về ngay, không được la cà.

Âu Dương Thần đành bắt lực thờ dài, tiếp tay dung túng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Ra khỏi cung, ta hoàn toàn không giữ chút ý tứ nào của cái người mang danh Hoàng hậu, lườn lờ khắp chợ. Long Kinh là kinh thành của Ngọc Quốc, tập nập người qua kẻ lại. Cả con đường rộng lớn ồn ào những tiếng người, xen vào đó còn cả tiếng gà, tiếng vịt quang quác. Ta trầm trồ ngắm nhìn mấy thứ đồ hình như chỉ cổ đại mới có, lòng tự nhủ đem mấy thứ này về hiện đại bán thì có phải được ời tiền không rồi sau đó cười một mình như con tự kỉ làm thu hút biết bao ánh mắt.

Khụ, được rồi, là ta có hơi không kìm nén được bản thân, biết rõ mình hiện đang trong cái hình hài nam nhân mà nhìn đồng vãi vốc trang sức tự cười, có lẽ có chút kì dị. Lại nói về cái hình dáng đậm chất nam nhi cổ đại này chỉ là bị bạn Âu Dương Thần ép buộc thôi. Hắn nói rằng: "Ra ngoài không được đá mất đura tình với kẻ khác. Chính vì vậy phải mặc mấy đồ này vào." Đáng phần uất hơn, hắn còn vỗ vai ta mà nói rằng: "Yên tâm, nàng không có cái gì đâu, không lộ được." kèm theo ánh mắt dâm tà hướng đến cái bộ phận dưới cổ. Khóc ròng. Chẳng lẽ ta quả thật là lép đến vậy sao?... Không tin. Được rồi, là tự an ủi bản thân thôi >

Âu Dương Nhi chạy theo sau, thái độ vội vã như sợ ta gây chuyện. Đến trước mặt ta, nàng thờ hồng học mà nói:

- Đại huynh à, làm ơn đừng có rời muội mà đi lại tự do thế. Nếu huynh làm sao thì muội nhất định sẽ chết rất thê thảm đấy.

Ta coi như không nghe thấy, vẫn thản nhiên xử lí đồng đồ ăn ôm trong tay. A nha, đồ ăn nơi này quả thực rất ngon, rất tuyệt vời, ăn mãi không chán. Âu Dương Nhi thấy ta có vẻ chẳng để tâm đến nàng thì hồn dôi quay mặt đi. Chợt, lọt vào tai ta là một trận ồn ã:

- Khách quan, lại đây, lại đây. Ôi vinh hạnh quá, ngài lại hạ cố đến Hà Thiên Lâu của chúng ta, vào đi nào.

- Khách quan, nhìn ngài hôm nay thật phong độ.

- Khách quan, sao lâu rồi ngài không đến thăm chúng ta vậy, thật buồn quá.

- ....

Ta quay đầu lại thì thấy ngay một hàng dài mỹ nữ ăn mặc thướt tha, mặt phủ lên cả đồng phấn đang ẹo ọt đứng trước cửa mời khách. Trên môi các nàng luôn là nụ cười nịnh nọt không tắt. Sau lưng các nàng là một tòa nhà to bự đại, trang hoàng vô cùng lộng lẫy, trên biển treo mấy chữ như rồng bay phượng múa mà cũng không kém phần là loi: "Hà Thiên Lâu". Mắt ta liền sáng lên. Ôi mẹ ơi, đây là thanh lâu trong truyền thuyết sao? Thực là hay ho mà. Ta đã từng có ước muốn làm chủ một cái thanh lâu như này, ngày ngày mở cửa ra là mỹ nhân, nhắm mắt lại cũng là mỹ nhân, tiền bạc vô số, là một tú bà đứng đầu kho tàng mỹ nhân. Nghĩ đến cái viễn cảnh đó, ta lại không nhịn được mà cười ngoác đến tận mang tai.

Như đã nhận ra được biểu cảm kì lạ của vị đại tẩu của mình, Âu Dương Nhi chợt dạ nhìn ta thì thấy ánh mắt sáng lên nhìn cái thanh lâu trước mắt. Đầu lóe lên một dòng ý nghĩ: "Thiên a, toi rồi." Quen biết ta chưa lâu nhưng cũng đủ để Âu Dương Nhi biết mỗi lần người nào đó cười như vậy thì sau đó thế nào cũng có chuyện. Thế nhưng, chưa kịp hành động, bàn tay nhỏ của nàng đã bị ta nắm lấy. Quay lại tặng cho Âu Dương Nhi một nụ cười tươi rói, ta nói:

- Muội yêu, thanh lâu thẳng tiền thôi.

- Không được, tuyệt đối không được. – Âu Dương Nhi giờ tay chữ x, lắc đầu nguây nguẩy, nhất quyết không có ý định đi vào. – Huynh là người cao quý, không vào đó được, đi thôi, cách xa nơi này ra nào.

Nói xong, nàng liền kéo tay ta mà ra sức muốn đi. Ta vòng tay qua cổ nàng, cười như hoa hướng dương giữa trời nắng đẹp, tiến thẳng vào Hà Thiên Lâu. Âu Dương Nhi quẫy đạp, gào thét, khóc lóc nhưng vẫn không giữ chân được vị Hoàng tẩu một mực muốn dẫn thân vào chốn hồng trần sa đọa. Trong trí óc đi liền với sự việc đi vào thanh lâu là khuôn mặt đen như đất nòi với khí thế áp đảo của ác ma của Âu Dương Thần. Âu Dương Nhi đáng thương lại một lần nữa muốn khóc mà không khóc nổi. Đây lại là Hoàng tẩu của nàng, sử dụng bạo lực lôi người nào đó ra thì cũng bị giết, không động tay động chân thì bị lôi kéo đi theo, cũng vẫn chính là chết. Âu Dương Nhi không biết nên làm gì mới phải, đành phó mặc cho số phận đẩy đưa...

Trong thanh lâu xa hoa mỹ lệ, ta ngó nghiêng bên này bên kia. Thanh lâu này hình như rất lớn, ở giữa là một đài cao. Trên đó có một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp động lòng đang múa hát. Ông tay áo nhẹ nhàng bay nhảy theo tiếng đàn, thướt tha mà yếu điệu. Phía dưới, tiếng cười nói vang lên. Ta nhìn quanh, thâm khinh bỉ. Là một đám nam nhân cùng nụ cười khả ố nhìn mỹ nhân kia, một tay còn ôm người khác, khung cảnh... thực chướng mắt. Ta nhăn

mặt tránh ra xa đám người nồng nặc mùi rượu đỏ. Âu Dương Nhi cũng chạy theo, mặt ánh nét lo lắng. Nàng kéo ta lại, ghé sát tai ta nói:

- Đại tẩu, chúng ta đi được chưa? Muội không thích nơi này.

- Đi thế nào được, ta còn chưa chơi đã.

Mặc dù cái cảnh tượng lúc này có hại mắt thật nhưng cái nơi được gọi là thanh lâu cổ đại này, ta còn chưa khám phá hết, làm sao đi được. Trái với ta, Âu Dương Nhi vô cùng khẩn trương, lòng nóng như lửa, chỉ hận không thể đem ta mà lôi ra khỏi đây nhanh nhanh.

Bỗng nhiên, trước mặt ta xuất hiện một bà cô đứng tuổi, khuôn mặt đậm phần cùng nồng nặc mùi nước hoa. Bà ta cười giả lả với ta, ánh mắt âm thầm đánh giá. Ta nhếch môi cười. Thứ đồ ta đang mặc cũng thuộc hạng thượng đẳng khiến tú bà đó tưởng rằng đã cầu được một con rùa vàng.

- Vị công tử này tương mạo thanh tú, lần đầu đến Hà Thiên Lâu của chúng ta sao? Ở đây có rất nhiều các cô nương nổi tiếng xinh đẹp. Không biết công tử muốn chọn ai? Ngọc Vô Nguyệt hay là Khôi Liên Thùy?

- Ta là nữ tử. – Ta nở nụ cười dịu dàng.

Âu Dương Nhi trợn mắt, không thể tin nổi vào tai mình. Hoàng tẩu của nàng, lại cứ nhiên đi xác định thân phận như thế? Không thể nào! Không được, như vậy thì sẽ xảy ra chuyện lớn hoàng tẩu của nàng tính khí thất thường, không hiểu lại bày ra chiêu trò gì đây. Âu Dương Nhi âm thầm than trời trách đất, tự hỏi hận rằng tại sao lại mang vị Hoàng tẩu này ra ngoài làm nàng hiện giờ chỉ muốn đập đầu vào tường chết quách luôn cho rồi.

Tú bà của Hà Thiên Lâu cũng mở to mắt, không hiểu nổi nữ nhân trước mặt là muốn làm cái trò gì? Đường đường là nữ nhi lại đi vào thanh lâu? Đừng nói à ta là muốn tự nguyện bán thân đi.

- Tại hạ là nữ tử giang hồ, phiêu bạt đến đây thấy Hà Thiên Lâu nên nảy sinh niềm hứng thú. Không biết... ta có thể thử một điệu được không?

Ta cười híp mắt, tay chỉ người đang ở trên khán đài cao cao kia. Âu Dương Nhi sốc, nàng lại ghé sát tai ta:

- Hoàng tẩu, tẩu là mẫu nghi thiên hạ, không thể a.

- Tại sao ta không thể?

- Bởi vì... bởi vì tẩu rất cao quý, không thể trở thành kĩ nữ thanh lâu được >

- Không đâu, ta và họ đều là nữ tử, tại sao họ làm được mà ta lại không? Ta muốn thử. Muội đừng cản ta. – “Dù sao thì chuyện này cũng khá thú vị mà.” Ta cười cười, gạt Âu Dương Nhi ra, đến trước mặt tú bà. – Thế nào? Có được không? Ta cam đoan sẽ không làm hư hại gì đến việc kinh doanh của thanh lâu cả.

- Ô, đừng khách sáo. Không sao cả. Nào nào, vào đây, thay đồ thôi.

Tú bà cười đến không nhìn thấy mặt trời. Đùa, nhìn người này nét nào ra nét ấy, tuy giả danh nam nhân nhưng cũng có nét thanh tú đến kiều mị, chắc chắn là một hồng nhan trong ngàn vạn hồng nhan. Lôi kéo còn chưa được, đây lại tự dâng mình đến trước mặt, sao có thể từ chối? Bà ta liền sốt sắng kéo ta vào trong phòng. Phía sau, Âu Dương Nhi lo lắng.

Một lúc sau, khi đã được trang điểm, mặc đồ đủ kiểu rồi, ta được đưa ra ngoài. Nhìn mình trong gương, ta cũng không thể không há hốc mồm. Dù biết Điệp Điệp của thế giới này rất đẹp nhưng ta không ngờ lại đến mức này. Vòng eo thanh mảnh được ôm lấy bởi dải lụa trắng tinh, cả người khác lên bộ y phục màu lam nhạt, thanh thoát không chút nào tả xiết. Khuôn mặt được trang điểm không quá đậm, tôn lên đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ. Hàng mi dài phủ lên đôi mắt to tròn xinh đẹp. Mái tóc đen dài được cài lên vài cái châm ngọc, vài sợi tóc mai vương vấn lấy khuôn mặt trái xoan như làm tăng phần kiều mị.

Âu Dương Nhi há mồm định nói gì đó nhưng lại ngậm lại, rõ ràng tỏ sự kinh ngạc không nói thành lời. Bình thường ở trong cung, Hoàng tẩu của nàng tuy rất ít khi trang điểm nhưng vẫn đẹp, một nét đẹp tự nhiên đầy mê hoặc. Nhưng nàng không thể tưởng tượng được khi ngoài nào đó trang điểm lên lại có thể thành một nét đẹp khuynh thành đồ quốc thế này.

Tú bà thì khỏi phải nói, nồn nóng đưa cho ta cây cầm rồi giục ta ra ngoài. Ta gật gật, cười nhẹ. Máy kĩ nữ xung quanh thấy nụ cười đó không hện mà dấy lên tia đố kị cùng ngượng ngùng. Các nàng không phục khi có người cười lại đẹp đến thế nhưng cũng chẳng làm được gì ngoài việc đứng nhìn.

Ta bước ra khán đài. Trong phút chốc, thanh lâu còn ồn ào đột nhiên im bất không một tiếng động. Tất cả ánh mắt đều hướng về phía ta, có sừng sốt, thần phục, có thêm muốn cùng ghen tị. Ta bình thần ngồi xuống, đặt cây cầm lên đùi, ngón tay mảnh mai lướt qua sợi dây đàn. Âm thanh trong trẻo da diết vang lên khắp thanh lâu. Từng lời ca, từng thanh âm như muốn len lỏi vào tâm can người người mà ẩn cư.

Ta hơi cúi đầu làm mái tóc rũ xuống, vô tình tạo ra một vẻ đẹp bí ẩn mà quyến rũ. Hàng mi dài khẽ nhắm hờ. Đôi môi mở rồi lại đóng, nhấp nháy theo lời ca.

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần, thì nước mắt mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ, thì trái tim mới thôi không tan vỡ?

Khóe mắt ta xanh xao tiêu tụy

Nhưng không một ai thấu hiểu.

Lời thề năm xưa thật hoàn mỹ

Như vùng trời đầy cánh hoa rơi.

Ta say sưa thả hồn vào bài ca, như không muốn dứt ra. Cũng không biết mình đang hát gì, chỉ biết bất chợt mà bật ra ca từ của một bài ca nào đó. Giọng hát trong trẻo vang vọng, ngân vang cùng tiếng đàn. Ta không biết, trên lầu cao, có một ánh mắt kì lạ đang chăm chú nhìn mình. Đôi mắt lạnh băng cùng nụ cười nhếch mép đầy thú vị. Cứ thế, cứ thế... đến khi bài hát vừa kết thúc, phía dưới liền dội lên những tiếng

vỗ tay rần rờ, như chấn động cả thanh lâu.

- Cô nương này là ai thế? Hôm nay ta muốn cô nương này.

- Ta cũng muốn. Bao nhiêu tiền ta sẽ chi tất.

- Không được, cô nương này phải là của ta. Ta trả 3 nghìn lượng.

Phía dưới vọng lên những tiếng bàn tán, rồi đến giá tiền. Mà giá trị của đồng tiền đó, ngày một tăng dần. Tú bà mắt sáng ngời khi nghe đến tiền. Ta hơi nhú mày, nhưng cũng không phản ứng gì quá mạnh. Tú bà nhìn ta, ý muốn hỏi ý kiến. Hề, xem ra bà già này làm ăn còn biết điều.

- Ta...

- Ta trả tám vạn lượng.

Ta vừa mở miệng định nói thì bị một giọng ngang ngược xen vào cắt lời. Những người xung quanh nghe đến giá tiền thì im re không nói gì, chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn kẻ vừa ra giá. Thế nhưng, cái người nào đó hình như lại thích ra vẻ bí ẩn. Trên khuôn mặt là cái mặt nạ che nửa dọc khuôn mặt – v -. Chỉ thấy mắt bên kia là ánh mắt lãnh đạm cùng cái nhếch môi tự kiêu. Hắn nhẹ nhàng bên lầu cao đáp xuống, bỏ mặc một nữ tử đang đứng trên ai oán nhìn xuống. Hào phóng ném ra tờ ngân phiếu, hắn ôm ngang người ta mà biến mất trong biển người.

Sự việc xảy ra quá nhanh, Âu Dương Nhi chạy đến thì đã không thấy người đầu nữa rồi, ngẩng đầu lên thì chỉ thấy cái chấm đen đang dần biến mất phía xa.

.....

Ta bị cấp mạng đi, hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đang bế mình trên tay. Đừng nhảm, nói bẽ cho nó hoa mỹ thế thôi, nhưng thực ra là hắn đang vác ta ấy - ____ -. Ta thấy cả người không thể cử động, cũng không thể nói, đau đớn nhận ra: “Mẹ nó, lại bị điểm huyết rồi.”

Không thể nói thì sao chứ? Đầu thế không rửa sạch. Ta trong lòng ngàn vạn lần mắng cái kẻ kia. Đồ hỗn đản, đồ đáng ghét, đồ mắc dịch. Mẹ nó chứ, bà đây cho phép người mang ta đi à? Đã thế lại còn vác như vác một con lợn thế này. Tên đầu heo, bà đây mà cử động được thì việc đầu tiên sẽ là đá chết người.

Kẻ kia có vẻ đã cảm nhận được cái luồng sát khí mà mình đang vác, liếc mắt nhìn ta một cái. Môi cong lên thành nụ cười nguy hiểm. Âm trầm mà băng lãnh.

Ta rụt đầu. Đừng có hiểu lung tung, không phải là ta sợ đâu. Ta không sợ, nghe chưa hả? Chỉ là... A, trời lạnh thế nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Gió lướt vù vù qua tai, ta ở trên vai người kia sau một hồi cố gắng gầy dựa cộng vùng vẫy cộng cố gắng gào thét kết hợp chửi rủa ngẫm cũng chẳng có lấy một chút phản ứng của cái vị nào đó hào phóng chỉ một đồng tiền lời ta đi thì chán, quyết định làm lơ, phó mặc cho số phận.

Ta liếc mắt sang bên cạnh, tò mò thử nhìn xem dung nhan của hắn thế nào. Ai dè đập vào mắt chỉ là một miếng đồng lạnh ngắt được điêu khắc có vẻ khá là tinh xảo. - _ - Tên này có phải là có vấn đề về nhan sắc không nhỉ? Cứ đeo cái mặt nạ như vậy không thấy khó chịu sao? A, nghe trong truyền thuyết thì mấy kẻ trong giang hồ đều thích làm ra kiểu hành tung kì bí. Sùm sụp cái mặt nạ này, là thuộc vào loại kia hay là vì gây thù chuốc oán nhiều quá mới phải dùng đến để che mặt mà chạy trốn. Hề, chắc thuộc trường hợp thứ hai.

Suy nghĩ vớ vẩn một hồi, tên kia đã đặt chân mà dừng xuống trước một tòa nhà rất lớn, rất hoành tráng. Ta há mồm, không biết nên nghĩ gì. Hắn là hạ

nhân ở đây? Kẻ chạy trốn mà còn có cái chỗ ở to đùng như này... Xuy, đừng nói hẳn tìm được một vị chủ tử anh minh thần vũ, máu mặt giang hồ đi.

Kẻ kia vừa đi đến thì cánh cổng lớn dần dần mở ra, hắc lãnh đạm sải chân mà bước vào, hoàn toàn không một chút cúi mình hay run sợ. Trái lại, hẳn đi đến đâu, người ở đó cũng khép nép mà cúi đầu vô cùng cung kính. Ta nhìn xung quanh, xem ra địa vị của tên này cũng khá cao nhỉ? Nhìn xem, người ta sùng kính hẳn như vậy, cứ như là chỉ thiếu nước đặt hẳn lên đầu thôi. Đột nhiên, kẻ kia dừng lại, không chút thương tình giải huyệt cho ta rồi đem ta đặt xuống nền đất lạnh cứng. Ta ai oán nhìn hẳn nhưng khi ngẩng đầu lên thì chỉ chạm phải ánh mắt lạnh lạnh làm ta bất giác ngây người.

- Giáo chủ, cung kính chào mừng người trở về.

Sau lưng ta vang lên một giọng nói trầm trầm đầy lễ độ. Ta ngoảnh mặt lại thì thấy một nam nhân thân mặc hắc y, mặt mày thanh tú chỉ chừng hai mươi tuổi, cúi đầu hành lễ với người kia. Kẻ được hành lễ thì khoát tay, nói:

- Liễm Phương, đem nữ nhân này về phòng, thay y phục cho cô ta rồi đếm đến chỗ ta.

- Tuân lệnh, giáo chủ. – Liễm Phương cúi đầu.

Nhận được câu trả lời, kẻ kia không thêm đoái hoài gì, quay người đi mất. Xa xa, vạt áo tím khẽ lay động theo từng bước chân.

Trên hành lang lớn, Liễm Phương ngồi xuống trước mắt ta, đuôi mắt cong cong nở nụ cười kiêu diễm. Y dịu dàng đưa tay ra, nói:

- Cô nương có thể đứng dậy được không?

Miệng thì nói thế nhưng tay y lại tự động mà kéo ta đứng lên. Ta cười đáp lại:

- À, cảm ơn công tử.

- Đừng gọi ta công tử, kêu một tiếng Liễm Phương được rồi. – Liễm Phương cười.

Ta gật gù đầu, sau đó cũng không nói thêm gì. Liễm Phương đi trước thấy người phía sau không đi theo mình thì quay lại, hơi nhú mày:

- Sao không đi? Giáo chủ rất không thích phải chờ đợi.

Ta cười khỏ, không biết nên nói như nào cho phải. Chết tiệt, có ai bị bắt về còn tự nguyện đi theo không chứ? Ta cho dù có đầu óc không được bình thường cho lắm nhưng tư duy vẫn vô cùng giống người bình thường đấy nhé >

Liễm Phương nhìn ta, hình như đã phần nào hiểu được mấy cái ta đang nghĩ. Y lại gần:

- Thực ra giáo chủ rất tốt, chỉ là hơi nóng lạnh bất thường một chút thôi. Đừng sợ, giáo chủ không làm gì cô cả. Đi thôi, dù sao cũng phải thay đồ. Mặc bộ đồ rườm rà như này e rằng giáo chủ không thích.

Ta ngẩng mặt nhìn Liễm Phương. Từ nãy giờ, thấy hẳn ngoài giáo chủ ra vẫn là giáo chủ. Nên nói là y một lòng trung thành với tên kia hay là y và tên kia có gian tình? Khụ... đúng là suy nghĩ có hơi sâu xa một chút nhưng cũng không thể nói là không đề tâm.

Đối mặt với nụ cười gian tà và đôi mắt lấp lánh của ta, Liễm Phương có chút cảnh giác. Sao y lại có cảm giác như đang bị một con sói đang nhe nanh sấm soi thế này kia chứ? Lùi lại một bước, Liễm Phương cười:

- Cô nương, mời đi theo ta.

Ta ngừng lại ánh mắt như hổ đói, thần người nghĩ. Nha, dù sao cũng đã rơi vào cái nơi này, nhìn xung quanh, không phải là không thể thoát khỏi. Hiện giờ trước mắt lại có cái gian tình thú vị này, cũng không quá nhàm chán đi. Thôi thì cứ tạm thời lớn vồn ở cái chỗ này đi, tiện thể khám phá cái gọi là ma giáo như nào. Nghĩ rồi, ta gật đầu một cái rồi đi theo Liễm Phương. Trên đường đi, ta hỏi y về nơi này, y cũng không kiêu kị mà giới thiệu cho ta đôi chút.

Nơi đây gọi là Tà Băng giáo, một giáo phái lớn mạnh trong giang hồ, không phải tà cũng chẳng phải chính. Nam nhân lúc này là giáo chủ của Tà Băng giáo, tên Lãnh Hàn Băng. Tính cách lúc nóng lúc lạnh, thay đổi thất thường, là một trong Tam đại Cực Vĩ của giới võ lâm.

Tam đại Cực Vĩ? Lãnh Hàn Băng? Tà Băng giáo? Sao nghe quen quen? Ta cố vắt cái óc với chút chất xám ít ỏi để nhớ ra đã nghe cái danh này từ đâu. Chợt, một tia sáng lóe lên trong não.

OMG! OMG! OMG!

Chúa ơi, hãy tha thứ cho sự vô phép của con. Thực sự là không thể tin được. Cái người vừa nãy lại ngang hàng chức danh với Âu Dương Thần trên giang hồ. Tam đại Cực Vĩ. Trước đây Kiên Lưu cũng đã từng nói qua một lần rồi nhưng ta thật không thể tin nổi lại có ngày gặp mặt người trong Tam đại Cực Vĩ, mà lại trong cái tình cảnh thế này.

À, được rồi, đúng là bộc lộ cảm xúc có chút hơi sử dụng phép nói quá một chút. Thực ra thì ta cũng chẳng rõ Tam đại Cực Vĩ nó hoành tráng đến mức nào, cũng chẳng biết nó lợi hại ra sao, bất quá xếp ngang với Âu Dương Thần thì chắc là cũng có phần oanh liệt đi.

[Shel: Con gái, có phải là con đang tự hào về chồng con quá hay không? - ___-//]

Lại nói về Âu Dương Thần, ta đã đáp ứng với hắn là sẽ về trước khi mặt trời lặn. Ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào cái mặt trời chết dẫm kia đã trốn đi quá nửa. Aiz, ta mà không về đúng hẹn thì Âu Dương Thần sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Chắc là tức giận lắm. Nha, nhưng cũng chịu thôi, ta bị bắt rồi, không thể ngay lập tức chuồn về bên cạnh hắn được a. Suy ra, việc không về nhà đúng hạn không phải lỗi của ta. Bất quá... việc vào thanh lâu cũng chỉ là một việc tùy hứng mà thôi.

Ta nhìn Liễm Phưong đang đi phía trước, bất ngờ hỏi y một câu:

- Này, có phải Tà Băng giáo rất giàu đúng không?

Liễm Phưong nghe thế thì ngừng bước chân lại, quay qua nhìn ta, bật cười. Nữ nhân này thật kì lạ, sao lại hỏi về vấn đề kia chứ? Tà Băng giáo mà không giàu thì còn giáo phái nào giàu hơn chứ? Nghĩ thế, nhưng Liễm Phưong vẫn cười nhẹ mà hỏi lại. Giọng nói pha chút trêu đùa:

- Sao cô nương đột nhiên hỏi vấn đề đó? Phải chăng cô nương sợ giáo chủ chúng ta không nuôi nổi cô.

- Ấy không, ta sao có ý đó. Chỉ là... ta thấy kẻ giáo chủ gì đó kia đã bỏ ra một số tiền để lôi ta về đây. Nhìn những người xung quanh, có vẻ số tiền này thực lớn. Vậy nên ta muốn hỏi...

Liễm Phưong chợt ngừng lại một chút rồi cười đáp lời. Nét mặt bình thản như cái số tiền đó chính là không đáng lo:

- Giáo chủ chỉ bỏ một số tiền khi ngài ấy thấy nó thật sự xứng đáng.

Ta ngơ ngếch. Thật sự xứng đáng sao? Ý của hắn là cái bài hát khi này ta hát ở thanh lâu rất đáng giá hay là cái mặt chất đầy phấn này đáng giá? -_- Nha, Liễm Phưong, nói rõ một chút thì người sẽ chết sao chứ?

Đến một căn phòng, Liễm Phưong giao ta cho một nô tì gần đó, bảo bọn họ đưa ta đi thay đồ và trang điểm, y đứng ở ngoài đợi.

Nhìn bóng ta khuất sau cánh cửa căn phòng, Liễm Phưong tựa lưng vào tường nhìn bầu trời đã dần tối. Phía chân trời, bóng chim thoát ần thoát hiện tìm về tổ, tiếng đập cánh như ngân ra trong trời chiều tĩnh lặng.

Nắng đã tắt từ lâu, màn đêm cũng theo thời gian mà buông xuống, phủ lên vạn vật. Liễm Phưong thở hắt ra. Giáo chủ lại có ý định gì đây? Đột nhiên lại đưa về một nữ nhân kì lạ như này. Nhìn qua nhan sắc đúng là có xếp vào dạng khuynh thành khuynh quốc, nhưng bất quá lại có vẻ ngu ngốc bất tài, có gì vừa mắt chứ? Nữ nhân trong giáo đã có nhiều đến mức y không nhớ nổi mặt rồi, giáo chủ hẳn lại muốn lập thêm nữ sủng? Nhưng cũng chẳng có gì đáng ngại, dù sao thì chỉ là ham muốn thứ mới mẻ, chán rồi sẽ bỏ, Tà Băng giáo cùng lắm hoặc là bớt một nhân khẩu, hoặc là thêm một tì nữ thôi.

Một lúc sau, nữ nhân nào đó sau khi thay xong đồ đã đi ra.

Ta nhìn Liễm Phưong đang đứng chờ mình trước cửa phòng, đến cạnh hắn vỗ nhẹ vào vai:

- Này, giờ chúng ta đi gặp giáo chủ của người à?

Liễm Phưong quay mặt lại. Trước mặt y là một nữ tử với bộ bạch y thanh thoát, mái tóc đen dài thả xõa tùy tiện nhưng lại tôn lên nét đẹp giản dị, không phải vẻ đẹp được bật nên nhờ son phấn. Hoàn toàn giản dị. Thế nhưng, cái khó chịu là, sao người cô ta nồng nặc mùi nước hoa vậy? Liễm Phưong hơi nhăn mặt nhưng cũng không nói gì.

Đối diện với cái nhìn của Liễm Phưong, ta cũng không mấy để tâm. Chỉ là, không thích mặc cả người bộ đồ trắng toát như này. Nhìn giống như mấy vị cô nương thích tỏ ra thanh cao ấy. Thay vào màu trắng, ta thích màu xanh dương hơn. A nha, mà cũng cái mùi trên người này, nồng quá đi mất. Đã nói ta không dùng cái thứ đó rồi, vậy mà nô tì nữ cứ một mực xức cả đồng vào người, thực khó chịu.

Liễm Phưong gật đầu, rồi đưa ta đi qua một dãy hành lang vừa lớn vừa dài, đến một căn phòng có cái cửa cao hình vòng cung. Ta ngược mắt nhìn, thăm chặc lười. Người giàu đều có sở thích phung phí thế này sao? Đến cái cửa không thôi mà cũng lớn thế này rồi, quả là không biết tiết kiệm vì chính sách của Nhà nước tí nào. Vậy mới nói, ta vốn dĩ chính là một công dân gương mẫu của tổ quốc. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Đi vào trong, trên cái ghế lớn được chạm chỗ tinh tế, một nam nhân đeo mặt nạ che đi nửa dọc khuôn mặt cúi đầu chăm chú nhìn quyển sách trong tay. Mái tóc dài buộc hồ hững sau gáy, chạm đến tận gót chân. Vài sợi xòa xuống trước vầng trán cao. Đôi mắt cùng hàng mi dài lướt qua trang sách

. Vạt áo tím chạm trên nền đất, vẫn nhuốm đầy vẻ cao ngạo quý phái của chủ nhân.

Lãnh Hàn Băng ngẩng đầu lên nhìn ta, đôi mắt lóe lên ý cười. Liễm Phưong cúi mình chào hắn, đưa ta vào phòng rồi tự động lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Cạch một tiếng, hai cánh cửa lại chạm vào nhau, đóng chặt như ban đầu. Lãnh Hàn Băng một tay chống cằm nhìn ta, khóe môi nhếch lên:

- Tên gì?

- ...

Ta lưỡng lự nghĩ rằng có nên nói cho hắn tên thật cho hắn không nhỉ. Trên mấy bộ phim cổ trang, khi bị hỏi tên thì không phải là người ta thường khai tên giả sao? Huống chi ta lại mong cái thân phận Hoàng hậu gì đó, lỡ hắn biết được rồi bắt cóc tống tiền thì sao? Nha, dù sao thì giáo chủ mà giáo cũng rất là

nguy hiểm đi.

- Sao không trả lời? – Lãnh Hàn Băng hỏi lại, mi mắt hơi nhướn lên.

- ...

Mà lại nguy hiểm như thế, có nên nói hay không đây? >

- Ta hỏi, tên gì? – Người nào đó đã không tự chủ được mà giọng có chút cao lên rõ ràng.

- À... Lâm Tiểu Hoa.

>

Lãnh Hàn Băng đơ ra nhìn ta một hồi rồi quay mặt đi, đôi vai khẽ run lên.

Rõ ràng là hắn đang cười, cười đến rung động luôn ấy kìa.

Xuy, muốn cười thì cứ cười đi, cười chết người đi. Ta đây không quan tâm.

Vai người nào đó vẫn cứ run run, như mình chứng rõ ràng cho việc nín cười quá độ.

Nhịn, nhịn, chỉ là một cái tên thôi, lỡ mồm thì cũng lỡ mồm rồi, hắn cười cũng là cười tên con nhà người ta, không phải tên mình, phải nhịn.

Kề kia cuối cùng cũng ngừng được trận cười, quay lại nhìn ta, ho khẽ mấy cái lấy lại phong độ. Ta liếc mắt nhìn hắn đầy khinh bỉ, giữ gìn hình tượng giáo chủ lạnh lùng à? Cái gì đây phong độ âm lãnh, mấy phút trước đều bị cái kiểu cười trên tên họ của người khác đánh bay đi rồi.

- Hum... Vậy, ta gọi nàng là Tiểu Hoa nhé.

Con mẹ nó, Tiểu tiểu cái rắm. Được rồi, ta thừa nhận là cái tên đó rất là ấu trĩ, rất đáng xấu hổ, thực sự không muốn cái danh xưng đó đem ra gọi mình, đành đành hắng một tiếng trong cổ họng, mặt dày mà nói:

- Thực ra này giờ đùa người thôi. Ta tên khác.

- Vậy sao? – Lãnh Hàn Băng nhướn môi thành một nụ cười. Ánh mắt lấp lánh tia thích thú như con sói lớn muốn vờn đùa thỏ con trước mặt – Thế tên nàng là gì?

- ...

- Hừ? – Hắn nhấn giọng.

- Vũ Điệp Điệp.

Nghe tên ta, Lãnh Hàn Băng chột khựng lại một chút. Nhưng như chỉ là thoáng qua, hắn liền lấy lại vẻ mặt cũ, giả lãnh đạm. Hắn vẫy tay gọi ta lại:

- Lại đây.

- Gì? – Ta hỏi lại, chân vẫn đứng nguyên không nhúc nhích. Hắn nghĩ ta là ai chứ? Sao hắn gọi là ta phải đến? Hoang tưởng.

- Là ta chuộc nàng về đó. Biết ơn ta chút đi.

Ta bĩu môi. Xí, ai thèm người chuộc? Bà đây không phải là bán thân, là người đột nhiên nhảy vào vác ta đi. Người có biết là người vô duyên lắm không? Cái quái gì mà giáo chủ Tà Bằng giáo chứ? Chẳng qua chỉ là một cái danh xưng thôi. Ồi, cái hình tượng giáo chủ mà giáo anh mình thần vũ lại biến thành cái tên này sao? Mặc dù đúng là có vẻ đẹp thật đấy, cơ mà tính cách quái dị quá. - _ - Ồ, cơ mà cái mặt nạ đồng kia che hết mặt rồi, nhìn thấy cái gì nữa. Tên này, về nhà rồi vẫn đeo mặt nạ, không lẽ nửa mặt bên kia xấu lắm sao?

Máu tò mò lại nổi lên, ta đến gần hắn, rút rìe đưa tay lên. Dù gì hắn cũng là ma đầu, ta đụng chạm đến liệu có một đao bị giết không nhỉ? Bàn tay vẫn cứ bị tính tò mò hóng hót thúc giục, đến gần hơn. Lãnh Hàn Băng hơi lùi lại, bàn tay rần rần, cứng như gọng kìm mà túm lấy cái tay không biết điều của ta. Hắn nửa cười nửa không:

- Sao thế? Không nhịn được sao? Giường bên kia. Đêm xuân đáng giá ngàn vàng.

- Thô bỉ. – Ta gạt tay lại, xì một tiếng đầy khinh bỉ. – Ai thèm người.

Lãnh Hàn Băng trong mắt có chút gian tà, hắn kéo tay ta một cái làm ta ngã vào lòng hắn. Cả vòng tay rộng đỡ lấy, vòm ngực chắc chắn đầy nam tính bỗng chốc khiến ta phải đổi diện. Ta liền bắt giác mà quay mặt đi.

A men, thiên a, con là gái có chồng, không thể như này... này... được. Dù ngài có cấp cho con đàn nam sủng thì cũng phải để con báo trước với chính

thất của con một tiếng a.

Lãnh Hàn Băng cúi xuống, mấy sợi tóc xòa xuống mặt. Giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên đầy mỉa mai:

- Này... Không phải nàng rất có phản ứng với ta sao? – Bàn tay người nào đấy không an phận luồn qua eo ta.

Bạn nhỏ này, ta phải nói là ta là gái có chồng rồi đấy nhé. Nhưng mà gần như này... Ta cười gian, tay hất nhẹ một cái. Chiếc mặt nạ đồng bật ra. Keng. Tiếng va chạm như chứng tỏ một vật vừa rơi xuống. Ta kinh ngạc nhìn người trước mặt, không nói lên lời. Quả thực là... đẹp quá. Môi bạc mỏng mím lại, mắt phượng dài sắc lạnh hơi cong lên theo nụ cười chưa tắt vừa nãy. Sống mũi cao thẳng quật cường. Hàng mi dài phủ lên đôi mắt, quyến rũ đầy ma lực. Vầng trán cao còn lưu mấy sợi tóc đen óng.

Hắn không lên tiếng, nhìn thân buồng ta ra, đặt xuống đất. Lãnh Hàn Băng cúi xuống nhặt lên chiếc mặt nạ, không thương tiếc quăng đi. Mặt nạ đồng bay trên không trung một đường vòng cung, đáp xuống chiếc giường cỡ lớn giữa phòng. Hắn ghé sát ta, ép ta vào tường, môi mỏng lại nhếch nhẹ lên như dự đoán:

- Nhìn cũng nhìn rồi, mần nhân chưa. Giờ... lấy thân đền đáp đi.

- Mơ à?

- Xem đã.

Dứt câu, Lãnh Hàn Băng nghiêng đầu, đôi môi vừa muốn đáp xuống thì tiếng gõ cửa vang lên. Hắn nhăn mặt, quyết định mặc kệ. Vừa gần thêm chút nữa thì bên ngoài có tiếng nữ tử làm âm lên:

- Ta không cần biết, ta muốn gặp giáo chủ. Ngươi đi ra!

.....

Lãnh Hàn Băng lạnh lùng mở cửa, sắc mặt cực kì không tốt, cực kì khó chịu khi bị người khác phũ phàng. Hắn liếc mắt nhìn người trước cửa, buông một tiếng:

- Có chuyện gì?

Nữ nhân trước mắt đúng theo hình tượng “ngực tấn công mông phòng thủ”, ngực to, mông lớn, ba vòng đầy đặn. A, cái bánh bao kia, lồ lộ kia. “Cô nàng bánh bao” thấy Lãnh Hàn Băng chịu ra mở cửa thì ngay lập tức lao vào ôm hắn, dụi dụi đầu làm nũng:

- Người ta nhớ ngài mà. Hôm nay ngài phải ở với ta.

Lãnh Hàn Băng không một chút liếc mắt. Hắn hướng Liễm Phương, nói:

- Đưa cô nương kia về phòng. Ta sẽ tìm cô ta sau.

Liễm Phương cúi đầu, rồi gọi ta đi theo hắn. Thấy ta đi rồi, Lãnh Hàn Băng đưa ánh mắt lạnh lạnh nhìn nữ nhân đang ôm mình:

- Lần sau ta không gọi thì không cần đến.

- Giáo chủ, ngài đang chán ghét ta sao? Ô ô, ta không chịu. Giáo chủ ngài yêu thương ta nhất mà.

Lãnh Hàn Băng đẩy cô ta ra khỏi mình. Nữ nhân kia không giữ được thăng bằng liền ngã ra đất, ai oán phụng phịu hướng phía hắn mong được một tia ân sủng nhưng vô ích. Lãnh Hàn Băng quay người đi vào phòng:

- Đừng quên, cô cũng chỉ là một nữ nhân.

.....

Đông Cung đang gánh chịu cơn giận ngút trời của vị Hoàng đế nào đó. Âu Dương Thần vô cùng tức giận. Đã quá giờ rồi, trời cũng tối rồi, sao nàng còn chưa chịu về? Nhất định là hắn quân thể không nghiêm, lần này nhất định phải phạt tét mông nàng. Hắn nhìn đồng hồ chum trước mặt, hoàn toàn không có kiên nhẫn phê duyệt tiếp. Cái đầu vàng chói đã bị vô loạn hết lên. Vừa lúc đang định xuất cung tìm vợ thì hắn chợt nghe tiếng động ngoài cửa:

- Quận chúa? Sao người đứng đây mà không vào? – Giọng Kha Dương đầy ngạc nhiên nhìn Âu Dương Nhi thấp thòm trước cửa Đông Cung.

Âu Dương Nhi về rồi, vậy Điệp Điệp... Âu Dương Thần nhanh chân đi ra cửa, mở cửa thì thấy Âu Dương Nhi đang chuẩn bị chuẩn. Cảm giác có chuyện kì lạ, Âu Dương Thần liền kéo Âu Dương Nhi lại. Cô em gái nhìn hắn cười cười:

- Hoàng huynh, muội phải về phòng.

- Nói, Hoàng tẩu của muội đâu?

- A ha ha... – Âu Dương Nhi cười gượng gạo, tay chân quấy đạp muốn thoát ra.

Một lúc sau, Âu Dương Nhi ngồi trước mặt Âu Dương Thần ngoan ngoãn như một con mèo kể lại toàn bộ sự việc cho hắn nghe. Dĩ nhiên là đã giấu nhem việc nàng cùng Hoàng tẩu vào thanh lâu vào cái người nào đó giả dạng thanh lâu nữ tử. Nhưng mà, sắc mặt Hoàng huynh của nàng vẫn chính là một mực mà đen như đất nồi. Một cỗ hàn khí tràn lan quanh phòng. Âu Dương Nhi co rúm lại thành một mẩu, hận không thể tự đem mình mà giấu đi.

Lâu sau đó, nàng thấy Hoàng huynh của mình một thân long bào đứng dậy, uy nghi đẹp đẽ, mạnh mẽ run người hét lên gọi Kha Dương vào phòng, chuẩn bị ngựa và tiền bạc, chuẩn bị xuất cung. Âu Dương Nhi ngờ nghệch hỏi:

- Hoàng huynh, huynh đi đâu?

- Xuất cung tìm người. – Ánh mắt nguy hiểm quét qua người Âu Dương Nhi khiến nàng rụt đầu lại. Ý nghĩa là” Tìm người xong ta sẽ tính sổ với muội”.

Âu Dương Thần nắm chặt tay đến nổi cả gân xanh. Cái mặt nạ đồng nửa mặt chạm trở theo miêu tả của Âu Dương Nhi, không phải Lãnh Hàn Băng thì còn là ai được? Lần này, kẻ đáng chết kia vô tình hay là chắc chắn muốn khiêu chiến với hắn đây?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ta uồn người trên bàn đá ngoài đình viện. Cảm giác lạnh lạnh của đá áp vào má, xuyên vào da thịt. Tiết trời đã vào thu nhưng lá vẫn chưa rụng. Gió thu mon tron nhẹ nhàng thổi làm đưa đưa rặng liễu gần đó. Ta lười biếng ngược mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Bị bắt vào đây một tuần, không có tin tức gì, ta bắt đầu lo lắng. Có khi nào, Âu Dương Thần không tìm thấy ta nên phế hậu, quyết định thú nữ nhân khác không? Có khi nào, hắn nghĩ ta đã chết mất xác rồi nên không thèm tìm ta nữa? A, vậy thì không được, không được rồi. Âu Dương Thần hắn là của ta cơ mà. Thế là, ta lại tìm cách thoát ra khỏi Tà Băng giáo.

Sở dĩ phải dùng từ lại, bởi vì thực ra đã cố trốn mấy lần rồi. Mà... lần nào cũng bị bắt lại - -. Ví dụ, lần đầu tiên, ta giả làm ti nữ, lên ra cửa sau trốn đi. Bước được hai bước ra khỏi cửa thì bị Lãnh Hàn Băng vừa từ ngoài về bắt gặp, oai hùng trở thành con vịt bị túm cổ xách về nhà. Lại ví dụ lần hai, rút kinh nghiệm từ lần trước, ta giả làm nô tài, khác nhau là giới tính, chắc cũng không ai nhận ra. Thêm nữa, lần này Lãnh Hàn Băng không có trong giáo, hơ hơ, vậy là không sợ bị bắt. Ta lần thứ hai theo phương châm:” Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.” đi cửa trước. Ai biết đâu được, đang ngựa cỏ cười lớn vì kế hoạch hoàn hảo của mình thì...

Bụp...

Ta thấy mình bị treo ngược lên trước cửa, chính là cái tư thế đầu cắm xuống đất, mông chổng lên trời ấy ạ. Hầy, mọi người có thể biết rồi đấy, ta bị trúng bẫy. - - Dĩ nhiên sẽ có người hỏi cái dây thừng to lù lù như thế mà không thấy hay sao? Đúng đúng, chính nó đấy. Ta quả là không nhìn thấy, là không để ý, được hay không?

Có lần một, lần hai thì dĩ nhiên sẽ có lần ba. Ta chui vào thùng hàng để di chuyển ra ngoài. Không phải trong phim hay thế sao? Ta tự khen mình thật thông minh làm sao, có thể nhớ ra cách này. Nhưng ta chưa kịp tự hào về cái mưu trí của mình thì bị một thứ chất lỏng đỏ từ trên xuống. Mẹ nó, nước máu. Thiên a, ta đã đắc tội gì với người? Ta không cam lòng a. Tại sao người cứ phải treu đùa một nữ nhi nhỏ bé yếu đuối như ta thế? Kế hoạch trốn thoát lần thứ ba, chính thức thất bại ê chề. Kết quả? Khởi nói đi, còn gì khác ngoài việc cả người đầy mùi nước máu.

Đáng thương hơn, ta lại không biết cái người là giáo chủ bình thường vẫn làm ra vẻ anh minh tiêu sái, lãnh đạm không quản chuyện thế gian lại có mặt khác. Mà cái mặt khác là khi hắn ta ở trong phòng với Liễm Phương, uống trà nghe Liễm Phương báo cáo tình hình. Nhìn biểu cảm trên mặt, rõ ràng là hắn chỉ hận không thể đập bàn đập ghế mà cười như điên trước cái kế hoạch tẩu thoát của ai kia. Liễm Phương hơi nhăn mày:

- Phiền phức như thế, ngài còn có thể lưu lại. À ta muốn trốn thì để nàng ta đi, ngài còn rảnh rỗi chơi trò mèo vờn chuột với ả?

- Sao nào? Liễm Phương, người không thấy việc này rất thú vị ư?

- Có sao?

- Ừm ừm... có đấy. – Lãnh Hàn Băng xoay xoay chén trà trong tay, cười thích thú.

.....

Trở lại thời điểm hiện tại, ta vẫn giữ nguyên tư thế lười biếng của mình trên cái bàn đá, thầm nghĩ nên trốn thế nào nữa. Lãnh Hàn Băng mấy hôm trước đã ra ngoài, giờ chưa trở về. Trong thời gian đó, Liễm Phương vẫn ở lại, quản lý Tà Băng giáo như một quản gia vạn năng. Và vào mấy ngày này, một người mới lại xuất hiện. Đó, vừa nhắc đã có mặt kia.

Xa xa, một bóng người mặc áo đen từ trên xuống dưới đạp cành cây lao về phía đình viện ta đang ngồi. Thân ảnh thoăn thoắt như một con sóc khéo léo

nhanh nhẹn nhẹ nhàng hạ chân xuống trên lan can gỗ. Ta ngồi thẳng dậy, chống cằm nhìn người mới đến. Mí mắt nhấc lên đánh mắt qua người đó.

Vẫn cái khăn đen xù xù đậm mùi ninja che kín nửa khuôn mặt chỉ để lộ ra đôi mắt linh hoạt đảo trong tròng mắt. Tóc đen buộc bồng kiêu đuôi gà, dài quá thắt lưng. Dáng người dong dỏng cao, không cao quá cũng không phải dạng lùn. Vừa có vẻ mảnh mai thanh thoát của nữ nhân, vừa có khí chất mạnh mẽ, ngoan cường của nam tử. Vậy, có ai tò mò giới tính của người này không? Đừng hỏi ta, ta cũng tò mò đây. Nhớ lần đầu tiên gặp hân trong Tà Bàng giáo, ta còn nghĩ hân là một sát thủ thuộc dạng bí mật gì gì đó nhưng hân lại trả lời với một thái độ vô cùng cộc nhả. Hân hất cái mái lòa xòa trước mắt, ra vẻ vô cùng cao quý tự hào:

- Ta đây thuần khiết thanh bạch, ai lại làm mấy thứ đó. Ta là thần trộm.

Giọng nói đã được qua biến đổi. Nhưng mà... thần trộm? Có quỷ mới tin. Trộm gà, trộm chó thì may ra. Lúc ấy, đối diện với cái nhìn đầy khinh bỉ của ta, hân đã nói đầy tự tin:

- Tiểu nữ nhân, ngươi không tin cũng phải tin thôi. Triều Vũ ta đây chính là thần trộm nức tiếng giang hồ. Người nghe danh người ngất, người thấy mặt người kinh. Vậy nên, tiểu nữ nhân ngươi phải có điểm phúc lắm mới được gặp mặt ta đây.

- Thế à? Kinh hãi vì mặt mũi ngươi quá xấu xí chứ gì? Ta hiểu mà. Không cần xấu hổ. Cũng đừng ghen tị với vẻ đẹp của ta mà hủy dung ta. Ta biết hồng nhan họa thủy mà. – Ta khinh khinh bĩu môi, đốp chất lại với hân.

Lần đó, người tên Triều Vũ kia nhìn ta với ánh mắt vô cùng kì lạ. Có chút... giống như con sói đói muốn vờn đùa thỏ non. Ta rùng mình. Ta quả thực đúng đúng là thỏ non nha, ta đang rơi vào cái hang cầm thú nào đây?

Lại một buổi khác, ta đem sự tò mò trong lòng hỏi Triều Vũ:

- Ngươi là đực hay cái?

Triều Vũ khựng lại đôi chút. Rồi, hân quay lại nhìn ta, mắt cong lên thành hình trăng lưỡi liềm:

- Tiểu nữ nhân, ngươi không cần biết ta là đực hay cái, chỉ cần biết ta trai gái đều ăn. Thấy thế nào? Muốn hiến thân cho ta rồi sao? – Sau đó, cười một tiếng chấn động lòng người. Ấy không, ý ta là chấn động nghĩa khác ấy. -_-

Són da gà. Mẹ nó, thần trộm cái rắm gì? Có mà thần bựa thì đúng hơn.

Hiện tại, Triều Vũ đi đến gần ta, mắt cong cong rõ ràng đang cười. Đừng cố tưởng tượng làm chi mà vỡ mộng. Hân cười thì chẳng có cái gì hay ho xảy ra đâu. Y như rằng, theo dự đoán chính xác hơn bản tin dự báo thời tiết của ta, Triều Vũ ngồi xuống chỗ ta, cúi đầu lục lục cái gì đó trong túi.

- Oà!!!

Hân lôi ra một con rắn đen sì. Con rắn đó bò ngoằn ngoèo trên tay, thè ra cái lưỡi đỏ lỏm, miệng nhỏ nhỏ lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn. Trên thân mình nó là những điểm hoa văn thực dễ khiến người ta hoa mắt. Con rắn rườn đầu về chỗ ta, thụt ra thụt vào cái lưỡi. Ta bình thần nhìn con rắn, nhanh như cắt từ trên đầu nó giáng xuống muột lực, ần đầu nó xuống bàn. Con rắn đáng thương lè lưỡi, phát ra tiếng kêu mỏng manh dưới tay ta.

Ta cười cười nhìn Triều Vũ đang ngẩn người, mắt nhướn lên đầy vẻ khiêu khích. Hê hê, bà đây từ nhỏ đã không sợ rắn, rết, nhện, chuột gì gì đó giống mấy đứa con gái. Nha, thực ra là có sợ một thứ: gián bay. Gián bay là nỗi kinh hoàng, gián bò không sợ, gián đi không sợ, nhưng gián bay nhất định sợ. Nhưng, không được để lộ cái điểm yếu này. Triều Vũ có vẻ vô cùng hứng thú muốn khám phá cái bản mặt sợ sệt của ta. Hôm qua hân còn mang đến một con cóc nhìn vô cùng dị hợm, hôm nay lại là rắn, không biết mai là con gì đây?

Cảnh tiếp theo, Triều Vũ cảm thấy con rắn đó đã hết cơ hội lợi dụng, túm đuôi nó quăng một phát vô cùng rõ ràng rành mạch ra sau. Phiu... BẠN rắn nhỏ bay một đường vòng cung hoàn hảo, đáp xuống đám nha hoàn đang đi qua đó. Kế tiếp, ở gần phía đình viện truyền đến một trận náo động cùng những tiếng hét kinh hoàng.

- Ngươi rớt cuộc là có còn là nữ nhân không vậy? – Triều Vũ cảm thán, hoàn toàn không để tâm đến trận náo loạn mà chính mình là kẻ đầu sỏ.

- Ngươi nhìn ta có điểm gì khác nữ nhân?

- Ngươi... – Triều Vũ nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới rồi sau đó bắt lực lắc đầu. – Điểm nào cũng không giống nữ nhân.

Mẹ nó, Triều Vũ, ngươi đang bức ta nhất định giết ngươi? -_-

- Người ta chọn đương nhiên là nữ nhân.

Một giọng nói trầm mang theo ý cười vang lên từ cửa đình viện. Ta ngoảnh mặt lại. Một thân nam nhân khí chất tao nhã đứng tựa cột gỗ, có vẻ như đang xem trò vui. Mái tóc đen chạm đất thả hờ hững sau lưng. Lãnh Hàn Băng.

- Tiểu Băng Băng, ngươi về rồi sao? Có nữ nhân mới thú vị vậy mà không giới thiệu với ta một câu, thật tệ nha. – Triều Vũ khoác vai Lãnh Hàn Băng, dưới tấm khăn che mặt rõ ràng là nụ cười gian trá mang tính chất trêu chọc khó giấu.

Phụt...

Ta phun trà. Tiểu Băng Băng? Ta cười. Ta cười đây. Ha ha, không kim được. Tiểu Băng Băng? Ôi, đau bụng chết mất. Ta bò lăn ra bàn mà cười, đến mức không dừng được. Tay đập thùm thụp xuống bàn đá, lăn lộn điên loạn trong cơn cười không dứt.

Lãnh Hàn Băng mặt đen sì như đất nồi. Hấn gầm nhẹ:

- Trật tự. Điệp Điệp, nàng còn cười nữa thì tối nay nhịn đói.

Ta ngậm miệng. Ai dọa thì dọa, chứ Lãnh Hàn Băng dọa thì chắc chắn không phải dọa, là cảnh cáo, là chắc chắn sẽ làm. Người sống thì không thể không ăn. Huống chi, đồ ăn ở Tà Băng giáo lại rất ngon, rất tuyệt vời. Người xưa nói: "Người chết vì tài, chìm chết vì mồi." Mặc dù đây không phải tiền hay tài gì gì đó, nhưng vấn đề cốt lõi là có ăn mới có thể tiếp tục sống và đấu tranh. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn. Ta nín cười.

- Nàng cười cứ để cho nàng cười. Người đâu cần xấu hổ? – Triều Vũ ngồi xuống ghế, tiếp tục trêu ghẹo.

- Triều ... – Nhận được cái trừng mắt của Triều Vũ Lãnh Hàn Băng ném trả lại ánh mắt khinh bỉ. – Triều Vũ, nếu người còn dám gọi ta như thế nữa thì cái lưỡi của người cứ coi chừng.

- Người đã lần nào cắt được lưỡi ta chưa? – Triều Vũ không khuất phục, chọc giận lại tiếp tục chọc giận.

Ta cười trong cảm nín. Thấy vẻ mặt khó coi của tên nào đó, là việc hiếm. Triều Vũ, ta đây thích người rồi đây.

- Cũng đừng mong ta k

hông vào được Tà Băng giáo của người. Ta là ai nào? Hắc hắc... – Triều Vũ cười. – Thôi, giờ bản thiếu gia đây có việc, cho hai người chút ít riêng tư vậy. Nhưng đừng quá sức, tình lực giới trẻ các người dồi dào, nên dành sức đánh dần dần.

Nói rồi, Triều Vũ nhún chân, cúi đầu làm động tác chào rồi vụt biến mất. Triều Vũ, ta lại muốn giết người rồi. - -. Lãnh Hàn Băng cũng có vẻ như tâm trạng không tốt lắm, hấn im lặng một chút rồi nói:

- Lần sau hấn đến, im lặng miễn tiếp chuyện.

- Được.

Lần đầu tiên, tâm tư giữa người bắt và người bị bắt có sự tương đồng rõ rệt.

.....

Cùng lúc ấy, lại nói đến bạn Hoàng đế anh minh thần vũ nhà mình đang ở nơi nào?

Âu Dương Thần sau khi hạ quyết tâm ra đi tìm được cứu vớ thì lại bị kẹt ở một cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi. Đây là lãnh thổ của tộc Cương Phiến, Âu Dương Thần hấn, chính thức bị bắt. Lý do thì quả thật rất lằng xet, rất đáng xấu hổ. Hôm ấy, đang phi ngựa trên đường thì đột nhiên gặp một đám thổ phi nhảy ra chặn đường. Đối với Âu Dương Thần và Kha Dương, đám thổ phi này chỉ là hạt cát, phũ bụi một cái là xong. Ai dè, đám thổ phi ranh mãnh lại giương đồng kích tây, ý vào thế người đồng mà chia ra hai phe, một phe cầm chân Âu Dương Thần và Kha Dương, một phe đánh cấp hai con ngựa cùng đồ đạc đi mất.

Đáng thương thay, hôm đó, Kha Dương đau bụng, Âu Dương Thần lại không ngờ đám thổ phi lại giờ chiều lột sạch quần áo. Ấy, là lột quần áo của bọn chúng, hoàn toàn thân thiện với thiên nhiên mà đánh. Lần đầu rơi vào tình thế quái dị, Âu Dương Thần vốn bình tĩnh lãnh đạm đã biến sắc, hấn không thể dùng toàn bộ công lực của mình mà chém hết đám thổ phi này đi. Nhưng mà, hấn đã kịp suy nghĩ, giết rồi thì ai thu dọn đồng xác chết "tự nhiên" như này? Trong giây lát, đám thổ phi sau khi cướp được đồ thì rút hết, tốc độ cực nhanh. Không quen thuộc địa thế, Âu Dương Thần đánh bất lực đứng nhìn, may mắn trong người hấn vẫn còn một chút tiền bạc.

Sau đó, Âu Dương Thần và Kha Dương đi tiếp. Đột nhiên... sứt hỏ. Âu Dương Thần muốn chửi. Không thể tin một cao thủ như hấn lại bị sụp cái bẫy vớ vẩn này. Không những thế... còn bị trặc chân. Kha Dương đi theo hấn cũng đang trong tình trạng đau bụng, lười biếng không nhấc một ngón tay. Âu Dương Thần hỏi hấn. Sao hấn mang ai không mang lại mang theo tên này chứ? Và thế là... Âu Dương Thần bị bắt, còn bị ép hôn.

Âu Dương Thần lần đầu cảm thấy, có phải hấn lâu rồi không tham gia chốn giang hồ rồi không? Có phải kinh nghiệm giang hồ của hấn đã giảm sút rồi không? Có phải lần sau ra ngoài nên dùng dịch dung? Dịch dung có tác dụng gì? Biến đổi cái mặt này đi, cho nó bớt vẻ đẹp một chút, bớt phiền phức. Âu Dương Thần ai oán nhìn mình đang bị trời như trời gà, đặt giữa một căn phòng to lớn, bên cạnh hấn, là một nữ nhân nhìn có vẻ yếu điệu thực nữ, nghe qua thanh danh là con gái tộc trưởng tộc Cương Phiến, tên cái gì mà Lan...

- Cô nương, cầu cô thả ta ra đi. Ta quả thực có việc cần phải đi gấp.

- Không chịu, chàng đi đâu chứ? Giờ chàng là người của ta rồi, phải nhất nhất ở bên ta, chiều chuộng ta nghe không?

Nữ tử kia càng ngày càng lấn tới, áp sát vào người Âu Dương Thần, cọ xát. Khuôn mặt cô ta đúng là đẹp thì có đẹp, nhưng so với Điệp Điệp của hấn thì sánh không được. Trong tộc dường như cô ta được coi là người đẹp nhất, vậy nên mới có thái độ tự tin ngạo mạn thế này. Âu Dương Thần than thầm, nếu không phải cái dây trời này đã phần nào hóa giải công lực của hấn thì hấn nhất định không rơi vào hoàn cảnh này. Nhất định là tộc Cương Phiến có người thấy được nguồn nội công của hấn nên dùng cách này để phòng bị.

- Thứ lỗi, ta là người đã có thê tử, không thể cùng cô nương...

- Ta không biết, chàng rõ ràng không có đem theo nữ nhân. Thê tử gì chứ? Chàng đang thẹn thùng trước vẻ đẹp của ta phải không? Nha, thật đáng yêu đi. Chàng nhất định phải làm phu quân của ta.

Tiên Lan thấy còn chưa đủ, bàn tay còn vờn đùa mấy sợi tóc của Âu Dương Thần, ra sức ve vãn hắn.

Âu Dương Thần hít một ngụm khí lạnh, không biết nên nói gì. Có phải nếu hắn nói thêm câu nữa thì vào tai nữ nhân này sẽ thành ra hắn đang ham muốn cô ta phải không?

Đêm hôm ấy, Âu Dương Thần rơi vào tình trạng bị quấy rối. Hắn quyết định không trả lời, không nói năng. Tiên Lan thấy vậy thì tưởng hắn đã ngủ, bèn cười giòn hai tiếng, cúi xuống hôn mạnh hắn một cái rồi mới rời đi. Âu Dương Thần càng ngày càng muốn dùng dịch dung.

Bên ngoài, trăng đã lên từ lâu. Tiếng quạ kêu kì quái dội vào màn đêm, hòa với tiếng côn trùng rả rích. Tộc Cương Phiến đã tắt hết đèn, chìm vào giấc ngủ.

“Điệp Điệp, nàng phải chờ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lám Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Âu Dương Thần bị giữ lại tộc Cương Phiến đã gần hai tuần, ruột đã nóng muốn chết. Xuy, phải thế chứ! Điệp Điệp nhà hắn hắn có thể không lo, nàng yêu hắn mà, vậy nên phải tin tưởng nàng. Nhưng mà, ai biết được cái tên Tiểu Băng chết tiệt kia có động chạm gì đến nàng không? Mặt tên đó như vậy, dày như thế, ai dám chắc hắn sẽ không dùng chiêu trò gì đó để câu dẫn nàng chứ? Nghĩ đến lại thấy ngứa hết cả ruột gan. Âu Dương Thần muốn dùng dịch dung. Chưa bao giờ hắn thấy người sáng chế ra thuật dịch dung lại cao cả đến thế.

Hiện giờ, hắn chính là ngày nào cũng bị làm phiền. Tiên Lan sắp hắn ở ngay gần phòng cô ta. Cứ một ngày phải đi đi lại lại cả chục lần. Lần nào đi qua cũng đảo mặt quá phòng hắn một cái. Lần nào lần ấy không nháy mắt đưa tình cũng hôn gió. Tới tới lại ở rịt phòng hắn đến tận khuya mới về. Ai nói rằng nữ nhân rất dễ nhút nhát? Là ai nói? Âu Dương Thần hắn không tin.

Âu Dương Thần tự an ủi mình, cố tìm niềm vui trong bị kịch, may mắn hắn không bị trói, nếu không tay hắn không liệt cũng thành liệt mất. Người người sẽ hỏi Âu Dương Thần anh mình thân vũ, đường đường là Hoàng đế Ngọc Quốc, một trong Tam đại Cực Vĩ của giang hồ, không có dây trói áp chế nội công rồi làm sao có thể bị cầm chân suốt gần hai tuần được? Thế nhưng, mấy người lại quên, tộc Cương Phiến là gì? Chính là tộc nắm giữ nhiều bí thuật từ ngàn xưa của Ngọc Quốc nhất, chuyện bắt nhốt một người không phải quá khó. Khỏi khỏi, không dài dòng nữa, nói ngắn gọn là Âu Dương Thần nhà mình bị chặn bởi kết giới. - - Kha Dương ở đâu? Bỏ đi, nếu Âu Dương Thần thê thảm như này thì chắc tên đó cũng chẳng khá khẩm gì hơn mà.

Âu Dương Thần đi đi lại lại trong phòng, rồi lại ngồi sụp xuống sàn, vô cùng buồn phiền. Nha, hắn không thể để thê tử của hắn bị cướp ngay trước mắt được, nhất là khi hắn còn sống sờ sờ ra đây. Mấy ngày nay, Âu Dương Thần bị ám ảnh đến mức chỉ cần nhắm mắt thì hình ảnh Điệp Điệp của hắn lại hiện ra, khóc lóc đáng thương kêu gào hắn đến cứu thoát. Trời ạ, mà với cái khuôn mặt xinh đẹp đến động lòng đó của nàng, cái kiểu khóc đến rung động lòng người thế thì làm sao mà hắn kim lòng cho được? Âu Dương Thần đau đầu nghĩ cách trốn thoát. Mẹ nó, chẳng lẽ hắn phải hy sinh cái thân thể này cho nữ nhân phiền phức kia sao?

[Shel: Xin lỗi chứ khi viết đoạn trên này thấy con trai mình như cuồng vợ ý nhi - - *lau mồ hôi*]

Vừa nghĩ đến thì người đó liền đến luôn. Tiên Lan mở cửa phòng, ào vào lòng Âu Dương Thần ra sức dụi dụi đầu vào lồng ngực hắn. Rồi, cô ta ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Âu Dương Thần, đôi mắt cong lên, cười toét miệng:

- Tướng công, hôm nay chàng có vui không? Có nhớ thiếp không?

- Cô nương... Khụ... xin tự trọng. Ta đã nói rồi, ta là người đã có thê tử, cô nương việc gì phải hạ mình cố gắng thế?

Âu Dương Thần gỡ tay Tiên Lan ra, lùi lại mấy bước rồi lãnh đạm nói, bày ra bộ mặt “Đường Tăng” nhất có thể, một tâm một lòng không động tâm trước nữ giới. Thế mà, cái cô nương nữ giới nào đó lại không hề biết điều một chút nào, cứ mỗi lúc tiến một sát, đến mức ép hắn Âu Dương Thần vào vách tường, trung ra dáng vẻ vô cùng gọi đòn, ấy nhầm, là gọi tình. Tiên Lan ánh mắt long lanh chớp chớp, tay vẫn vờ khuôn mặt anh tuấn của hắn, môi hé mở:

- Tướng công, chàng thật không biết điều. Thiếp đã...

Âu Dương Thần lạnh lẽo thoát ra khỏi cái vòng tay kim kẹp của Tiên Lan, chỉnh lại áo đã bị sọc xệch. Hắn giữ khoảng cách với cô ta, cười gượng. Thực ra, nếu như sắp xếp Điệp Điệp vào tình cảnh đó, bạn Âu Dương Thần đã nhanh chóng bị hớp hết hồn rồi, còn đâu mà suy nghĩ. Nhưng mà đáng thương

thay, Tiên Lan không đủ khả năng để là Điệp Điệp, hay nói theo một cách khác, cô ta không có đủ khả năng để có vị trí như Điệp Điệp trong lòng hân.

- Cô nương, ta thật sự không đáng mà.

Tiên Lan cụp mắt, thu mình vào góc, ra vẻ đáng thương. Cô ta ngước nhìn Âu Dương Thần, cổ chớp chớp làm rơi ra hai hàng lệ, run run nói:

- Chàng... chàng thật vô tình. Thiếp yêu chàng mà... Chàng nói xem, ta có điểm gì thua kém nương tử của chàng? Ta chắc chắn xinh đẹp hơn nương tử của chàng, gia thế cũng phải hơn chứ.

Âu Dương Thần cảm thấy khóe mắt giật giật. Nữ nhân này đang làm bầm cái quái gì thế? Xinh hơn nương tử của hân? Thế danh hiệu Vũ Đại Mỹ Nhân của Ngọc Quốc thì để làm cảnh? Gia thế tốt hơn? Được rồi, cứ coi như cô ta đúng là con gái tộc trưởng đi, nhưng mà con gái của Tề Tướng thì kém à?

Âu Dương Thần rất ngại tạt nước lạnh vào nữ nhân kia. Nhớ cô ta mà òa lên khóc thì hân biết làm sao? Vậy nên, Âu Dương Thần lại im lặng.

- Âu Dương Thần?

Trong không khí yên ắng căng thẳng trong phòng, ngoài cửa sổ bất chợt vang lên một giọng nói trầm trầm xen lẫn ngạc nhiên. Giọng nói này Âu Dương Thần từng ngàn vạn lần không muốn nghe lại. Thế nhưng, thực tế thì vẫn phải chấp nhận. Hân quay đầu lại, đập thẳng vào mắt là cái nụ cười tươi tắn ngàn năm khó gặp, vẫn cái khuôn mặt đẹp trai đã đánh gục bao nhiêu trái tim nữ tử trong thiên hạ đó – Minh chủ võ lâm, Ngạn Ngôn.

.....

Tối muộn, khi màn đêm đã bao phủ lên toàn bộ tộc Cương Phiến, trăng đã lên quá ngọn tre, tỏa ánh sáng dịu dàng xuống trần thế. Ánh trăng chiếu rọi lên mọi vật, đổ lên dát bạc cả dòng sông, mon trớn lên lối qua lùm cây tạo nên những bóng hoa lung linh huyền ảo trong đêm. Tiếng bọ kêu rình rích âm khuất sau bụi cây đại.

Trong một căn phòng phía sau biệt viện của tộc trưởng, có hai nam nhân anh tuấn đang ngồi uống rượu thưởng trăng. Cả hai người đều tỏa ra luồng khí tức phi phàm ít ai có. Đồ ăn trên bàn bốc hơi nghi ngút, màu sắc cùng mùi hương hấp dẫn lòng người, như một cô gái quyến rũ ra sức mời mọc người đến. Rượu trong chén nhỏ lóng lánh lên màu sáng vàng vặc của trăng trên cao. Rượu ngon, người đẹp, của là khung cảnh cực phẩm khó gặp. Cơ mà... câu chuyện diễn ra lại không có cái vẻ đẹp hài hòa đó đâu.

Ngạn Ngôn lắc lắc chén rượu trong tay, cười cười:

- Âu Dương Thần nhà ngươi bình thường tiêu sái oai phong mà sao lại rơi vào tình trạng bị giam lỏng thế này?

Lý do Ngạn Ngôn đến nơi khi họ cò gáy này chính là do Kha Dương. Sau khi bị rơi vào bẫy, Kha Dương nắm bắt thông tin từ mấy người tì nữ trong biệt viện, nói rằng tiêu thư Tiên Lan, con gái tộc trưởng khi đi chơi rừng đã tìm được một công tử cực kì xuất sắc về và chuẩn bị thành hôn. Kha Dương nhờ thế cũng có thể hiểu chẳng thể trông chờ gì vào cái người cùng bị bắt kia bèn âm thầm gửi mật tin cho Ngạn Ngôn đến ứng cứu, bằng một cách nào đó mà quý không biết thần không hay. Bình thường Ngạn Ngôn với Âu Dương Thần như chó với mèo nhưng thực chất lại là huynh đệ vào sinh ra tử vô cùng thân thiết. Ngày giành ngôi, một phần nào đó Ngạn Ngôn cũng sát cánh bên cạnh Âu Dương Thần, tình cảm của họ ít ai có thể hiểu, đó là một thứ kì quái của hai con người kì quái.

Lại nói về Ngạn Ngôn, nhận được mật báo của Kha Dương liền lập tức khởi hành đến Cương Phiến tộc, giả dạng đến thăm tộc trưởng. Vốn hân với tộc trưởng tộc Cương Phiến cũng có mối giao hảo, cùng là bằng hữu giang hồ, hân nghĩ là có thể giải quyết được việc này.

- Im đi. – Âu Dương Thần tức giận gắt. Mấy hôm nay hân đã bức bối lắm rồi. – Ít nhất hơn ngươi. Sao? Vẫn chưa nắm được Triều Đan trong tay à? Ngươi xem này, ta đã yên bề gia thất, tay có mỹ nhân ôm rồi.

Âu Dương Thần không chịu kém cạnh, buông lời chọc ghẹo. Ngạn Ngôn đen mặt. Những người thân thiết với Ngạn Ngôn đều biết hân với Nữ vương Nữ Nhi Quốc – Triều Đan, cũng chính là nữ tử duy nhất trong Tam đại Cực Vĩ có gian tình. Mà quan trọng hơn, Ngạn Ngôn lại muốn tiến tới chuyện “kết tóc se duyên”. Nhưng đáng buồn, nữ tử cao ngạo biến thái đó lại hết lần này đến lần khác giẫm đạp lên lòng tự tôn của Minh chủ đại hiệp, lần nào cũng từ chối lời cầu hôn của hân thê thảm. Vậy mà người nào đó lại một lòng kiên trì, nhất định cura cây, cho rằng mưa dầm thì thấm lâu. Ày, nói đi cũng phải nói lại, sự thực thì mỹ nhân mang tên Triều Đan cũng đã rung động nhưng lại ngại chuyện tam tòng tứ đức của nữ nhân, ngày ngày không vào bếp cũng là cắm mặt vào khuê phòng, vậy nên mới nhất mực từ chối, lâu dần cũng ném chuyện thành hôn sang một bên, duy trì quan hệ tình nhân với Minh chủ đại hiệp.

- Trước sau gì nàng ấy chẳng đồng ý. Dẫu sao cũng là người của mình. Chẳng bù cho ai kia, người của mình cũng bị cướp đi rồi. Aiz... aizz, đáng thương. – Ngạn Ngôn thở dài, đáp trả.

Âu Dương Thần chắc chắn cái kẻ ba hoa chuyện nhà mình cho người này chính là Kha Dương. Hân thực muốn nhét giẻ vào mồm kẻ nào đó rồi ném hân xuống sông cho rồi.

- Ngạn Ngôn, ngươi có biết ta đang rất muốn giết ngươi không? – Âu Dương Thần cười dịu dàng nhưng phía sau lại tỏa ra luồng sát khí không một chút che giấu, mạnh mẽ đến rợn người.

- Ngươi hoang tưởng? – Ngạn Ngôn chống cằm thách thức.

- ...

- Này, muốn ta giúp ngươi không? Bán thân cho ta đi. Hê hê, rồi ông đây sẽ giúp ngươi. – Ngạn Ngôn sẽ giúp, chắc chắn sẽ giúp Âu Dương Thần. Nhưng trước khi giúp lại muốn trêu đùa nam nhân này chút. Dù sao cơ hội để trêu chọc hắn chính là ngàn năm có một, phải tận dụng triệt để.

- Ngươi muốn ta tiết lộ với Triều Đan bí mật hồi nhỏ của ngươi? – Âu Dương Thần nhếch môi cao ngạo.

Ngạn Ngôn im lặng, tưởng tượng ra khuôn mặt biến thái của người nào đấy khi biết được cái bí mật đau thương huy hoàng thời thơ ấu của hắn, cắn răng cam chịu:

- Ta giúp ngươi.

Âu Dương Thần thỏa mãn vỗ vai Ngạn Ngôn, ngửa mặt cười lớn. Quả nhiên, người đàn ông khi yêu rất dễ ụy hiếp.

.....

Ta đang ở trong phòng của Lãnh Hàn Băng, tay ôm một chồng sổ sách, chạy đi chạy lại trong phòng như con thoi. Mồ hôi từ bao giờ ra đầm đìa trán, bết cả vào tóc. Tà vẩy cứ bay bay động đậy th

eo gót chân chạy lại chạy đi.

Lãnh Hàn Băng vui đầu vào đóng sổ sách làm việc không biết trời đất là gì. Tà Băng giáo ngoài là một giáo phái còn là một “tập đoàn kinh doanh xuyên quốc gia”. Chính vì vậy, những ngày cuối tháng, công việc của Lãnh ma đầu rất nhiều, kiểm duyệt một đồng thứ. Bình thường sẽ có Liễm Phương trợ giúp hắn nhưng mà trước đó mấy hôm, Liễm Phương đã biến đi đâu mất, thế là Lãnh Hàn Băng liên lỏi luôn ta vào làm chân sai vặt cho hắn.

Đáng nói là, nếu như việc chỉ dừng lại ở bụng bê sổ sách thì không nói làm gì cơ mà tại sao lại còn lôi ra cả việc chuẩn bị đồ ăn, bóc vỏ, gọt sách đưa đến tận miệng? Ta đã từng khiếu nại lên hắn việc này thì y như rằng sẽ diễn ra cảnh hắn cười bình thản rồi nói cũng bình thản:

- Ta chuộc thân cho nàng.

TMD, bà đây cần ngươi chuộc thân à? Ta đã nói rồi, là ngươi tự nhiên xông ra cướp ta đi. Chết dẫm!!!!!!

Nhưng rồi sau đó, hắn lại dụ dỗ:

- Xong vụ này ta đưa nàng đi săn.

Mất sáng, mất sáng lấp lóe. A nha nha, là đi săn đó. Ta ở hiện đại muốn cũng không thể. Các loài động vật thì đều được chính phủ bảo vệ rồi, không thể. Chẳng lẽ lại chui vào vườn thú mà cướp động vật? Xuy, ta chưa có vấn đề về não bộ. Chim trời sao? Nhà cao tầng chắn hết tầm nhìn rồi, với cả ta cũng chẳng rảnh rồi mà ra ngoài ô thành phố để bắn mấy con chim sẽ nhỏ nhỏ bé bé về chơi. Vậy nên, ta đối với vụ việc đi săn này cực kì hứng thú.

Mặt khác, Triều Vũ lại thành thói vắt chân ngồi nhìn hai người đang bận rộn trước mắt mình, ăn nho uống trà, bày ra vẻ mặt hưởng thụ. Mấy lần Lãnh Hàn Băng đã nổi nóng ném cả con dao găm bên người về phía hắn để bịt lại cái mồm đang nói tía lia ảnh hưởng đến tiến độ làm việc của mình. Đổi lại, Triều Vũ nhẹ nhàng kẹp con dao đang lao tới với vận tốc kinh hoàng giữa hai ngón tay, gọt táo nhai ngon lành. Lãnh Hàn Băng tức muốn xì khói, lơ lửng Triều Vũ, nhét hai cục bông vào tai, tiếp tục làm việc.

.....

Hôm nay, Lãnh Hàn Băng đột nhiên phải ra ngoài có việc nên thả ta ra ngoài, rảnh rồi buổi tối. Lập tức, Triều Vũ liền kéo ta đi trộm đồ. Hắn nói trong Tà Băng giáo phía bên phòng của Gia Mỹ có một thứ đồ vật rất hay ho. Lúc đầu ta còn ngầy ngầy từ chối. Ta từ nhỏ đã được giáo dục rất cẩn thận. Mẹ ta, cô giáo ta, mọi người đều nói rằng ăn trộm là rất xấu, là không tốt. Nha, ta là một đứa trẻ ngoan nha, đứa trẻ ngoan sẽ không làm việc xấu. Ta từ chối.

Triều Vũ cười cười dưới lớp khăn che mặt:

- Đây không phải trộm, là tạm thời mượn thôi.

Ta nhìn trời suy nghĩ. Ừm, mượn không phải xấu. Ồ, vậy đi thôi. Ta nghe rằng cười, gật đầu xách vác chạy theo Triều Vũ đi “mượn đồ”.

Phòng của Gia Mỹ nằm ở phía Tây. Ta học theo Triều Vũ trèo tường nhảy vào sân. Đối với ta, người được huấn luyện trèo tường vặt xoài, khế đồng thời cũng là nữ sinh hoàn hảo được hâm mộ ở trường thì việc này chỉ là chuyện nhỏ. Tiếp đó, ta nhẹ nhàng lên đến cửa phòng Gia Mỹ, nép vào sau cửa.

Gia Mỹ đang ở trong phòng. Ô, kia là mỹ nhân bánh bao mà. Bên cạnh cô ta đang là một tỷ nữ cung kính dâng trà. Bất chợt, tỷ nữ kia lỡ tay đổ một chút trà nóng lên váy của cô ta. Thế là cô ta hét ầm lên:

- A, con tiện tỷ, sao mày dám? Mày muốn giết tao phải không?

Ta không biết nói gì, âm thầm cảm thương cho cô bé kia. Mỹ nhân bánh bao này khó tính quá. Chỉ là một chút trà thôi mà, cứ quan trọng hóa vấn đề.

Mỹ nữ bánh bao đúng là có hành động quan trọng hóa vấn đề thật. Cô ta hất cả chén trà nóng lên người cô bé tỷ nữ kia, dúi đầu cô bé đó xuống sàn. A,

cảnh bạo lực, không được xem. Ta cũng muốn cứu lắm, cơ mà mình là đang nhìn trộm, không tham gia chắc đỡ rắc rối hơn.

- Con à này, ta ghét rồi đấy. – Triều Vũ nhỏ giọng nói, cười nguy hiểm.

Ta kéo áo hần lại, ngăn hần không hành động đại dột.

- Hừ, dạo gần đây giáo chủ không quan tâm đến ta. Cũng do con bé mới vào. Nhìn mặt cũng không có gì, nếu không xem kĩ có khi còn nghĩ nó là con trai ấy chứ? Không hiểu giáo chủ ưa nó ở điểm nào?

Gia Mỹ khoanh tay trước ngực, hừ lạnh đầy vẻ chán ghét. Cô bé tỷ nữ kia lồm cồm bò dậy, lạng lẽ đứng bên cạnh, cúi đầu đầy vẻ nhu nhược, trên trán đã chảy ra một dòng máu đỏ tươi, lẫn xuống mặt, cả người lấm lem nước trà, thỉnh thoảng còn run lên vài cái.

- Ta nhìn con bé đó thật không vừa mắt. Nhất định hôm nào phải dạy cho nó một bài học. Người thầy đúng không? – Gia Mỹ cười nửa miệng nhìn tỷ nữ. Thấy cô bé đó không trả lời, cô ta bực tức cầm cả chén trà trên tay ném về phía cô bé đó.

Chén trà trên tay bay sượt qua má, cô tỷ nữ hoảng sợ nhìn Gia Mỹ. Mỹ nữ bánh bao vẫn thấy không thỏa mãn, cô ta đi đến bên cô bé đó, đưa bàn tay đầy móng nhọn tát cho cô bé đó một cái bạt tai. Vệt móng dài sượt qua khuôn mặt trắng trẻo của cô bé, in hằn lên năm vết ngón tay đỏ lừ, có vết xước còn rướm ra chút máu đỏ.

- Hồn trước, chủ nói mà không nghe sao?

Gia Mỹ gợn tay. Khi cái tát thứ hai vừa định hạ xuống thì Triều Vũ cũng không chịu nổi, gạt tay ta ra mà ra mặt. Hần đứng ở cửa:

- Cô nương này... là đang tức giận gì sao?

Bàn tay từ trên không trung khựng lại, Gia Mỹ quay đầu nhìn Triều Vũ, mắt ánh lên sự ngạc nhiên:

- Người là ai?

- Là hộ vệ giáo chủ cấp cho ta.

Ta bước ra, làm vẻ đạo mạo chính trực lên tiếng. Ày ày... ta cũng không có ý định ra mặt đâu. Cơ mà thấy dù sao trò vui có mình góp mặt cũng tốt hơn nhi. Mà vừa rồi mỹ nữ bánh bao này nói ta nhìn như con trai? Đó là xâm hại danh dự và nhân phẩm. Vậy, ta lên tiếng là việc làm đúng đắn. Cả nhà vỗ tay nào, nữ hiệp ta lên sân đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Thực ra, ta luôn luôn cảm thấy mình rất quái dị. Ví dụ như trong một bộ phim, người ta thích nhân vật chính diện dễ thương hiền lành thì ta lại thích nhân vật phản diện mang một lượng antifan đông đảo đến kinh người. Ví dụ, con gái người ta thấy phim kinh dị thì hét ầm lên rồi khóc lóc gào thét thì ta lại ngồi vừa ăn mì vừa xem con ma nữ tóc dài thướt thướt, mặt đỏ lôm đồm máu, mồm rộng ngoác đến mang tai, tay cầm kéo trên đó còn có một con mắt người dí sát mặt vào màn hình như muốn chui ra ngoài, vừa ăn vừa bình luận cách sắp xếp bối cảnh trong phim. Ví dụ như, hoàn cảnh hiện tại chẳng hạn.

Mỹ nữ bánh bao nhìn ta trân trối, ánh mắt thập phần kinh ngạc nhìn ta từ trên xuống dưới rồi sau đó tập trung nhìn chăm chăm vào “bộ phận dưới cổ” của ta. Hầy, cô nương, thực ra cô không cần thẳng thắn thế đâu.

- Người là nam sùng của giáo chủ đúng không? – Cô ta ngồi trên ghế, chỉ vào ta đang ngồi đối diện mà hỏi.

Ta tự nhủ mình phải giữ bình tĩnh. Sát sinh là không tốt. Người ta cũng chỉ là ghen ăn tức ở với mình thôi. Nói thế chứ không phải thế. Là ghen tị với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn của ta mà thôi. Ta cười:

- Ta là nữ nhân. Cô nương nhìn ta mà không phân biệt được sao?

Mỹ nữ bánh bao nhướn mày đầy nghi hoặc nhìn ta, như không chấp nhận sự thật rằng ta là nữ, mà còn là một mỹ nhân. Triều Vũ ngồi cạnh, vỗ vỗ vai ta, thì thầm nói:

- Người cứ tự thôi miên mình đi. Ta thấy người cũng không giống nữ nhân.

Ta cười. Đúng, ta đang cười đấy! Ta chỉ là ngực nhỏ một chút, chứ không phải là không có. Mất các người để đâu hết rồi? Nhưng mà, ta vẫn tỏ ra là một thánh nữ bao dung nhân hậu, thuần khiết không ganh đua với thế gian, ngẩng đầu làm bộ dạng cao quý. Người ta nói:”Thêm bạn bớt thù.” Ta đây chính là công dân nghiêm túc sinh hoạt tốt, không phải loại giang hồ chuyên đi gây thù chuốc oán. Với ý nghĩ đầy tự hào đó, ta quyết định làm thân với mỹ

nữ bánh bao. Dù gì mình cũng chẳng tranh giành nam nhân với cô ta, gây ác cảm làm gì?

- Ta phải nói trước, ta không có ý định giành giáo chủ của cô làm gì, vậy nên quăng cái tinh thần thù địch của cô đi, ta là một người yêu hòa bình, vậy nên chúng ta chỉ bằng làm chị em tốt đi. Với cả ta thấy cô cũng có đáng đáp thực nữ hiền lành, sao cứ phải tranh chấp nhỏ nhen? Cô xem, ta...

- Sao cơ? Người biết xem tướng sao? Thật hay quá, xem cho ta xem bao giờ giáo chủ lập ta làm chính thất? – Mỹ nữ bánh bao quay ngoắt 180 độ, hướng nhìn ta với ánh mắt sùng kính đầy ngưỡng mộ. Cô ta xúc động túm lấy tay ta, ra vẻ chúng mình là bằng hữu tốt.

Ta toát mồ hôi. Ta chẳng qua chỉ học tập ông thầy bói, nói bừa có vài câu. Ai mà biết được có đúng hay không chứ? Ai dè nữ nhân này lại tin tưởng như vậy. Triều Vũ bên cạnh tặc lưỡi, liếc mắt nhìn ta đầy khinh bỉ. Rõ ràng hắn biết ta đang nói dối, rõ ràng hắn tự cho rằng mình rất thông minh mà hiểu rõ hết sự dối, rõ ràng hắn đang khinh thường ta!!!

Đam lao thì phải theo lao. Thêm nữa, cũng không thể để cho cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ đứng lù lù ở kia cười nhạo vào mặt được. Ta làm dáng vẻ tri thức, nói tiếp:

- Đáng tiếc, ta không thể tiết lộ cho cô quá nhiều. Nhưng mà có ông thần nào đó nói với tăng cô phải làm ăn thiện lương, sống hòa đồng thân thiện với mọi người thì mới có thể hưởng phúc. Cô xem, nếu như cô đánh đập, mắng mỏ cô tì nữ kia... – Ta chỉ về phía cô bé vừa bị chà đạp thê thảm đã được Triều Vũ bế bồng đứng ở góc phòng. Cô bé đó thấy nói đến mình thì hoảng hốt run bắn lên, mặt lại rung rung như sắp khóc. Ta thờ dài bó tay. Thế này là bị ngược đãi quá thể rồi. – thì chắc chắn cô bé đó sẽ nảy sinh cảm giác sợ hãi với cô, sẽ không yêu thương cô thật lòng mà chỉ là bốn phận. Nếu như cô đối xử tốt với cô ấy, thì chắc chắn cô cũng sẽ được yêu quý, cô ấy sẽ tự động tự tâm mà trung thành với cô hết lòng. Vậy chẳng phải rất tốt sao?

Sau khi nói ra hết những lời này, ta thấy thật khâm phục mình biết bao. Biết thế thì ở hiện đại đã thi vào khoa tâm lý xã hội, kiếm được ới tiền ấy chứ. Hay, đúng là mình có thật nhiều tài năng thiên bẩm mà chưa được khám phá, phí hoài, phí hoài quá!

Mỹ nữ bánh bao ánh mắt mơ hồ nhìn ta, không biết là hiểu hay không hiểu.

Mặc kệ kết quả như nào, nhưng nói chung là, ta đang bước trên con đường vinh quang là bác sĩ tư vấn tâm lý cộng tẩy não mỹ nữ bánh bao, biến cô ta từ một con sư tử bệnh hoạn với dòng máu thích ngược đãi người khác thành một con thỏ con hiền lành dễ thương thích bị ngược đãi. Muaahaha, cả nhà vỗ tay phát nữa nào.

.....

Thêm chừng hai, ba ngày nữa, Lãnh Hàn Băng đã xử lý xong đồng công việc chồng chất và giờ khá là rảnh rồi. Một ngày, hắn xuất hiện trong phòng ta mà hạ ra một tuyên bố động trời. À, thực ra cũng không động trời lắm đâu, chỉ là đến lời ta đi sẵn thực hiện lời hứa thôi.

Lần này, thật kì lạ là chỉ có ta và hắn đi, hai người hai ngựa, không có bất kì ai đi theo. Đúng rồi, nghe thì có vẻ nó có cái mùi gian tình rất là nồng nặc ấy mà thực tế nó vẫn có cái mùi nồng nặc ấy đây. Ta đứng nhìn con ngựa to tướng bên cạnh, lại nhìn Lãnh ma đầu đang thong dong ngồi trên ngựa của hắn, tiêu sai anh tuấn, bề ngoài rất là oách. Tuy ta không muốn thừa nhận nhưng khí chất của hắn... cũng rất oách >

Thực ra, nếu bỏ đi cái khí chất và cái bề ngoài thì Lãnh ma đầu cũng chỉ là một kẻ gian tà giả quân tử thôi. Trước khi ta lên tiếng, hắn đã giả vờ như không nghe thấy gì, chỉ lấy đúng một con ngựa. Mà một con ngựa hai người thì đi kiểu gì chứ? Đấy, đấy mới là vấn đề. Như vậy ta sẽ phải ngồi trước hoặc sau hắn. Ngồi trước? Cho ta xin đi. Các người có còn nghĩ ra cái hành động nào thân mật hơn cái cảnh chàng trai ngồi sau vòng tay dịu dàng qua eo thiếu nữ e thẹn không? Có không? Còn ngồi sau? Ai dám chắc là hắn sẽ không bày ra cái trò cầu huyết gì để ta nhào đến ôm hắn chứ? Xuy, vậy mới nói Lãnh ma đầu chính là một kẻ gian tà giả quân tử!!!!

Ta dùng mọi kế sách cuối cùng cũng được hắn ưng thuận mà cấp cho một con ngựa. Nhưng mà... ta không biết cưỡi ngựa >

Kết quả thế nào ư? Ta cực kì không muốn nhắc đến đâu. Mấy người tự nhìn đi. [nữ chính xấu hổ chui vào chăn tự kỉ]

Ta ngồi sau hắn, mặt viết rành rành chữ không phục. Lãnh Hàn Băng ngồi trước, chậm rãi cưỡi ngựa, nét mặt tươi cười vui vẻ. Lúc này, ta rất muốn đi guốc cao gót để mà đạp vào cái bàn mặt này đây.

Đi một hồi đi ngựa thì Lãnh ma đầu thả ta xuống một khu rừng rộng, đứng chất rừng cổ đại. Rậm rạp, um tùm toàn cây là cây. Ta xuống ngựa, sắc mặt cũng tốt lên đôi chút. Không khí ở đây rất trong lành. Nhưng tán cây cổ thụ cao lớn như muốn chạm cành đến tận trời xanh. Dưới đất, cây đại, bụi cây đại đầy rẫy. Lá khô trải đầy trên đất, đi nhẹ cũng tạo ra mấy tiếng lạo xạo. Xem ra sẵn ở đây, chỉ việc không đánh động thú rừng thôi cũng là một vấn đề. Lãnh Hàn Băng xuống ngựa, hỏi:

- Nàng biết sử dụng cung tên không?

Ta nhếch môi cười, rút ra một bộ cung tên cùng một mũi tên bằng gỗ có đầu tên nhọn hoắt, lắp vào cung, giương thẳng lên trời, ngắm bắn.

Viu.

Mũi tên xé gió lao đi. Chưa đầy một phút sau, một con chim to bằng con bò câu trưởng thành rơi bịch xuống đất. Mũi tên cắm trúng cánh nó. Lãnh Hàn Băng đi đến, ngồi xuống lật lật con chim xem xét. Rồi, hắn ngẩng đầu nhìn ta, cười:

- Giỏi.

- Quá khen.

Ta trước đây khi ở hiện đại từng học bắn cung ở một câu lạc bộ nào đó vì cuồng loạn Kikyou trong Inuyasha. Nha, thấy cái dáng thanh thoát khi bắn tên của chị ý có vẻ rất đẹp, việc bắn tên cũng có vẻ rất hay ho, thế là đăng ký đi học. Về sau còn trở thành huấn luyện viên của câu lạc bộ đó. Thật tự hào quá đi mất.

.....

Cuộc đi săn cũng diễn ra khá thuận lợi. Lãnh ma đầu bắt ta phải đi sát theo hần. Hần nói để đảm bảo an toàn. Xì, ta thì thấy để hần tự thỏa mãn cái tính cuồng tự sướng của hần thì đúng hơn. Thế nhưng, vẫn phải công nhận. Khi hần bắn tên, nhìn rất phiêu, rất ngẫu, rất cool, rất hút gái. Mái tóc dài bay theo gió, ánh mắt băng lạnh bình tĩnh lãnh đạm. Phong thái ung dung, nhàn hạ. Nhưng ta tự nhủ được mình là gái có chồng, nhất định không bị nam sắc dụ dỗ, nhất định, nhất định...

- Cần thận! – Lãnh Hàn Băng hét lên một tiếng, phi ngựa đến lôi ta lên ngồi trước hần.

Đang đắm mình trong cái suy nghĩ tự thôi miên mình, đột nhiên nghe thấy tiếng hét với âm lượng lớn như vậy thì giật mình. Hoàn hồn đã thấy mình đang ngồi trên ngựa, nằm trọn trong vòng tay Lãnh Hàn Băng. Một thứ gì đó vừa xẹt qua, cảm pháp xuống đất. Mẹ ơi, nói với ta không phải thứ ta đang nghĩ đi. Ta run rẩy quay mặt nhìn. Một mũi tên đang cắm trên mặt đất, còn rung nhẹ lên để chứng minh cho việc nó vừa bay đi với vận tốc cực lớn. Thiên a, ông thực sự phải bày ra cái trò này sao? Đi săn trong hòa bình cũng không yên ổn được. Sát thủ cái quái gì? Chẳng lẽ bọn chúng không biết được phải tôn trọng quyền riêng tư cá nhân sao? Đây là xâm phạm, là xâm phạm đó!

- Không sao chứ? – Lãnh Hàn Băng hỏi, vừa phi ngựa thật nhanh vừa quay mặt lại nhìn.

- Không sao. Nhưng mà còn mấy con thú kia. Ngươi không thấy phí à? – Ta nhận ra được nguy hiểm nhưng vẫn tiếc mấy con thú vừa săn được. Mẹ nó chứ, chẳng lẽ tặng không cho cái đám nấp trong lùm cây mà bắn tên ra sao? Ta túm lấy tay hần ngo ra sau.

Phía sau, một đám bụi mặt, đen sì từ trên xuống dưới đang đuổi theo, mặt đằng đằng sát khí. Tên nào tên nấy đô con như đi tập tạ mấy năm, trong tay cầm đao sáng loáng, chỉ thiếu nước miệng hét lên đồng thanh: “Giết, giết nó đi!” là đủ bộ. Thử tưởng tượng cái đao kia mà cảm pháp vào người mình chắc là đau lắm nhì? Ta nuốt nước bọt, rụt đầu vào, không dám nhìn nữa.

- Nàng quý cái mạng

g của nàng hơn hay quý mấy con thú rừng hơn? – Lãnh Hàn Băng bực mình. Lúc sau, không hiểu hần nghĩ ra cái gì, liền cười nửa miệng. – Ta có thể bỏ mặc nàng ở đây nhặt lại mấy con thú đó. Cần không?

- Không. Không cần nữa. – Ta lắc đầu, nhắm tịt mắt.

Ta thừa nhận, ta rất nhát, rất ham sống sợ chết. Ta cũng không có cái gan to bằng trời như mấy vị anh hùng hảo hán đao chém không kêu một tiếng. Ta chỉ là một nữ tử bình thường thôi a. Giang hồ hiểm ác, giang hồ cực kì hiểm ác. Ta là một bông sen trong cái giang hồ nguy hiểm hỗn độn này. Thiên a, vì vậy ngài phải cứu vớt bông sen là con ra khỏi nơi này. Còn tên đằng sau con, hần muốn sao cũng được, ngài chỉ cần cứu con thôi a.

Ta nghe thấy trên đầu tiếng hừ lạnh. Mẹ nó, hừ lạnh cái khi gì? Sắp chết đến nơi rồi, còn ngồi đây mà hừ lạnh. Ta đúng là không nên bỏ nhà mà vi vu ngoài đường lung tung bừa bãi mà. Âu Dương Thần, nếu ta có chết thì ngươi nhất định không được lập hậu, chỉ được nhớ mỗi ta thôi.

Con ngựa không chịu nổi sức nặng của hai người khi phi nhanh, tốc độ cũng có phần kém đi so với bình thường. Những con ngựa của đám hắc y phía sau đã đuổi tới, nhanh chóng vây lấy ta và Lãnh Hàn Băng, không nói câu gì mà lao vào mà chém giết. Tiếng đao kiếm vang lên ầm ầm bên tai, Lãnh ma đầu vẫn kiên định vung kiếm đáp trả lại, một tay ôm lấy ta bảo hộ trong lòng không để ta bị thương tổn. Hần nhủ vậy, có chút khó khăn khi vừa bảo vệ người vừa đánh lại một đám sát thủ võ công không đến nổi tề thể này. Ta nhận ra, thực ra, Lãnh ma đầu cũng không hẳn là ma đầu.

Lãnh Hàn Băng vận nội công đánh bật mấy tên gần đó, xoay người vung kiếm lên chém ngang cổ một tên đánh lén hần từ đằng sau. Hần đập mấy cành cây bay trên không trung, không quên đưa ta theo, phi kiếm một đường vòng cung đẹp để giết chết mấy kẻ ở dưới định lao lên rồi trở lại tay hần. Mùi máu tanh xộc vào mũi. Cả một rừng cây xanh nồng nặc mùi máu. Lá cây ở dưới nhuộm một sắc đỏ. Bạch y nam tử trên không phiêu diêu tự tại, tay ôm mỹ nhân, tay cầm trường kiếm, hợp với khung cảnh xung quanh làm nên một cảnh tượng đẹp đến động lòng người. Mái tóc dài bay lượn vờn đùa trong không khí, tà áo rộng động theo từng bước chân. Nhìn hần bây giờ giống như một sát thần nhưng vẫn giữ được nét thanh cao. Thật kỳ lạ, Lãnh Hàn Băng quả là Lãnh Hàn Băng, không giống ai bao giờ.

Một lúc sau, đám hắc y nhân đã bị Lãnh ma đầu xử lý hết, nằm la liệt trên đất, máu chảy lênh láng. Hần nhẹ nhàng đặt chân xuống đất, cất giọng:

- Có chóng mặt không?

- Không. – Ta trả lời, tiện thể không tiếc lời khen ngợi – Ngươi giỏi thật đấy. Ta...

Bỗng nhiên, Lãnh Hàn Băng mở to mắt, túm lấy tay ta ôm trong lòng, xoay người một cái. Trong phút chốc, ta chỉ nghe tiếng pháp. Ta hoảng hốt, thấy Lãnh Hàn Băng vung kiếm một phát, tên hắc y nhân còn gượng dậy lúc này đã nằm đơ trên đất, không cử động gì nữa như một khối thịt chết. Nghoảnh đầu lại, vai áo Lãnh Hàn Băng đã có một vết đỏ lớn. Một con dao găm cắm ngay vào vai hần. Ta bối rối, tay đã run lên không biết làm gì.

- Ngươi... ngươi ổn chứ?

Mẹ kiếp, người ta thế thì ổn cái quái gì? Ta thật muốn đánh cái mồm mình lại cho rồi. Nhưng mà, Lãnh Hàn Băng lại làm như thể không có chuyện gì. Hấn cười, lắc đầu:

- Ta không sao, không vào xương được đâu.

Rồi, hấn nhíu nhíu mi, cầm chuôi con dao găm, mạnh tay rút ra. Máu phun ra thành tia, càng đậm hơn trên nền áo trắng. Một màu đỏ chói mắt, nhức nhối đến kì quái. Lãnh Hàn Băng khẽ bật ra một tiếng rên nhẹ, mồ hôi lạnh chảy ra trán, bết cả vào mấy sợi tóc đen tuyền.

- Về thôi, Liễm Phương sẽ giúp người.

- Thật tiếc, ta nghĩ là ta không thể điều khiển ngựa được nữa. – Hấn cười khổ.

Ta ngược nhìn trời, hơi bặm môi. Trời sắp tối rồi. Giờ nếu đi bộ về cũng không ổn. Làm sao đây? Lãnh Hàn Băng dường như nhìn ra được lo lắng của ta, hấn bật cười:

- Nàng lo cái gì chứ? Có ta rồi mà.

Ta trừng mắt. Còn đùa được sao? Người nhìn người như thế rồi thì còn làm được gì nữa?

- Được rồi, xù lông cái gì? Không đùa nàng nữa, đến cái động kia đi. Qua đêm ở đó. Mai chúng ta về sau. – Lãnh Hàn Băng đưa cánh tay không bị thương xoa đầu ta rồi chỉ về một cái động lớn ở cách chỗ chúng ta đứng không xa lắm.

Ta thở dài, gật đầu đồng ý. Đành phải thế thôi, biết làm sao được chứ?

.....

Cùng thời điểm đó, ở tộc Cương Phiến, nơi Âu Dương Thần đang bị cầm chân. Hiện tại, nhờ cái miệng của Ngạn Ngôn, Âu Dương Thần cùng Minh chủ đại hiệp đang ngồi ăn tối với Tộc trưởng và đại tiểu thư của tộc, Tiên Lan. Âu Dương Thần vô cùng bình thản uống rượu ăn cơm, mặc ba người kia đang nói nhăng nói cuội. Ngạn Ngôn dưới sự uy hiếp trắng trợn của Âu Dương Thần, đồng ý câu kết giải thoát hấn ra khỏi hoàn cảnh này.

- Tộc trưởng, Âu Dương công tử đây là bằng hữu thân thiết của tại hạ. Tại hạ đến đây mới nghe nói tiểu thư Tiên Lan muốn cử hành hôn lễ với hấn. Thật thất lễ, nhưng mà tại hạ phải tiết lộ, tránh cho sự việc về sau rắc rối. Hấn đã có thê tử ở nhà đang chờ đợi, không thể chậm trễ mà ở nơi này được. Tiên Lan tiểu thư thân phận cao quý, làm sao chịu ủy khuất mà làm thiếp được, nên...

- Vậy cùng lắm để thê tử của chàng làm thiếp là được mà. – Tiên Lan cắt ngang lời Ngạn Ngôn đang nói, mặt dầy ra ý kiến.

Âu Dương Thần đen mặt, cố kìm nén bản thân không làm gì quá đáng, tiếp tục giao phó việc cho Ngạn Ngôn mà uống rượu tiếp. Tộc trưởng ngồi bên cũng có vẻ khó xử. Một bên là con gái cưng, một bên là bằng hữu lâu năm, không biết nên về phe ai mới phải. Thế là, ông đành mặc kệ tất cả, quyết định giữ im lặng.

Ngạn Ngôn cười gượng. Nữ nhân thời nay quả thật là quá đáng rồi. Nhưng mà Ngạn Ngôn hấn là ai? Là Minh chủ võ lâm nức tiếng giang hồ, là hôn phu tương lai của nữ vương Nữ Nhi Quốc, làm sao có thể chịu bó tay trước tình cảnh này? Nhất là nó còn liên quan mật thiết đến đời sống tình cảm của hấn nữa. Ngạn Ngôn cười hai tiếng:

- Ha ha, nhưng mà thê tử của hấn rất dữ nha. Nàng ấy cũng có danh tiếng trên giang hồ nữa, nếu vậy sẽ nổ ra xung đột giữa hai người. Làm vậy đâu đáng. Tiên Lan tiểu thư xinh đẹp như vậy, không thể vì một nam nhân mà hạ mình như vậy.

- Không được, Âu Dương Thần là phu quân ta. Mặc kệ thê tử của chàng thế nào, chỉ cần chàng có tình ý với ta là được. Ta không quan tâm.

Âu Dương Thần muốn giết người lắm rồi. Ai nói hấn có tình ý với nữ nhân này chứ? Là ai tung tin bậy bạ như vậy? Hấn bực bội ném ánh mắt sát thủ về phía Ngạn Ngôn, ý bảo nhanh nhanh xử lý việc này đi. Ngạn Ngôn muốn khóc mà không được. Đường đường là Võ lâm Minh chủ, tại sao phải chịu áp bức bóc lột thế này chứ?

Nhưng gì thì gì, hấn vẫn phải theo lao đã phóng. Tiếp đó, có một cảnh tượng hùng dũng oai hùng thế này, Minh chủ đại hiệp đập bàn, hét lên:

- Mẹ kiếp, ông đây là thê tử của hấn. Nhanh nhanh thả hấn ra cho ta!

Cả Tộc trưởng và Tiên Lan đơ người, hóa đá. Ngạn Ngôn đỏ mặt, mím môi cam chịu. Duy chỉ có Âu Dương Thần vẫn nhàn nhã uống rượu, khước môi nhếch thành một đường cong đẹp đẽ. Hấn cười tươi như hoa nở:

- Mọi người, tiệc rượu còn dài, uống tiếp đi.

.....

Sau đây, khỏi cần nói cũng biết, Âu Dương Thần được thả tự do, thông dong cưỡi ngựa trên đường cùng “thê tử” ra khỏi lãnh thổ tộc Cương Phiến. Bên cạnh, vị “thê tử” nào đó mặt mày âm u mù mịt. Tuy rằng Âu Dương Thần còn có nhân tính, nhắc nhở Trưởng tộc và Tiên Lan rằng đây là bí mật không được bật mí cho ai, nếu không thì tất sẽ có xích mích giữa tộc và giới võ lâm mới giữ kín được mồm miệng nhưng mà ai biết được nếu chuyện này bị đồn ra ngoài, nhất là nếu đến tai Triều Đan thì mọi chuyện sẽ thành ra thế nào chứ? Tiên Lan thì ừ dột khỏi nói, ậm ừ không thêm ngó ngang gì nữa, về phòng

đóng của tự kỉ. Kha Dương cũng được thả ra, dùng khinh công đuổi theo đám Ngạn Ngôn và Âu Dương Thần.

Nhưng mà, đòi người khó nói. Ngạn Ngôn sau vụ bị Âu Dương Thần uy hiếp thì tìm có trả đũa, kéo dài thời gian đi đến Tà Bồng giáo, trong lòng nghĩ chắc Lãnh Hàn Băng cũng sẽ không làm gì quá đáng đối với người được gọi là Hoàng hậu Ngọc Quốc, thê tử của Âu Dương công tử đây. Vậy mới nói, sống ở đời chính là không nên gây thù chuốc oán lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Ngạn Ngôn từ trước đến nay có thù tất báo, có ơn tất trả, rơi vào hoàn cảnh dở khóc dở cười thế này, chỉ với một khoảng khắc đại đột đã từ một chính nhân quân tử, một đại hiệp hào hoa tuấn kiệt vô song trở thành một tên đoạn tụ trong mắt người đời. Đứng ra thì cũng không hẳn là trong mắt người đời, chỉ là trần nhà biết, sàn nhà biết, Ngạn Ngôn biết, Âu Dương công tử biết, Tiên Lan tiểu thư biết, Tộc trưởng biết cái cảnh tượng đó mà thôi. Nói là thế nhưng Ngạn Ngôn không thể gạt bỏ bóng đen tâm lý. “Nhờ Triều Đan cũng biết thì sao?”. Thế là, Minh chủ đại hiệp ăn không ngon, ngủ không yên, nửa đêm vỗ gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Đùa thôi, không đến mức như vậy nhưng cũng phải nói là vật vã. Mà người gây ra thảm cảnh này vẫn còn thông dong thúc ngựa, một lòng hướng về nơi thê tử của hắn đang bị giam giữ. Ngạn Ngôn bứt rứt không thôi, quyết tâm tính kế phản công.

Lên kế hoạch đảng hoàng, một lúc nào đấy, Ngạn Ngôn mật báo cho hai thuộc hạ thân tín của mình. Với khả năng của Minh chủ Võ Lâm, việc mật báo dễ qua mắt Âu Dương Thần và Kha Dương vốn chỉ là việc con con, không nói đến việc đây chính là khả năng nổi trội của hắn. Ngoài trời tối đen mịt mùng, Ngạn Ngôn ngồi trong phòng ở khách điểm suy nghĩ lại cái kế hoạch của mình, không kìm được bật cười man rợ. Mấy con chim rừng gần đó nghe tiếng cười của người nào đấy thì hoảng sợ tưởng ma cầu hồn, cấp cánh bay thẳng trong đêm. Âu Dương Thần ở dưới lầu uống trà nhưu mảy:

- Kha Dương, lên hỏi xem Minh chủ đại hiệp có cần uống thuốc không?

.....

Ngày hôm sau, tâm trạng Ngạn Ngôn vô cùng vui vẻ, vừa cười ngựa đi sau Âu Dương Thần vừa thỉnh thoảng lại cười một mình khiến cho người đi trước hắn không khỏi mấy lần sờ da gà. Âu Dương Thần liếc về người đi sau mình. Ngay lúc đó, Ngạn Ngôn lại cúi đầu cười tủm tỉm. Âu Dương Thần đối với loại biểu cảm này không biết nên nói gì, miệng cứ mở ra lại đóng vào. Âu Dương Thần tự hỏi, có phải Ngạn Ngôn bị hắn bức đến nổi thành đoạn tụ, động tình với hắn luôn rồi không? Sau đó thì vị Minh chủ kia lại đau khổ vì mối tình đoạn tụ không thể tiếp diễn, cộng thêm hắn là người đã có thê tử nên hoang tưởng tự huỷ hoại ra vô số cảnh vỡ vụn mà tự làm mình thỏa mãn? Nghĩ đến đó, da gà da cóc của hắn lại không hên mà lại nổi lên hàng loạt. Âu Dương Thần thầm than trời trách đất. Ở gần Điệp Điệp lâu quá nên cái trí tưởng tượng của hắn lại có dịp trau dồi phát huy rồi.

Cuối cùng, không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, Âu Dương Thần hăm ngựa lại, chờ Ngạn Ngôn đi đến. Hắn kìm ngựa của Ngạn Ngôn lại, thở hắt ra, làm mặt lạnh mà hỏi:

- Ngạn đại hiệp, ngài lại đến thời kỳ động tình à?

- Đâu có, Âu Dương công tử lo quá rồi. Tuy tại hạ nhận là thê tử của công tử nhưng mà trái tim tại hạ đã có người khác. Chứ chẳng lẽ công tử mong tại hạ động tình để dụ dỗ tại hạ vượt tường sao? – Ngạn Ngôn không hổ danh là thô bỉ lâu năm, với câu hỏi độc địa của Âu Dương Thần chỉ cười tươi trả lời.

- Vậy thì tốt, ta còn tưởng đại hiệp đã có nữ vương Nữ Nhi Quốc mà còn có tư tưởng không thuần khiết với người khác thì thật không hay. Thân là bằng hữu của nữ vương, ta chỉ có ý nhắc nhở đại hiệp thôi a. – Âu Dương Thần cười đáp lại.

Sau mấy câu đậm mùi khơi lửa chiến tranh, khói thuốc súng đã mù mịt. Hai người nọ song song, hai con ngựa nọ song song, hai đôi mắt nọ song song, tia lửa bắn ra tung tóe. Kha Dương thấy nhân vật chính của bản “ra đi tìm đường cứu vỢ” chưa vội thì bản thân cũng chẳng có chút thúc giục nào, cứ ngồi trên cây nhàn nhã xem kịch vui, ăn quả ngọt thôi.

- Minh chủ, Huyền Cát đang hỗn loạn. Thịnh người trở về ngay ạ.

Giữa chiến trường hỗn loạn, một giọng nói cất lên. Dưới đất, không biết từ bao giờ đã xuất hiện hai nam nhân đang nhất loạt quỳ xuống, dáng vẻ cực kỳ cung kính. Kha Dương thực chất đã phát hiện hai người này đang đến gần từ lâu, vốn định động thủ nhưng vài giây sau liền nhanh chóng nhận ra toàn người nhà với nhau cả, thế là mặc kệ, nhất mực lười biếng ẩn cư trên cây. Lại liếc hai người đang đầu mắt phía dưới, hắn khẽ cười. Bây giờ kể cả có một đám sát thủ sát khí ngút trời xuất hiện thì cũng là kẻ xấu số chịu thân phận thảm lót cho hai kẻ đang khí thế bừng bừng kia thôi.

Âu Dương Thần và Ngạn Ngôn nghe báo thì đã ngừng lại, đồng loạt quay ra, bộ dạng nghiêm túc. Ngạn Ngôn phát tay:

- Đứng lên. Thanh Vũ, Thanh Uy, nói xem như thế nào?

Hai người được vừa được gọi liền đứng dậy. Thanh Vũ và Thanh Uy chính là thuộc hạ thân cận, là cánh tay phải đắc lực của Ngạn Ngôn. Thanh Uy vội vã:

- Mọi chuyện giờ rất gấp, về đến Huyền Cát thì Minh chủ sẽ rõ. Thành cầu người nhanh chóng trở lại.

Hàng lông mày của Ngạn Ngôn nhíu lại. Hắn nói với Âu Dương Thần, giọng điệu như bối rối kèm thêm một chút lưỡng lự:

- Tuy ta đã đáp ứng giúp ngươi, nhưng tình cảnh hiện giờ... e là...

Âu Dương Thần không có ý định sẽ gây khó dễ cho Ngạn Ngôn. Chuyện này đối với hắn rất thoải mái, cũng không có gì là khó xử cả. Hơn nữa, Huyền Cát còn là “di vật” của sư phụ Ngạn Ngôn để lại, dĩ nhiên rất quan trọng. Hắn xoa tay:

- Không sao, ta đi một mình cũng được. Ngươi trở về Huyền Cát đi.

- Lần trở lại Huyền Cát này có khi sẽ rất nguy hiểm. Nếu Âu Dương công tử không phiền thì chi bằng đi cùng với Minh chủ cũng được mà. – Thanh Vũ xen vào.

- Im miệng, Thanh Vũ. Ta có thể tự mình chấn chỉnh Huyền Cát. – Ngạn Ngôn gắt, khuôn mặt hiện lên nét tức giận. Sau đó, hắn đưa tay lên nhay nhay trán, ánh mắt chau lại đầy mệt mỏi.

Âu Dương Thần hơi khó xử. Đứng giữa tình thế như này, một bên là thê tử, một bên là bằng hữu, hắn biết chọn cái gì đây? Nếu chọn Điệp Điệp thì sẽ mang tiếng trọng sắc khinh bạn, chọn Ngạn Ngôn cũng không ổn. Âu Dương Thần khẽ nín thở.

- Đi thôi. Ta sẽ giúp ngươi. Chấn chừ ở đây chỉ tốn thời gian vô ích.

Âu Dương Thần khẽ thúc ngựa, miệng nói, chậm chậm, bình thản như không. Đành vậy, hắn cố giải quyết chuyện này nhanh chóng rồi tiếp tục đến Tà Băng giáo sau. Mong là với tính cách của Lãnh Hân Băng sẽ không làm gì quá phận, dù sao thì trên bả vai của Điệp Điệp cũng có ân ký của Hoàng hậu Ngọc Quốc. Tuy hắn với Lãnh Hân Băng có xung đột, nhưng cái đầu khôn ngoan của tên kia cũng sẽ biết gây hấn với một trong Tam đại Cực Vĩ, hơn nữa còn là Hoàng đế một quốc gia thì hậu quả sẽ không đơn giản chỉ là đánh đấm bình thường. Trong lòng Âu Dương Thần, thực ra còn có một nỗi lo lắng lớn hơn. Hắn thầm mong Điệp Điệp sẽ không làm cái gì để khiến tên đầu băng kia có tình cảm với nàng, không thì mọi chuyện sẽ thành rắc rối mất. Sức hút của người kia, có lẽ chính nàng cũng không nhận ra đâu.

Ngạn Ngôn phía sau khẽ cười. Âu Dương Thần đứng là Âu Dương Thần, hắn là sẽ không bỏ mặc huynh đệ bao năm được. Minh chủ đại hiệp cũng phần nào đoán ra được Âu Dương Thần nghĩ gì, cơ mà cũng nghĩ quá đơn giản đi. Ngạn Ngôn đâu thể thả hắn ra sớm như vậy được. Ha ha, lừa được Âu Dương công tử vào lưới, tài đóng kịch của hắn quả là nhất đẳng. Ngạn Ngôn tự trào tự phong, trong lòng vô cùng sung sướng nhưng ngoài mặt vẫn phải làm vẻ nghiêm túc. Minh chủ đại hiệp, ngài thô bỉ quá mức rồi. -_-|||

Thanh Vũ, Thanh Phong bị chủ tử mắng thì ỉu xiu như con mèo cụp đuôi, nét mặt toàn là cam chịu. Không phải đêm qua gửi mật báo người đã nói là phải làm như thế sao? Tại sao khi bọn hắn làm y như vậy mà còn bị quát, chủ tử lại còn tỏ thái độ bức mình? Thật là oan ức mà. Chẳng lẽ ở bên Âu Dương công tử nhiều quá, sáng nay mới nhận rằng luyến tiếc nên đi cùng Âu Dương công tử, không nên lừa dối nữa mà bọn hắn vẫn làm theo kế hoạch bắt quá lại làm cho chủ tử nổi giận? Mặt mày sượng sùng, Thanh Vũ, Thanh Uy định đảo ngược lại kế hoạch nhưng chưa có lệnh của chủ tử, đành ôm nỗi thấp thỏm lo âu mà đi tiếp.

Kha Dương thấy thái độ của Thanh Vũ, Thanh Uy thì âm thầm cảm thương. Tội nghiệp, Huyền Cát rối loạn đến mức hai sát thủ nổi tiếng trong giới võ lâm cũng phải sợ hãi thế này ư? Kha Dương thở dài, dùng khăn công bay ngang hai người họ, vỗ vai, ánh mắt ngập tràn chia sẻ. Thanh Uy, Thanh Vũ ngo ngắc, mặt đỏ ửng ra không hiểu gì.

Thế là, nhờ ơn phúc của Ngạn Ngôn Minh chủ, con đường đi đến Tà Băng giáo ngọt ngào trở thành hương đến Huyền Cát – “trụ sở” chính của Minh chủ đại hiệp.

.....

Trở lại với nữ chính là ta đây, rõ ràng là một nữ nhi e thẹn, sắc nước hương trời, chỉ vì đám sát thủ nhãi ranh nước mũi vắt chưa sạch mà chuẩn bị phải qua đêm trong cái động hoàn toàn thân thiện với thiên nhiên thế này. -_-

Nói thì nói, dù gì thì ta cũng là một nữ sinh toàn năng, một nữ nhi toàn vẹn toàn tài trí cùng sức sống mãnh liệt tuổi thanh xuân, ở trong một cái động qua đêm cũng chỉ như con muỗi mà thôi. Cơ mà, hình như ta quên còn một người bị thương nữa thì phải?

Về phần người bị thương nào đấy ấy mà, chuyện này chính xác mà kể thì hắn chẳng để vào mắt, đơn giản dễ hiểu như uống một chén trà, ăn một miếng bánh mà thôi. Trước khi trời tối, hắn còn rảnh rỗi cùng ta tiếp tục săn bắn, bắt được một con gà rừng to bự với mấy con cá, kèm theo một đồng lá thuốc trị thương mà hắn hái được trong rừng. Từ khi sinh ra đến giờ, ta là một con người ham học, đã sớm tò mò người xưa tại sao có thể tồn tại khi mà không có thuốc kháng sinh, thuốc giảm đau, thuốc ho, thuốc tiêu chảy, vân vân và mây mây các thứ thuốc khác. Thực ra, ta không ngờ đến độ không biết người ta dùng thực vật làm thuốc, cái thứ mà người ta gọi là thuốc nam ấy nhưng ta vẫn thắc mắc, thuốc nam thì làm sao có thể công hiệu bằng thuốc tây được khoa học nghiên cứu và chứng nhận rõ ràng? Hiện tại, ngay lúc này, ta đã có thể thấy công hiệu của lá thuốc rồi. -_-

Trong cái động tối om, ta đốt củi lửa ở giữa động. Nhìn từ ngoài thì đây chỉ là một cái động nhỏ không đáng để vào mắt nhưng khi đi vào thì mới biết được cái động này hóa ra khá lớn, có thể chứa

a được ít nhất mười lăm người. Trên vách động toàn là những hình khắc kì dị đã bị thời gian bào mòn. Ta nghĩ, có thể người cổ đại đã từng sinh sống ở đây chăng?

Mặt ta đang ngấm bên này, nhìn bên nọ, Lãnh Hàn Băng chỉ yên lặng ngồi một chỗ, dùng nội công nghiền nhò lá thuốc trên lòng bàn tay. Lá nhuyễn ra, nhom nhóp nước, đặc sệt. Lãnh ma đầu hết tay, chỉ còn cách dùng tay bị thương, túm lấy vạt áo chuẩn bị xé làm băng.

- Thực ra ngươi có thể nhờ ta giúp. – Ta ngồi xổm trước mặt hắn, cười tươi.

Nhìn hắn có vẻ như rất khó khăn, tay bị thương nếu như mạnh tay mà dùng lực nữa thì chắc chắn vết thương sẽ há miệng, máu sẽ chảy nhiều hơn, có khi trước lúc trời sáng đã chết vì mất máu rồi. Bất quá, đây là lần đầu tiên ta thấy đáng về thảm hại này của Lãnh ma đầu, muốn nhận tiện trêu chọc hắn một chút. Lãnh Hàn Băng nhìn ta mấy giây. Sau đó, hắn túm lấy tay ta, ấn vào đồng lá thuốc đã qua xử lý kia, cười tươi đầy cao ngạo:

- Giúp ta băng bó.

- Ngươi phải nói là “làm ơn giúp ta băng bó”. – Ta vận lại.

- Nàng chắc chắn là không có ta nàng sẽ ra khỏi được khu rừng này? – Hắn nhướn mi thách thức.

- _____ -

Được rồi, nhóc con, coi như ngươi giỏi. Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn. Ta đây sẽ tính sổ với ngươi sau. Hừ, đáng ghét, rõ ràng thâm tâm như vậy mà còn uy hiếp người ta được. >

Nhưng mà, dấu sao cũng là người ta đã từng cứu mình, coi như trả lại hắn cái mạng lúc nãy vậy. Ta cúi đầu, cầm vạt váy xé “soạt” một phát. Lãnh Hàn Băng như không ngờ ta sẽ làm vậy, mở to mắt nhìn.

- Nàng làm cái gì thế?

- Không thể thì cướp đầu ra băng mà băng cho ngươi? – Ta liếc mắt đầy khinh bỉ. Ngu ngốc, có thể cũng hỏi.

- Nàng là nữ tử mà không giữ ý chút nào cả. Có thể dùng áo ta mà. – Lãnh ma đầu cần nhân.

- Thế à? Lần sau xé. Áo ta hay áo ngươi thì cũng là tiền của Tà Băng giáo bỏ ra, xé thế nào mà chẳng hỏng mất một cái áo. Lắm chuyện.

Lãnh Hàn Băng than trời. Ý của hắn có phải thế đâu?

Ta không để tâm ánh mắt bất bình của Lãnh Hàn Băng khi ta bẻ ngoặt ý của hắn thành một ý khác chẳng liên quan, chăm chú nhìn vết thương của hắn. Máu đã khô làm áo dính hẳn vào vết thương, giặt ra chắc chắn sẽ rất đau. Ta hơi nhíu mày, chấm chút nước lấy từ ngoài suối vào cho máu tan ra đôi chút rồi kéo mạnh áo hắn ra. Lãnh ma đầu bất ngờ, cắn răng rên nhẹ một tiếng. Hắn cười khò:

- Điệp Điệp, nàng nhẹ tay một chút thì chết sao?

- Ồ, chết đấy. Trật tự đi.

Kéo áo hắn ra rồi, miệng vết thương bị động, lại trào máu. Ta dùng khăn thấm máu theo hướng dẫn của Lãnh ma đầu, sau đó đắp thuốc lên, nhẹ nhàng băng lại. Thành công. Ta miễn nguyện nhìn thành quả của mình. Hề hề, sau này mà có trở về hiện đại nhất định sẽ trở thành một bác sĩ đại tài đây.

- Nàng mà là thầy thuốc chắc hàng đồng bệnh nhân chết dưới tay nàng mất. – Lãnh Hàn Băng suýt xoa, tay động nhẹ vào miếng băng trên người, lên tiếng rất đúng lúc.

- Xi, ngươi có chết đâu. – Ta bĩu môi.

- Thế gian chẳng mấy ai có sức chịu đựng cao như ta đâu. – Hắn đáp.

Mẹ nó chứ, Lãnh Hàn Băng, nếu không phải vì bà đây còn phải dựa dẫm vào ngươi thì nhà ngươi chắc chắn chết trăm nghìn lần dưới tay bà rồi. Có một người nào đó đang vô cùng tức giận vì lòng tự tôn bị đã kích nằng nề.

.....

Mặt trời dần khuất sau dãy núi, nhường chỗ cho mặt trăng lên, kéo theo màn đêm đến. Trong động, gà đã quay xong, cá cũng đã nướng, khói bay mịt mùng, mùi thơm nức ào vào mũi. Ta hoàn toàn quên đi sự tức giận ban nãy, nét mặt thỏa mãn ngồi nhìn con gà rừng chín đẹp để mà muốn rót nước bọt. Nói không ngoa, Lãnh ma đầu nấu ăn cũng rất khá nha. Ta bẻ một cái cánh gà đưa cho hắn, mình thì giữ lại cái đùi, mắt híp lại thành đường chỉ, miệng cười toe toét. Có lẽ ta không biết, khuôn mặt này, nét cười này, dưới ánh lửa bập bùng trong hang, quả là rất xao lòng. Lãnh Hàn Băng nhận lấy cái cánh gà, khẽ nói:

- Điệp Điệp, nàng cứ gần ta như vậy, lại còn bày bộ mặt kia ra, sẽ khiến ta nghĩ nàng đang câu dẫn ta mất.

Ta đang gặm đùi gà nghe thế thì suýt nữa sặc. Hắn... hắn không phân biệt được khuôn mặt thân thiện với nét gọi tình câu dẫn sao? Tên này, cái đầu đã bị nhiễm xuân sắc nặng nề rồi, nặng quá rồi. Ta lùi lại, ánh mắt cảnh giác:

- Nữ hiệp ta sắc không bán, nghệ cũng không bán, thân là gái có chồng, xin khách quan tự trọng.

Câu nói này thốt ra, đến mãi sau này ta cũng không biết, đối với ta có lẽ chỉ là một lời nói vui, nhưng đối với người nào đó, lại chính là một lời cảnh báo. À, người đó là hoa có chủ, không đến lượt mình động tâm.

Nhưng đó là câu chuyện của mãi sau này, hiện giờ, trong bóng tối, ta không nhìn ra được nét thần thờ vừa vụt qua trong mắt Lãnh ma đầu. Ta xích ra xa hẳn một chút, tiếp tục gặm đùi gà. Chỉ nghe giọng nói trầm trầm vang lên:

- Âu Dương Thần thế nào?

- Hắn sao? Hắn biến thái, tự cao, tự sướng, không biết nấu ăn, trẻ con, ngốc nghếch nhưng mà... rất tài giỏi, rất xuất sắc, là một minh quân tuyệt vời. – Nhắc đến Âu Dương Thần, động tác của ta có chút chậm lại, khóe môi không kìm được khẽ mỉm cười. – Hắn ít khi nổi giận nhưng khi nổi giận thì rất đáng sợ. Có lần, ta lên tới Đại điện, lúc đó hắn phát hiện ra một số vị quan tham ô nhưng đám quan lại đó không chịu nhận tội, nhất nhất chối bay chối biến. Hắn liền cười cười, vừa uống trà vừa chậm rãi hỏi tội bọn chúng. Ta biết, lúc ấy, ngoài mặt hắn cười thế nhưng trong lòng thì chắc chắn đang giận dữ đến khôn cùng. Cuối cùng, đám quan kia giấu đầu hở đuôi, bị Âu Dương Thần ép đến mức không còn đường lui, khóc lóc đập đầu nhận tội. Lần khác nữa, ta nghe Thái Hậu nói, có lúc phía Nam nổi loạn, hắn ở Hoàng cung nhưng thỉnh thoảng vẫn nhận tin từ chiến trường, ngấm ngấm ra tay giúp đỡ, cung cấp chiến lược để dẹp bạo loạn. Hắn quả thực... rất giỏi.

Ta khua tay múa chân, nói nói cười cười như thể khoe ông xã mà không để ý Lãnh Hàn Băng đã dịch vào gần mình từ lúc nào.

- Còn nữa, một lần hắn cùng ta giả trang ra ngoài thành. Chúng ta thấy một đứa bé ăn mặc rách rưới, có vẻ rất nghèo khổ, bị cả đám lưu manh bắt nạt. Hắn liền không suy nghĩ mà đứng ra bảo vệ đứa nhỏ, mấy chiêu đã khiến bọn lưu manh chạy mất dép. – Ta bật cười. – Sau đấy, hắn đi đến, ngồi xuống chỗ đứa nhỏ, xoa đầu nó, còn nhẹ nhàng dắt nó đi mua đồ ăn. Người không biết, lúc đó nhìn hắn dịu dàng thế nào đâu. Oa, nhưng mà không thể để hắn biết ta đang khen hắn thế này được, hắn sẽ được đà mà phồng mũi lên mất.

Từng kỷ niệm, từng hình ảnh của Âu Dương Thần hiện ra. Lúc hắn ôm ta trong nhà lao, lúc hắn bị thương vì nấu đồ ăn cho ta, lúc hắn cười, lúc hắn lạnh nhạt... Nếu như không để ý, ta cũng không ngờ được là ta lại để tâm đến hắn nhiều như vậy. Bất giác, một sự ngọt ngào len lỏi trong lòng, xen trong đó có cả một chút nhớ nhung lâu ngày không gặp. Chợt, một tia sáng lóe lên trong đầu. Ta cau mày, nhìn Lãnh Hàn Băng chăm chăm:

- Khoan, sao ngươi biết, ta biết Âu Dương Thần?

- Nàng ngốc thật. Bên vai nàng có ấn ký của Hoàng hậu Ngọc Quốc, ta đương nhiên biết nàng là ai. Yên tâm, ta sẽ không hại nàng, cũng sẽ không hại hắn. – Lãnh ma đầu cười nhẹ, đưa bàn tay không bị thương khẽ vuốt tóc ta.

- Vậy thì tốt. – Ta thở phào. Mấy ngày ở cạnh hắn, ta cũng biết, Lãnh Hàn Băng thực sự không xấu như tưởng tượng. – Vậy ngươi đã từng yêu ai chưa?

Lãnh Hàn Băng ngẩn người vì câu hỏi đột ngột. Một lúc sau, lâu đến mức ta tưởng như hắn không trả lời, thì hắn lên tiếng:

- Chưa. Chưa từng yêu ai cả.

“Nhưng mà, ta nghĩ nó sắp thay đổi rồi”. Lãnh Hàn Băng nhẹ nhàng kéo lên khóe miệng, trên đôi môi mỏng xuất hiện nụ cười đầy dịu dàng.

Lúc lâu sau không thấy tiếng trả lời, Lãnh Hàn Băng ghé mắt sang thì đã thấy ta gục đầu vào vách động ngủ ngon lành. Hắn cười khổ, lặng nhìn về khó chịu khi dựa vào đá cứng mà ngủ của ta.

Đôi lông mày nhíu chặt, hàng mi dài thanh tú, làn da mịn màng không tì vết, môi nhỏ còn bóng mỡ chưa kịp lau, khuôn mặt nghiêng chỗ sáng chỗ tối. Trái tim của Lãnh ma đầu dường như lệch mất một nhịp. Hắn thần ra mấy phút. Tiếp đó, hắn khẽ kéo đầu của người nào đó, để nàng tựa vào vai mình mà ngủ.

Tìm được chỗ tốt, êm hơn cái đá kia, ta thoải mái dụi đầu vào, ngủ ngon hơn hẳn.

Lãnh Hàn Băng bất lực nhìn nàng lau luôn cả cái miệng đầy mỡ vào áo mình, không biết nên cười hay nên khóc. Một lúc sau, hắn cúi đầu, nâng tóc nàng lên, hôn nhẹ, ánh mắt bỗng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

“Âu Dương Thần, ta tuyên chiến với ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lám Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Âu Dương Thần đến Huyền Cát được ba ngày. Huyền Cát là một môn phái do Ngạn Ngôn được kể truyền lại, trở thành trường môn đã năm năm, đem Huyền Cát ngày một phát triển lớn mạnh, trở thành môn phái nhất nhì trên giang hồ. Mấy năm nay, Huyền Cát luôn luôn ổn định, không bị ai quấy nhiễu.

cũng không quá nhiều ai bao giờ, đặt chỉ tiêu hòa hoãn lên đầu, không gây chiến với ai. Âu Dương Thần hẳn chưa từng nghe nói trong nội bộ Huyền Cát có phân loạn, nhận được thông báo thì cũng rất bất ngờ. Trước đến nay, hẳn là bằng hữu thân thiết với Ngạn Ngôn, đến Huyền Cát cũng không ít, đối với nơi này cũng có phần quen thuộc. Nhưng lần này thì khác. Khi Âu Dương Thần đến, Ngạn Ngôn lập tức rời đi, Thanh Uy, Thanh Vũ xếp cho hắn ở biệt viện phía Nam của Huyền Cát. Liên mấy ngày sau đó, hắn không nghe được một tin tức nào của bọn Ngạn Ngôn, Huyền Vũ cũng không có tí chút bất thường nào. Có lần, Âu Dương Thần đi tìm Ngạn Ngôn, muốn hỏi xem mọi chuyện thế nào rồi nhưng lại bị chặn ở cửa, Thanh Uy nói rằng hắn cứ tạm thời nghỉ ngơi, tình hình của Huyền Cát Minh chủ không muốn liên lụy đến hắn.

Liên lụy? Âu Dương Thần nhũn mảy, bắt đầu nghi ngờ có gì đó không ổn. Ngạn Ngôn thì không gặp được, Thanh Uy và Thanh Vũ hỏi từ tế thì không ai nói. Âu Dương Thần liền ra lệnh cho Kha Dương nhân lúc trời tối lên hạ mê dược Thanh Uy, Thanh Vũ, bắt cóc hai người họ đến biệt viện phía Nam.

Trong căn phòng xa hoa, Âu Dương Thần ngồi trên ghế, tay cầm chén ngọc, chậm chậm uống trà. Hành động tao nhã, lịch thiệp nhưng ánh mắt vẫn liếc về phía hai kẻ đang bị trói ở chỗ cột nhà đã tỉnh, đang vùng vẫy muốn thoát ra. Âu Dương Thần nhếch môi. Muốn thoát đâu có dễ, hắn đã điểm huyết đạo của cả hai người nọ, phong bế nội công, muốn thoát ra cũng khó.

- Kha Dương, giải á huyết cho họ đi.

Kha Dương đi đến, cúi người, vung tay vài cái. Thanh Uy, Thanh Vũ đang định hét lên thì bị Âu Dương Thần lên tiếng chặn họng:

- Các ngươi mà dám hét thì xem ta sẽ làm gì các ngươi. ... – Hắn nâng chén trà, cười mỉm. Đôi mắt hồ phách hơi híp lại thành đường chỉ nhưng toát ra nét nguy hiểm khó thấy, giờ đang nhìn chăm chăm hai kẻ trước mắt.

- Âu Dương công tử à, người làm gì vậy? Sao lại trói chúng ta như này? – Thanh Vũ cười khan hai tiếng.

- Thanh Vũ... ngươi còn không biết tính ta sao? Nói xem, Ngạn Ngôn đang bày cái trò gì ra thế? – Âu Dương Thần chậm chậm nói.

Thanh Vũ nuốt nước bọt, trong lòng thâm than: "Minh chủ, Minh chủ à, ngài hại tôi rồi, bảo tôi làm sao bây giờ?". Y đưa tay huých nhẹ người đang bị trói cùng, ý hỏi làm gì nhưng nhận lại là im lặng. Nét mặt Thanh Uy từ trước đến giờ vẫn giữ thái độ phớt đời, mặt dửng dưng như không.

Âu Dương Thần nhướn mi, chờ đợi câu trả lời.

- Không nói sao?

- Âu Dương công tử, người đừng làm khó chúng tôi mà. Thực sự không thể nói được.

- Vậy... – Âu Dương Thần một tay tựa cằm, tiêu sái ung dung, trong mắt lóe lên nét cười – Ngươi nghĩ sao nếu ta hạ xuân dược ngươi, đem ngươi với Thanh Uy nhốt chung một phòng rồi khóa lại. Thanh Uy... dĩ nhiên phải trối lại rồi. – Âu Dương Thần cười.

Trong phút chốc, mặt Thanh Vũ xanh lại, Thanh Uy bên cạnh cũng biến sắc. Kha Dương đứng đằng sau thì khoanh tay dựa tường, mắt liếc Âu Dương Thần, thầm nói: "Biến thái!". Ai mà không biết được trên giang hồ, tài năng chế dược của Âu Dương công tử là số 1 chứ? Và lẽ dĩ nhiên, uy lực của nó cũng hơn hẳn các loại dược thông thường. Trong một phòng kín mà xảy ra chuyện "đó đó" thì thanh danh của Thanh Vũ còn để đâu nữa? Không những vậy, ai dám chắc là cái vị Âu Dương công tử kia có đục lỗ cửa rồi lôi kéo một đám người đến xem không? Tóm lại là, Thanh Vũ nếu không muốn bại hoại thanh danh của một nam tử thì không nên động vào loại người vừa nguy hiểm vừa biến thái thế này.

Mà kể cũng lạ, tại sao những đại hiệp đứng đầu giang hồ đều có một loại tính cách khiến người ta sờn hết da gà như thế? Hết nữ vương Nữ Nhi Quốc lại đến Âu Dương công tử, thêm đó còn có Minh chủ vô lâm, may mắn là còn sót lại Lãnh Hãn Băng – giáo chủ Tà Băng giáo, không thì cái giang hồ này loạn thật rồi!

- Sao? Nghĩ kĩ xem, có nói hay không?

Âu Dương Thần đứng dậy, đi đến, chỗ cây cột trói hai người kia, thái độ vẫn bình thản, trên khuôn mặt đẹp vẫn là nụ cười mỉm. Nếu như nụ cười này đặt ở tình thế khác, như trước mặt một cô gái, cô gái đó sẽ nói nụ cười này thật dịu dàng; đứng trước mặt người lớn, họ sẽ nói nụ cười này thật ôn hòa, nhã nhặn; đứng trước người quen biết, như Thanh Uy, Thanh Vũ chẳng hạn, nhận xét đó sẽ là: "Nụ cười này thật kinh dị." Quen biết Âu Dương Thần lâu như vậy, đương nhiên bọn họ phải biết chút ít tính cách của vị được gọi là Âu Dương công tử hào hoa phong nhã, ôn nhu như ngọc, lãnh đạm như nước, nhưng ai biết đâu được mặt khác của người này?

- Nói, nói, tôi nói. – Thanh Vũ khóc không ra nước mắt, gật đầu chấp thuận mà lòng đau không nguôi. "A, Âu Dương Thần là bằng hữu thân thiết của Minh chủ, chắc không vì chuyện này mà gây hại cho Minh chủ đâu, chắc cũng không hại gì cả" Thanh Vũ tự an ủi mình.

.....

Một lúc sau, Âu Dương Thần ngồi trên ghế, uống tiếp trà, nét mặt không nhìn ra được nét biểu cảm nào. Thanh Vũ lạnh tóc gáy, khóc thầm. Y đã làm gì nên tội chứ? Không lẽ thực sự là Minh chủ gây ra chuyện rồi sao? Nhìn mặt người kia thâm trầm như vậy, liệu có bả y ra xả giận hay không?

Kha Dương không kiên nhẫn hỏi:

- Giờ làm sao?

Âu Dương Thần nuốt xuống ngụm trà. Vị thanh thanh, thơm mát của trà thấm dần xuống cuống họng. Hắn nhếch môi, cười nhìn Thanh Uy, Thanh Vũ:

- Lại phải nhờ hai người rồi.

Thanh Uy, Thanh Vũ đồng loạt nổi da gà.

.....

Một ngày nắng đẹp. Trời đã vào thu, trời cao vời vợi. Từng đàn, từng đàn chim tung cánh bay về phương Nam tránh rét. Ngạn Ngôn đi ra từ thu phòng, vươn vai hít vào một ngụm khí, tâm trạng vô cùng thoải mái. Nhớ lại mấy hôm trước, khi lừa được Âu Dương Thần, Minh chủ địa hiệp lại muốn cười. Thiên hạ ai mà biết được Âu Dương công tử như vậy lại bị lừa bởi khổ nhục kế của hắn chứ? Khi về Huyền Cát, Ngạn Ngôn cứ thông thả mà hưởng thụ. Sáng dậy thì luyện kiếm, đến giờ thì dùng bữa, rồi chiều đi dạo một chút, cuộc sống an nhàn thoải mái. Chờ thêm mấy ngày nữa cho Âu Dương Thần sốt ruột rồi hắn mới đi. Ha ha, cảm giác lừa người thực vui vẻ như vậy!

Bất chợt, Ngạn Ngôn nghe có tiếng Thanh Uy, Thanh Vũ đang nói chuyện:

- Thanh Uy, huynh nói xem, Triều Đan nữ hiệp ra vào Tà Băng giáo nhiều như vậy để làm gì chứ? – Thanh Vũ nằm trên cành cây, một chân thả xuống đung đưa, tay gác đầu nhìn lên trên.

Thanh Uy đang luyện công ở dưới sân, như có như không đáp lời:

- Sao? Ngươi lại nhìn thấy Triều Đan cô nương à?

- Đúng thế. – Thanh Vũ gật đầu. – Đây, huynh bảo có khi nào Lãnh giáo chủ lại có sức hấp dẫn kinh người như thế, mê hoặc cả nữ vương Nữ Nhi Quốc rồi không?

Ngạn Ngôn lấp sau vách tường nghe được, mặt tối lại, hận không thể đi ra đá bay tên nhiều chuyện kia, lại dám nói Triều Đan của hắn như vậy. Nhưng mà, Ngạn Ngôn vẫn đề cục tức của mình lại, nghe tiếp, trong lòng, sự hiếu kì lại nổi lên.

- Aizz... Nhờ mà như thế thì có phải là Minh chủ sẽ bị đội mũ xanh không? Ngươi cầu hôn Triều Đan nữ hiệp nhiều như vậy mà. – Thanh Vũ tiếp tục thờ dài cảm thái, thực tâm thì sợ muốn chết. Òa òa, nếu Minh chủ biết y đang lừa người thì nhất định người sẽ đá đít y mất.

- Ủ hừm... Cũng có thể lắm. Nhưng ngươi có chắc là đã nhìn thấy Triều Đan cô nương không? Biết đâu người giống người.

- Không, chính cô ấy mà. Làm sao ta có thể nhầm được, đến khí chất và tàng nội công cũng giống nữa. – Thanh Vũ chắc chắn.

Ngạn Ngôn nắm chặt tay, nghiêng răng. Quay người bỏ đi. Dù có phải hay không, cũng phải nhanh chóng đến Tà Băng giáo, không thể chần chừ được nữa. Hắn đến thẳng biệt viện phía Nam, thấy Âu Dương Thần đang cho cá ăn, không có chút gì là vội vã. Ngạn Ngôn hăm hăm đi đến:

- Đi thôi, bây giờ chúng ta sẽ đến Tà Băng giáo.

- Hừm? Không phải Huyền Cát còn đang... – Âu Dương Thần ung dung hỏi.

- Xử lí xong hết rồi. Ngươi nhanh nhanh vào thu dọn đồ đạc đi, chúng ta đi ngay bây giờ. – Ngạn Ngôn cắt ngang, tay nhanh chóng đẩy Âu Dương Thần vào phòng, giục giã.

Ngạn Ngôn không nhìn thấy, khóe miệng của Âu Dương Thần đang nhếch lên đầy cao ngạo, che giấu sau phiến quạt trang nhã. Minh chủ đáng thương, thật đáng thương... .

.....

Thanh Vũ lo lắng nhìn Thanh Uy:

- Chúng ta làm vậy có sai không?

- Thông tin cũng có phần xác thực mà.

- Ủ, vậy cứ coi như chúng ta một phần báo cáo với Minh chủ đi. – Thanh Vũ cười tươi, thờ phào nhẹ nhõm.

.....

Quay về nữ chính là ta đây. E hèm, đèn chiếu nào. [Shel: Đòi hỏi vợ vẫn =="]

Buổi sáng hôm tỉnh lại trong động, ta thấy mình đang tựa vào đá ngủ. Ngáp dài một cái, ta thấy hơi lạ, đêm qua cảm thấy dễ chịu lắm mà, sao sáng vẫn là gối đá nhí? Hề, chắc là tại tự hoang tưởng thôi. Người ta bảo là trong lúc khó khăn thì cái gì cũng tốt còn gì. Thế là, ta rất nhanh ném cái thắc mắc ra sau, dụi dụi mắt, thấy Lãnh Hàn Băng đang ở chỗ cửa động. Hắn nhận ra ta đã dậy, liền quay đầu lại, cười:

- Heo dậy sớm ghê ta? Không nhanh nhanh lên còn về, nàng muốn ở đó luôn à?

Ta đứng lên, phui phui đồ, sau đó làm bộ dạng cao quý kiêu chảnh, lên tiếng phản bác:

- Bản tiểu thư không phải heo, nhà ngươì mới là heo.

Lãnh ma đầu bật cười thành tiếng:

- Được rồi, còn đứng đó mà cãi, về thôi.

Về đến giáo, Liễm Phương liền ào ra, lo lắng hỏi rồi rít. Nào là “Giáo chủ xảy ra chuyện gì vậy?” hay “Thương thế có nặng không?” hoặc “Là ai đã gây ra chuyện này?”. Lãnh Hàn Băng chỉ im lặng, nét biểu cảm lạnh tanh như thường, chỉ âm ờ vài tiếng rồi để Liễm Phương gọi đại

phu trong giáo. Ta thay đồ rồi đến phòng Lãnh Hàn Băng. Triều Vũ đang ngồi ghế ăn bánh, hoàn toàn không để tâm đến đám người đang rồi rít chỗ Lãnh ma đầu, ánh mắt như đang xem trò vui. Ta cảm thấy có đến gần Lãnh Hàn Băng cũng chẳng để làm gì, liền lại gần Triều Vũ, nhón một cái bánh. Đang định mở miệng khoe thành tích băng bó của mình thì Triều Vũ cười cười, vô thức nói:

- Hôm qua ngươì tìm đại phu ở đâu thế? Băng bó cũng xấu, quần tùm lum tà la, thuốc thì vương vãi lung tung. Chắc là Tiểu Băng Băng kia tự kiểm thuốc thì mới không bị nhiễm trùng vết thương, không thì chắc cũng chết trước khi về đến đây. – Nói xong còn đập bàn cười khanh khách. – Tiểu mỹ nhân ngươì không biết, hần tự băng còn tốt hơn vậy nữa.

- A ha ha... vậy à? – Ta cười gượng, thấy thật may mắn vì chưa khoe, không thì không biết giấu mặt vào đâu mất. Hu hu, thực sự thì nhìn nó cũng đau đến nỗi nào đâu, chẳng lẽ lại tệ đến thế?

- Ha ha, ngươì có hỏi đại phu đó xem ông ta đã giết ngươì nào chưa không? Chết cười mất, lúc này đại phu kia còn hỏi xem sao lần này hần lại băng tệ như vậy làm ta cười chết. Lúc đó, hần còn lừ mắt cần nhân, làm cho ông lão đại phu kia không dám nói câu nào.

- Ha ha, buồn cười nhì. Hôm qua ta quên không hỏi rồi. Tay nghề lão đại phu đó đúng là tệ hết mức. – Ta khóc, ta khóc đây. Cảm giác tự mình chê mình, đúng là muốn khóc chết đi được T ^ T.

.....

Những ngày sau đó, Lãnh Hàn Băng giữ ta ở lại phòng hần, không được đi đâu, trừ lúc ngủ thì được về phòng, ăn cơm cũng ăn cùng hần, chơi cũng phải ở phòng hần, thỉnh thoảng hần gọi đưa nước đưa trà, muốn ăn hoa quả thì ta lại thành nhân viên đa chức năng. Ta còn day dứt vì mình hần mới bị thương, cũng ngoan ngoãn chiều hần một chút, nhưng nhìn cái bản mặt thỏa mãn như ông tướng của hần, ta lại muốn rút kiếm ra mà chém. May cho hần, ta là một ngươì tốt, một công dân luôn tuân thủ luật pháp, vậy nên hần mới được toàn mạng. Xuy xuy, nhanh cảm ơn ta đi!

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, ta lại được nghe một bí mật của hần. Chả là tối hôm đó, ta kê một cái ghế ngồi cạnh giường hần theo lời hần bảo, đang gà gà gật muốn ngủ thì Lãnh ma đầu gọi chuyện:

- Thực ra, ta thích một cô gái.

Câu nói đó lập tức lôi kéo được sự chú ý. Bản tính nhiều chuyện trối dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết, ta ngẩng mặt, mắt sáng rực nhìn hần, tinh thần tỉnh táo như vừa uống cà phê đặc.

Hần hơi nghiêng đầu, cười. Ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ, trùm lên ngườì Lãnh Hàn Băng khiến hần dịu dàng hơn hần, không còn sự lạnh lùng lãnh khốc như bình thường nữa. Mái tóc dài xõa xuống, đen óng nổi bật trên nền gối trắng, nhẹ bay theo cơn gió đem thu, quần quít vắn vương vào khuôn mặt đẹp như tạc tượng. Đôi mắt phượng dài đầy mê hoặc, y hệt một hồ ly vương, quyến rũ đến quỷ mị mà vẫn toát ra khí thế quyền uy cao quý.

- Nàng ấy góc ghech nhưng nụ cười lại rất tươi, rất đẹp, rất dễ thương. Nàng ấy thích cười, thích làm trò, vui tươi ấm áp như ánh mặt trời, sôi nổi năng động như một cơn gió nhỏ. Lần đầu tiên gặp nàng ấy, hình ảnh nàng ấy thanh thoát như một vị tiên nữ giữa trần thế ồn ã nhiễu loạn, cao sang như bông sen không bao giờ vương bẩn bởi bùn đất, thực đẹp. Ta không biết ta yêu nàng ấy từ khi nào, cũng không hiểu tại sao mình lại bị nàng ấy mê hoặc, nhưng ta biết, trái tim mình bị cướp mất rồi.

Giọng nói của hần trầm đục, khàn khàn vì vẫn còn bệnh, chậm rãi mà nói, từng từ, từng chữ đều như bày tỏ hết cả tâm can. Ta nhất thời rung động. Một con ngườì lạnh lùng cao ngạo mà lại có một tình yêu thuần khiết đến nhường ấy, nữ tử đó nhất định là rất hạnh phúc. Ta chớp mắt nhìn hần, cương quyết:

- Vậy ngươì bày tỏ với nàng ấy chưa? Nếu chưa bày tỏ thì bày tỏ nhanh nhanh lên không nàng ấy bị cướp mất bây giờ. Có gì khúc mắc cứ hỏi ta, ta sẽ cố vũ ngươì. Hi hi, ta trước kia chính là cao thủ tình trường đây.

“Thật tiếc, nàng ấy đúng là đã bị cướp mất rồi...”

.....

Ta vui vẻ chạy vào phòng Lãnh Hàn Băng, trong tay ôm một đồng hoa to bự. Hôm nay ta bị đánh thức dậy sớm, liền theo thị nữ ra vườn, hái được về rất nhiều hoa. Hoa sáng sớm tươi mới, còn đọng hạt sương long lanh, nhìn tràn ngập nhựa sống. Tiết trời thu se lạnh, Lãnh ma đầu thì bị thương phải nằm phòng, chắc chắn là không được ngắm những đóa hoa này rồi, tiếc cho hần quá. Chính vì thế, ta đây mới mở lòng nhân ái, hái về một chùm hoa đủ các loại mang về cắm trong phòng Lãnh ma đầu cho thêm mấy phần sinh khí.

Mở cửa, ta thấy Lãnh Hàn Băng đang ăn sáng, ta đi vào, tìm một cái lọ, cắm đồng hoa vào, miệng tá lía:

- Ngươi xem, ta mới hái được rất nhiều hoa tươi. Đẹp đúng không? Ta cắm ở phòng ngươi nhé.

Lãnh ma đầu không nói gì, chỉ im lặng cười nhẹ.

Ta say sưa với đồng hoa, bất chợt thấy trong bụng khó chịu, một thứ gì đó ào lên cuống họng, ép ta phải chống tay xuống đất nôn khan. Lãnh Hàn Băng hoảng hốt, vội chạy đến đỡ lấy ta:

- Điệp Điệp, có sao không?

Ta xua tay, nhưng không trả lời được, lại tiếp tục nôn khan. Trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, mặt ta trắng bệnh. Lãnh Hàn Băng đỡ ta lên giường hân, nhanh chóng gọi đại phu.

Một ông lão râu ria bờm xờm đi vào phòng, bắt mạch, chẩn đoán. Ta nghe thấy ông ta nói:

- Thừa giáo chủ, cô nương đây đã có hỉ mạch.

Thích.

Trái tim đập rộn trong lồng ngực. Hỉ mạch, từ này sao quen quen, đó không phải là chỉ người phụ nữ đã có thai sao? Ta không tin vào ta mình, túm lấy tay áo ông ta, hỏi lại:

- Đại phu, ngài nói gì? Ngài nói... ta... ta có...

- Đúng vậy, chúc mừng cô nương, cô đã có thai nhi. – Ông ta cười, xác lập lại ý nghĩ của ta là đúng.

Tay ta vô thức đặt lên bụng, xoa xoa, bất giác nở nụ cười nhẹ. Ha, ta... ta có em bé. Đây, chắc chắn là con của ta và Âu Dương Thần rồi. Ta sắp được làm mẹ rồi. Vui? Một từ không thể diễn tả được tâm trạng của ta lúc này, nó hỗn tạp đan xen nhiều thứ cảm giác, vừa bồn chồn, vừa lo lắng, vừa hoan hỉ, cảm giác như muốn bay lên. Thật tuyệt, sắp có người gọi ta là mẫu thân rồi!

.....

Sau ngày hôm đó, máu điên trong người ta bộc phát dữ dội, như thể kim không được niềm vui ập đến quá nhanh chóng. Ta cười nói suốt ngày, thỉnh thoảng lại đưa tay lên sờ bụng, đi đứng cũng cẩn thận hơn trước. Lãnh Hàn Băng ngày nào cũng sai người đem cho ta một đồng thuốc bổ, thuốc an thai, nhưng nhìn sắc mặt hân có vẻ không tốt, lúc nào cũng sầm sì xám xịt như sắp mưa, tính cách cũng lạnh lùng hơn, không thêm cười với ta nữa.

Ta mặc kệ, muốn hân vui lên một chút, thế là hay đến phòng hân hơn. Ta thường ngồi cạnh hân, nói rất nhiều chuyện, hầu hết đều xoay quanh đứa trẻ. Ta hoàn toàn không hiểu được rằng, đứa bé chính là thứ hân không muốn nói đến nhất. Ta không biết, cứ ngây thơ mà nói, từ chuyện đặt tên cho đến nên nuôi nó như nào mới tốt, từ việc chăm sóc nó ra sao đến việc tương lai nó thế nào. Dương như, sự chú ý của ta dồn toàn bộ sang nó – hài nhi của ta.

- A, quên mất. Lãnh Hàn Băng, ta có thể trở về được không? Ta rất nhớ Âu Dương Thần nha, cũng phải cho hân biết việc hân sắp làm cha nữa. – Ta cười híp mắt, má ửng lên đỏ đỏ, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

Lãnh Hàn Băng đang xem sổ sách bỗng nhiên khựng lại, mặt tối sầm, tay nắm chặt bút lông. Hân hít một hơi, lấy lại bình tĩnh rồi nói với ta, thanh âm lạnh nhạt không cảm xúc:

- Đi ra ngoài.

- Há? – Ta ngớ người, không hiểu hân đang nói gì.

- Điệp Điệp, nài ra ngoài đi, ta muốn nghỉ. Chuyện này nói sau.

- Vậy... để ta giúp ngươi về giường. – Ta rút rề.

- Nàng có cần giúp ta làm áp giường luôn không? – Lãnh Hàn Băng cười khẩy.

- Không! – Ta quên mất, hân là Lãnh ma đầu đen tối, gian dâm vô độ, tư tưởng không trong sáng, lúc này lại còn hình như tâm trạng không vui nữa; không dây vào, không nên dây vào. – Ta về trước.

Nói rồi liền đứng lên ra ngoài. Đóng cửa phòng, ta ngẩng đầu nhìn trời, tay lại vô thức sờ cái bụng phẳng lì, miệng cười nhẹ nhàng: "Âu Dương Thần, chúng ta sẽ sinh một đứa con thật xinh đẹp mạnh khỏe. Ta... nhớ ngươi quá..."

.....

Trong phòng tối, Lãnh Hàn Băng mặc cho gió thổi tắt nến, thả mình vào bóng tối. Bút mực đã buông, hân ngửa người trên ghế, khẽ thở dài. Tâm tư lúc này... thật khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Cuối thu, trời bắt đầu trở rét. Bước ra khỏi phòng là gió rét ập vào mặt, tuy không giá buốt như mùa đông nhưng cũng đủ để người ta run rẩy nếu không mặc đủ đồ ấm. Lãnh Hàn Băng tuy chơi trò chiến tranh lạnh với ta nhưng cũng vẫn rất chu đáo, dặn dò người ta mang đầy đủ đồ ấm, chăn bông, lò sưởi các kiểu đến phòng ta. Áo thì dày dặn, mềm mại, sờ vào cũng biết là đồ hảo hạng, quả không hổ danh là đại gia, quần áo toàn thượng đẳng. Mấy ngày nay, chỉ có điều kì lạ là “mỹ nữ bánh bao” đột nhiên đối xử với ta rất tốt, ngày nào cũng đến phòng ta chơi, biểu cảm rất thân tình. Triều Vũ đối với hành động này của cô ta thì cảnh giác rõ rệt. Hắn nói:

- Không có cái gì là tự nhiên có cả. Người cẩn thận với cô ta một chút.

Ta nghe hắn nói cũng gật gù. Ta biết, điều này ta đương nhiên biết. Vậy nên khi nói chuyện với Gia Mỹ trong lòng cũng đã ngầm đề phòng. Về phần Lãnh Hàn Băng, mấy lần ta đến phòng hắn thì hắn đều tránh mặt, kể cả có đề ta vào cũng bày ra bộ mặt lãnh lẽo như băng tuyết ngàn năm. Ta không hiểu. Tại sao hắn lại đột nhiên như thế nhỉ? Khi đem câu hỏi đó đi hỏi Triều Vũ, hắn liền nhướn mày nhìn ta đầy khinh bỉ, sau đó không nói không rằng mà đi thẳng. - -

Ta hỏi không được, lâu dần cũng không hỏi lại câu đó nữa. Thời gian cứ thế trôi đi, thời kì ốm nghén vẫn chưa hết. Nói đến lại thấy khổ sở, ăn cái gì cũng không thể, có cảm giác bụng như cuộn lên, bất chấp mà nôn ra, nôn hết đồ ăn rồi thì nôn khan, cứ thế mà nôn. Lãnh Hàn Băng như chú ý đến tình hình của ta, biết ta nghén kinh khủng thế thì thường xuyên cho người đến khám, lại còn bảo đầu bếp nấu cho ta những thứ đồ dễ ăn mà có đầy đủ chất dinh dưỡng, cũng coi như là rất chu đáo. Thời gian này, ta thêm ăn đồ chua kinh dị, lúc nào trong phòng cũng có thứ gì đó chua chua để nhấm nháp. Nói đi nói lại thì cũng gọi là thoải mái. Ta có em bé nên không phải làm chân chạy việc cho Lãnh ma đâu nữa, ngày ngày chỉ có việc là ngồi phòng hưởng thụ, ngủ và ăn. Ta nghĩ không lâu nữa mình sẽ biến thành nữ vương của nhà heo mất.

A, chưa hết, không biết có phải do tác động của đứa bé hay không mà dạo này ta cảm thấy nhớ cha nó, thỉnh thoảng lại lơ thần ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ như thiếu phụ chờ chồng về, tâm trạng lúc nào cũng bứt rứt không yên, nói chung là cực kì khó chịu. Hầy, xa nhau cũng từng ấy ngày rồi, sao mà hắn không chịu mò đến đây đưa ta đi nhỉ? Không phải hắn là một trong Tam Đại cái gì gì đó sao? Đừng nói mấy việc này mà hắn không làm được chứ? Hề, mà đợi chút, Âu Dương Thần nhà ta đẹp trai như thế, anh tuấn như thế, khí chất cao quý như thế, có lẽ nào lại bị nữ quái nào bắt đi rồi? Không được, vậy thì không được, hắn không phải Đường Tăng, làm sao chống lại nữ sắc? A, thật hắn lại không thể trường sinh bất tử được, nữ quái mà bắt thì chức chán là cướp sắc rồi. Không ổn! Âu Dương Thần là người của ta rồi, làm sao lại như thế được? Phải ra khỏi đây nhanh.

Ta suy nghĩ. Ta đang có em bé, Lãnh Hàn Băng dù có gian dâm vô độ thì cũng không đến mức cả phụ nữ có thai cũng không tha chứ? Ày, mà kể cũng lạ, hắn cũng không phải xếp vào loại xấu xí, thô kệch, hơn nữa lại là giáo chủ một giáo phái lớn, vậy tay một cái là gái bu lấy như ruồi bầu mạt ấy chứ, thế mà lại giữ ta lại làm gì? Tà Băng giáo thừa com? Đáp án vừa nảy ra, ta liền lắc mạnh đầu xua đi cái ý nghĩ đó. Đúng là nó vớ vẩn thật. Vừa nghĩ chân vừa đi ra khỏi phòng, đúng lúc đó, cửa bật mở.

Ta ngẩng đầu, đập vào mắt là đôi mắt phượng khẽ nhắm lại.

- Đi đâu?

- Ta định đi tìm người.

Lãnh Hàn Băng nghe câu trả lời đó thì lông mày chau lại nhẹ nhàng dần ra, hắn đi vào phòng. Ta theo chân hắn, nhìn hắn ngồi xuống ghế. Khuôn mặt mấy ngày nay không gặp có chút tiêu tụy, mái tóc dài buông thả theo gót chân, gấu áo trắng ngà rung động theo từng nhịp bước. Tuy thần sắc mệt mỏi nhưng khí chất toát ra vẫn đầy cao ngạo, thanh cao như một vị thần không vướng bị trần thế. Hắn thong thả tự rót trà, khe khẽ hỏi:

- Đứa bé sao rồi?

- Cũng ổn. – Ta đặt tay lên bụng, cười nhẹ. – Chơi chiến tranh lạnh với ta chán rồi à? – Ngồi xuống ghế, ta cười cười nhìn hắn. Khóe mắt nhướn lên trên gheo.

Lãnh ma đầu nghe ta hỏi chỉ cười không đáp. Một lúc sau, hắn lên tiếng:

- Nàng quan tâm ta, ta rất vui.

Ta ngẩn người. Ta có quan tâm hắn à? Có câu nào ta vừa phát ngôn tỏ ý quan tâm không? Vì có gì hắn nghe lại ra quan tâm thế? - - Thôi bỏ đi, tranh cãi với hắn chỉ tổ tốn nơ – ron thần kinh, chỉ bằng không nói thì tốt hơn. Ta quyết định vào luôn vấn đề chính:

- Ta muốn rời khỏi đây.

Lãnh ma đầu nghe vậy, hành động đang làm chợt khựng lại, ánh mắt cũng tối lại, thái độ có vẻ không vui.

- Tà Băng giáo có đối xử không tốt với nàng sao?

- Không có. – Ta lắc đầu. – Nhưng ta muốn về Hoàng cung. Người giữ ta lại cũng đâu có lợi ích gì chứ? Nếu không làm được gì thì chi bằng thả ta đi, như vậy không phải tốt hơn sao? Nếu người cần thiết giữ ta lại thì cho ta một lí do chính đáng đi. – Ta hơi bĩu môi.

- Lãnh Hàn Băng ta muốn nàng ở lại, thế đã đủ chưa? – Lãnh Hàn Băng đột nhiên bật dậy, nổi nóng nói lớn.

Ta giật mình, bắt giác lùi lại, mở to mắt nhìn hắn. Lãnh ma đầu dường như nhận ra mình đã quá lỗ, hắn ngồi xuống, tay đưa lên day day trán đã giật giật, mi mắt nhắm lại. Ta ái ngại nhìn hắn, trong lòng vẫn mờ mờ không hiểu tại sao hắn lại nổi nóng như vậy, bàn tay giơ lên rồi lại hạ xuống, miệng đóng vào rồi lại há ra không biết nên nói gì. Chắc là gần đây Tà Băng giáo có chuyện gì đó nên hắn mới tâm trạng không tốt, cũng có thể... là rắc rối tình cảm với người kia thì sao. Ta cảm thấy mình cũng nên thông cảm cho hắn.

Bỗng nhiên, Lãnh Hàn Băng ngừng đầu, đôi mắt phượng bỗng lóe lên một tia nhìn sắc bén đầy lạnh lẽo, thần sắc lạnh đi hẳn. Hắn đứng dậy, trước khi bỏ đi còn nói:

- Chờ ta một chút, ta sẽ quay lại ngay. Nàng tuyệt đối không được ra khỏi phòng, đây là mệnh lệnh!

.....

Lãnh Hàn Băng bước nhanh trên hành lang, đôi lông mày bắt giác nhíu lại. Hắn cảm thấy có một luồng nội lực nhỏ bé như vô hình xâm nhập vào lãnh địa Tà Băng giáo. Hắn biết, một khi vào được Tà Băng giáo mà không đánh động đến đám thuộc hạ của hắn thì chỉ có khả năng kẻ đó quá mạnh, khả năng che giấu nội lực quá cao. Từ trước đến giờ, kẻ thuộc loại đó Lãnh Hàn Băng chỉ gặp một người: Âu Dương công tử – Âu Dương Thần. Nhưng đáng tiếc, kẻ đó không biết, loại thuật che giấu nội lực đã được Lãnh Hàn Băng học đến tầng cao nhất rồi. Hơn một năm chưa gặp mặt, không ngờ có ngày Âu Dương Thần lại tìm đến tận Tà Băng giáo, thật thú vị. Lãnh Hàn Băng khẽ cười, nụ cười nhếch môi đầy mỉa mai cùng kiêu ngạo.

Đến phòng mình, Lãnh Hàn Băng tung chân đập mạnh làm cánh cửa bật mở. Hắn đưa mắt nhìn quanh phòng, chỉ thấy ngoài đồ đạc ra thì không còn gì khác. Lãnh Hàn Băng nhấc chân đi đến gần bàn trà giữa phòng, cúi đầu mân mê chiếc chén ngọc nhỏ trong tay, trầm giọng:

- Cửa chính không đi, có sao phải vòng vào thế?

Chính lúc đó, một bóng đen nhảy vọt từ cửa sổ lên, chân chạm sàn nhẹ nhàng không gây một tiếng động, điều đó đủ để biết thân thủ người kia cao siêu đến mức nào. Âu Dương Thần phui áo, đứng dậy, ánh mắt hổ phách giờ sắc lạnh hơn bao giờ hết, như chỉ hận không thể nhắm thẳng Lãnh Hàn Băng mà phanh thây hắn ra.

- Lắm lời, Điệp Điệp đâu?

Nhanh như cắt, Âu Dương Thần rút thanh đoản kiếm bên người ra, lao đến chỗ Lãnh Hàn Băng, giọng nói lạnh lẽo không chút cảm xúc. Thanh kiếm sáng lên tia sáng chói mắt theo tay hắn mà lao đến.

Lãnh Hàn Băng quay người né đường kiếm nhưng hắn dường như không đủ nhanh so với chiêu thức vừa rồi của Âu Dương Thần. Lưỡi kiếm sắc bén lướt qua tóc Lãnh Hàn Băng làm vài sợi tóc đen như tơ bị chém đứt, rơi xuống tằm thắm dưới chân. Máu tóc đen tuyền dài đầy về mê hoặc, ánh mắt Lãnh Hàn Băng lóe lên tia kinh ngạc. Hắn biết, trong thời gian qua, công lực của hắn tăng thì khả năng của Âu Dương Thần cũng không thể giảm, chỉ là... hắn không ngờ được chỉ hơn một năm mà người kia lại tiến bộ đến mức này.

Âu Dương Thần với Ngạn Ngôn sau khi đến được Tà Băng giáo thì Ngạn Ngôn bị Âu Dương Thần gạt đi làm nhiễu loạn sự tập trung chú ý của đám người canh gác, một mình lên vào Tà Băng giáo. Cùng là người trong Tam đại Cực Vĩ, dù có xích mích với nhau nhưng nếu “nước sông không phạm nước giếng” thì cũng cứ bơ nhau đi mà sống, nhưng lần này, Lãnh Hàn Băng lại bất chấp mà động vào người của hắn, chắc chắn Âu Dương Thần sẽ không dễ yên. Tà Băng giáo Âu Dương Thần đã đến vài lần, không nhiều nhưng đủ để hắn nắm rõ đường đi lối lại ở đây. Dùng thuật che giấu nội lực trong người, Âu Dương Thần vào Tà Băng giáo dễ dàng, hắn đến ngay phòng Lãnh Hàn Băng thay vì đi từng phòng tìm kiếm Điệp Điệp. Huống chi, mâu thuẫn giữa hắn và vị giáo chủ này cũng cần giải quyết.

Lãnh Hàn Băng nhanh tay chộp lấy cái quạt trên bàn, vung tay xòe tung quạt ra, giơ lên không trung kẹp lấy thanh kiếm của người đối diện đang chém xuống, cụp lại, truyền nội lực vào cán quạt và quay mạnh cán làm thanh kiếm trong tay Âu Dương Thần rời khỏi tay. Âu Dương Thần trừng mắt, giơ tay đánh một chưởng vào cổ tay Lãnh Hàn Băng, nhún chân lên bắt lấy thanh kiếm, đồng thời bật lùi lại để tránh một chưởng của người kia giáng xuống đúng tử huyệt mình. Lãnh Hàn Băng mở lòng bàn tay đón lấy cây quạt rơi từ trên xuống. Hắn tao nhã xòe quạt, phe phẩy vài cái, chậm rãi nói:

- Quà không hổ danh là Âu Dương Thần, tránh được độc chiêu của ta mà không chút biến sắc. Rất giỏi.

- Thôi đi, đùa đủ rồi đấy. Ta hỏi lại, Điệp Điệp đâu? – Âu Dương Thần đánh mặt, giơ kiếm chỉ thẳng vào mặt Lãnh Hàn Băng, lời nói không có một chút ngữ khí đùa cợt nào.

- Âu Dương Thần, đến người của mình người cũng không quản được, người lấy tư cách gì mà hỏi ta câu đó? – Lãnh Hàn Băng nhếch môi giễu cợt.

.

- Vậy người lấy tư cách gì để hỏi ta? Người đã động tâm với nàng ấy sao? – Âu Dương Thần cười nhạt. Hắn hiểu rõ, với tính cách khù khờ về mặt tình cảm như Điệp Điệp, chắc chắn sẽ coi những tình cảm của Lãnh Hàn Băng đối với mình như gió thoảng mây bay. Còn người kia, cái người vốn lãnh đạm lạnh lùng, luôn suy tính mọi việc như Lãnh Hàn Băng, lại bất chấp mọi thứ để đứng ra đối đầu với hắn thì hắn dám chắc rằng người kia đã có tình cảm với nàng, nếu nói không chừng đã thành sâu đậm.

- Tư cách người đã cướp nàng ấy, thế đã đủ chưa? – Lãnh Hàn Băng nở nụ cười nửa miệng đầy khiêu khích.

Trong chốc lát, chớp mắt khung cảnh trong phòng đã thay đổi. Lãnh Hàn Băng bị ép vào bàn, tay giờ cán quạt gỗ lên đỡ lấy nhát kiếm của Âu Dương Thần. Tốc độ kinh ngạc, nội công bức người. Trong lòng Lãnh Hàn Băng khẽ than. Hắn thấy trên thanh quạt của mình có một vết nứt do kiếm chém. Cây quạt Lãnh Hàn Băng cầm trong tay là cây quạt đặc chế, có thể coi như một trong số vũ khí của hắn, vậy mà lại bị một vết nứt sâu đến thế, chứng tỏ lực vừa xuất ra không hề nhỏ. Nếu như Lãnh Hàn Băng không kịp phòng vệ, khi nãy nhận lấy nhát kiếm này, hắn dám chắc mình không chết cũng là trọng thương.

Đối diện với Lãnh Hàn Băng lúc này là ánh mắt hồ phách sắc lạnh như muốn xuyên qua người hắn. Hắn biết, Âu Dương công tử – Âu Dương Thần vốn ôn ôn nhu nhu, hào hoa phong nhã, giờ đã nổi giận rồi. Lãnh Hàn Băng đối với sát khí tỏa ra từ người đối diện, không những không e dè mà còn trừng mắt nhìn lại, đôi mắt phượng đẹp đẽ đầy khí lạnh như muốn đối đầu với người kia, quyết không rút lui.

Cạch...

Một tiếng động vang lên cắt ngang cuộc đấu mắt. Âu Dương Thần và Lãnh Hàn Băng đồng loạt quay đầu. Phía cửa, một cảnh tượng huy hoàng khiến người ta dễ dàng há hốc mồm.

Ta đứng trước cửa phòng Lãnh Hàn Băng, mắt mở to nhìn khung cảnh trước mắt, miệng há to rồi lại ngậm vào, không biết nên nói gì mới phải. Đối với người ngoài, đây sẽ là cảnh đâm chém đầy máu tanh, nhưng không hiểu sao khi nó lọt vào mắt ta lại biến hóa thành một cảnh tượng nồng nặc mùi gian tình. Xuy xuy, thử nghĩ xem, nếu một ngày, bạn tình cò bước vào một căn phòng, đột nhiên đập vào mắt bạn là cảnh hai mỹ nam anh tuấn tiêu sái, khí chất bừng bừng đang diễn cảnh “YY” thì bạn sẽ có cảm nghĩ gì? Đã thế, anh ở trên lại giết sất mặt vào gần anh ở dưới, anh ở dưới thì trừng mắt phản kháng, mái tóc đen dài chạm đất, quần áo trên người xộc xệch thì bạn phải nghĩ sao? Được rồi, ta công nhận là ta có hơi “hồng hường” nó lên một chút, cơ mà cái cảnh thật sự thì nó cũng chẳng kém cạnh gì đâu!

Ta hiểu, cái cảnh trước mắt chỉ là do ta tự ảo tưởng ra, thực tế thì Âu Dương Thần với Lãnh Hàn Băng chẳng tồn tại cái gọi là gian tình gì gì đó, nhưng mà cái đầu ta lại chẳng thể nào ngừng hoạt động, và thế là một dòng dịch nóng ầm từ mũi chảy ra, tuôn ào ạt. Ta vội vàng lấy tay ôm mũi, ngăn không cho máu chảy ra, nhanh chóng quay mặt đi, chạy biến mất.

Âu Dương Thần thấy người trước cửa chảy máu mũi, lại nhìn tư thế mình đang dùng, nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, liền đứng dậy, than thầm: “Điệp Diệp, đến phu quân nàng nàng cũng không tha sao?”. Quen biết nàng đã lâu, Âu Dương Thần đương nhiên biết nàng thích đoạn tị, ghép với khung cảnh này thì không miễn dịch nổi mà phun máu rồi. Lãnh Hàn Băng thấy người nào đó chảy máu bất bình thường thì sinh ra lo lắng, không hiểu chuyện gì mà theo Âu Dương Thần đuổi theo, miệng lầm bầm: “Nha đầu, đã bảo ở lại phòng mà không nghe.” Lãnh Hàn Băng vốn không có ý định trả Diệp Diệp cho Âu Dương Thần, vậy mới bảo nàng phải ở yên trong phòng, tránh để nàng với người kia gặp mặt, ai dè lại thành ra thế này.

.....

Ta vừa chạy vừa ôm mũi. Hu hu, ta chỉ định trả đồ Lãnh Hàn Băng để quên ở phòng ta cho hắn thôi mà. Làm việc tốt mà cũng phải trả cái giá đắt như vậy sao? Bao nhiêu máu thế này ăn bao giờ mới bù lại được?

Ta đang chạy bỗng nhiên va phải một người. Vì mũi chảy máu nên ta vừa chạy vừa cúi đầu, cố để máu không chảy vào áo. Ta ngẩng đầu, thấy ngay ánh mắt kì lạ của “mỹ nữ bán bao”. Ta khóc dở mếu dở, bị người ta bắt gặp trong bộ dạng thô thảm này, thật là mất mặt mà. Ta cười khan, mở miệng lí nhí:

- Ta...

- Sao cô chảy nhiều máu thế này? Đi theo ta, ta giúp cô cầm máu. – Gia Mỹ không chờ ta nói hết câu mà túm lấy ta kéo đi.

Đi mãi, đi mãi, máu cũng đã ngừng chảy, ta nhìn Gia Mỹ, nhớ đến lời nhắc nhở của Triệu Vũ, định cảm ơn cô ta rồi chuẩn cho nhanh thì mới phát hiện ra mình đang đứng cạnh một cái vực rất sâu. Một đựt cảm không lành trào lên trong lòng, ta gượng nói, cười mà còn khó coi hơn cả khóc:

- Gia Mỹ, về thôi, ta hết chảy máu rồi.

- Về thế nào được? Ta phải giúp người cầm máu đã. Người biết cách cầm máu nhanh nhất là gì không? Đó chính là giết người đó, chết rồi thì không biết mình có còn chảy máu hay không nữa.

Cô ta ngửa mặt cười lớn. Giọng cười điên cuồng vang vọng khắp không gian, đập vào vách núi rồi dội lại, nghe quỷ dị đến rợn tóc gáy. Cô ta quay người, tụt ra xuống vực. Chỗ đất dưới chân sứt nát, ta chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi rơi xuống, may mắn mà tay quơ ra theo phản xạ, túm được gờ đá nhô ra, lơ lửng trên vách núi. Ta cúi đầu rồi lập tức ngẩng lên, không dám nhìn xuống nữa, chỉ sợ mình hoa mắt buông tay một phát là toi đời. Ở dưới sâu hun hút, phía đáy lại đầy đá nhòn nhô lên như những chiếc gai nhọn không lồ tựa tựa mọc lên. Gió thổi qua cũng cảm thấy cả người như lay động. Ta nuốt nước bọt, cảm giác sợ hãi trào dâng trong lồng ngực như muốn nổ tung.

- Gia Mỹ, trò đùa này không vui đâu, mau kéo ta lên!

- Ngu ngốc, người tưởng ta đùa với người sao? Từ khi người xuất hiện, giáo chủ không thêm quan tâm ta nữa. Người, chính người! Người là con sâu một cướp đi hạnh phúc của ta, sự sùng ái của ta. Con ti nữ, ta sẽ giết người. Người ti tiện như thế, người tưởng sẽ ngồi lên đầu ta được sao? Đừng có mơ. Ta đã định giết người lâu rồi mà chưa có cơ hội, hôm nay bao nhiêu lính canh lại không biết ở đâu hết, đứng chỗ vắng vẻ như vậy, người lại ló mặt ra, tự dâng mình đến trước mặt ta. Người quả là ngu ngốc, đề ta tiếp cận người gần như vậy mà không có chút phòng bị nào. Con mèo con, người thật ngây thơ. – Gia Mỹ giờ chặn, giẫm mạnh xuống tay ta.

Sự đau đớn truyền đến, đau như thể xương cốt, thịt da đều bị giẫm nát. Gia Mỹ như cảm thấy còn chưa đủ, cô ta di mạnh chân, dằn mạnh xuống tay ta, ánh mắt toàn là vằn máu, toàn là thứ tình cảm thỏa mãn khi hành hạ người khác, trong đó có sự vui vẻ, vui vẻ đến đáng sợ khi thấy người ta cận kề cái chết. Ta nhẩn máy, cảm tưởng như sắp không chịu đựng được nữa rồi. Đau. Đau quá...

Đột nhiên, một tiếng hét vọng tới, Gia Mỹ bị ai đó kéo mạnh ra, ta cũng thế mà buông tay ra khỏi vách, thân mình tự do rơi xuống...

.....

Âu Dương Thần và Lãnh Hàn Băng ra khỏi phòng, theo chân ta đến chỗ ngã rẽ hành lang thì mất dấu. Ở đó có tận bốn ngã rẽ, chỗ nào cũng vòng vèo như mê cung khiến người ta không biết nên đi đâu mới đúng. Lúc đó máu ta cũng ngừng chảy, không thể theo vết máu chảy mà tìm. Đang lần tìm ở hành lang, hai người bỗng nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai truyền đến. Với người thường có lẽ nó chỉ là âm thanh muỗi kêu nhưng với người luyện võ công, lại đặc biệt ở trong tình trạng tập trung cực độ như này, nghe thấy âm thanh quen thuộc đó truyền tới thì cực kì nhạy cảm, nhận ra có sự không lành, vội vàng chạy đến.

Bên bờ vực thấy cảnh đó, không còn thời gian để kinh ngạc, cũng chẳng đủ thời gian để suy nghĩ gì, Lãnh Hàn Băng kéo mạnh Gia Mỹ ra, Âu Dương Thần dùng khinh không lao đến muốn giữ người con gái kia lại. Gia Mỹ mất đà, ngã “phịch” ngay trên nền đất, chạm phải ánh mắt lạnh như băng của giáo chủ thì hoảng hốt, mặt tái mét. Cô ta nghe thấy một câu nói, trầm lạnh không một chút cảm xúc:

- Nếu nàng ấy có mệnh hệ gì, cô lấy cả trăm cái mạng cô ra cũng không bù nổi.

Âu Dương Thần đến vách núi, tay vươn ra muốn kéo ta lại nhưng quá muộn, cả thân người ta như hoàn toàn dựa vào lực hút của trái đất, rơi thẳng xuống phía dưới...

Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, một bóng đen lao xuống vực, nhanh như thể đó chỉ là ảo ảnh...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Từ trên bụi cây cao gần đó, Âu Dương Nhi lao xuống như một mũi tên, cố gắng vươn bàn tay ra tóm lấy ta. Ta cứ theo đà mà ngã xuống, không có gì để bám víu lấy. Bên vách, đá nhọn nhô ra quệt vào người tạo thành vết thương bật máu. Đau. Ta kêu lên một tiếng, mắt nhắm chặt lại, có cảm tưởng như khóe mắt đã uơn ướt. Bên vai bị đá và cành cây khô quệt vào, đau rát như cắt vào xương tủy. Mẹ kiếp, phim kiếm hiệp đều là lừa người!!!

Phía dưới, một phiến đá nhô ra ngoài. Ta theo phản xạ đưa tay ôm lấy bụng. Con ta, đứa con của ta, nó nhất định không được xảy ra chuyện gì cả. Nhất định! Gió lạnh tấp vào mặt, vừa khô vừa rát. Cảm giác cận kề cái chết khiến người ta nảy sinh một thứ cảm giác vừa tuyệt vọng vừa sợ hãi. Không, không được! Ta lắc mạnh đầu, cố xua đi thứ cảm giác đó, nhưng vừa mở mắt ra là độ sâu hun hút của bờ vực lại đập vào mắt. Bất giác, một con run rẩy kéo tới, tay ta càng ôm chặt bụng hơn. Con, mẫu thân dù chết cũng phải cứu được con. Ta cắn chặt môi, mày nhíu lại, một tay giơ ra muốn tóm lấy cái gì đó.

Trượt!

Bàn tay va vào cành cây khô lại cộng thêm lực hút của người đang rơi xuống làm tay ta bật máu. Cả bộ đồ trên người đã toi tã như đồ “cái bang”. Tay, người, vai, chỗ nào cũng có máu.

Âu Dương Nhi nhìn ta đang rơi xuống, bấm môi tung hết nội công, đập vách, vụt mạnh xuống, một tay đưa ra tóm lấy người ta, tay còn lại rút thanh đao bên người, cắm phập vào vách đá. Thanh đao vẽ lên đá một khe nứt dài, tiếng va chạm như đinh tai nhức óc, trượt một đường trên vách rồi mới dừng lại. Âu Dương Nhi quay sang ta:

- Tàu, bám chắc, muội nhất định đưa tàu lên.

- Nhi, ném nàng ấy lên. Ta đỡ được. – Bên trên vực, Âu Dương Thần cúi đầu xuống, thấy Âu Dương Nhi đã đỡ được ta thì thở phào nhẹ nhõm.

Âu Dương Nhi ngẩng đầu, đưa ánh mắt do dự nhìn mặt ta đã tái lại vì đau và sợ, trên trán còn đầy mồ hôi lạnh. Cảm nhận được sự lo lắng và ngập ngừng của người bên cạnh, ta cười khẽ, vỗ nhẹ lưng nàng ấy:

- Ta không sao.

Âu Dương Nhi gật đầu, ra hiệu cho Âu Dương Thần rời tung người ném ta lên. Ta cảm thấy có một luồng sức mạnh truyền từ lưng đến, đánh bật ta lên không trung. Đúng lúc gần lên đến miệng vực, ta vươn dài tay lên trên, mắt mờ to, trong lòng không nghĩ gì nhiều hơn một chữ “tin”. Một bàn tay to lớn có phần thô ráp nắm lấy tay ta, kéo ta lên trên. Ngay lập tức, cả người ta nhào vào một vòm ngực rộng lớn. Hân ôm ta thật chặt, siết mạnh ta trong vòng tay hân, như chỉ hận không thể hòa ta với hân làm một, mãi mãi không được tách ra khỏi hân. Bàn tay to lớn của hân nhẹ nhàng vuốt tóc ta, vừa nâng niu

như bảo vật, lại vừa có chút nhớ mong không nói thành lời.

- Điệp Điệp, nàng an toàn rồi.

Ta vui đầu vào hõm cổ hần, tự thỏa mãn mình mà hít ngửi lấy mùi hương quen thuộc khiến ta nhớ nhung suốt bao ngày. Trước kia, từ lâu lắm rồi, chưa có ai ôm ta vào lòng mà an ủi ta như vậy, chưa có ai sẵn lòng dang rộng vòng tay mà dịu dàng với ta như ông ấy. Quả thực, đã lâu lắm rồi. Không biết tại sao, nước mắt bất chợt lại trào ra. A, ghét quá, từ bao giờ ta ỷ mị vậy nhỉ? Hơi tí đã chảy nước mắt rồi. Ta dụi đầu trong lòng hần, lau nước mắt vào áo hần. Sống rồi. Ta sống rồi. Cảm giác như mình vừa trải qua một cơn ác mộng, hư hư thực thực. Đến tận khi sự đau đớn từ vết thương chạm đến, ta mới khẽ kêu một tiếng:

- Đừng có ôm ta chặt thế, đau.

Lúc bấy giờ, Âu Dương Thần mới buông ta ra. Chạm phải cái áo tả tơi dính đầy máu, đôi mắt hổ phách của hần tối lại, Hần bế bổng ta lên, để mặc ta dựa vào ngực hần.

- Để nàng ấy ở lại. – Bất chợt, Lãnh Hàn Băng đứng chắn trước mặt Âu Dương Thần, giọng nói mang đầy vẻ lạnh lùng cao ngạo. Bất quá, tại sao ta nghe trong đó có vài phần bất lực? Trên vách núi, mái tóc đen dài tung bay trong gió, tà áo trắng khẽ lay động.

- Tránh ra. – Nhanh chóng, thanh đoản kiếm của Âu Dương Thần đã kề cổ Lãnh Hàn Băng. Người kia không tránh, chỉ đứng lặng người nhìn ta. Ta kéo tay áo Âu Dương Thần, nhẹ lắc đầu. Âu Dương Thần hiểu ý ta, lưỡi kiếm cũng dần hạ xuống. – Nghe đây, nếu nàng ấy có một chút tổn thất nào, tự tay Âu Dương Thần ta sẽ chôn vùi Tà Băng giáo.

Nói xong, Âu Dương Thần bế ta đi thẳng.

- Khoan đã. – Lãnh Hàn Băng dùng khinh công đáp xuống, chặn bước đi của Âu Dương Thần. Âu Dương Thần khẽ nheo mắt, rõ ràng trong lòng thập phần khó chịu.

Ta ngược mắt nhìn Lãnh Hàn Băng, rồi lại đưa mắt nhìn Âu Dương Thần. Ta kéo áo Âu Dương Thần, bảo hần để ta xuống, hình như Lãnh Hàn Băng muốn nói gì đó với ta. Âu Dương Thần trừng mắt nhìn ta đầy thị uy, trong ánh mắt còn vài tia ghen tức. Mấy phút sau, hần cũng chịu đặt ta xuống đầy vẻ cam chịu.

Lãnh Hàn Băng lại gần ta, cúi đầu nhìn ta chăm chú. Đôi mắt phượng của hần hơi cong lên, đôi môi mỏng kéo lên thành một nụ cười đầy mỉa mai. Hần bỗng kéo ta lại, ôm chặt. Ta nghe thấy giọng nói trầm thấp bên tai như chỉ đủ để mình ta nghe thấy:

- Điệp Điệp, giữ gìn sức khỏe. Nhất định phải sống thật vui vẻ, hạnh phúc. Khi nàng cần, hãy luôn nhớ còn có ta, nhé...

Rồi, hần buông ta ra, trước khi cái kẻ nào đẩy đến lỗi ta lại vào lòng rồi đi mất. Phía sau, Lãnh Hàn Băng đứng thẳng, đôi mắt đẹp sụp xuống, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt, trên môi vẫn giữ nụ cười phẳng phai:

- Tạm biệt, tình yêu đầu tiên.

.....

Trên mỏm núi cao gần đó, Âu Dương Nhi dõi mắt về nam tử áo trắng phía dưới, trong lòng có chút nhói đau. Nàng biết, nàng đã bị người đó cướp mất trái tim này rồi. Những ngày Âu Dương Thần rời khỏi Hoàng cung, Âu Dương Nhi cũng không ở lại. Nàng tìm đến Tà Băng giáo, nhưng lại bị chặn ở ngoài bởi tầng tầng lớp lớp những kẻ canh chừng và hệ thống phòng vệ bên trong nên đành phải ở ngoài, từng ngày dõi theo động tĩnh ở trong giáo. Khoảng thời gian đó, không biết vì sao, ánh mắt nàng lại bị vị giáo chủ kia thu hút, rồi cũng không biết từ lúc nào, nàng đã đem lòng yêu thương người đó. Một con người cao ngạo băng lãnh như một tảng băng sạch sẽ lạnh đăm, uy nghiêm mà cao quý, khiến người ta e dè khi lại gần.

“Lãnh Hàn Băng, ta nhất định sẽ có được trái tim huynh.”

.....

Trên ghế cao, Lãnh Hàn Băng chống tay lạnh lùng nhìn một thân nữ nhân quỳ dưới đất. Cả thân hình đầy đặn xinh đẹp thảnh thơi lại run lên bần bật. Bộ đồ đang mặc trên người cũng lấm lem bùn đất, tóc tai cũng hơi rối lấm cô ta bốt đi vài phần kiêu sa chín chu bình thường.

Gia Mỹ ngược mắt nhìn người đang ngồi trên cao, ánh mắt sợ hãi nhưng vẫn cố làm ra vẻ đáng thương. Trước đến nay, giáo chủ luôn giữ một biểu cảm lãnh đạm lạnh nhạt, có cao hứng lắm cũng chỉ là nhếch môi cười nửa miệng. Thế nhưng, ngày hôm nay, khi giáo chủ lao đến, cô ta thấy trong mắt người có phần lo lắng cùng sợ hãi. Tại sao lại sợ hãi? Một người như Lãnh Hàn Băng lại sợ hãi sao? Gia Mỹ biết, người sợ mất đi ả kia, người lo lắng cho nàng ta. Giây phút đó, niềm uất hận của cô ta càng dâng cao, chỉ muốn băm thây người mà giáo chủ lo lắng kia.

Nàng ta đi rồi, Gia Mỹ còn chưa kịp mừng đã bị gọi đến, đối diện với vẻ mặt băng giá ngàn năm này. Trong sự lạnh lùng của Lãnh Hàn Băng còn có vài phần chán ghét và đáng sợ.

- Liễm Phụng. – Lãnh Hàn Băng cất giọng.

- Dạ? – Từ phía sau, Liễm Phụng đi ra, cung kính cúi người.

- Phế hết kí ức của cô ta, trực xuất khỏi Tà Băng giáo.

Gia Mỹ nghe như sấm giập bên tai. Cô ta kinh hoàng ngẩng đầu lên, bỗng chốc đã nước mắt đầm đìa. Cô ta lắc mạnh đầu, trên khuôn mặt diễm lệ, nước mắt chảy vòng quanh. Gia Mỹ hét lớn:

- Không! Giáo chủ, người đừng làm thế. Thiếp biết tội rồi. Thiếp không dám nữa. Đừng làm thế mà... Giáo chủ, thiếp xin người...

Bất quá, thứ cô ta nhận được chỉ là ánh mắt và cái quay đầu không chút cảm xúc của người kia.

.....

Ta mở mắt, hơi nheo lại vì ánh nắng chói chang bên ngoài cửa sổ. Xung quanh là khung cảnh quen thuộc ở Tây Ngọc Cung. Ta về Hoàng cung rồi sao? Thật nhanh quá. Chuyện bên bờ vực hôm trước như một cơn ác mộng mà ta không muốn nhắc đến. Ta tự mình, cơn đau trên người lại kéo tới nhắc nhở rằng bản thân đang bị thương.

- Tiểu mỹ nhân, tỉnh rồi à? – Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói thánh thót như rót mật vào tai người, nhẹ nhàng mà ngọt ngào đến mê lòng.

Ta quay đầu lại, việc cử động vẫn có chút khó khăn. Ta thấy trước mắt mình một nữ nhân, à không, nói đúng hơn là một tiên nữ. Da trắng, đôi mắt đẹp toát lên vẻ sắc sảo với hàng mi dài khẽ động mỗi khi nàng ấy chớp mắt, sống mũi cao, thanh thoát không chút tì vết; eo thon thả, dáng người cao ráo đẹp đẽ. Ta nhất thời ngây ngẩn, mắt mờ to nhìn người trước mặt, tự hỏi hình như mình đang mơ thì phải. Mỹ nhân đó đi đến giường ta, ngồi xuống. Nàng ấy giờ bàn tay ngọc ngà ra... búng trán ta đánh "tạch" một cái, đau điếng người. Ta theo phản xạ đưa tay ôm trán, người hơi co lại, ai oán nhìn nàng ta. Mà kể cũng lạ, sao ta thấy nàng ta quen thế nhỉ?

- Người rơi xuống núi rồi thì mắt luôn trí nhớ à? – Mỹ nhân kia cau mày.

- Triều... Triều Vũ? – Ta ú ớ, nói không lên lời. Mẹ ơi, sao hán lại biến thành con gái thế này? Lại còn là một đại mỹ nhân nữa chứ. Mami ơi, chuyện này... quá khó tin rồi.

- Hừ, ngu ngốc. – Mỹ nhân khẽ chu môi, quay mặt đi, không quên ném cho ta cái ánh mắt khinh bỉ.

- Triều Đan, nàng ấy sao rồi?

Cửa phòng bật mở. Từ ngoài cửa, Âu Dương Thần và một nam nhân khác đi vào. Hắn mặc long bào, mái tóc đã dài quá vai được buộc túm gọn một bên trông cực kì lãng tử; nam nhân bên cạnh là một người lạ mặt, ta chưa gặp bao giờ, nhìn cũng không tới chút nào. Ồ, mà đợi chút, Âu Dương Thần vừa gọi cô gái này là gì cơ? Triều Đan á? Đó chẳng phải là nữ vương Nữ Nhi Quốc sao? Ta tròn mắt quay sang nhìn mỹ nhân bên cạnh chăm chăm. Ta túm tay áo nàng ấy:

- Người là gái à?

- Cần ta lộ

t ra cho người kiểm chứng không? – Triều Đan trừng mắt nhìn lại.

- Cần. – Ta gật đầu, nghiêm túc.

Bốp!

Ta ôm cục u to tướng trên trán, khóc không ra nước mắt. Tên mấc dịch, là người hỏi ta mà, cớ cái quái gì chứ? Chỉ số thông minh của ta để người cộc cho nó sứt xuống đây à?

- Có sức để đùa như vậy là khỏe rồi đó. – Triều Đan đứng bên giường xoay xoay cổ tay, nhìn hai người kia nói.

Như nhớ ra gì đó, ta kéo tay Triều Đan lại, hỏi:

- Còn con ta?

- Đùa chán chê rồi mới hỏi. Người làm nẫu thân tốt ha. – Triều Đan không ngại mang tiếng độc mồm, châm chọc vài câu. – Nó không sao. May đấy, không kẻ nào đó lại lỏng lẻo đến phát điên lên.

Triều Đan cười đều. Bên kia, Âu Dương Thần ho khan hai tiếng. Hắn đi đến giường ta, rồi lại nhìn Triều Đan với nam nhân kia, cất giọng mang ý đuổi khách:

- Hai người ra ngoài tình chàng ý thiếp được rồi.

Triều Đan đen mặt, chửi thề một câu:

- TMD, tình chàng ý thiếp cái rắm ý.

Ta thấy nam nhân áo tím cười tà, vỗ vai Triều Đan, cúi đầu xuống cường hôn mỹ nữ trong lòng, mắt nhướng lên nhìn Âu Dương Thần. Ta có cảm giác không lành. - -. Nghiêm túc đấy, đúng là ta có dự cảm không lành. Sao cảm thấy mình như đang trong ổ sồi thế nhỉ? Đang định lùi lại theo trực giác thì tay đã bị kẻ đang ngồi trên giường kéo lại, áp môi mình lên môi ta, rồi nhân lúc ta không chú ý mà luồn lưỡi vào miệng ta, tìm kiếm mọi góc ngách.

Chết tiệt, cái trò này là trò quỷ gì chứ? Ta đây là bệnh nhân đấy, đứng đắn lại nào. - -

.....

Những ngày sau đó, ta sống rất thoải mái. Ngày ngày chỉ có việc ăn, ngủ, buôn chuyện với Triều Đan, nghịch ngợm lung tung trong cung. Hoàng Thái Hậu và Thái Hậu đã biết ta có em bé. Hai người đó mừng đến phát khóc, ban cho ta một đồng đồ đạc, nhiều đến mức chất đầy cả phòng. Không những thế, ngày nào cũng sai người nấu tổ yến, rồi cánh gà hầm, rồi bào ngư các loại, ... làm ta bây giờ chỉ cần nhìn thấy mấy thứ đó cũng rợn người. Số lượng cung nữ trong Tây Ngọc Cung cũng tăng lên rõ rệt, đủ để thành lập mấy chục đội bóng đá. Thái Hậu bảo: "Con bây giờ phải tự bồi dưỡng mình, không được phép lơ là, làm gì cũng phải cẩn thận, bla bla..."

Ta cũng được nghe chuyện của Triều Đan với Ngạn Ngôn- Minh chủ Võ Lâm, lúc nào chán lại lôi hai người họ ra trêu chọc, đến mức Triều Đan tức tối suýt đá bay ta từ Tây Ngọc Cung đến Đại Điện cho Âu Dương Thần. Âu Dương Thần đối với chuyện ta trêu chọc họ chỉ cười. Nhưng ai mà biết được, tôi nào đấy, người nào đấy còn xui ta lên bờ xuân được vào đồ ăn của hai người kia. - -. Cơ mà như thế chắc chắn là rất vui đi. Ta câu kết với hắn, nhưng chưa kịp bờ xuân được đã bị Ngạn Ngôn tóm được. Điều đáng nói là, hắn tóm được còn cầm lấy gói xuân được ta đang cầm, nói loại này nhẹ quá, thế là đưa cho ta gói khác liều mạnh hơn, bảo ta bỏ vào nước uống của Triều Đan, kèm theo câu nói đó là một nụ cười rất dễ làm người ta sồn da gà. Triều Đan phát hiện ra kế hoạch của ba người, tức giận nhéo tai Ngạn Ngôn xách đi, rồi khỏi kinh thành.

Ta hồi hận.

Thế là mất người nói chuyện rồi, lại đành ngồi tự kỉ trong cung. Người ta bảo: "Rảnh rồi sinh nông nổi" cảm có sai. Mà những trò nông nổi thường dẫn đến những hậu quả khôn lường.

Điển hình là, một ngày, do quá nhàm chán, ta mới tìm đến thư phòng của Âu Dương Thần, thử tìm xem có trò gì vui không, ai dè lại được biết một vụ việc chấn động. Ta đứng ngoài cửa, ra lệnh cho thị vệ không cần truyền, tự mình đi vào, muốn gây cho Âu Dương Thần một sự bất ngờ. Chưa vào đến phòng thì nghe có tiếng Âu Dương Thần. Tiếng nói khá nhỏ, nhưng đủ để ta nghe hết câu:

- Việc liên quan đến Mai Phi đó và việc Âu Dương Phong đã chết, dừng lại ở đây thôi. Mọi chuyện đủ rắc rối rồi. Không thể để cho Diệp Diệp biết được, nàng ấy sẽ nghĩ vì nàng ấy nên mới gây ra cái chết cho người đó. Nhất định phải giữ bí mật, người rõ chưa?

Sấm động giữa trời quang. Ta như tưởng mình nghe nhầm, đứng chôn chân ở trước cửa, mặt thần ra, đầu óc trống rỗng. Mọi thứ trước mặt như trắng xóa hết cả...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lám Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Ta thần người, không thể tin nổi mình vừa nghe thấy cái gì. Âu Dương Phong... chết rồi sao? Ta không tin, nhất định không tin. Một người như thế, một người như người đó, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy? Lần ta gặp hắn ở trong Tây Ngọc Cung, hắn vẫn còn rất bình thường mà. Hắn.. hắn còn nói thích ta nữa, còn nói sẽ từ bỏ tranh đấu Hoàng cung, sẽ sống thật tốt mà, làm sao có thể chết được? Nhất định là ta nghe nhầm thôi, đúng không? Lại còn Mai Phi nữa... Tại sao cô ta lại dính dáng đến việc này?

Ta đẩy cánh cửa gỗ, đi vào, miệng cố nở nụ cười méo xệch trước ánh mắt đầy kinh ngạc của Âu Dương Thần. Ta đi nhanh đến, suýt nữa vấp chân mà ngã lăn ra đất. Túm lấy áo Âu Dương Thần, ta nhìn hắn chăm chú, cố tìm trong đôi mắt hồ phách của hắn một tia đùa cợt. Nhưng không, hắn chỉ im lặng nhìn ta, đôi mắt ánh lên tia đau đớn. Ta nghe thấy giọng mình hỏi:

- Người... nói gì? Người đó chết rồi sao?

- Diệp Diệp, nàng bình tĩnh. - Hắn đỡ lấy tay, để ta dựa vào hắn.

Ta vùng ra, trấn tĩnh ngược mắt nhìn khuôn mặt đẹp như tạc trước mặt. Đôi lông mày chau lại, hắn mím môi, dường như đang rất khó xử. Ta lắc đầu, miệng lẩm bẩm, tự thôi miên mình. Mơ, ừ, chỉ là mơ thôi.

- Thân vương chết rồi. - Kha Dương đứng cạnh lên tiếng.

Sau đó, Âu Dương Thần kể hết mọi chuyện cho ta. Hắn nói hôm nay Kha Dương gặp Từ Nguyệt trên phố. Từ Nguyệt là sát thủ thân cận của Âu Dương Phong, hiện giờ đang thay Âu Dương Phong cai quản Thanh Vân Lâu. Nàng ta nói rằng mấy tháng trước, Âu Dương Phong phát hiện ra Mai Phi có ý định hạ độc ta, phá hủy kế hoạch của ả, ra khỏi Hoàng cung, người đó lại bị Mai Phi mai phục. Âu Dương Phong trong lúc không đề phòng mà bị Mai Nguyệt Dung đánh lén, bị thương nặng nên mới không qua khỏi. Nhưng Mai Phi cũng không thoát khỏi tay Âu Dương Phong, cũng bị người đó kết liễu.

Âu Dương Thần dứt lời, ánh mắt dò xét nhìn ta. Hắn giơ tay, định ôm lấy ta. Lập tức, ta lùi người lại tránh, lớn tiếng:

- Đứng! – Dương như thấy mình phản ứng hơi quá, ta hạ giọng – Ta cần ở một mình.

Ta đứng đây, cảm giác chân mình đứng không vững, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì. Nói thật thì ngoài cảm giác đó, thứ tình cảm như đau lòng gì đó không hề tồn tại. Ta không biết, tự hỏi có phải mình bị làm sao rồi không? Bình thường khi rơi vào hoàn cảnh này, không phải người ta sẽ đau khổ gào thét sao? Ta lắc nhẹ đầu, bản thân ra khỏi thư phòng. Âu Dương Thần không ngăn cản. Hắn đứng lặng nhìn theo. Mặc dù không nhìn lại, nhưng dương như ta vẫn cảm thấy cái nhìn của hắn dán theo bóng lưng mình.

Ta không biết, lúc ấy, trong tay áo, tay Âu Dương Thần nắm chặt đến nỗi nổi cả gân xanh. Kha Dương nhẹ mở mắt, nhú mày nhìn Âu Dương Thần rồi lại nhìn ra ngoài cửa, không nói gì...

.....

Ngày hôm sau, ta nhốt mình trong Tây Ngọc Cung, không ra ngoài, không mở cửa, không giao tiếp với ai. Trần ma ma với Tiểu Hương lo lắng lắm, lúc nào cũng nhìn vào cửa phòng đóng chặt rồi đưa mắt nhìn nhau rồi thở dài, không ai biết được ta làm sao. Đến giờ cơm, Tiểu Hương đưa cơm vào, đặt cơm lên bàn, năn nỉ ta đến nỗi gần như sắp bật khóc, nhìn ta chịu ăn vài thìa cơm rồi mới bắt lực mang ra ngoài. Mấy lần Trần ma ma đến tìm Âu Dương Thần, nói mãi, hỏi ta làm sao, rồi bảo cứ tình trạng như thế thì ta chắc chắn sẽ ốm mất. Âu Dương Thần rồi là đến chỗ ta, gọi mãi mà không có tác dụng gì, có lần suýt nữa tức giận đến mức sai người phá cửa. Sau đó, không biết hắn nghĩ gì, lại ngậm con giận mà bỏ đi.

Cả căn phòng chìm trong bóng tối, giờ tay lên cũng chỉ thấy lưng bồng bàn tay mình. Ta thu mình trong góc, để mặc mái tóc rối bung xỏa rũ rượi. Mái tóc dài trải trên nền đất, vài sợi tóc mai che đi khuôn mặt. Ta gục đầu giữa hai đầu gối, trên người mặc độc một bộ đồ màu xanh dương đơn giản không họa tiết, đầu nghĩ toàn những thứ mong lung, mà nội dung chỉ toàn xoay quanh hai người đó, hai người con trai có khuôn mặt giống nhau như hai giọt nước.

Từng hình ảnh của quá khứ lại thi nhau hiện ra, đan xen, chồng chéo lên nhau đến mức hỗn loạn.

....

Dưới cơn mưa, anh ôm lấy ta, nụ hôn nồng nàn quyến luyến hòa quyện cùng nước mưa chảy trên bờ môi. Người con trai đó, bất chấp cả người ta sưng nước mà ôm lấy ta, dùng nhiệt độ ấm áp của bản thân sưởi ấm ta trong vòng tay.

....

Nam tử đó, người dùng bàn tay lớn che mắt ta lại, giọng ca trầm mà ấm, như thìa mật ong chảy vào tận tâm can, vang vọng khắp không gian, trượt trên bờ sông, lướt cùng cơn gió...

Giọng hát ai khe khẽ, khe khẽ ngân

Nước mắt ai lẳng lặng rơi

Nguyện hóa thành một đôi chim tung tăng

Bỏ lại sau lưng tiếng khóc than gào thét cũng chẳng đuổi kịp

Lại thêm một năm, giữa tháng bảy gió chiều lạnh, bóng tà dương chìm dần...

.....

Nam tử đó, người đã từng nói:

- Ta sẽ thay người đó... yêu thương, bảo vệ nàng.

.....

Âu Dương Phong, cái con người lạnh lùng âm lãnh như một vỏ bọc mà không ai có thể lại gần, người hôn ta dưới ánh hoàng hôn muộn, khi mặt trời đỏ rực lặn sau lưng, để cơn gió của Khởi Linh Trai làm xỏa tung mái tóc.

Nụ hôn hôm đó, mãnh mẽ, bá đạo như chính con người người vậy...

.....

Anh nằm dưới sàn bê tông lạnh, dòng máu đỏ chảy ra, ướt đầm cả tấm áo trắng. Máu chảy nhiều như thế, vậy mà anh vẫn cười, nụ cười dịu dàng như mọi khi anh vẫn cười. Anh thoi thóp thở trong tay ta, khó khăn bảo:

- Khóc cái gì chứ? Anh có sao đâu...

Anh chỉ an ủi thôi mà, anh chỉ là dối lòng, dối người, dối chính ta mà thôi. Anh biết chứ, anh “có sao”. Anh sắp rời xa cả thế giới, rời xa ta rồi. Ấy thế,

trong phút cuối cùng, anh vẫn nói anh yêu ta... Anh con xin lỗi nữa... Anh đâu biết, giờ phút ấy, ta không cần lời xin lỗi của anh, ta cần anh mãi mãi, vĩnh viễn khỏe mạnh, vui vẻ kia...

.....

Trong bóng tối của Tây Ngọc Cung, Âu Dương Phong cúi xuống, ghé sát tai ta, mang theo hơi thở ấm nóng:

- Ta... hình như thích nàng rồi...

.....

Cứ thế, cứ thế, dòng ký ức hiện lên rõ mồn một không thiếu thứ gì, như một con dao sắc lạnh khắc sâu vào tim ta. Chút đau lòng, chút xót xa. Tại sao những người đó cứ vì ta mà ra đi như thế? Anh rời xa ta vì cái trẻ con ấu trĩ của ta, chỉ vì cái niềm tin bị bóp nát trong tay ta, một con bé ngu ngốc trẻ con, vì cái ghen tuông nhất thời mà đẩy anh đi, xa mãi. Lâu lắm rồi, để khi vết thương trong tim đã thành sẹo, một người con trai khác lại dùng tay mình mà bôi nó lên, rồi lại hứa sẽ bên ta, bảo vệ, yêu thương ta, rồi cũng vì ta mà ra đi, từ bỏ cuộc sống của mình. Vì sao hai người đó lại ngốc nghếch như thế? Vì sao cứ vì ta mà làm tất cả những việc đó, đến mạng sống của mình cũng không màng? Để giờ đây, khi biết mọi chuyện, để ta lại trở lại với nỗi day dứt nhưong này?

Nước mắt trào ra, không biết vì điều gì. Nhớ nhung. Tiếc nuối. Đau thương. Và còn thêm... một chút mất mát. Âu Dương Phong cũng đi mất rồi, người đó cũng vì ta mà đi rồi, cũng vì ta mà từ bỏ sinh mạng. Không biết khi ra đi người ấy thế nào? Cũng giống anh chăng? Hay người sẽ hận ta xen vào cuộc sống của người?

Nhưng, ta không biết có phải do mình quá vô tâm vô tính hay quả thật là ta không coi trọng tình cảm với hai người đó? Biết Âu Dương Phong chết, ta không vật vã như ta nghĩ, chỉ là xót xa, tiếc nuối và... một chút buồn thương mà thôi. Ta nhếch miệng cười, rồi lại cười không nổi, hạ khóa môi đang khó khăn kéo lên của mình xuống, mặc cho nước mắt chảy ra. Ngày anh đi, ta không khóc, cứ thu ngược nước mắt vào trong, nghĩ rằng "người anh thích phải mạnh mẽ như vậy, không được phép khóc, khóc là anh sẽ đau lòng lắm". Giờ nghĩ lại, thấy bản thân mình ngốc nghếch quá. Thà rằng cứ khóc đi, khóc đi rồi sau này sống vui vẻ thoải mái, còn hơn là cứ chôn giấu vết thương vào lòng.

Thế là, cứ mặc kệ mọi thứ, khóc hết sức. Nước mắt chảy ra nhòe nhoẹt cả khuôn mặt. Ta cứ ngồi trong bóng tối khóc như thế, không suy nghĩ gì cả, chỉ yên lặng khóc, xả hết không vui bức bối trong lòng. Tự nghĩ, khóc xong, ngủ một giấc là sẽ ổn thôi, không sao cả. Mọi chuyện rồi sẽ lại như cũ, mình có đau lòng cũng không làm được gì. Mai ta sẽ đi thăm mộ Âu Dương Phong, mong là đến khi sống một kiếp khác, người đó sẽ thật bình yên, thật thoải mái, thật hạnh phúc.

Ta nghiêng đầu, gác lên gối, khẽ nhắm mắt lại.

Rầm!!!

Cửa phòng bị đá bay, Âu Dương Thần đứng ở cửa, thân mặc long bào vàng rực, cả người lộ lên một luồng không khí u ám, mặt mày sầm sì, rõ ràng là đang tức giận. Đằng sau hắn, thị vệ, cung nữ, Tiểu Hương, Kha Dương, Trần ma ma, tất cả đều bị đuổi đi hết, hắn xông thẳng vào phòng, đến chỗ ta, ngồi xổm xuống, mắt nhìn ta chăm chú, lông mày nhíu chặt lại.

Ta ngơ ngẩn nhìn hắn, nhất thời quên mất hiện giờ mình đang cực kỳ bê bối. Hắn rút khăn tay ra, lóng ngóng lau nước mắt cho ta. Ta ngoan ngoãn ngồi yên, không lên tiếng. Cả không gian lại chìm vào im lặng. Một lúc sau, lâu như thế ta nghĩ hắn sẽ im lặng như thế mãi thì hắn nói:

- Điệp Điệp, có phải ta vô dụng lắm không?

Ta còn đang không hiểu hắn đang nói cái gì thì hắn nghiêng đầu, cười nhẹ:

- Mai Phi có ý định hạ độc nàng mà ta chẳng hề hay biết, để người khác ra tay bảo vệ nàng mà mình thì chẳng làm được gì. Lúc nào cũng nói yêu nàng mà thực ra chẳng thể hiểu được nàng. Lúc nàng đau lòng như này thì chỉ có thể bàng quang mà đứng nhìn, dù khó chịu nhưng cũng không biết làm sao mới tốt. Điệp Điệp, ta không phải là phụ quân tốt. Ta biết, nàng chưa bao giờ thật lòng đặt trọn niềm tin vào ta, đúng không? Vì không tin tưởng nên mới giấu ta mà khóc một mình thế này, nàng cảm thấy thiếu đi cảm giác an toàn, có phải không? Ta không thể hiểu rõ nàng, vậy nên, có gì, cứ cố gắng nói với ta. Có thể ta không thể làm gì cho nàng, ta chỉ có thể lắng nghe thôi. Nếu được, ta có thể cho nàng mượn bờ vai ta, lồng ngực ta, khóc trong lòng ta, có được không? Từ nhỏ, ta chỉ được dạy làm thế nào để trở thành một vị vua, làm t

hế nào để trị vì Ngọc Quốc. Ta không giỏi hiểu tâm lý nàng, nhưng ta có thể học. Điệp Điệp, nàng đừng rời ta, nhé...

Ta mở to mắt nghe hắn nói. Nghe xong rồi lại không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng mình ngọt ngào đến kỳ lạ. Hắn lại vì ta... vì một người con gái như ta mà nói những lời này. Hắn là một Hoàng đế, nắm trong tay cả giang sơn, thế mà lại có thể nói những câu như thế... Ta mở miệng, đang định nói gì đó thì đột nhiên, trên cao, một hồ đen mở ra. Ta kinh ngạc, đó không phải hồ đen ngày hôm đó sao? Đó... Đó chính là cái hồ đen đã mang ta xuyên không đến Ngọc Quốc. Ta đứng vụt dậy. Âu Dương Thần cũng ngạc nhiên không kém, hắn muốn gọi thị vệ đến nhưng ta đã kịp thời bịt mồm hắn ngăn lại.

- Đừng nói.

Hắn nhìn ta, trong mắt có sự khó hiểu. Ta chậm chậm rút rìe đi đến chỗ lỗ đen đó, giơ tay lên định chạm vào. Một luồng điện truyền vào tay. Trong chớp lát, ta cảm thấy trước mắt tối sầm, ta ngã đi. Trước khi nhắm mắt, ta thấy lỗ đen đã biến mất...

.....

Ta mở mắt, thấy xung quanh trắng tinh, trắng đến mức lóa mắt. Tất cả xung quanh đều là màu trắng, ngoài màu trắng ra thì không còn gì cả. Nhìn quanh, ta phát hiện mình đang lơ lửng trên không trung. Ta ngỡ ngàng, không hiểu mình đang mơ hay gì nữa.

- Vũ Diệp Diệp, mười tám tuổi, học sinh trường Trung học phổ thông XX. – Một giọng nói phát ra từ phía sau.

Ta quay người lại, thấy trước mặt là một bộ xương khô mặc đồ đen rộng thùng thình, tay cầm cái rìu, là hình ảnh điển hình cho một nhân vật. À vâng, ta đang nói đến thần Chết ấy à. Chẳng hiểu sao, lúc ấy ta lại đồ dẫn nhìn ‘người’ phía sau, chưa kịp nói gì thì bạn thần Chết nói luôn:

- Khỏi dài dòng, khỏi xin chữ ký, ta nói vào vấn đề luôn. Đạo trước, vì một chút sơ sẩy của ta mà hố đen mở ra ở chỗ loài người các ngươi, làm ngươi xuyên đến không gian ba chiều của ta, chính là chỗ ngươi đang đứng đó. – Bạn thần Chết mặt lạnh dăm chỉ trở. Mà nói thế thôi, cái bản mặt toàn xương như thế thì cũng không ra chút sắc thái biểu cảm nào đâu. – Lúc ấy ta đang say rượu, mở hố đen ném ngươi lại thế kỷ 21 thì ném nhầm sang chỗ Ngọc Quốc mà kẹt lại thân thể của ngươi ở đây. Hồn của ngươi cũng thật thông minh, ngay lập tức nhập vào xác của Đại tiểu thư của Tể Tướng phủ khi cô ta vừa xuất hồn mà chết, cứ thế mà sống đến giờ. Ta tìm mãi, giờ mới thấy được ngươi. Để bù đắp sai lầm, ta cho ngươi chọn, muốn trở lại hiện đại hay ở lại Ngọc Quốc?

Nói xong, bạn thần Chết đưa mắt nhìn ta, ngồi im lặng khoanh chân. Ta bảo:

- Ta trở lại hiện đại.

Bạn thần Chết búng tay, mở ra một hố đen, trước khi đưa ta vào còn nói, giọng điệu có chút châm chọc:

- Ta không tin ngươi không lưu luyến gì Ngọc Quốc. Khi nào muốn thay đổi ý định hay đọc câu thần chú này, ta sẽ đưa ngươi xuyên không. Nhưng nên nhớ, lúc ấy, ta sẽ không giữ thân xác ngươi ở hiện đại, nghĩa là nó sẽ chết. Trước khi quyết định xuyên không hay giải quyết thân xác ngươi đi. Còn Diệp Diệp ở Ngọc Quốc, ta tạm thời sẽ bảo quản xác cô ta, nhìn bề ngoài thì như người sống, chỉ là rơi vào hôn mê sâu. Ngươi có mười ngày để quyết định. Thế này coi như đã bù lỗi rồi nhé. Tạm biệt.

Bạn thần Chết nhét vào tay ta một tờ giấy nho nhỏ, giờ chân đã bay ta vào hố đen khi ta chưa kịp nói gì. Cả người lại rơi vào trạng thái vô thức.

.....

Ta mở mắt, trước mắt lại là màu trắng. Mùi ê te nồng đậm xộc vào mũi. Đây là... bệnh viện. Ta chớp mắt, nghiêng đầu nhìn quanh. Đúng là bệnh viện thật. Ta về hiện đại rồi.

Phòng bệnh không quá lớn, có hai hàng giường, mỗi hàng bốn cái giường bệnh. Cả phòng vắng lặng. Ta nhìn đồng hồ treo trên tường. Kim đồng hồ chỉ hơn ba giờ, ngoài trời nắng rọi qua cửa sổ, báo cho ta biết giờ là ban ngày. Vậy thì chắc là mọi người đi hoạt động chiều rồi. Cửa phòng bệnh mở ra, một cô gái tóc xoăn ngắn đi vào. Nét mặt cô ấy thanh tú, trên mặt đeo một cặp kính đen nhưng không che được đôi mắt đẹp để sắc sảo. Đáng người cao cao mặc áo sơ mi và quần bò đơn giản. Diệp Tú.

Diệp Tú đi nhanh đến giường ta, kéo ghế ngồi xuống. Diệp Tú là bạn thân của ta, chơi với ta từ hồi còn bé xíu trong cô nhi viện. À, quên không nói, ta đúng là cô nhi, là một đứa bé mới sinh ra đã bị vứt bỏ trước cửa cô nhi viện, lớn lên mà không biết cha mẹ mình là ai.

- Mày tỉnh rồi? Thấy trong người sao?

- Mày lo cái gì? – Ta hơi khó khăn ngồi dậy. Lâu lắm không sử dụng thân xác này, không tự chủ có chút lạng lạng. Diệp Tú đỡ lấy ta, kê gối để ta ngồi dựa vào giường. – Không đi học à?

- Đang nghỉ hè rồi, học hành gì? – Diệp Tú trừng mắt. Rồi, cô thở dài, đưa tay vuốt mái tóc đã dài quá lưng của ta, nói – Mày nói tao nghe, gần một năm nay mày đi đâu? Có chuyện gì? Tại sao lại biến mất đột ngột như thế?

Ta cười. Ừ, cũng gần một năm rồi. Cuộc sống cũng có ít nhiều xáo trộn. Như nhớ ra điều gì, ta hỏi:

- Thế ở trường thế nào rồi? Tao biến mất lâu thế, đã bị rút học bạ chưa? Mọi người ở cô nhi viện thế nào?

- Vì thành tích học tập của mày khá xuất sắc nên mới có thể xin giữ học bạ. May mà về kịp, mày về muộn chừng một tháng nữa là mày bị đuổi học rồi. Mọi người ở cô nhi viện tìm mày nhiều lắm, lúc mày mới mất tích, các bác khóc mãi, nói phải tìm được mày. Mọi người cũng bảo phải tìm mày cho kỹ được nhưng mày như bốc hơi, chẳng thấy đâu, đăng báo hay đăng tin trên mạng cũng hết cách. Bỗng nhiên sáng nay, một người thấy mày ngất xỉu ở công viên nơi mày mất tích, thế là đưa mày vào viện rồi liên lạc với trường cô nhi viện. Tao với bác ấy lập tức đến đây.

Ta khẽ cắn môi, nhìn Diệp Tú:

- Làm phiền mọi người nhiều rồi.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ trung niên đẩy cửa, chạy vào, nhìn thấy ta đã tỉnh liền ngồi sụp xuống giường, ôm chầm lấy ta, khóc như mưa. Mọi người ở cô nhi viện cũng chạy vào, người khóc lóc, người cầm tay ta, người ríu rít hỏi tình hình của ta. Ta bất giác mỉm cười. Cuộc sống như này, dù không có bố mẹ, nhưng ta vẫn cảm thấy chưa bao giờ thiếu thốn tình thương. Họ chính là gia đình ta, bảo ta từ bỏ họ, làm sao ta có thể đây? Ta cười mỉm. Thế nhưng, trong sâu thẳm trong lòng, hình bóng ân cần tươi cười của một người lại hiện ra, một vị đế vương, người với cái tên Âu Dương Thần...

.....

Những ngày sau đó, ta đi học, tiếp nhận chương trình học đặc biệt trong hè để đuổi theo những học sinh bình thường. Cũng may bởi vì trong năm học ta chiếm được khá cảm tình của các thầy cô nên mọi người đều ưu ái ta, tận tình giảng dạy những bài học cần chú trọng, rồi những bài kiểm tra cũng được đưa ra, chỉ mỗi tội là việc xếp hạng phải bỏ đi. Với ai thì ta không biết nhưng với ta việc này cũng không có gì đáng kể, nếu không nói là vì không xếp hạng nên việc học rất thoải mái. Cuộc sống dường như trở lại quỹ đạo vốn có. Mọi người đều bảo sau khi trở lại ta có gì đó rất khác, mà khác ở chỗ nào thì không rõ ràng.

Hoàng hậu lấm chiêu – Chương 24 (end)

Ai cũng hỏi trong thời gian mất tích ta sống thế nào, ta chỉ nhẹ răng cười toe toét, nói không nhớ. Mà sự thật là, ta cũng không muốn nhớ, về người đó, về Âu Dương Thần. Thần Chết nói đúng, Ngọc Quốc có quá nhiều thứ làm ta vương vẩn, vương vẩn đến nỗi không muốn rời xa. Đã năm ngày trôi qua, ta thừa nhận, ta nhớ bọn họ, nhớ những người ở một không gian khác ta, những người với ta không cùng một thế giới. Ta nhớ cái miệng nhiều chuyện của Tiểu Hương, nhớ cách quan tâm của Trần ma ma, nhớ cách châm chọc của Kha Dương cùng Triều Đan, nhớ Lãnh Hàn Băng gian tà giả lạnh lùng, nhưng cái người khiến ta vương vẩn nhất lại khiến ta cứ khi nào rời tay rảnh rỗi là lại nhớ hần, cái tên yêu nghiệt biến thái Âu Dương Thần. Trong lòng thì mắng chửi hần thế, bảo không việc gì phải nhớ hần cả, nhưng mỗi khi trong đầu hiện lên hình ảnh hần lại không tự chủ mà mỉm cười.

Một chiều cuối tháng sáu, nắng oi ả từ trên trời giáng xuống như muốn thiêu đốt cả thế gian. Ra đường thì nhìn ai cũng trùm kín mít từ trên xuống dưới, hơi nóng hầm hập tỏa ra từ dưới lòng đường bê tông, không khí xung quanh cơ hồ cũng bị nung nóng lên rồi. Vài cây xanh bên đường cũng không đủ sức để che chắn cái nắng nóng của thành phố, chim trên cây cũng lười kêu, có vẻ đã gục trên cây mà thờ rồi, còn hơi sức đâu mà kêu với hót?

Ta đứng trước một cánh cổng sắt lớn, dựa vào tường, tay cầm mũ phe phe phẩy phẩy cua đi hơi nóng quanh mình. Trên người áo chống nắng đầy đủ, tay phải ôm một đóa hoa hồng trắng. Từ ngôi nhà xây sát bên cánh cửa lớn, một người đàn ông lớn tuổi đầu hơi hói đi ra, tay cầm theo một tấm thẻ. Ông tươi cười đưa tấm thẻ được ép gấp bóng cẩn thận cho ta, cười nói:

- Tiểu Diệp, cháu lại đi thăm mộ thằng Khôi à?

- Dạ, lâu rồi cháu không đến. – Ta nhận lấy tấm thẻ từ tay ông, cười.

Nói chuyện một hồi, ta cúi đầu chào ông rồi đi vào trong. Nghĩa trang Thượng Du nằm phía Bắc thành phố A, các ngôi mộ trong đây đều được xây dựng rất đẹp, sắp xếp rất có trật tự. Hôm nay nghĩa trang vô cùng vắng vẻ, nhìn qua chỉ có lác đác vài người. Ta đi bộ, tay cầm bó hương vừa lấy từ chỗ người trông nghĩa trang. Từ ngày anh mất, ta đến đây không ít, thỉnh thoảng cũng nán lại nói chuyện với ông rồi giúp một số chuyện, vì vậy cảm tình của ông ấy với ta cũng không ít.

Tìm mộ của anh không khó. Đó là một ngôi mộ nhỏ ven bờ sông, bên cạnh có hai cây xương rồng chính tay ta trồng. Hồi còn sống, anh thích nhất là xương rồng. Anh bảo: "Xương rồng rất mạnh mẽ, nhưng thực tâm chúng rất yếu đuối. Nó tự tạo ra lớp gai bên ngoài để bảo vệ chính mình, nếu như tước bỏ lớp gai đó, bên trong nó mềm yếu lắm." Khi anh nói câu đó, ta không biết, còn một câu cuối anh không nói ra. Mãi đến khi anh mất đi, ta mới có thể nghe về sau đó từ miệng Diệp Tú. Về sau của câu nói, chính là: "Xương rồng giống cô ấy." Mà "cô ấy" trong câu nói của anh, lại chính là ta. Ta còn nhớ, khi nghe xong, ta đã cười bảo: "Anh ấy đi rồi, mày nói cho tao để làm gì?" Sau đấy thì chạy vào phòng ôm gối khóc liên mấy tiếng, đến mức hôm sau không dám ra khỏi phòng.

Giờ, kể chuyện gì liên quan đến

anh cũng chỉ là chuyện quá khứ. Ta quỳ xuống thăm cỏ gần mộ, châm hương, cắm vào đất. Khói hương phảng phất, bay nhẹ nhẹ trong không khí. Ta đặt đóa hồng trắng xuống dưới chân mộ, tay chạm nhẹ lên tấm bia đen cấm trước mộ. Tên anh được khắc trên đó, chữ trắng nổi bật trên đá đen. Vì chưa đủ năm nên anh chưa được xây mộ dâng hoàng, chỉ là một gò đất nhô lên cao hơn so với mặt đất đầy cỏ dại. Ta nhẹ nhàng nhô đám cỏ trên đất, để gọn sang một bên. Sau gần hai mươi phút, đám cỏ cũng được ta xử lý khá, nhìn ngôi mộ giờ cũng được thuận mắt hơn. Ta ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, theo thói quen, miệng bắt đầu huyền thuyên kể về tình hình gần đây của mình.

- Anh à, em nghĩ là em yêu rồi. Người đó tốt lắm, chăm sóc em rất cẩn thận. Anh ấy rất tuyệt, thông minh, giỏi giang, có tài, cũng rất yêu chiều em nữa, mọi thứ đều ok hết, mọi tội nấu ăn không ngon bằng anh thôi. – Ta bật cười, mắt híp lại thành một đường chỉ. – Nhưng mà, anh ấy không ở đây, anh ấy ở xa đây lắm. Em phải làm sao đây anh? Em không từ bỏ các mẹ ở cô nhi viện được, còn Diệp Tú, còn mọi người nữa. Em không biết nên làm sao. Em nhớ anh ấy, em... nhớ cả anh nữa. Nếu anh có ở đây thì tốt rồi...

Mấy ngày gần đây, cứ nhắm mắt lại ngủ là trong giấc mơ lại là hình ảnh ở Ngọc Quốc. Âu Dương Thần ngồi bên giường ta, sắc mặt âm trầm. Hần cứ ngồi như vậy, nắm chặt tay ta, miệng lẩm bẩm rất nhiều thứ. Ánh mắt hần mờ mịt, thoáng thoắt hoang mang, như thể có một nỗi sợ nào đó ngập tràn trong đôi mắt hồ phách vốn linh động đầy sức sống của hần. Bên cạnh, Kha Dương đặt tay lên vai hần, miệng mím lại như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng, Kha Dương lên tiếng:

- Nàng ấy không chết được, chỉ là hôn mê thôi, người không thể mãi như này được, sẽ đổ bệnh. Còn cả Ngọc Quốc trong tay người nữa.

Âu Dương Thần thờ dài, buông tay ta, đứng dậy, khí chất vẫn quật cường mãnh mẽ nhưng trong đó như có chút mệt mỏi. Hần xua tay:

- Bảo Trần ma ma với Tiểu Hương vào chăm sóc Hoàng hậu cho tốt, ta lên triều.

Lúc đi khỏi, hần vẫn cố ngoái đầu lại nhìn ta nằm trên giường, thần sắc ảm đạm không chút sức sống. Hần mấp máy môi: "Diệp Diệp, nàng phải tỉnh lại. Ta chờ nàng."

Giữa đêm, lại một lần nữa giật mình tỉnh giấc. Ta co mình vào góc giường, ngẩng mặt nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ. Đêm hè, mặt trăng treo cao, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng đến mê hoặc.

Ta đứng dậy, phúi phúi quần áo dính cỏ, mắt dõi đến tấm bìa đen phía mộ anh, môi khẽ cười:

- Em sẽ sống thật tốt. Chúng ta cũng không còn là đứa trẻ ngày ấy nữa rồi.

Lúc ấy, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm mái tóc ta khẽ bay, mấy sợi tóc mái vương qua mặt... Mi mắt ta sụp xuống. Trong lòng, một chút buồn phiền, nhớ nhung lại trào lên...

.....

Ta về đến cô nhi viện là khoảng sáu giờ, nắng đã không còn. Mở cửa, đi vào trong sân, ta chợt nghe thấy tiếng Diệp Tú:

- Mày về rồi à? Đến đây đi. – Cô ấy vỗ tay, bảo ta lại gần.

Diệp Tú ngồi trên ghế trong vườn nhỏ trước cô nhi viện. Hôm nay cô ấy không phải đi làm thêm nên khá rảnh rỗi, chắc là lại lấy máy tính ra lên mạng. Diệp Tú kéo ta lại, chỉ vào màn hình, mặt lộ vẻ phấn khích.

- Mày thấy con nhò này không? Bị tao chửi te tua rồi kìa. Ai bảo anh hùng bàn phím làm chi, ngứa mắt.

Ta đọc đoạn chat Diệp Tú đưa tôi xem, miệng nhếch lên. Cô ấy vẫn đọc mồm như vậy. Xem ra là nhò này xui xẻo.

- Ồ, mày lúc nào chẳng giỏi, tiếc vẫn thua tao.

Diệp Tú bấu môi khinh thường, bình thần đón nhận cái cười hi hi của ta. Chợt, Diệp Tú nói:

- Mày vẫn nhớ anh ấy à?

- Không. Có thể mày bảo tao nói dối, nhưng giờ, nhắc đến anh ấy, lòng cũng không đau như trước. Thời gian... đúng là rất đáng sợ.

- Thực ra... trái tim mày bị chiếm mất rồi, đúng không? Tao, mọi người đều mong mày hạnh phúc, cả anh ấy cũng vậy. Mày cứ chọn những gì mày thấy đúng để sau này đừng hối hận. Tao, các mẹ, không ai là sẽ chắc chắn ở bên mày suốt đời được. Đừng vứt bỏ thứ trong tâm tay mình, không đến lúc hối không kịp đâu.

Đối với Diệp Tú, ta sớm đã kể lại mọi việc cho cô ấy nghe. Diệp Tú từ đầu câu chuyện đến lúc kết thúc chỉ diễn biểu cảm kinh ngạc. Cô ấy hết há hốc mồm lại lấp bắp không nói lên lời, không tin được tôi đã trải qua nhiều việc như thế. Cô ấy cực kỳ vừa lòng Âu Dương Thần, vỗ vỗ đầu ta như vỗ đầu cún, bảo:

- Trai tốt ngàn năm khó gặp, huống chi lại là bậc đế vương như vậy. Mày đúng là có phúc không biết hưởng.

.....

Gần đến thời hạn mười ngày, tâm trí ta ngày càng trở nên hỗn loạn. Học hành cũng không vào, hay ngồi ngẩn người nhìn ra ngoài khoảng không, cả ngày như người mất hồn khiến cho mấy mẹ trong cô nhi viện lo sốt vó, sốt ruột hỏi ta có làm sao không, thi thoảng lại sờ trán xem có sốt không. Ta cười khổ. Âu Dương Thần, người ám ta quá rồi.

“Cạch”

Một tiếng động vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của ta. Ta ngoảnh mặt lại, thấy bác Lan đứng phía sau, tay vừa đặt đĩa hoa quả xuống bàn kính, mỉm cười nhìn ta đầy trìu mến. Bác ấy là người nuôi dưỡng ta từ bé, ta từ lâu đã coi bác ấy như mẹ mình, dù sao cũng tốt mẹ ruột, cái người vốn đã vứt bỏ mình từ lâu rồi. Bác Lan ngồi xuống giường cạnh ta, hỏi:

- Tiểu Diệp, con không sao chứ? Đạo này sắc mặt kém quá.

- Dạ, con không sao.

- Thật chứ? Con là hay nói dối lắm nha. – Bác cười thành tiếng. Tiếng cười dứt, sắc mặt bác đã trầm xuống, trong đôi mắt đã nhuốm màu thời gian ánh lên nét buồn. Bác xoa đầu ta. – Bác nghe Tiểu Tú nói rồi. Con ngốc quá, chuyện như vậy mà cứ giấu bác, cứ một mình mà chịu. Bác cũng già rồi, không thể bên cạnh con mãi, người như thằng bé đó cũng rất tốt, nghe lời kẻ thì cũng đối xử với con rất tốt, con còn do dự cái gì? Nuôi con mười mấy năm, con cũng biết bác coi con như con gái. Có bà mẹ nào lại không muốn con mình một đời vui vẻ chứ? Nhà đầu gối, đi đi, bác ớn, mọi người cũng không ai trách con, còn có Tiểu Tú chăm sóc bác nữa mà.

Ta cay cay sống mũi, nước mắt trào ra, mũi nghẹn đắng. Ta nhào đến ôm lấy bác Lan, òa khóc nức nở như một đứa trẻ chưa bao giờ được khóc. Ta vừa khóc vừa nói, giọng nghẹn ngào đầy nước, không rõ bác có nghe rõ không. Bác vẫn như ngày nào, như trở lại mười mấy năm trước, ôm cô bé con nước mắt giàn giụa vào lòng, vỗ về như một vòng tay lớn che chở báu vật của mình, ra sức dỗ dành, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt vương trên gương mặt.

.....

Ta ngồi trong nhà vệ sinh, tay cầm con dao lam sắc nhọn. Thần Chết nói trước khi đi phải xử lý thân xác này. Những việc cần làm ở hiện đại ta cũng đã làm rồi, mua quà cho mọi người, nói những gì cần nói, cái gì muốn nhớ, muốn thu vào tầm mắt cũng đã hoàn thành, cũng chẳng còn gì hối tiếc nữa. Ta cứa mạnh con dao vào cổ tay, cảm giác đau đớn truyền đến, máu phun ra, rơi xuống nước ở dưới bồn tắm, đỏ ục. Máu xoay vần trong nước, hòa tan như bông hoa đỏ giữa nền trong suốt. Ta rút ra tờ giấy trong túi mà thần Chết dúi vào tay mình, lăm bắm đọc câu thần chú trong đó.

Trong cơn đau dữ dội ở cổ tay, trước khi lịm đi, ta thấy trước mặt cái bóng đen lơ lửng đang mỉm cười:

- Cuối cùng cô cũng có lựa chọn của mình, ta biết cô sẽ chọn thế này mà.

.....

Ta chớp bờ mi nặng nề, chậm chậm mở mắt. Trước mắt là khung cảnh xa hoa của nơi Hoàng cung quen thuộc. Thấy ta tỉnh, ta nghe loáng thoáng tiếng Tiểu Hương hét ầm lên:

- Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hoàng hậu tỉnh rồi, người trở về với chúng ta rồi.

Liên tiếp sau đó là tiếng chân người dồn dập chạy trên đất. Mấy giây sau là tiếng cửa phòng bị đẩy tung, một đám người ủa vào phòng khiến ta vừa tỉnh cũng nhất thời choáng váng. Một nữ nhân xinh đẹp kiều diễm ào tới giường ta, ngồi xuống, nắm lấy vai ta mà cật lực lắc, miệng còn tát lia:

- Tiểu mỹ nhân, tiểu mỹ nhân, nghe ta nói gì không? Thính giác có vấn đề gì không? Có trả lời ta được không? Đầu óc hoạt động bình thường không?

Ta ho khan hai tiếng, làm bộ yếu đuối đẩy Triều Đan ra:

- Nữ vương, thần thiếp đau a.

Cả Ngạn Ngôn, Âu Dương Thần, Triều Đan, Kha Dương, Kiên Lưu, Trần ma ma, Tiểu Hương... nhất loạt đỡ người. Ngạn Ngôn lấy lại tinh thần nhanh nhất, ghé tai Âu Dương Thần nói:

- Người xem, có khi nào Hoàng hậu của người thành tình địch của ta không?

Ta nghe được, khinh bỉ nhìn hấn. Sau đó, ta xua tay, ra vẻ nữ hiệp không câu nệ tiểu tiết, cười tươi rói như nắng mặt trời:

- Ta đùa thôi mà. Mọi người, chào buổi sáng.

- ...

- Âu Dương Thần, nàng ta đúng là hôn mê lâu quá mà có vấn đề rồi. – Ngạn Ngôn giật giật khóe môi. Hấn nắm vai áo Âu Dương Thần, dụ dỗ – Nếu Hoàng hậu của người không cần người thì cứ đến chỗ ta a, làm nam sủng của ta, ta nhất định không bạc đãi người.

- Tiểu mỹ nhân, người không được làm sao nha. Người nhìn mặt ta xem, ta là ai? – Triều Đan túm lấy ta, lắc lắc để, chỉ vào mặt mình hỏi.

- Hu hu, Hoàng hậu có mệnh hệ gì thì nô tỳ biết sống sao? Hiện giờ đang là buổi tối mà... Hu hu... – Tiểu Hương chưa gì đã nước mắt đầm đìa, nhận lấy khăn tay từ chỗ Kha Dương, xì mũi, khóc lóc ầm ĩ.

- Chắc, hồng nhan bạc phận. – Kha Dương chép miệng lắc đầu, bị Tiểu Hương đau lòng đá cho một cái. Hấn quay qua Tiểu Hương, cười nịnh nọt, về mặt can tâm tình nguyện ghép vào từ: “Thê nô.”

- ...

Ta mặt mày đen như đất nồi, bực mình muốn đá bay mấy người này ra ngoài, trong lòng tao nhả hơi ngón giữa, chửi rủa dữ dội.

Cuối cùng, bọn họ bị Âu Dương Thần xua hết ra ngoài, không cho phép vào trong náo loạn nữa. Hấn thở phào, đóng cửa cài then cẩn thận, đi lại phía giường ta, ngồi xuống. Ta còn chưa kịp mở miệng đã bị hấn nhào tới, ấn xuống giường hôn cuồng nhiệt. Ta kinh động. Mới có chưa đến mười ngày mà đã động dục rồi sao? Sinh lực của hấn dồi dào đến thế?

Đang lơ đãng, hấn đột nhiên cắn môi ta một cái khiến ta đau thấu người. Hấn trừng mắt nhìn ta, môi vẫn kề môi, ý bảo tập trung vào chuyên môn. Ồ thì tập trung. Ta nhiệt tình

đáp lại. Ta không chối, đúng là ta cũng rất nhớ hấn.

Một lúc sau, hấn buông ta ra, nhìn sợi chỉ bạc còn vương, hấn cười khế, đưa lưỡi nhẹ nhàng liếm lấy, nét mặt, ánh mắt dưới ánh nến gợi tình, quyến rũ hơn bao giờ hết. Hấn nhắm hờ mắt, cất giọng khàn khàn:

- Ta đã rất sợ, sợ nàng không trở về nữa thì biết làm thế nào. May quá, nàng vẫn không buông tay ta. Điệp Điệp, ta yêu nàng.

Ta khẽ “ừm”, kéo cổ hần xuống, đặt môi mình lên đó, hôn say đắm.

Đời này, chúng ta thuộc về nhau.

.....

Phía ngoài cửa phòng, một đám người chen chúc, tai cổ áp sát vào cửa phòng.

Ngan Ngôn cười gian tà: “Thanh uy, Thanh Vũ, người chắc là tối nay họ sẽ... chứ?”

Thanh Uy, Thanh Vũ: “Dạ, chắc chắn mà.”

Triều Đan bức bối: “Mẹ kiếp, sao không nói trước? Ta phải đặt đồ nghe lén trong đó nghe mới rõ.”

Tiểu Hương rút rề tùm áo Kha Dương: “Chúng ta làm thế này không sao chứ?”

Kha Dương vỗ về: “Không sao. Nàng cứ nghe đi, về sau mà học tập. Trước sau nàng cũng thực hành thôi.”

Kha Dương dù nói rất khẽ nhưng vẫn nhận được cái nhìn gian dân của đám lang sói xung quanh, bất giác rùng mình. Tiểu Hương đỏ mặt thẹn thùng.

Thế nhưng, kế hoạch nghe lén của họ không được thành công. Mấy phút sau, Âu Dương Thần sắc mặt như Diêm Vương mở cửa, buông lời châm chọc:

- Nghe lén vui ha. Tụ tập vui ha. Rảnh rồi ghé ha.

Và thế là, giữa đêm, trong Hoàng cung cực kỳ rộn ràng. Hoàng đế anh minh thần vũ nổi giận đùng đùng, huy động Cẩm vệ quân cùng thị vệ Hoàng cung, truy bắt gắt gao đám người, Hoàng hậu mới hôn mê tỉnh lại nhân nhả ngời trên cao xem trò vui.

Hoàng cung oi là Hoàng cung, thế này thì ngày rộn ràng còn nhiều nữa!

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Ngoại truyện 1: Tử Nguyệt

Tử Nguyệt chống má nghiêng đầu ngồi trong một căn phòng thượng hạng ở Thanh Vân Lâu. Mấy tháng trước, nàng thừa lệnh người nàng gọi là chủ tử tiếp quản nơi này, trở thành chủ nhân của Thanh Vân Lâu.

Căn phòng xa hoa, ánh nến bập bùng hắt bóng người lên vách tường. Tử Nguyệt để xỏa mái tóc, tóc mái thật dài che đi một bên mắt được một miếng vải che đi. Mắt phải của nàng đã bị hỏng. Ngày ấy, khi chủ tử của nàng chết, nàng đã dùng tự tay mình tước bỏ một bên mắt, chôn cùng người. Nàng đã hứa với người, nàng sẽ sống thật tốt. Nhưng nàng hiểu, nàng chưa bao giờ quên được người, không bao giờ có thể quên được. Người đó, trong trời tuyết lạnh buốt, để mặc tuyết rơi trên mặt, trên quần áo đất tiền, tự mình xuống khỏi xe ngựa cứu nàng khỏi cái chết, đưa nàng về phủ, chăm sóc, nuôi dưỡng. Cũng người đó, bất chấp ánh mặt trời chói trang, bất chấp thân phận cao quý của mình, cùng nàng luyện võ, tự tay huấn luyện nàng. Vì người đó, nàng bất chấp mọi thứ. Người đó lợi dụng nàng cũng được, sử dụng nàng như một thanh kiếm cũng không sao. Chỉ ít, nàng có lòng tin của người, có sự tin nhiệm của người, thế là đủ rồi. Tử Nguyệt nàng đã thề, một đời một kiếp giao sinh mạng mình cho vị chủ tử đó, không bao giờ phản bội.

Tử Nguyệt thờ dài. Nàng nhớ, có một ngày nào đó, người về phủ, tâm tình rất tốt, trên môi như có như không hiển hiện nụ cười nhẹ. Người nói:

- Nguyệt, kế hoạch của chúng ta sắp bắt đầu được rồi.

Nàng hiểu, kế hoạch của người là gì. Theo người từ lúc người còn nhỏ, lúc nào nàng cũng thấy người đơn độc một mình, bóng lưng nhỏ bé cô đơn dưới ánh chiều tà từ lúc nào đã trưởng thành rồi, trở thành một chàng trai tuấn mỹ tiêu sái đến vậy. Lớn rồi, người cũng nhiều suy tính hơn. Cũng vì thế mà người tự thu mình lại, không bao giờ bày ra bộ mặt yếu ớt của bản thân trước bất kỳ ai, lúc nào cũng là khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, thờ ơ, lãnh đạm với người đời. Hơn ai hết, nàng biết, chủ tử của nàng cũng là người, một con người với đầy đủ tình cảm, với khát khao muốn yêu thương và được yêu thương hơn ai hết. Từ nhỏ, Thái Hậu đã dành sự chú ý của bà vào Âu Dương Thần, bà muốn hấn ta trở thành Hoàng đế, lãnh đạo một nước, trở thành một vị minh quân nối tiếp Tiên Hoàng. Tử Nguyệt là người đứng ngoài, chứng kiến sự xa cách của chủ tử và Thái Hậu. Vì chuyện hạ độc Tiên Hoàng, chủ tử không muốn để Âu Dương Thần trở thành Hoàng đế, người luôn nghĩ rằng kẻ đó luôn được Thái Hậu nâng đỡ mới có thể lên ngôi, người không phục.

Người ta bảo: “Người ngoài cuộc thường sáng suốt hơn người trong cuộc.”, nàng luôn cảm thấy, dường như chủ tử chưa bao giờ ghét bỏ bất cứ ai, cả Thái Hậu hay Âu Dương Thần. Người ở chiến trường khi chiến đấu, khi nhận được thư trợ giúp của Âu Dương Thần cũng chỉ bình thản hừ lạnh, nhưng vẫn tâm ngâm tiếp nhận. Chuyện triều chính, vụ thám án hậu cung kia, người ngoài nhìn vào sẽ bảo người độc ác, sát hại bao nhiêu phi tần, cuối cùng lại

bỏ cuộc, không tranh quyền đoạt vị nữa. Nhưng sự thật, có ai biết được, người đang ngấm ngầm giúp đỡ Âu Dương Thần loại trừ mầm mống tai họa. Vì phi tử là công chúa Linh Lung Quốc, ai mà ngờ được cô ta là nội gián, đang lấy những thông tin mật thiết của triều đình cung cấp cho đất nước của cô ta chứ? Linh Lung Quốc có ý gây chiến, Âu Dương Thần không thể xuống tay giết Tuyệt Phi, chỉ có thể đứng sau ngăn chặn cô ta. May mắn, những thông tin lọt ra ngoài cũng không quan trọng gì. Chủ tử của nàng dựa vào việc này thanh tẩy Hậu cung, vậy nên xét theo một mặt nào đó, huynh đệ họ đúng là nâng đỡ nhau rất tốt.

Thực ra, Từ Nguyệt là người hiểu người hơn ai hết, người không hề có ý soán ngôi Âu Dương Thần, người chỉ muốn tỏ ra không hề thua kém hẳn trước mặt Thái Hậu mà thôi, người muốn chứng minh, người không phải là một đứa con nít non nớt trước mặt bà. Chủ tử của nàng, chẳng qua cũng chỉ là thiếu sự thấu hiểu của mọi người mà thôi. Thế nhưng, nàng không thể ngờ được, người lại động tâm.

Nàng nhớ, khi nàng báo cáo tình hình của người con gái đó, nói rằng người đó bị triều thần công kích, dồn ép, chủ tử dù ngoài mặt vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì nhưng sâu trong đôi mắt có sự do dự. Người do dự sao? Từ trước đến nay, người vốn dứt khoát là thế, tại sao giờ lại do dự? Người đang không nở ra tay với người con gái đó sao? Nhớ lại khoảng khắc khi nghĩ đến đó, tim Từ Nguyệt như bị bóp nghẹt lại. Nàng yêu chủ tử, nhưng chỉ có thể chôn giấu, nàng chỉ có thể là tâm phúc của chủ tử, là thanh kiếm sắc bén mà chủ tử cần thời. Cả người nàng đã nhuộm máu tanh, làm sao đủ sạch sẽ, cũng chẳng đủ tư cách bên cạnh người.

Từ Nguyệt nắm chặt ống tay áo, ánh mắt âm u như mông lung nhìn vào khoảng không vô định. Cửa sổ mở tung, gió ùa vào thổi tung mái tóc, hơi lộ ra đôi mắt đã hồng. Nàng đưa tay lên mân mê đôi mắt phải đã không còn nhìn được, khẽ cười. Ngoài trời, sấm chớp lóe lên, báo hiệu sắp mưa. Mưa sao? Từ Nguyệt cười thành tiếng. Ông trời đúng là muốn trêu ngươi nàng. Nói nhớ người lại dỗi lên.

Nàng còn nhớ, một đêm, trời cũng mưa, nàng nấp trên lùm cây cao, để mặc mưa xối ướt hết cả người, lạnh ngắt làm nàng run lên vài cái. Thế mà, xa xa kia, trên mái điện Ngọc Tuyền Điện ở Tây Ngọc Cung, chủ tử của nàng vẫn ngồi đó, mặc kệ trời đang mưa ngày một lớn, Người cúi đầu làm mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt. Người cứ ngồi như vậy, nghe hết khúc đàn bi thương của người con gái đó. Khi về đến phủ, cả người ướt nhèm nước mưa, tóc cũng ướt, người không thèm thay quần áo, vào phòng nhốt mình, đuổi hết người hầu trong phủ đi, không cho ai vào, đến cả nàng cũng không thể lại gần người. Ngày hôm sau, người đổ bệnh, sốt cao, cả người nóng hầm hập. Từ Nguyệt ngồi bên giường, tận tâm chăm sóc người. Người bảo không được phép gọi Thái y trong cung, Từ Nguyệt chỉ còn biết cách tìm một thầy thuốc tốt nhất trong kinh thành đến khám cho người. Đêm, khi chìm trong cơn hôn mê, người bất giác nắm chặt tay nàng, nắm bầm gì đó. Người không biết được, lúc ấy, tâm tư Từ Nguyệt tốt đẹp biết bao, hạnh phúc biết bao. Nghe rõ cái tên người gọi, tâm tư lại bị đập xuống băng lạnh. Nàng tự cười giễu, đến tận khi hôn mê, người vẫn cứ gọi tên người con gái đó, nàng còn cái gì mà níu giữ đây?

Ngày người phát hiện ra Mai Phi có ý định hạ độc người con gái đó, người đã tức giận đến mức nào. Từ khi đi theo chủ tử, giận gì người cũng chỉ giữ lại trong lòng, có bộc lộ ra cũng chỉ là nụ cười lạnh, thế mà ngày hôm đó, người lại giận dữ đến nhường đó. Từ Nguyệt nhớ lại khuôn mặt sầm sập như sắp mưa của người, đôi mắt cũng như nổi lên nổi giận không thể dập tắt, nàng lại đau lòng không thôi. Đâu thể ngờ, mấy canh giờ sau, chủ tử của nàng lại ra đi mãi mãi. Nhìn vết kiếm đâm trên người chủ tử, nàng lại càng muốn một lần phá lệ mà mắng người một lần cho rồi. Vết thương cộng với kiếm pháp mèo cào của Mai Phi, chủ tử của nàng dù có kiệt sức cũng vẫn né được, thế mà người lại đỡ lấy nhát kiếm đó. Người thật ngốc quá. Mai Phi là người bị chủ tử lôi vào cuộc đấu, nhưng cô ta cũng đâu phải loại trong sạch không có dã tâm, ấy vậy mà người vẫn coi rằng người nợ cô ta, để cô ta đâm lên. Cuối cùng, thấy được nụ cười thanh thản trên bờ môi lạnh ngắt của chủ tử, nàng mới nhận ra, nàng vẫn chẳng hiểu gì người cả. Người đã quá mệt mỏi rồi. Có sống nữa cũng chẳng thể từ bỏ được thân phận mà người đòi gọi là “cao quý”, trước sau gì cũng bị lôi vào vòng xoáy tranh đấu Hoàng cung, rồi nịnh bợ, rồi lợi dụng, chỉ bằng chấm dứt được kiếp sống này. Người không muốn tiếp tục, người muốn một cuộc đời bình yên phẳng lặng, có người người yêu, cũng có người yêu người, vậy là tốt rồi.

Từ Nguyệt đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn cơn mưa ngoài trời đang ào ào trút xuống. Tiếng nước mưa đập trên mái ngói, lách tách trên vòm cây, ồ ồ dưới lòng đường. Bầu trời vẫn tối đen như mực, trong cơn mưa, không trăng, mà cũng chẳng có sao, chỉ một màu đen tuyền. Dưới đường, đèn đỏm ở các ngôi nhà cũng đã sáng. Khoe môi Từ Nguyệt khẽ nở một nụ cười, mắt nhắm hờ đón lấy cơn gió mang theo chút bụi nước mưa.

“Chủ tử, cuối cùng người cũng đã bảo vệ được người con gái đó rồi. Nàng ấy hạnh phúc, người có hạnh phúc không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lắm Chiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ngoại truyện 2: Chuyện của bọn trẻ

Thái tử Ngọc Quốc Âu Dương Gia Khải năm nay mười sáu tuổi nhưng tướng mạo anh tuấn, khí chất phi phàm, thông minh suất chúng, lại lễ phép ngoan ngoãn, biết ứng xử khéo léo khiêm nhường, vô cùng được lòng người. Từ nhỏ ngoài trí tuệ di truyền, cậu còn được chính tay Hoàng đế cùng Thái Hậu bồi dưỡng, võ nghệ cũng phi thường tài giỏi, quả là văn võ song toàn, chính là anh tài trong anh tài.

Thế nhưng, vị Thái tử anh minh thần vũ trong mắt mọi người giờ lại đang vác cái mặt nhăn như khi, chống tay, nhào người trên bàn trong hoa viên Hoàng cung, mắt chán ngán nhìn cung nữ trước mặt đang nói không ngừng nghỉ. Cung nữ đó chính là Kha Thụy Yên, con gái lớn của Kha Dương và Tiểu Hương, năm nay tròn mười lăm tuổi trắng tròn. Đúng độ tuổi trở nết, cô bé xinh xắn đẹp đẽ như một bông hoa sen đang kỳ nở rộ. Thụy Yên mặc bộ đồ cung nữ nhưng không những không làm giảm nét đẹp của cô mà còn tôn nên nét giản dị không son phấn, làn da trắng bóc, mịn màng, môi đỏ hồng xinh xắn, mặt trái xoan thanh tú, đúng là không thể khiến người ta dời mắt. Không nên trông mặt mà bắt hình dong. Cậu này áp dụng với Thụy Yên tuyệt đối đúng. Không biết có phải do di truyền hay không mà cô bé có cái tính châm chọc và đá xoáy cực giỏi, lại cộng thêm việc nói vô cùng nhiều, khiến Thái tử Điện hạ cảm thấy cực kỳ đau khổ, tự hỏi đây là cung nữ của cậu hay là người quản lý đây?

Gia Khải nhìn Thụy Yến, muốn ăn cô xuống mà bịt lại cái miệng xinh xắn kia cho rồi. Tất cả những điều này đều do mẩu thân của cậu gán ghép, Thụy Yến mới năm tuổi đã để cô làm cung nữ riêng của cậu, đến giờ thì cô càng ngày càng kĩ tính, càng hiểu cậu thì cô càng lòi được nhiều lỗi sai, cứ như vậy mà nói. Gia Khải muốn đập đầu vào gối bịt lấy hai cái tai đang bị hành hạ.

- Điện hạ, hôm qua người lại trốn cung ra ngoài đúng không? Ôi, nô tì đã nói rồi mà, Hoàng thượng bảo người phải ở trong cung đó, người có nghe thấy không? Nếu Hoàng thượng biết nô tì chăm sóc người không cẩn thận thì làm sao? Điện hạ, nãy giờ người có nghe nô tì nói không đó?

- Yến, muội nói liền nửa canh giờ rồi đó. – Gia Khải đau khổ, muốn khóc mà không khóc nổi.

- Điện hạ, lớn lên người sẽ trở thành Hoàng đế, nên điều chỉnh lại hành vi của mình. Mọi hành động của người đều sẽ ở dưới con mắt của triều thần, người dân Ngọc Quốc. Người không thấy rằng mình đang tự làm xấu hình tượng của mình sao? – Thụy Yến nhún mày.

Thụy Yến đang rất không hài lòng, rất không vui vì hành vi của chủ nhân mình, vậy mà hành động nhún mày của cô lọt vào mắt Gia Khải lại thành vô cùng đáng yêu. Nét mặt cậu giãn ra, đưa tay nheo nheo má Thụy Yến, cười tươi:

- Muội lo lắng cho ta sao? Xem này, thật đáng yêu quá.

- Điện hạ, người đang hoang tưởng sao? – Thụy Yến gạt tay cậu ra, trừng mắt.

Gia Khải không giận với cách nói của Thụy Yến, cậu chỉ nhưn mày nhìn cô, cười cười, ánh mắt viết rõ: "Muội đang dối lòng kia." Gia Khải cảm thấy, Thụy Yến đã không còn suốt ngày cung kính như lúc trước, biết phản bác lại cậu rồi, biết bày ra trước mặt cậu bản tính dễ nổi nóng lại độc mồm độc miệng của mình rồi. Cậu thích Thụy Yến bây giờ, không phải như con búp bê suốt ngày khép nép, cố làm vẻ ngoan ngoãn trước mặt cậu, cô bây giờ sinh động hơn nhiều. Nhớ lại mấy ngày đầu, cô tuy giận cũng chỉ nuốt vào lòng, bày ra vẻ mặt cười cứng nhắc của mình, để cậu tùy ý sai bảo, mặc cho những mệnh lệnh của cậu có phần quá quắt, cô vẫn làm. Cậu cảm thấy, cô lúc đó vừa dễ thương vừa đáng ghét, lại không kim được bật cười. Gia Khải tóm lấy đầu cô, hai tay ép vào hai má, để miệng cô chu lên, mắt tròn trũng đầy bức bối. Cậu cười tà:

- Yến à, dù ta có hoang tưởng thì trước sau gì muội chẳng là người của ta, muội xấu hổ làm gì chứ?

Thụy Yến vùng vằng muốn thoát ra nhưng không thể. Cô bực mình gờ tay giữ lấy bàn tay Gia Khải đang đặt trên má mình, đưa lên cắn phập một cái không thương tình. Gia Khải giật tay ra, la lên, đau xót nhìn vết răng cắn thành hình vòng cung trên tay mình, rồi lại quay ra nhìn Thụy Yến đang đứng phui tay, là lưỡi làm mặt quỷ với cậu rồi quay người phất áo đi mất. Cậu dở khóc dở cười, không biết phải nói sao. Đúng lúc ấy, từ sau lưng cậu, một giọng nói vang lên:

- Huynh cứ làm tý ấy giận như vậy, có ngày tý ấy cũng đá bay huynh đi tìm người khác cho xem.

Gia Khải quay đầu lại, thấy một cậu bé mặc đồ lam ngồi vắt vẻo trên lan can, nhe răng nhìn cậu hóng hớt trò vui, mặt lộ ra nét thích thú. Đó là Âu Dương Minh Kiệt, mười bốn tuổi, là em trai ruột của Gia Khải. Minh Kiệt không hề có hứng thú gì với quyền vị, lúc nào cũng thích bám lấy Kha Dương, Ngạn Ngôn với Phụ hoàng cậu, đòi họ truyền dạy võ công. Mỗi người dạy một chút, đến giờ võ công của Âu Dương Minh Kiệt cũng không hề thua kém gì Gia Khải, nếu không nói là có phần hơn. Cậu bé luôn lấy đó làm thích thú.

Gia Khải gác chân lên ghế, lười biếng nhếch môi:

- Không được sự cho phép của ta, cô ấy dám sao?

- Rồi để xem, đệ sẽ xúi giục tý ấy vượt tường. Đến lúc ấy cho huynh khóc hết nước mắt luôn. – Minh Kiệt bĩu môi, trong đầu nhằm tính kế hoạch. Vị Thái tử kia tự cao quá mức, rồi cậu sẽ làm cho huynh ấy rớt đài.

- Ô, nghe nói nhà Lãnh giáo chủ đến rồi đó. – Gia Khải "tốt bụng" nhắc nhở.

Lập tức, mặt Minh Kiệt xám lại. Mẩu thân cậu hôm nay tự nhiên lại nổi hứng mở tiệc, mời hết bạn bè bằng hữu đến, trong số đó không thể thiếu nhà Lãnh giáo chủ. Cậu nhảy từ lan can xuống, nhẹ nhàng tiếp đất, không quên nói vọng lại:

- Bao giờ Thương Hy hỏi, huynh nhớ bảo với cô ấy đệ không có trong cung đâu. Thế nhé. Yến tỷ cũng trả lại huynh đó.

Gia Khải cười cao ngạo. Muốn động vào người của cậu à? Thằng nhóc đó nên tu chừng trăm năm nữa, ít nhất là đến khi không còn Thương Hy. Lãnh Thương Hy là con gái lớn của Lãnh Hàn Băng, bằng tuổi Minh Kiệt, xinh đẹp kiệt xuất, mới mười bốn tuổi đã theo cha làm rừng động giang hồ, là cao thủ về được. Không hiểu sao cô bé đó lại gặp mặt được Minh Kiệt trong một lần săn thú. Nghe nói vì hiếu thắng nên đã thách thức Minh Kiệt, cuối cùng thảm bại dưới tay cậu bé, ngược đời làm sao lại nảy sinh tình cảm, từ đó bám Minh Kiệt không rời. Minh Kiệt dường như cũng có cảm tình với Thương Hy, có lần biết trong đồ ăn có độc do Thương Hy rắc vào, rõ ràng có thể tránh được, thế mà lại ăn phải. Kết quả là cậu nhóc nằm liệt giường vài ngày, Thương Hy không rời giường bệnh, tận tâm chăm sóc cậu. Nhắc đến cặp con nít này, Gia Khải chỉ thấy đen mặt. Thương Hy dường như cũng ngốc không kém, cái vẻ mặt thỏa mãn của Minh Kiệt lúc đó, tại sao cô nhóc đó lại không nhìn ra chứ?

Xua đi hai đứa làm vướng bận đầu óc mình, trong trí não lại bật ra hình ảnh Thụy Yến là lưỡi lúc nãy, Gia Khải bất giác bật cười. Cô càng ngày càng đáng yêu, bảo cậu dòi cô thế nào chứ?

.....

Điện Hồng Giang nằm cạnh hồ Ngự Thủy, Âu Dương Thanh Trúc ngồi dưới mái đình viện, bên cạnh là rừng liễu bị gió thổi đung đưa lá. Âu Dương Thanh Trúc, con gái út của Âu Dương Thân và Vũ Mạn Điệp Điệp, thừa hưởng nét đẹp của cả hai, mới mười tuổi đã được xưng danh tiểu mỹ nhân của Ngọc Quốc, là viên ngọc quý của cả thiên hạ. Khác với hai hoàng huynh của mình, Thanh Trúc từ nhỏ đã yếu ớt, tựa như một cánh hoa mỏng manh cần bảo vệ. Thế nhưng, cô bé tính cách lại thanh cao mạnh mẽ, vừa có nét lạnh lùng, vừa có nét yếu đuối.

Thanh Trúc ngồi dưới ghế, đàn kê trên chân, ngón tay mảnh mai lướt trên dây đàn. Mái tóc đen dài phiêu diêu cùng gió, như ẩn như hiện sau lá liễu xanh, đẹp đến rung động lòng người.

- Tiểu Trúc Trúc, muội đàn hay thế, đàn thêm khúc nữa đi.

Bên cạnh, Ngạn Vũ mặt dày cười hớn hở, vỗ tay, giả vờ như không nhìn đến vẻ khó chịu trên mặt Thanh Trúc, đưa cô bé chén trà, yêu cầu. Ngạn Vũ mười bốn tuổi, là đứa con trai duy nhất của Minh chủ võ lâm Ngạn Ngôn và Nữ vương Nữ Nhi Quốc Triều Đan, bằng tuổi Âu Dương Minh Kiệt nhưng suy nghĩ sâu xa, lắm mưu nhiều kế, mặt dày vô sỉ không ai bằng. Dĩ nhiên, những điều đó chỉ bộc lộ trước mặt Thanh Trúc, còn trong con mắt người ngoài, cậu nhóc cực kỳ lễ phép, cực kỳ ngoan ngoãn, cực kỳ ngây thơ. Điều đó làm Thanh Trúc nhiều lần tức giận suốt học mấu. Đây chính là con hồ ly tinh, là cáo chín đuôi trong truyền thuyết!!!

Thanh Trúc gạt cây đàn ra, đập bàn, chỉ thẳng vào mặt Ngạn Vũ:

- Muội đã nói không được gọi muội là Tiểu Trúc Trúc. Nghe sên chết đi được.

Ngạn Vũ ngẩng mặt ngẫm nghĩ, rồi sau đó cười cười:

- Được thôi, vậy gọi muội là tiểu nương tử nhé.

Thanh Trúc muốn lật bàn. Cô bé run run chỉ Ngạn Vũ, khóe miệng giật giật, mắt đã rung rung, môi mím chặt để không khóc. Thanh Trúc quay lưng chạy đi. Cô nhất định phải mách mẩu thân!!! Cô mách!!! Cô đang bị tên hồ ly này khi dễ a!!!

.....

Điệp Điệp ngồi trong Tây Ngọc cung, vừa uống trà vừa tán truyện nhảm với Hạ Mai, à không, giờ phải gọi là Lãnh phu nhân. Mười mấy năm trước, Lãnh Hàn Băng không biết đầu óc bị làm sao, đột nhiên mặt mày bình thản sai người đến đưa thư mời nàng đến dự lễ thành thân của hần với một cô nương nào đó, tên gọi Hạ Mai. Lúc ấy, nàng sốc đến nỗi suýt rơi cầm. Đã thế, khi nói chuyện với vị cô nương đó, Điệp Điệp còn sốc nặng hơn. Hóa ra là người cùng thế giới cả. Từ lý do đó, Hạ Mai nghiễm nhiên trở thành bạn bè thân thiết của Điệp Điệp, hai người mà ngồi với nhau thì cả ngày cũng không hết chuyện để nói. Âu Dương Thân và Lãnh Hàn Băng nhìn hai vị phu nhân nhà mình, khóc không ra nước mắt, đành ngồi bắt tay làm hòa.

Âu Dương Thanh Trúc chạy ào vào phòng, không biết từ bao giờ khuôn mặt nhỏ bé đã đầy nước mắt. Cô bé úp mặt vào lòng Điệp Điệp, nói:

- Mẫu thân, Ngạn Vũ ca ca khi dễ con.

Điệp Điệp đã quen với cảnh này, vuốt đầu Thanh Trúc, cười. Nàng quay sang phía Ngạn Ngôn với Triều Đan đang ngồi chít chít meo meo ở gần đó, cười gian:

- Nhị vị phụ huynh, con các vị bắt nạt con gái tôi kìa, các vị xử lý thế nào đây?

- Điệp Điệp, chúng

ta làm thông gia đi. – Ngạn Ngôn toét miệng cười.

- Ngạn Vũ muốn lấy tiểu Kiệt nhà tôi sao? – Điệp Điệp cười gian xảo.

Ngạn Ngôn và Triều Đan đã biết cái sở thích kỳ quặc của Điệp Điệp, nghe vậy cũng hùa theo. Không khí trong phòng rất vui vẻ. Thường Hy nghe mọi người nói thế thì nhất quyết không chịu. Cô bé kéo Minh Kiệt lại, ôm chặt:

- Không được! Kiệt Kiệt là của Thường Hy!

Điệp Điệp cười lớn. Lúc ấy, Ngạn Vũ cũng vừa vào đến nơi, nghe mọi người nói chuyện cũng đủ để nắm rõ tình hình. Cậu nhóc đến chỗ Điệp Điệp, cười ngọt ngào:

- Cháu cũng muốn làm con rể cô lắm.

Ngạn Ngôn giật mình. Triều Đan mở to mắt hóng hớt. Thanh Trúc đứng cạnh khoanh tay trước ngực, nhếch môi cười, không rõ là ý gì. Điệp Điệp cũng ngạc nhiên. Nàng chỉ đùa thôi mà, chẳng lẽ thằng nhóc này bị bê cong thật sao? Chưa kịp nói gì, Ngạn Vũ đã nhân cơ hội nắm tay Thanh Trúc kéo lại gần mình, hôn nhẹ lên cái má trắng ngần của cô bé, rồi lại giả vờ ngây thơ:

- Nhưng cháu muốn lấy Tiểu Trúc Trúc cơ, cô gả muội ấy cho cháu nha.

Ngạn Ngôn hướng ánh mắt tán thưởng về phía con mình. Đúng là “hồ phụ sinh hồ tử”, hần tự nhủ, quả không hổ danh là con trai hần.

Vừa đúng lúc, ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào. Không lâu sau, một đôi nam nữ dắt tay một đứa trẻ đi vào, không khí giữa họ chính là hạnh phúc ngập tràn. Âu Dương Nhi vác cái bụng đã to, tươi cười khoác tay Vũ Mạn Nam bước vào phòng, đi cùng họ là một cô bé, mái tóc buộc bồng đúng phong cách hoạt bát lanh lợi của Âu Dương Nhi khi xưa.

Nhắc đến Âu Dương Nhi và Vũ Mạn Nam, khi hai người công khai tình cảm, Điệp Điệp còn gần như tưởng hai người họ đùa, ai dè là thật. Nghe nói tình cảm của hai người đó nảy sinh cũng rắc rối lắm, giờ lại con bồng con bế, gia đình hạnh phúc thế này, đúng là đáng ngạc nhiên.

Hạ Mai cười gian, huých huých người Lãnh Bách Du, con trai út của cô, cùng tuổi với Vũ Mạn Bích Lam – con gái lớn nhà Âu Dương Nhi, bảo:

- Tiểu Du, Lam Lam đến rồi kìa.

- Xì, ai thèm quan tâm. Con nhỏ đó đến thì liên quan gì đến con? – Bách Du lầu bầu, dù nhỏ nhưng cũng lọt vào tai Bích Lam.

- Ồ, ai liên quan gì đâu. Có người rụt rè đến mức để mẹ giục kìa. – Bích Lam đáp chất lại ngay.

Âu Dương Nhi nhìn Hạ Mai, cười. Bích Lam và Bách Du không biết vì lẽ gì, từ lúc mới gặp nhau đã như chó với mèo, lúc nào cũng cãi nhau được, cứ gặp mặt là không phút nào được hòa bình. Hai bé không biết, hai mẹ ở hai nhà đã rỉ tai nhau sau lưng: "Ghét của nào trời trao của đấy con ạ!". Khổ thân hai đứa trẻ...

Tất cả mọi người đang bàn tán vui vẻ ở trong phòng, bỗng nhiên, bên ngoài, một thị vệ chạy vào, thở không ra hơi, hành lễ xong mới nói:

- Thái tử, Thụy Yến cô nương rơi xuống hồ rồi!

Ngay lập tức, Gia Khải bật dậy, mặt biến sắc chạy vụt đi. Mọi người vội vã buông đồ, chạy ra khỏi phòng. Vừa đến nơi, Điệp Điệp đã thấy con mình nhảy xuống nước, bơi đến chỗ Thụy Yến, thị vệ xung quanh bị Thái tử gạt ra hết, đứng trên bờ gào thét. Thụy Yến chơi vui giữa sóng nước, bàn tay giờ lên quơ cuống loạn trong không trung. Gia Khải nắm được tay cô, bơi nhanh vào bờ. Đặt Thụy Yến đang sắc nước trên bãi cỏ, cậu lo lắng cúi xuống, không do dự áp môi mình lên môi cô, giúp cô hô hấp. Thụy Yến ho vài cái ra bao nhiêu nước, một lúc sau mới chớp chớp mắt, mở ra nhìn mọi người xung quanh. Khi ấy, tất cả mới thở phào. Gia Khải ôm chặt Thụy Yến vào lòng, miệng nở nụ cười:

- May mà muội không sao. Yến, muội làm ta sợ quá.

Điệp Điệp đứng bên, khề khêu tay Âu Dương Thần, nói khẽ:

- Chàng chuẩn bị đi, chúng ta sắp có con dâu rồi.

Âu Dương Thần cười khề, gật gật đầu.

Cuộc sống gia đình hạnh phúc viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Lãm Chiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.